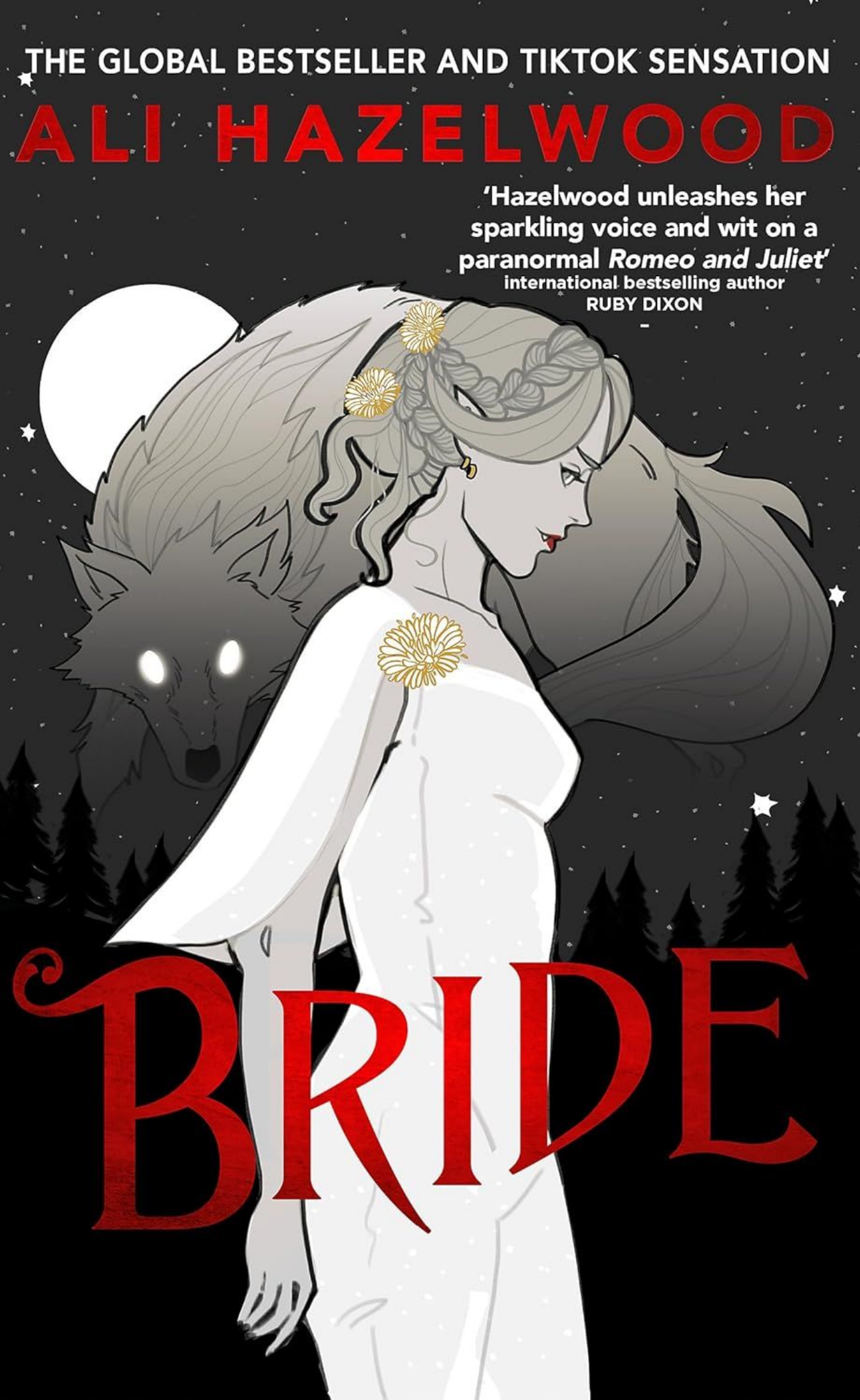
THE GLOBAL BESTSELLER AND TIKTOK SENSATION

ALI HAZELWOOD

'Hazelwood unleashes her sparkling voice and wit on a paranormal *Romeo and Juliet*'
international bestselling author
RUBY DIXON

BRIDE

GELİN

NEMESİS KİTAP / Roman
Yayın Numarası: 814

Gelin Ali Hazelwood

Kitabın Özgün Adı: Bride
Çeviren: Gülfem Çırak

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan
Editör: Merve Mumcu
Kapak İllüstrasyonu: Sezen Özyıldız Aşkın
Kapak Tasarımı: Cem Özcan
Sayfa Düzeni: Pınar Şeker
Sosyal Medya: Yağmur Sevinç

© Nemesis Kitap, 2024 © Ali Hazelwood, 2024

Bu kitap, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Penguin Random House LLC'ye bağlı Penguin Publishing Group'un alt markası olan Berkley ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-6755-89-5
Baskı: Kasım 2024

Nemesis Kitap:
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:
MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Sertifika No:47939

ALI HAZELWOOD

GELİN

Çeviren: Gülfem Çırak

NEMESİS
KİTAP

Ali Hazelwood

Ali Hazelwood pek çok eseri basılmış bir yazar olsa da yazıları beyin bilimi üzerine olduğu için bu eserlerde -maalesef ki- öpüşen ve sonsuza dek mutlu yaşayan kahramanlar bulunmamaktadır. Aslen İtalyan olup Almanya ve Japonya'da yaşadıktan sonra nörobilim alanında doktora yapmak için Amerika Birleşik Devletleri'ne yerleşen yazar, yakın bir zamanda -gözüne ne kadar korkutucu gelse de- profesör unvanını almıştır. Çalışmadığı zamanlarda koşuya çıkar, lolipop şekli verilmiş kekler yer ya da evinin asıl sahibi olan iki kediyle -ve az da olsa kediye benzeyen kocasıyla- birlikte bilimkurgu filmleri izler.

- *Aşk Hipotezi*
- *Beyindeki Aşk*
- *Aşk, Teorik Olarak*
- *Aynı Çatı Altında*
- *Aşk Çıkmazı*
- *Sıfırın Altında*

Gülfem Çırak

1991 Kütahya doğumlu. İlk ve ortaöğrenimini Kütahya'da tamamladıktan sonra İstanbul Aydın Üniversitesi Çevirmenlik bölümünden mezun oldu. Kitaplar ve İngilizce küçüklüğünden beri vazgeçilmeziydi, böylece kendini iki tutkusunun bir araya geldiği çevirmenlikte buldu. Üniversite son sınıfta başladığı mesleğine bugün de aktif bir şekilde ve büyük aşkla devam etmektedir.

Thao ve Sarah'ya. Siz olmasaydınız bunu yapamaz,
yapmak bile istemezdim.

GİRİŞ

Bu evlilik bir sorun olacaktı.
O kız bir sorun olacaktı.

VAMPYRLER VE KURTLAR arasındaki savaş, yüzyıllar önce şiddetli çatışmalarla başlamış, çeşitli renklerde kanların akmasıyla doruğa erişmiş ve kocamla ilk karşılaştığım gün tereyağı kremalı kek gibi eriyip yok oluvermişti.

Kocamla tanıştığım gün, evlendiğimiz gündü.

Çocukluk hayallerini süsleyen türden bir düğünüm olmamıştı. Gerçi ben de pek hayalperest biri değildim. Evliliği sadece bir kez, çocukluğumun karanlık günlerinden birinde düşünmüştüm. Aşırı sert cezaların ve başarısız bir suikast girişiminin ardından Serena'yla birlikte büyük kaçış planımızı yapmıştık. Fişek patlamaları içeren dikkat dağıtma yöntemleri kullanarak matematik öğretmenimizin arabasını çalacak, bakıcılarımıza dikiz aynasından ortaparmak çekerek son sürat uzaklaşacaktık.

"Hayvan barınağında durup şu tüylü köpeklerden birini evlat ediniriz. Yanımıza benim için Slurpee, senin için de biraz kan alırız ve İnsan bölgesine gidip sonsuza dek kaybboluruz."

"Ya İnsan olmadığım için oraya girmeme izin vermezlerse?" diye sormuştum, planımızın en küçük kusurlarından biri bu olmasına rağmen. İkimiz de on bir yaşındaydık ve araba kullanamıyorduk. Ayrıca Güneybatı bölgesinde türler arası barış da kelimenin tam anlamıyla benim olduğum yerde kalmama bağlıydı.

"Ben sana kefil olurum."

"Bu yeter mi?"

"Yetmezse seninle evlenirim! O zaman İnsan olduğuna inanırlar. Benim İnsan karım olursun."

Bence yeterli bir evlilik teklifiydi. Bu yüzden ciddiyetle kafa sallayıp, "Kabul ediyorum," demiştim.

Tüm bu planlar on dört yıl öncesine aitti ve Serena benimle evlenmemiş, üstüne bir de çekip gitmişti.

Bense gelinle damat arasındaki sevgi ve genetik uyum eksikliğini, hatta henüz tanışmamış oldukları gerçeğini konuklardan gizleme umuduyla hazırlanmış pahalı düğün hediyelikleriyle birlikte burada yapayalnız kalmıştım.

Damatla bir görüşme ayarlamaya çalışmıştım aslında. *Kendi* halkıma, *onun* halkıyla iletişime geçip törenden bir hafta önce bizim için bir öğle yemeği buluşması ayarlamalarını önermiştim. Törenden hemen önceki gün oturup bir kahve içsek ya da düğün sabahı musluğun başında buluşup birer bardak su eşliğinde konuşsak da olurdu. Hepsi, nikâh görevlisinin karşısına hiç tanışmadan geçmekten daha iyiydi. Talebim Vampyr Meclisi'nde görüşüldükten sonra üyelerden birinin yardımcısından bir telefon almıştım. Adamın sesi ne kadar nazik olsa da tam bir kuş beyinli olduğum iması gayet net hissedilebiliyordu. "Adam bir Kurt. Hem de en güçlü ve tehlikelilerinden. Öyle bir buluşmanın sadece lojistik ve güvenlik ayarlamaları bile..."

"Farkındaysanız ben bu çok *tehlikeli* Kurt'la evlenmek üzereyim," diye belirtmiştim, sesime gerekli tonu katarak.

Adam mahcubiyetle boğazını temizlemişti. "O bir Alfa, Bayan Lark. Buluşmaya gelemeyecek kadar meşguldür."

"Neyle meşguldür?"

"Elbette ki sürüsüyle, Bayan Lark."

Müstakbel kocamı evinde spora ayrılmış bir odada, karın kasları üzerinde bıkıp usanmadan çalışırken hayal etmiş ve omuz silkmiştim.

Bu konuşmanın üzerinden on gün geçmişti ve ben hâlâ damat beyle tanışamamıştım. Bunun yerine, düğüne uygun bir görüntüye kavuşabilmem adına disiplinlerarası bir ekibin elinde *projeye* dönüştüm. Manikürcü, tırnaklarıma oval şekil verip pembeye boyarken güzellik uzmanı, yanaklarıma sağlıklı bir renk kattı ve kuaför, sihrini konuşturup sivri kulaklarımı koyu sarı örgülerden oluşan bir ağın altına sakladı. Makyaj uzmanıysa bana, ilgi çekici ve sofistike görünen, elmacıkkemikleri vurgulu yepyeni bir yüz verdi.

"Bu sanat değil de ne?" dedim adama, yüzüme uyguladığı konturü aynada incelerken. "Eserlerin Guggenheim'da sergilenmeli."

"Değil mi ama? Üstelik seninle işim henüz *bitmedi*," diye karşılık verip başparmağını koyu yeşil bir boya kabına daldırdı ve bileklerimin iç kısımlarına, boğazımın boynumla birleştiği yerin her iki tarafına ve enseme sürdü.

"Bu nedir?"

"Birazcık renk katıyorum."

"Niçin?"

Alaycı bir nefes verdi. "Araya birilerini sokup Kurt geleneklerini öğrendim. Kocan bunu sevecek," dedikten sonra rüzgâr misali savrularak uzaklaştı ve beni tuhaf görünümlü beş yeşil işaret ve bambaşka bir kemik yapısıyla arkasında bıraktı. Stilistin zıbın diye adlandırmamam için yalvardığı dar tulum gelinliği zar zor da olsa giyip hazır olduğum sırada erkek kardeşim Owen beni almaya geldi.

Dümdüz ve güvenilmez bir sesle, "Göz alıcı görünüyorsun," derken sahte bir on dolarlık banknotmuşum gibi gözlerini kısmış beni inceliyordu.

"Takım çalışmasının eseri."

Onu takip etmem için elini salladı. "Umarım kuduz aşını da aradan çıkarmışlardır."

Düğün töreninin, barış sembolü olması gerekiyordu. Tam da bu yüzden babam, yürek ısıtan bir güven göstergesiyle, törende tamamı Vampyrler'den oluşan silahlı bir güvenlik ekibinin hazır bulunmasını istemişti. Kurtlar tabii ki reddetmişti ve bu da haftalar süren müzakerelere yol açmıştı. İş nişanın atılmasına kadar gelince en sonunda iki tarafı da eşit derecede mutsuz edecek çözüm bulunmuştu: organizasyon için İnsan görevliler ayarlamak.

Ortamdaki gerginlik tarif *edilemezdi*. Bir salon, üç farklı ırk, beş yüz yıllık çatışma ve sıfır iyi niyet. Owen ile bana eşlik eden siyah takım elbiseli adamlar bizi korumakla öldürmek arasında kalmış gibiydiler. Kapalı mekânda olmamıza rağmen güneş gözlüğü takmışlardı ve gülünç derecede kötü lakaplar kullanarak kollarına doğru mırıldanıyorlardı. *Yarasa tören alanına doğru uçuyor. Tekrar ediyorum, Yarasa uçuyor.*

Damadın lakabıysa aşırı yaratıcıydı. *Kurt.*

"Müstakbel kocan seni ne zaman öldürmeye çalışır dersin?" diye sordu Owen, dosdoğru öne bakmaya devam ederken. "Yarın mı? Yoksa haftaya mı?"

"Kim bilir?"

"Bir ay içinde olacağı kesin de."

"Aynen."

"Merak ediyorum, acaba Kurtlar cesedini gömerler mi yoksa... yerler mi?"

"Bilmem."

"Biraz daha uzun yaşamak istersen sana saldırdığında uzaklara doğru bir çomak falan fırlat. Tut yakala oynamayı seviyorlarmış diye duydum."

Birden durarak güvenlik görevlileri arasında ufak bir karmaşaya yol açtım. "Owen," dedim kardeşime dönerek.

"Efendim Misery?" Gözlerini benimkilere dikti. Aşağılayıcı espriler yapmayı seven, miskin maskesi aniden düşmüştü. Artık babamın sığ vârisi değil; geceleri ne zaman kâbus görsem yanıma kıvrılan, beni İnsanlar'ın gaddarlığından ve Kurtlar'ın kana susamışlığından korumaya yemin eden kardeşimdi.

Tabii bunu on yıllar önce ben küçükken söylemişti.

"*Vampyrler ve Kurtlar bunu en son denediğinde neler olmuştu biliyorsun,*" dedi Dil'e geçiş yaparak.

Elbette ki biliyordum. Bizim mor kanımızla Kurtlar'ın yeşil kanının, katliama adını veren çiçeğinki kadar parlak ve güzel tonlarda birbirine karıştığı gün olan Aster*, farklı anlatım tarzlarında olsa da tüm ders kitaplarında geçerdi. "*Öyle bir olaydan sonra kim politik amaçlı bir evliliğe razı gelir ki?*"

"*Gördüğün üzere ben.*"

"*Kurtlar'ın içinde yaşayacaksın. Tek başına.*"

"*Evet. Biri bir yere rehin bırakıldığında genelde böyle olur.*" Etrafımızdaki takım elbiseliler aceleleri varmışçasına saatlerini kontrol ediyorlardı. "Hadi, gitmemiz lazım."

"*Katledileceksin.*" Owen çenesini sıktı; her zamanki kaygısız hali kaybolmuştu.

Kaşlarımı çattım. "*Sen ne zamandan beri bunu umursuyorsun?*"

"*Bunu neden yapıyorsun?*"

"*Çünkü Kurtlar'la ittifak kurmamız şart. Tabii yaşamak isti...*"

"*Onlar babamın sözleri.* Senin *kabul etmenin sebebi bu değil.*"

Evet ama itiraf etmeyecektim. "*Belki de babamın ikna kabiliyetini hafife alıyorsundur.*"

Kardeşim sesini iyice alçalttı. "*Bunu yapma. Kendine ölüm cezası veriyorsun. Fikrini değiştirdiğini söyle... ve bana altı hafta ver.*"

"*Altı haftada ne değişecek?*"

---

* Yıldızpatı çiçeği. (ç.n.)

Tereddüt etti. "*Hatta bir ay. Ben...*"

"Bir sıkıntı mı var?" Babamın keskin tonuyla ikimiz de sıçradık. Bir an için ikimiz de küçük çocuklara dönüştük; sırf var oldukları için suçlanan çocuklar. Owen her zamanki gibi benden daha hızlı toparlandı.

"Yok." Boş gülümsemesi yeniden dudaklarına yerleşmişti. "Misery'ye birkaç taktik veriyordum sadece."

Babam, güvenlik görevlilerinin arasından geçerek, bana sanki on yıldır ilk kez temas etmiyormuşçasına rahatça dirseğimi kavradı. Geri çekilmemek için kendimi zorladım. "Hazır mısın Misery?"

Başımı yana eğerek katı yüzünü inceledim ve çoğunlukla meraktan, "Bu önemli mi?" diye sordum.

Önemli değildi; alamadığım cevaptan da bu anlaşılıyordu. Owen gidişimizi ifadesizce izledi, ardından arkamızdan seslendi. "*Umarım çantana tüy toplayıcı rulo koymuşsundur. Çok fazla tüy döktüklerini duydum.*"

Güvenlik görevlilerinden biri bizi avluya açılan çift kanatlı kapının önünde durdurdu. "Meclis Üyesi Lark, Bayan Lark, bir dakika lütfen. Sizin için henüz hazır değiller." Rahatsızlıkla dolu birkaç dakika orada öylece dikildik, sonra babam bana döndü. Stilistin zorla giydirdiği topuklu ayakkabılarımla neredeyse onunla aynı boyda olduğum içim gözlerime rahatlıkla bakabiliyordu.

"*Gülümsemen gerek*," diye emir verdi, Dil'i kullanarak. "*İnsanlar'a göre, bir gelinin hayatındaki en güzel gün düğün günüdür.*"

Dudaklarım seğirdi. Tüm bunlar garip bir şekilde gülünçtü. "*Gelinin babasına ne demeli?*"

İçini çekti. "*Daima lüzumsuz yere asilik yapıyorsun.*"

Ona göre her alanda olduğu gibi burada da başarısızdım.

"*Bunun geri dönüşü yok, Misery,*" diye ekledi, bu kez fazla sert olmayan bir sesle. "*Tören sona erip de elleriniz buluştuğunda onun karısı olacaksın.*"

"*Biliyorum.*" Teselli edilmeye ya da yüreklendirilmeye ihtiyacım yoktu. Bu evlilik konusunda hiçbir kararsızlık yaşamamıştım. Panik ya da korku hissetmiyor, son anda fikrimi değiştireceğimi sanmıyordum. "*Bunu daha önce de yaptım, unuttun mu?*" Babam beni birkaç saniye izledi. Ardından önümüzdeki kapılar, hayatımdan geri kalana açıldı.

Açık hava töreni için mükemmel bir akşamdı. Etrafa peri ışıkları asılmıştı, tepede yıldızlar göz kırpıyordu ve hafif bir meltem esiyordu. Derin bir nefes alıp, yaylı çalgılar dörtlüsünün çaldığı Mendelssohn'ın düğün marşına kulak verdim. Telefonumu hiç tıklamadığım onlarca linke boğan coşkulu düğün planlamacısına göre viyolayı çalan kişi, İnsan Filarmoni Orkestrası'nın bir üyesiydi. *Dünyadaki en iyi üç orkestradan biri hem de*, diye yazıp, benim doğduğumdan beri yazdığım tüm mesajların toplamında kullanmadığım kadar ünlem kullanmıştı. İtiraf etmeliydim ki müzik gerçekten hoştu. Konuklar içinse aynı şey söylenemezdi. Hepsi ne yapacaklarını bilemez halde etrafa bakınıyor, kapasitelerini aşacak kadar çok çalışmış görevliler nerede duracaklarını göstermeden bir şey yapamıyordu.

Tabii bu onların hatası değildi. Düğün törenleri aşağı yukarı yüz yıldan beri yalnızca İnsan türüne has bir şeydi. Vampyr topluluğu tek eşliliği çoktan aşmıştı ve Kurtlar ise... eh, daha önce hiç onlara yaklaşmadığım için adetlerini bilmiyordum.

Yaklaşmış olsaydım şimdiye ölmüş olurdum.

"Haydi." Babam dirseğimi kavradı ve mihraba doğru yürümeye başladık.

İnce, uzun vücutlar, hiç kırpılmayan leylak rengi gözler ve sivri kulaklardan oluşan bir deniz olan gelin tarafı konuklarını hayal meyal tanıyordum. Sivri dişlerini dudaklarıyla gizlemişlerdi ve bakışlarında biraz acıma, çoğunlukla da tiksinti vardı. Babamın yakın çevresinin birkaç üyesini tanıdım. Çocukluğumdan beri görüşmediğim meclis üyeleri, güçlü aileler ve çocukları. Bu ki-

şilerin çoğu biz küçükken Owen ve bana bok gibi davranmışlardı ve hiçbiri arkadaşımız olarak kabul edilemezdi. Gerçi davetli listesini hazırlayan kişiye de kızamazdım; anlamlı bir ilişkim olmadığından dolayı koltukları doldurmakta biraz zorlanmış olmalıydı.

Bir de damat tarafı vardı. Hiç hissetmediğim türden bir sıcaklık yayan, ölmemi isteyen taraf.

Kurtlar'ın kanı daha hızlı, daha gürültülü akıyordu. Bakırımsı, aşina olmadığım bir kokusu vardı. Vampyrler'den daha uzun, daha güçlü, daha hızlıydılar. Alfalarının bizden biriyle evlenmesi fikrinden hoşlanmadıkları da kesindi. Beni izlerken dudakları isyankârlıkla, öfkeyle kıvrılmıştı. Tiksintileri, damağımda tadını alabileceğim kadar yoğundu.

Onları suçlayamazdım. Burada olmak istemeyen kimseyi suçlayamazdım. Hatta fısıldayanları, sinsice yorum yapanları ya da seslerin ne kadar uzağa ulaşabildiğinin farkında olmayanları da suçlayamazdım.

"*... kız on yıldır İnsanlar'la yan yanaydı, şimdi de bunu yapıyor.*"

"*Tüm dikkatlerin üzerinde olması çok hoşuna gidiyor kesin...*"

"*... sivri kulaklı asalak...*"

"*Ona iki hafta veriyorum.*"

"*İki saat desek daha uygun olur. Eğer o hayvanlar...*"

"*... ya bölge kesin olarak istikrara kavuşacak ya da yine ciddi bir savaş çıkacak...*"

"*... bu gece yatacaklar mı dersin?*"

Sol tarafta tek bir arkadaşım bile yokken sağ tarafım tamamen düşmanla kaplıydı. Ben de bu yüzden omuzlarımı dikleştirip dümdüz ileri baktım.

Müstakbel kocama doğru.

Mihrapta dikiliyordu. Yüzü bana değil, diğer tarafa dönüktü ve kulağını ona fısıldayan birine -belki de sağdıcıydı- vermişti. Yüzünü düzgün göremesem de haftalar önce bana verilen fo-

toğraf sayesinde ne beklemem gerektiğini; yakışıklı, çarpıcı, gülümsemeyen bir yüzü olduğunu biliyordum. Şimdi de koyu kahverengi saçları sıfıra yakın kesilmiş, siyah takım elbisesi geniş omuzlarına tam oturmuştu. Törende kravat takmayan tek erkek oydu fakat yine de şık görünüyordu.

Belki de stilistimiz aynı kişiydi. Sanırım bu, evliliğe ilk adımda güzel bir ortak nokta olarak kabul edilebilirdi.

"*Söz konusu bu adamsa dikkatli olmalısın*," diye fısıldadı babam, dudaklarını neredeyse hiç oynatmadan. "*Son derece tehlikeli biridir. Ona sorun çıkarma.*"

Mihraba varmasına on adım kalmışken hangi kız böyle şeyler duymak istemezdi ki? Özellikle de damat adayının omuzları bu sözleri teyit edercesine gerginken. Sabırsız ve rahatsız olduğu belliydi. Bana bakmaya zahmet etmiyordu. Önemsiz olduğumu, zamanını daha başka, daha mühim şeylerle geçirebileceğini düşünür gibiydi. Acaba sağdıcı kulağına ne fısıldamıştı? Belki de bana yapılan uyarıların tam tersiydi.

Söz konusu Misery Lark olunca pek de dikkatli olmana lüzum yok. Tehlikeli biri değildir, ona sorun çıkarsan da bir şey olmaz. En fazla sana tüy toplama aleti falan fırlatır.

Kendimi tutamayıp burnumdan alaycı bir ses çıkararak hafifçe güldüm. Ama bu bir hataydı. Çünkü müstakbel kocam bunu duydu ve sonunda yüzünü bana çevirdi.

Midem takla attı.

Adımlarım tekledi.

Mırıltılar kesildi.

Bana gösterilen fotoğrafta damat adayının gözleri sıradan, dikkat çekmeyen bir mavi tonundaydı. Fakat bakışları benimkilere dikildiğinde iki şeyin farkına vardım. Birincisi, gözlerinin neredeyse beyaza çalan tuhaf bir açık yeşil tonunda olduğuydu. İkincisiyse tam da babamın dediği gibi bu adamın çok ama *çok* tehlikeli olduğu.

Gözleri yüzümde dolaşırken ona benim fotoğrafımın verilmemiş olabileceğini düşündüm. Belki de gelinini merak etmemişti. Öyle ya da böyle, beni beğenmediği aşikârdı. Birilerini hayal kırıklığına uğratma konusunda çekirdekten yetişme olduğum için bunun pek de umurumda olduğunu söyleyemezdim. Gördüğü şeyi beğenip beğenmemesi onun problemiydi.

Omuzlarımı dikleştirdim. Aramızdaki kısa mesafeyi kapatırken gözlerimi onunkilere diktim ve suratındaki değişime ilk elden şahit oldum.

Gözbebekleri büyüdü.

Kaşları çatıldı.

Burun delikleri genişledi.

Beni, bedenim kurtçuklardan yapılmış gibi incelerken yavaş, derin bir nefes aldı. Sonra, tam mihraba vardığımda keskin bir nefes daha çekti. Bir saniye için anlaşılmaz şekilde sarsılmış göründü ve o anda bir şeyi net olarak *anladım*. Kurtlar gerçekten de Vampyrler'i hiç sevmese de bu çok daha farklı bir şeydi. Şahsi, katıksız bir nefretti.

Şansına küs, ahbap, diye düşündüm, çenemi dikerek. Öne doğru son bir adım daha attığımda nihayet karşı karşıyaydık.

Yeni tanışan ve evlenmek üzere olan iki yabancı olarak.

Müzik sona erdi, konuklar oturdu. Kalbimin tembel atışları her zamankinden daha yavaştı çünkü damat, tepemde kule misali dikilip hafifçe eğilerek soyut bir tabloymuşum gibi beni inceliyordu. Göğsünün beni adeta.... *içine çekmek* istercesine bir açlıkla şişmesini izledim. Sonra geri çekildi, dudaklarını yaladı ve bana öylece baktı.

Baktı, baktı, *baktı*.

Sessizlik uzadıkça uzadı. En sonunda görevli boğazını temizledi ve avluda başlayan mırıltılar yavaşça tanıdık, yapışkan bir sürtüşmeye dönüştü. O anda, sağdıcın pençelerini çıkardığını fark ettim. Benim arkamda duran, babamın muhafızlarının başı

olan Vania ise sivri dişlerini gösteriyordu. İnsanlar da tabii ki tabancalarına uzanmıştı.

Tüm bunların arasında müstakbel kocam bana bakmaya devam ediyordu.

Ona birazcık daha yaklaşıp mırıldandım. "Bunun hoşuna gitmemesi umurumda değil. Ama ikinci bir Aster yaşansın istemiyorsan..."

Eli şimşek hızıyla kalkıp kolumun üst kısmını kavradığında tenim kumaşla kaplı olsa da avcunun sıcaklığı sistemime bir şok dalgası yaydı. Gözbebekleri çok farklı, *hayvansı* bir şekle bürünmüştü. İçgüdüsel olarak kıvranarak elinden kurtulmaya çalıştım ancak bu da bir hataydı.

Topuğum kaldırım taşına takıldı ve dengemi kaybettim. Damadım, kolunu belime dolayarak beni düşmekten kurtardı. Kararlılığının ağırlığı yerçekimine karıştı ve onunla mihrap arasında sıkıştım. Beni sıkı sıkı tutarak kendine bastırırken nerede olduğunu tamamen unutmuştu sanki. Gözlerini yiyecekmiş gibi üzerime dikmişti.

Avıymışım gibi.

"Bu pek de... *Aman Tanrım.*" Damat ona hırladığında görevli keskin bir nefes aldı. Arkamda İngilizceye karışan Dil'i duyabiliyordum. Panik dolu çığlıkları ve kaosu da. Sağdıç ile babam hırlıyor, tehditler savruluyor, birileri hıçkırarak ağlıyordu. *İkinci Aster başlamak üzere*, diye düşündüm. Bunu durdurmak için bir şeyler yapmalıydım. *Yapacaktım* da. Ama...

Damadın kokusu burun deliklerime doldu.

Ve diğer her şey soldu.

Güzel kan, diye tısladı arka beynim saçma bir şekilde. *Bu adamda güzel kan var.*

Damat art arda hızlı birkaç nefes alarak ciğerlerini benimle doldurdu. Elini kolumdan yukarı, boğazıma doğru kaydırıp işaretlerimden birine bastırdı. Göğsünün derinliklerinden yük-

selen hırıltılı ses dizlerimin bağını çözdü. Sonra ağzını açtı. Beni parçalara ayıracağından, yağmalayacağından, *tüketeceğinden* emindim.

"Sen," dedi derin, neredeyse duyulamayacak kadar kısık bir sesle. "Sen nasıl oluyor da böyle kokuyorsun?"

On dakikadan kısa süre sonra parmağıma yüzüğü taktı ve birbirimizi öldüğümüz güne dek seveceğimize dair yemin ettik.

Bölüm 1

Adam, Big Bend sürüsünün lideriyle toplantıdan nihayet döndüğünde üç gündür aralıksız fırtınalı yağmur yağıyordu. En yakın yardımcılarından ikisi çoktan evine gelmiş, onu temkinli yüz ifadeleriyle bekliyorlardı.

"Vampyr kadın... vazgeçmiş."

Yüzünü silerken homurdandı. Akıllılık etmiş, diye düşündü.

"Ama onun yerine başka birini bulmuşlar," diye ekledi Cal, tezgâha bir dosya bırakarak. "Tüm bilgiler burada. Kızı onaylayıp onaylamadığını bilmek istiyorlar."

"Her şey planlandığı gibi devam edecek."

Cal boğuk bir kahkaha atarken Flor kaşlarını çattı. "Dosyaya bakmak istemi..."

"Hayır. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Nasıl olsa hepsi birbirinin aynısıydı.

Törenden altı hafta önce

KADIN, PERŞEMBE AKŞAMI erken saatlerde çalıştığım yerde belirdiğinde güneş daha yeni batmıştı ve çalışanların dinlenme alanındaki herkes bana ciddi fiziksel hasar vermek istermiş gibi görünüyordu.

Bu seviyedeki bir nefreti hak ettiğimi düşünmesem de onları anlıyordum. Tam da bundan dolayı, müdürümle kısa bir görüşmenin ardından masama dönüp zımbamın halini gördüğümde hiç sesimi çıkarmadım. Benim için gerçekten sorun değildi. Zaten çoğunlukla evden çalışıyor ve kâğıtlarla pek bir şey yapmıyordum. Birilerinin zımbama kuş boku sürmüş olması neden umurumda olacaktı ki?

"Bunu şahsi algılama, Missy." Pierce, ofis kabinlerimizi birbirinden ayıran duvara yaslandı. Gülümsemesi *endişeli bir arkadaşınkinden* çok *yağcı bir ikinci el otomobil satıcısınınkine* benziyordu ve kanında yağlı bir koku vardı.

"Algılamam, tamam." Başkalarından onay almak, kuvvetli bir uyuşturucuya benzetilebilirdi. Şanslıydım ki benim bu uyuşturucuya bağımlılık geliştirme gibi bir ihtimalim yoktu. İyi olduğum bir şey varsa o da çevremdekilerin bana karşı küçümseyici tavırlarını mantıklı bir çerçeveye oturtmaktı. Piyano dehaları gibiydim; çocukluğumun ilk yıllarından bu yana delicesine kendimi eğitiyordum.

"Fazla ter dökmene gerek yok."

"Biliyorum." Zaten bende dökecek ter de yoktu.

"Ayrıca Walker'a kulak verme. Düşündüğün şeyi söylemedi."

Konferans salonunun öbür ucundan "çaylak" değil de "kaltak" diye bağırdığından neredeyse emindim ama kim bilebilirdi?

"İşin olmazsa olmazı bu. Biri, haftalardır üzerinde çalıştığın güvenlik duvarına sızmayı deneyip bir saat gibi bir süre içinde başarılı olsa sen de kızardın."

Bir saat bile sürmemişti. Sisteme çok hızlı sızdığımı fark ederek verdiğim arayı da sayarsak belki yirmi dakikada halletmiştim. Ara verdiğimde de internetten yeni bir çamaşır sepeti almıştım çünkü Serena'nın lanet kedisi tam da çamaşır yıkamam gereken zamanlarda benim sepette uyumayı alışkanlık edinmişti. Sonrasında ona faturanın fotoğrafını mesajla gönderip, *Sen ve*

kedin bana on altı dolar borçlusunuz, yazmış ve her zamanki gibi oturup cevap göndermesini beklemiştim.

Hiçbir şey gelmemişti. Zaten gelmesini de ummuyordum.

"Zamanla alışırlar," diye devam etti. "Ayrıca ofise hiç öğle yemeği getirmemen de bir avantaj; kimsenin Tupperware kabına tükürmesinden endişe etmene gerek yok." Bir kahkaha patlattı. Artık susmasını ümit ederek bilgisayarımın ekranına döndüm ama ne fayda! "Dürüst olmak gerekirse bunun sorumlusu azıcık da sensin. Biraz aramıza katılmaya çalışsan keşke. Şahsen ben bu yalnız, sessiz, gizemli havanı anlıyorum ama bazıları soğuk ve mesafeli olduğunu düşünüyor. Sanki bizden daha iyi olduğuna inanıyormuşsun gibi. Birazcık daha çaba sarf etsen..."

"Misery."

Adımı -*gerçek* adımı- duyduğumda kısacık, aptalca bir an için bu sohbetin nihayet sona erecek olmasına şükrettim. Sonra başımı çevirip ofis bölmemin diğer tarafındaki kadını gördüm. Yüzü ve siyah saçları belli belirsiz tanıdıktı fakat kalp atışını duyana dek kim olduğunu hatırlayamadım. Kalbi, sadece bir Vampyr'in kalbinin atabileceği kadar yavaş atıyordu ve...

Of.

Kahretsin.

"Vania?"

"Bulunması zor birisin," dedi melodik ve yavaş sesiyle.

Bir an için kafamı klavyeye çarpmayı düşünsem de sakin bir yanıtta karar kıldım. "Çünkü öyle istiyorum."

"Orasını anladım."

Şakağımı ovuşturdum. Nasıl lanet bir günden geçiyordum ben böyle? "Ama yine de buradasın."

"Yine de buradayım."

"Merhabalar." Vania'ya dönerken Pierce'ın gülümsemesi daha da yavşak bir hal aldı. Bakışları topuklu ayakkabılarından koyu renkli pantolon ceket takımına, oradan da dolgun göğüslerine

kaymıştı. Akıl okuma yeteneğim yoktu fakat orta yaşlı olmasına rağmen aşırı seksi göründüğünü düşündüğünden yüzde yüz emindim. "Missy'nin arkadaşı mısınız?"

"Öyle de denebilir, evet. Kendisini çocukluğundan beri tanırım."

"Aman Tanrım. Bebek Missy nasıldı, anlatır mısınız?"

Vania'nın dudaklarının kenarları seğirdi. "O... farklı ve zor bir çocuktu. Fakat çoğu zaman faydalı olduğu söylenebilir."

"Bir dakika... Siz akraba mısınız yoksa?"

"Hayır. Ben lider olan babasının El'i ve Muhafız Şefi'yim," dedi bana bakarak. "Buraya da onu almaya geldim çünkü huzura çağırıldı."

Sandalyemde doğruldum. "Nereye?"

"Yuva'ya."

Bu hiç görülmemiş bir şeydi. Owen'la düzensiz aralıklarla yaptığımız telefon görüşmeleri ve daha da seyrek buluşmalarımız dışında yıllardır bir başka Vampyr'den haber almamıştım. Çünkü kimse bana ulaşmayı denememişti.

Vania'ya siktirip gitmesini söylemeliydim. Eskisi gibi gereksiz işler peşinde koşan bir çocuk değildim ve babamla halkımın geri kalanının değiştiğini, artık birer pislik olmadıklarını ummak boşunaydı, bunun da farkındaydım. Ancak bir şekilde bunları unutmuş olmalıydım ki kendi sesimi, "Niye?" diye sorarken duydum.

"Gelip kendin öğrenmelisin." Vania'nın gülümsemesi bakışlarına ulaşmıyordu. Gözlerimi kısarak cevap yüzündeymiş gibi ona baktım. Bu esnada Pierce da bize nahoş varlığını hatırlatmadan duramadı.

"Hanımlar. El mi? Huzura çağırılmak mı?" Kulak tırmalayıcı sesiyle yüksek bir kahkaha attı. Alnına bir fiske vurup canını yakmak istedim ama bu ahmağa biraz acımaya başlamıştım. "Kostümlü oyunlarla falan mı ilgileniyorsunuz?"

Sonunda çenesini kapattı. Çünkü Vania ona döndüğünde hiçbir ışık oyunu, gözlerinin mor tonunu ve lambaların altında parlayan bembeyaz, sipsivri dişlerini saklayamazdı.

"S-sen..." Adam, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanarak bir Vania'ya bir bana bakıyordu.

İşte o anda Vania hayatımı karartmaya karar verip Pierce'a ısırma hareketi yaptı.

İçimi çekerek burun kemerimi sıktım.

Pierce topuklarının üzerinde dönerek masamın yanından koşarak geçti ve saksıdaki Benjamin bitkisinin arkasına saklandı. "Vampyr! *Vampyr*! Ofiste bir Vampyr var... bize... bize *saldıracak*! Biri *Büro*'yu arasın. Hemen telefonlarınızı..."

Vania, üzerinde İnsan-Vampir İlişkileri Büro'sunun logosu bulunan bir kart çıkardı. Bu kart, İnsan bölgesine diplomatik geçiş ayrıcalığı olduğunu gösteriyordu fakat kimse onu inceleyecek durumda değildi. Ofiste küçük bir kaos baş göstermiş, iş arkadaşlarımın çoğu çığlıklar atarak acil kaçış merdivenlerine koşmaya başlamıştı. En yakın çıkışa koşmak için resmen birbirlerini eziyorlardı. Walker'ın, haki renkli pantolonundan sarkan tuvalet kâğıdıyla tuvaletten hızla çıktığını gördüğümde omuzlarım çöktü.

"Bu işi seviyordum," dedim Vania'ya, Serena'yla çektirdiğimiz çerçeveli Polaroid fotoğrafımızı masadan alıp çantama tıkarken. "Burada her şey çok kolaydı. Sirkadiyen ritim bozukluğu bahanemi yutmuşlardı ve gece çalışmama izin veriyorlardı."

"Kusura bakma," derken pek de üzgün görünmüyordu. "Benimle gel."

Ona siktirip gitmesini söylemeliydim. Söyleyecektim de. Fakat önce merakımı gidermek istiyordum. Bu yüzden zavallı Benjamin'i yerden kaldırıp Vania'nın peşi sıra ofisten çıktım.

~

YUVA, ŞEHRİN KUZEYİNDEKİ en yüksek ve belki de en göze çarpan binaydı. Yeraltında bulunan yüzlerce metre uzunluğundaki kan kırmızısı platformun üzerinde, gün batımından sonra

canlanan ve sabahın erken saatlerinde uykuya dalan aynalı bir gökdelen uzanıyordu.

Vampyr bölgesinin kalbinin nasıl bir yer olduğunu merak ettiğinden dolayı bir keresinde Serena'yı buraya getirdiğimde şık çizgiler ve ultra modern tasarım karşısında ağzı bir karış açık kalmıştı. Çok kollu dev şamdanlar, katil güneşi kapatan ağır, kadife perdeler, tavanlardan sarkan, kanları son damlasına kadar çekilmiş düşman cesetleri, kanatlı atalarımızı onurlandırmak için yarasa tabloları ve tabutlar görmeyi beklediği için bu normaldi tabii.

"*Çok hoşmuş. Ben biraz daha... metal olur sanıyordum*," demişti düşünceli bir şekilde, Vampyrler'le dolu bir asansördeki tek İnsan olmaktan gram korkmadan. Üzerinden yıllar geçmiş olsa da bu anı beni hâlâ gülümsetiyordu.

Yuva, değiştirilmesi kolay alanlar, otomatik sistemler ve entegre araçlardan oluşan bir mekândı. Sadece bölgemizin baş tacı olmakla kalmıyordu, ayrıca topluluğumuzun merkeziydi. Dükkânlar, ofisler, günlük işlerin halledilebileceği ve ihtiyaç duyabileceğimiz her şeyin bulunabileceği tüm yerler buradaydı. Acil olmayan sağlık hizmetlerinden beş litre AB pozitif kana kadar her şey mevcuttu. İmar izni gibi şeyler de buradan alınıyordu. En üst katlardaysa bazı özel alanlar inşa edilmiş ve topluluğumuzdaki en nüfuzlu ailelere satılmıştı.

Çoğu da *benim aileme* aitti.

"Beni takip et," dedi Vania, kapılar kayarak açıldığında. Beni *korumak* için burada olmadıklarından emin olduğum üniformalı iki meclis muhafızının beklediği kapılardan geçtim. Doğduğum yerde davetsiz misafirmişim gibi karşılanmak biraz kırıcıydı doğrusu. Özellikle de atalarımın portreleriyle süslü duvarların önünde ilerlerken. Portreler yüzyıllar içinde yağlı boya resimlerden akrilik tablolara; sonrasında da siyah beyaz, Kodachrome ve dijital fotoğraflara dönüşmüştü. Aynı kalan tek şey yüz ifade-

leriydi: mesafeli, küstah ve mutsuz. Güç cidden sağlıklı bir şey değildi.

Şahsen tanıdığım tek Lark, portresi babamın ofisine en yakın olandı. Owen'la ben doğduğumuzda büyükbabam epey yaşlanmış ve birazcık da bunamıştı. Onunla ilgili en canlı hatıram, bir gece geç saatlerde odama gelip titrek parmağıyla beni göstermesi ve korkunç bir ölümle yüzleşeceğimle ilgili bir şeyler bağırmasıyla uyanmamdı.

Doğruyu söylemek gerekirse yanılmıyordu.

"Burası," dedi Vania, önünde durduğumuz kapıyı hafifçe tıklatırken. "Sayın Meclis Üyesi seni bekliyor."

Kadının yüzünü inceledim. Vampyrler ölümsüz değildi, biz de diğer ırklar gibi yaşlanırdık ama... kahretsin. Vania, tam on yedi yıl önceki Teminat görev değişim töreni için bana eşlik ettiği günden bu yana tek bir gün bile yaşlanmamış gibi görünüyordu.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Dönüp kapı tokmağına uzandım. Sonra tereddüt ettim. "O hasta mı?"

Vania bunu komik bulmuştu sanki. "Bunun için *seni* buraya çağırır mıydı sence?"

Omuz silktim. Babamın beni görmek istemesi için başka bir sebep düşünemiyordum.

"Böyle bir konuda niye çağırsın ki? Derdini paylaşmak için mi? Ya da senden biraz evlat sevgisi görmek için mi? İnsan bölgesinde cidden fazla zaman geçirdin sen."

"Böbreğe falan ihtiyacı olmuş olabilir."

"Bizler Vampyr'iz, Misery. Ya çoğunluğun iyiliği için çabalarız ya da hiç çabalamayız."

Bunu dedi ve ben daha gözlerimi deviremeden ya da sonraya sakladığım "siktir git"i sarf edemeden yanımdan ayrıldı. İçimi çekip arkasında bıraktığı taş suratlı muhafızlara baktım, ardından babamın ofisine girdim.

Fark ettiğim ilk şey, tam da babamın sevdiği gibi iki duvarı tamamen kaplayan pencereler oldu. Konuştuğum her İnsan, Vampyrler'in ışıktan nefret edip karanlıkta teselli bulduğunu düşünüyordu fakat çok yanılıyorlardı. Güneş bize yasak olabilirdi; zehirliydi ve fazla miktarda maruz kaldığımızda ölümcüldü ama onu bizim için bu denli arzulanır kılan da tam olarak buydu. Pencereler bizim için bir lükstü çünkü zararlı olabilecek her türlü şeyi filtreleyecek saçma derecede pahalı materyallerden üretilmeleri gerekiyordu. Babamınkiler gibi devasa pencerelerse abartılı statü simgeleriydi; bağlı olunan hanedanın kudretini ve servetini herkesin gözüne sokardı.

Babamın pencerelerinin ötesindeyse şehri Kuzey ve Güney olarak ikiye ayıran nehir görünüyordu. Yani *bizi*, *onlardan* ayıran sınır. Kurt bölgesiyle Yuva'nın arasında birkaç yüz metre vardı fakat gözcü kuleleri, kontrol noktaları ve bekçi kulübeleriyle dolu nehir yatağı yedi gün yirmi dört saat izleniyordu. Nehrin üzerinde bir köprü olsa da erişim iki taraftan da dikkatli bir şekilde takip ediliyordu ve bildiğim kadarıyla benim doğumumun çok öncesinden beri üzerinden hiç araç geçmemişti. Köprünün karşı tarafında birkaç Kurt güvenlik bölgesi ve kilometrelerce uzanan yemyeşil bir meşe ormanı bulunuyordu.

Güneybatı bölgesinin en kana susamış sınırlarından birinin yakınlarına sivil yaşam alanı inşa etmemiş olmalarını her zaman akıllıca bulmuştum. Owen'la çocukluğumuzda, henüz ben uzaklara gönderilmeden önce babam bir keresinde bizi, Vampyr merkezinin neden en ölümcül düşmanlarımızdan birinin çok yakınına inşa edildiğini düşünürken bulmuş, "Hatırlamak için," demişti. "Ve hatırlatmak için."

Bilemiyordum. Yirmi yıl sonra bu bence hâlâ boktan bir sebepti.

"Misery." Babam dokunmatik monitörüne tıklamayı bırakıp lüks akaju masasından kalktı. Gülümsemiyordu ama soğuk değildi. "Seni yeniden burada görmek güzel."

"Beklenmedik bir davetti."

Geçtiğimiz birkaç yıl, Henry Lark'a nazik davranmıştı. Uzun bedenini, üçgen yüzünü ve ayrık gözlerini incelerken, fiziksel olarak ona ne kadar benzediğimi bir kez daha hatırladım. Sarı saçları biraz daha griye dönmüş, ancak yine mükemmel şekilde arkaya taranmıştı. Zaten babamın kusursuz görünmediği bir anı hiç hatırlamıyordum. Bu akşam, beyaz gömleğinin kollarını katlanmış olsa da pürüzsüz ve dümdüzlerdi. Eğer beni bunun sıradan bir görüşme olduğuna inandırmak için yaptıysa maalesef başarısız bir denemeydi.

Bundan dolayı, masasının önündeki deri sandalyeyi işaret edip, "Otur," dediğinde olduğum yerde kalarak kapıya yaslanmayı tercih ettim.

"Vania ölüm döşeğinde olmadığını söyledi." Kaba davranmaya çalışsam da ne yazık ki sesimdeki merak belliydi.

"Sen de yeterince sağlıklısındır diye düşünüyorum." Babam hafifçe gülümsedi. "Son yedi yıl nasıl geçti?"

Başının arkasındaki güzel *vintage* saatin sekiz saniye saymasını izledikten sonra cevap verdim. "Süperdi."

"Öyle mi?" Beni baştan ayağa süzdü. "Şunları çıkarsan iyi olur, Misery. Birileri İnsan olduğunu düşünebilir."

Kahverengi lenslerimden bahsediyordu. Aslında arabada gelirken onları çıkarmayı düşünmüştüm ama İnsan bölgesinde uzun zamandır yaşadığıma dair üzerimde birçok işaret taşıdığım için zahmet etmemeye karar vermiştim. Dümdüz görünmeleri için her hafta biledigim ve babamın dikkatinden kaçmayacağından emin olduğum dişlerim de bunlara dahildi. "İş yerindeydim."

"Ah, evet. Vania bir işin olduğundan bahsetmişti. Seni tanırım, eminim bilgisayarlarla alakalı bir şeydir."

"Öyle bir şey."

Kafa salladı. "Küçük arkadaşın nasıl? Yine güvende ve mutludur sanıyorum."

Gerildim. "Sen onu nereden..."

"Ah, Misery. Owen'la konuşmalarının takip edilmeyeceğini düşünmüş olamazsın."

Arkamdaki ellerimi yumruk yaparken kapıyı çarpıp ofisten çıkarak evime dönmeyi aklımdan geçirdim. Fakat babamın beni buraya çağırmasının bir sebebi olmalıydı; bunu öğrenmeden gitmeyi istemiyordum. Bu yüzden karşısına oturdum ve telefonumu çıkarıp masasına bıraktım.

Saat uygulamasını açıp zamanlayıcıyı on dakikaya ayarlayarak ona gösterdim, ardından arkama yaslandım. "Neden buradayım?"

"Tek kızımı görmeyeli yıllar oldu." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu yeterli bir sebep değil mi?"

"Dokuz dakika kırk üç saniye kaldı."

"*Misery. Çocuğum.*" Babam Dil'e geçiş yaptı. "*Bana neden kızgınsın?*"

Tek kaşımı kaldırdım.

"*Hissettiğin şey öfke değil gurur olmalı. Çoğunluğun mutluluğu için verilen karar her zaman doğru olandır. Sen de bu kararın gerçekleşmesi için bir vasıtaydın.*"

Sakince onu inceledim. Bu zırvaya gerçekten inandığı, iyi bir adam olduğundan emin olduğu açıktı. "Dokuz dakika yirmi iki saniye."

Kısa bir an için gerçekten hüzünlü göründü. Sonra, "Bir düğün gerçekleşecek," dedi.

Hafifçe geriye çekildim. "Düğün mü? Yani... İnsanlar'ınki gibi mi?"

"Nikâh töreni de denebilir. Vampyrler'in eskiden yaptığı gibi."

"Kimin düğünü? Senin mi? *Kendine* bir..." Cümleyi bitirme zahmetine girmedim çünkü bunun düşüncesi bile saçmaydı. *Düğünler* ve uzun vadeli ilişkiler bizim toplumumuzda yüz yıldır demodeydi. Bir ırk, dünyaya çocuk getirmekte başarısız olduğunda romantizmin yerini amaçsız cinsel ilişkiler ve üreme için

uygun partner arayışları alıyordu. Gerçi Vampyrler'in en başından romantizmden anladığını sanmıyordum. "Kim evlenecek?"

Babam içini çekti. "Buna henüz karar verilmedi."

Bu hiç ama hiç hoşuma gitmese de nedeninden tam emin değildim. İçimden bir ses derhal buradan siktir olup gitmem gerektiğini fısıldıyordu ama tam kalkacakken babam, "İnsanlar arasında yaşamayı seçtiğine göre haberlerini de takip ediyor olmalısın," dedi.

"Biraz," diye yalan söyledim. Avrasya'yla savaşa girmiş ya da tek boynuzlu at klonlamanın eşiğine gelmiş olabilirdik; gerçekten güncel haberlere dair hiçbir fikrim yoktu. Araştırma ve soruşturmayla çok meşguldüm. "Niye?"

"İnsanlar geçtiğimiz günlerde seçime gittiler."

Hiç duymamıştım ama kafa salladım. "Seçim hakkı nasıl bir şeydir acaba?" Üyeleri yalnızca birkaç aileyle sınırlı olmayan, çatlak bir porselen seti gibi nesilden nesle geçmeyen bir yönetim yapısı nasıl olurdu hiç bilmiyordum.

"İdeal bir şey değil. Zira Arthur Davenport yeniden seçilemedi."

"Vali Davenport mu?" Şehir, yerel kurt sürüsü ve Vampyr topluluğu arasında ikiye bölünmüş olsa da Güneybatı nüfusunun geri kalanının çoğunluğunu İnsanlar oluşturuyordu. Son birkaç senedir kendilerini temsil etmesi için o pisliği, yani Arthur Davenport'u seçiyor ve hatırladığım kadarıyla tereddüt bile etmiyorlardı. "Yeni adam kim?"

"Adam değil, kadın. Maddie Garcia, yeni vali olarak seçildi; birkaç ay içinde göreve başlayacak."

"Onun hakkındaki fikrin nedir?" Bir düşüncesi olduğundan emindim. Halklarımız arasındaki barışçıl ilişki, babamın Vali Davenport'la olan işbirliği sayesinde devam ediyordu.

Eh, *barışçıl* demek biraz fazla kaçabilirdi. İnsan halkının çoğu hâlâ inek sürülerinin kanını çekeceğimizi, sevdiklerinin zihinle-

riyle oynayacağımızı düşünüyordu. Vampyrler'in çoğu da bi
İnsanlar'ın kurnaz ama yeteneksiz olduğuna, üremek ve evre
daha fazla insanla doldurmaktan başka bir şey beceremedikle
ne inanıyordu. Samimiyetsiz diplomatik organizasyonlar dışı
da halklarımızın birlikte takıldığı da söylenemezdi zaten. Fak
uzun zamandır birbirimizi soğukkanlılıkla öldürmüyorduk v
Kurtlar'a karşı da müttefiktik. Kısacası iki taraf için de kazanç
bir ilişkimiz vardı.

"Bir fikrim yok," dedi babam hissizce. "Bayan Garcia görüş
me taleplerimi reddettiği için yakın zamanda bir fikrim oluşab
leceğini de sanmıyorum."

"Ah." Şu Bayan Garcia benden daha akıllı olmalıydı.

"Elbette halkımın güvenliğini garantiye almak hâlâ benim
görevim. Vali Davenport artık gittiğine göre, güney sınırında
devamlı olarak karşı karşıya olduğumuz Kurt tehdidine bir de
kuzey sınırından İnsan tehdidi eklenme ihtimali yüksek."

"Kadının sorun çıkarmayı düşündüğünü sanmıyorum, baba."
Ojemle oynadım. "Mevcut ittifakı bozmak istemeyecektir. Belk
seremoni saçmalığından kurtulmayı düşüne..."

"Ekibinin bize ilettiği bilgiye göre, Garcia göreve gelir gelme
Teminat programını kaldıracak."

Donakaldım. Ardından kafamı yavaşça kaldırdım. "Ne?"

"İnsan Teminat'ı geri göndermemiz resmi olarak talep edildi
Kendileri de Vampyr Teminat olarak gönderdiğimiz kızı tarafı
mıza iade edecekler ve..."

Parmak uçlarım uyuşurken, "Oğlanı," diye düzelttim otoma
tik olarak. Onunla bir kere karşılaşmıştım. Siyah saçları, çatık
kaşları vardı ve elindeki kitap yığınını taşımasına yardım etmeyi
teklif ettiğimde, "Hayır, sağ ol," diye cevap vermişti. Şimdiye bo
yunun benim kadar uzamış olduğunu tahmin ediyordum.

"Her neyse. İade önümüzdeki hafta gerçekleşecek. İnsan ta
rafı, bunun için Maddie Garcia'nın koltuğa geçmesini bekleme
meye karar verdi."

"Bence bu..." Yutkundum. Kendimi topladım. "Bu mantıklı bir karar. Zaten aptalca bir programdı."

"Vampyrler ile İnsanlar arasındaki barışın yüz yıldan uzun süredir korunmasını sağlayan şey bu."

"Sekiz yaşındaki bir çocuktan tek başına düşman bölgesine gidip rehinecilik oynamasını istemek bana biraz gaddarca görünüyor," diye karşılık verdim sakince.

"Rehine, son derece ilkel ve kaba bir kelime."

"Bir İnsan çocuğu on yıl boyunca caydırıcı unsur olarak kullandınız. İnsanlar, ittifakın koşullarından birini çiğnerse Vampyrler'in çocuğu öldüreceği konusunda karşılıklı anlaşma yaptınız. Bu da son derece ilkel ve kaba değil mi?"

Babam gözlerini kıstı. "Sonuçta tek taraflı bir şey değildi." Sesi sertleşmişti. "İnsan tarafının elinde de aynı şekilde bir Vampyr çocuk bulunuyordu."

"Biliyorum baba." Öne eğildim. "Unuttuysan hatırlatayım, bir önceki Vampyr Teminat bendim."

Bunu unuttuğunu hiç sanmıyordum. Ama zırhlı aracı bizi kuzeye götürürken nasıl elini tutmaya çalıştığımı ya da İnsanlar'ın tuhaf renklerdeki gözlerini ilk gördüğümde Vania'nın arkasına nasıl saklandığımı büyük ihtimalle hatırlamıyordu. İki tarafın arasındaki ateşkesin sona ermesi halinde, bana bisiklet sürmeyi öğreten bakıcılarımın odama dalıp kalbime bir bıçak saplaması ihtimaliyle yaşamanın neye benzediğini bilmiyordu. Öz kızını, on birinci Teminat olarak İnsan bölgesine gönderdiği ve türünden nefret eden kişilerin arasında on yıl yaşamaya mahkûm ettiği gerçeğine kafa yormuyordu.

Fakat unutmamıştı. Çünkü bu programın ilk şartı, karşı tarafa gönderilecek kişinin, savaş ve barış kararı verebilecek yöneticilerin yakınlarından biri olmasıydı. Eğer Maddie Garcia, halkın güvenliği için ailesinden birini ateş hattına atmak istemiyorsa bu ona olan saygımın daha da artmasını sağlardı.

Ben on sekizime bastığımda yerimi alan oğlan, Meclis Üyesi Bayan Ewing'in torunuydu. Ben Vampyr Teminat olarak görev yaparken, bizim tarafta İnsan Teminat olan kişi de Vali Davenport'un erkek torunuydu. Bazen onun da benim gibi, feda edilebilir görüldüğü için öfkeli ve gücenmiş hissedip hissetmediğini merak ederdim. Acaba şimdi, üstünden yıllar geçtikten sonra, benim aksime ailesiyle iyi anlaşabiliyor muydu?

"Alexandra Boden'ı hatırlıyor musun?" Babamın ses tonu yine muhabbet eder gibiydi. "İkiniz aynı yılda doğdunuz."

Sandalyemde arkama yaslandım. Konunun aniden değişmesine şaşırmamıştım. "Kızıl saçlı olan mı?"

Kafa salladı. "Bir hafta kadar önce on beş yaşına basan erkek kardeşi Abel, doğum günü gecesi üç arkadaşıyla birlikte eğlenmeye çıkıp nehir kıyısına gitmiş. Gençliğin ve ahmaklığın verdiği cesaretle birbirlerine nehrin karşısına yüzüp Kurt bölgesine ait olan kısma dokunarak geri dönme konusunda meydan okumuşlar. Anlayacağın yiğitlik gösterisi yapmak istemişler."

Alexandra Boden'ın yaramaz kardeşinin kaderiyle ilgilenmiyordum. Buna rağmen bedenim olduğundan daha buz kesti. Vampyr çocuklarının tümü, güney sınırının tehlikeleri hakkında uyarılarak büyütülürdü. Hepimiz daha konuşmayı öğrenmeden önce bizim sınırımızın nerede bitip Kurtlar'ın sınırının nerede başladığını öğrenirdik.

Görünüşe bakılırsa o dört aptal bundan bihaberdi.

"Ve öldüler," diye mırıldandım.

Babamın dudakları, şefkatten çok uzak, kızgınlığa çok yakın bir ifadeyle kıvrıldı. "Açık konuşmam gerekirse hak ettikleri buydu. Tabii çocuklar bulunamayınca akıllara en kötü ihtimaller geldi. Oğlanın babası Ansel Boden, birkaç konsey ailesiyle sıkı bağlara sahip olduğu için misilleme yapmamız gerektiği fikrini kabul ettirmeye çalıştı. Sadece ortadan kaybolmalarının bunu yapmamızı haklı çıkaracağını savunuyordu. Ona Vampyr toplu-

luğunun temel prensibi hatırlatıldı: halkımızın iyiliği, bireylerin iyiliğinden önce gelir. Doğum oranlarımız hiç olmadığı kadar düşük ve soyumuz tükenme tehlikesiyle karşı karşıya. Şimdi çatışma çıkarma vakti değil. Fakat adam yakışıksız bir zayıflık gösterisiyle yalvarmaya devam etti."

"İğrenç. Oğlu için yas tutmaya nasıl cüret eder?"

Babam bana kınar gibi baktı. "Konseye olan yakınlığı sayesinde neredeyse taleplerini kabul ettirecekti. Daha geçen hafta, sen İnsan rolü yapmakla meşgulken biz yüz yıldır kaçındığımız ırklar arası savaşın eşiğine geldik. Ardından, yaptıkları ahmaklıktan iki gün sonra..." Babam ayağa kalktı ve masasının önüne gelip rahatça kenarına yaslandı. "... oğlanlar ortaya çıktı. Sapasağlamdılar."

İnsan bölgesinde edindiğim alışkanlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Cesetleri mi yani?"

"Hayattaydılar. Elbette sarsılmışlardı. Kurt muhafızlar tarafından casus sanılıp sorguya çekilmiş, kuralları çiğneyen ahmaklar oldukları ortaya çıkınca da herhangi bir zarar görmeden eve gönderilmişlerdi."

"Nasıl?" Son yirmi yılda sınır ihlali durumunda yaşananları, karşı tarafa yaklaşanların eve nasıl paramparça gönderildiklerini hatırladım. Bu genellikle şehir sınırları dışında, muhafızların bulunmadığı alanlarda gerçekleşiyordu. Kurtlar her zaman bizim halkımıza karşı acımasız olmuştu, biz de onlara aynı şekilde yaklaşmıştık. Yani şimdi... "Ne değişti?"

"Zekice bir soru. Konseyin çoğu, Roscoe'nun yaşlandıkça merhametli olmaya başladığını düşündü." Roscoe. Güneybatı sürüsünün Alfa'sı. Çocukluğumda babamın onunla ilgili bir şeyler anlattığını duyardım. "Fakat ben onunla bir defa görüşmüştüm. Sadece bir defa. Diplomasiyle ilgilenmediğini her zaman açıkça belirtirdi. Onun gibi kişiler kalın kafalıdır ve kafaları zaman geçtikçe daha da kalınlaşır." Pencereye döndü. "Son zamanlarda Kurtlar, toplulukları hakkında her zamankinden çok daha esra-

rengizler. Elbette bizim de kaynaklarımız var. Biraz soruşturma için birini gönderdiğimizde..."

"Liderlik yapılarında değişikliğe gidildiğini öğrendiniz."

"Çok iyi." Matematikte geçişme özelliği konusunda beklentilerin üzerinde performans gösteren bir öğrenciymişim gibi memnun görünüyordu. "Belki de vârisim olarak seni seçmeliydim. Owen bu sıfata pek alışamadı. Sosyalleşmekle daha çok ilgileniyor."

Elimi salladım. "Eminim emekliliğini duyurduğunda meclis üyesi vârisi arkadaşlarıyla takılmayı bırakıp senin her zaman dilediğin gibi bir Vampyr politikacı olacaktır." *Hiç sanmıyorum ama neyse.* "Kurtlar'da nasıl bir değişiklik olmuş?"

"Gelen haberlere göre birkaç ay önce biri Roscoe'ya... *meydan okumuş.*"

"Meydan mı okumuş?"

"Kurtlar'ın iktidara geçme yöntemleri pek sofistike değildir. Ne de olsa en yakın akrabaları köpekler. Olayı özetlemek gerekirse Roscoe ölmüş."

Bizim atalardan kalan oligarşimizin çok daha ilkel olduğunu ve köpeklerin pek çok kişi tarafından sevildiğini belirtmekten kaçındım. "Yeni Alfa'yla tanıştın mı peki?"

"Oğlanlar güvenli bir şekilde eve döndüklerinde onunla görüşme talep ettim ve beni şaşırtarak kabul etti."

"*Kabul* mü etti?" Bu olaya ilgi duymaktan nefret etsem de kendimi tutamıyordum. "Eee?"

"Beni de meraklandırdı açıkçası. Merhamet her zaman zayıflık belirtisi değildir ancak öyle olması ihtimali de vardır." Gözleri birden uzaklara daldı, sonra doğu duvarındaki bir tabloya kaydı. Aster'da akan kanları sembolize eden koyu mor renkle boyanmış basit bir şeydi. Halka açık mekânlarımızda da buna benzer sanat eserleri bulunurdu. "Ve zayıflıktan ihanet doğar, Misery."

"Öyle mi?" Her zaman ihanetin sadece ihanet olduğunu düşünmüştüm ama ben ne bilirdim ki?

"Yeni Alfa zayıf değil. Aksine..." Babam kendi içine çekildi. "Başka bir şey. Yeni bir şey." Gözlerini bana çevirip sabırla bekledi. Başımı iki yana salladım çünkü bana tüm bunları neden anlattığını, bu olayda ne tür bir rol oynayacağımı bilmiyordum.

Sonra aklıma bir şey geldi. "Az önce neden düğünden bahsettin peki?" diye sordum, sesimdeki şüpheyi saklamaya zahmet etmeden.

Babam kafa salladı. Cevap vermediğine göre doğru soruyu sormuş olmalıydım. "Sen İnsanlar'ın arasında büyüdün ve Vampyr eğitimi alma fırsatı bulamadın. Bu yüzden Kurtlar'la aramızdaki çatışmanın geçmişini tam olarak bilmiyor olabilirsin. Evet, yüzyıllardır aramız açıktı fakat diyalog kurma çabalarında bulunulmuştu. Kurtlar'la Vampyrler arasında beş defa türler arası evlilik gerçekleşti ve hiçbiri esnasında sınır kavgaları ya da Kurtlar'ın elinde Vampyr ölümü gerçekleşmedi. Sonuncusu iki yüz yıl önceydi; Vampyr bir erkekle Kurt gelininin evliliği on beş yıl sürdü. Kadın öldüğünde başka bir nikâh ayarlandı ancak olumlu sonuçlanmadı."

"Aster gerçekleşti."

"Evet, Aster gerçekleşti." On yıllar süren barışın ardından karşı tarafa biraz fazla güvenen Vampyrler, düğüne çoğunlukla silahsız katılma hatasında bulununca Kurtlar'ın saldırısına uğramıştı ve tören bir katliamla sona ermişti. Kurtlar güç ve şaşırtma avantajına sahip olduğu için ciddi bir toplu kıyım gerçekleştiği, mora karışan azıcık yeşil renkle tam bir yıldızpatı cümbüşü oluştuğu söylenebilirdi. "Kurtlar'ın bize neden sırt çevirdiğini bilmiyoruz ancak onlarla ilişkimiz düzeltilemeyecek şekilde bozulduğundan beri sabit olan tek bir şey vardı: İnsanlar'la olan ittifakımız. Kurtlar'ın böyle bir şansı yoktu. Şu anda her bir Vampyr'e on Kurt düşüyor ve İnsanlar'ın sayısı her iki ırkın toplamından kat kat fazla. Evet, onlarda Vampyr yetenekleri ya da Kurt gücü ve hızı olmayabilir ama sayıca çok olmak da güçtür.

Onların bizim tarafımızda olması... güven vericiydi." Baba çenesini sıktı. Gevşetene kadar uzunca bir süre geçti. "Madd Garcia'nın benimle buluşmayı reddetmesinin neden endişe ri rici olduğunu anlıyorsundur. Özellikle de Kurtlar'a karşı göre daha sıcak olduğu göz önünde bulundurulunca."

Gözlerim açıldı. İnsan bölgesinin kültürel peyzajına hâki olmayabilirdim ancak Kurtlar'la diplomatik ilişkiler kurman devletin yapılacaklar listesinde olacağı hiç aklıma gelmez Bildiğim kadarıyla iki ırk her zaman birbirini görmezden gemişti ve önemli sınırlar paylaşmadıklarından dolayı bu onlar için zor olmamıştı. "İnsanlar ve Kurtlar diplomatik görüşmeler yapıyorlar, ha?"

"Doğru."

İçimdeki şüphe hâlâ geçmemişti. "Bunu sana Alfa mı söyledi?"

"Hayır. Bu bilgiye başka yerden ulaştık. Alfa bana başka şeyler söyledi."

"Ne gibi?"

"Kendisi epey genç biri. Senin yaşlarında fakat yapısal olarak elbette farklı. En az Roscoe kadar vahşi olsa da ondan daha açık görüşlü. Bölgede barışın mümkün olduğuna, türlerimiz arasındaki ittifakın geliştirilebileceğine inanıyor."

Burnumdan alaycı bir nefes vererek güldüm. "Size iyi şanslar."

Babam kafasını yana eğip gözlerini yüzüme dikti. "Yıllar önce neden kardeşini değil de *seni* Teminat olarak seçtiğimi biliyor musun?"

Ah, hayır. *Bu* konuşmayı yapmak istemiyordum. "Yazı-tura mı attın?"

"Sen daima kendine özgü, ulaşılması zor, içine kapanık bir çocuktun, Misery. Etrafında olanlarla hiç ilgilenmez, kendi kafanın içinde yaşardın. Diğer çocuklar seninle arkadaş olmak isterdi ancak inatla onları görmezden gelirdin..."

"Diğer çocuklar, benim İnsan topraklarına gönderileceğimi biliyorlardı. Bu yüzden de cümle kurabilir hale gelir gelmez bana *düz dişli hain* lakabını taktılar. Yedi yaşımdayken *senin* meclis üyesi arkadaşlarının çocuklarının kıyafetlerimi çaldığını ve beni öğlen güneşine ittiklerini unuttun mu? Yine aynı kişilerin, *onların* Teminat'ı olarak on yıl İnsanlar'ın arasında kaldıktan sonra buraya geri döndüğümde benimle alay edip yüzüme tükürdüklerini hatırlamıyor musun? Bu yüzden beni inatçılıkla suçlaya..." Yavaş bir nefes verip bir sorun olmadığını kendime hatırlattım. *İyiydim.* Kimse bana dokunamazdı. Yirmi beş yaşındaydım, sahte İnsan kimliklerim, bir dairem, bir kedim (kahrolası Serena) vardı ve... tamam, artık bir işe sahip olmayabilirdim ama Pierce gibilerin fazla olmadığı bir yerde yeni bir iş bulabilirdim. Hem arkadaşlarım da... tamam, sadece bir arkadaşım vardı. Yani muhtemelen.

En önemlisi, hiçbir şeyi umursamamayı kendime öğretmiş olmamdı.

"Bahsettiğin düğün kimin düğünü?"

Babam dudaklarını birbirine bastırdı ve tekrar konuşmadan önce birkaç saniye bekledi. "Bir Kurt ve Bir Vampyr karşı karşıya gelince tek düşündükleri..."

"Aster olur." Sabırsızca telefonuma baktım. "Üç dakika kırk yedi saniye kaldı."

"Tek düşündükleri, bir Vampyr ile bir Alfa'nın düğünü olur. Barışı sağlaması gerekirken katliamla sonuçlanan bir düğün. Kurtlar, hayvandan farksızdır; her zaman da böyle olacaklar. Fakat türümüz yok olma tehlikesiyle karşı karşıya ve şu anda tek düşünmemiz gereken çoğunluğun iyiliği. Eğer İnsanlar'la Kurtlar'ın bizi saf dışı bırakacak bir ittifak kurmasına izin verirsek bizi evren yüzünden tamamen silebilirler ve..."

"Aman Tanrım." Birdenbire çılgınca, saçma ötesi gerçeği fark edip ellerimle gözlerimi kapattım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Misery."

"Hayır." Güldüm. "Sen... *Baba, bu savaştan kurtulmak için n liliğe başvuramayız.*" Niye Dil'e geçiş yaptığımı bilmiyordum a onu şaşırtmıştım. Belki de bunu yapmam iyi bir şeydi, bu deli idrak etmesi için gerekliydi. "Kim böyle bir şeyi kabul eder ki?"

Babam bana imalı bir bakış atınca niyetini tam olarak anlad

Ve bir kahkaha patlattım.

Sadece Serena'yla beraberken kahkahayla gülerdim, bu da nuncusunun üzerinden bir aydan uzun zaman geçtiği anlam geliyordu. Beynim, gırtlağımdan yükselen bu yeni, gizemli yüzünden neredeyse hıçkıracaktı. "Çürümüş kan falan mı içtin Dengen şaşmış gibi."

"*Ben halkımın iyiliğini güvenceye almak ve ilerlemesini sağ makla yükümlüyüm.*" Tepkime gücenmiş gibiydi ama kahkaham engel olamıyordum. "Bunu iş olarak göreceğiz, Misery. Telafi gib

Bu... Tanrım, çok *komik* ve delice bir durumun içindeydim "Hiçbir miktar yasal ödeme beni buna ikna ede... On milyar do lar var mıdır?"

"Hayır."

"Eh, on milyar dolardan *daha düşük* bir miktar beni b Kurt'la evlenmeye ikna edemez."

"Finansal olarak hayatın boyunca rahat edeceksin. Meclis cepleri derindir, bilirsin. Ortada gerçek bir evlilik beklentisi yok Onunla yalnızca kâğıt üzerinde beraber olacak ve bir yıllığın Kurt bölgesinde yaşayacaksın. Bu da Vampyrler'in, Kurtlar'ın çevresinde güvende olacağı mesajını verecek."

"Vampyrler onların yanında güvende *olamaz*." Ayağa fırlay şakağıma masaj yaparak odada volta atmaya başladım. "Hem bun neden *benden* istiyorsunuz? İlk tercihiniz ben değilimdir kesin."

"Değilsin," dedi dümdüz bir sesle. Babamın pek çok kusu ru vardı ancak dürüstlükten yoksunluk bunlardan biri değild "İkinci tercihimiz de değilsin. Meclis olarak harekete geçmem gerektiğine karar verdiğimizde birkaç üye kendi akrabaların

önerdi. Aslında Meclis Üyesi Essen'ın kızı kabul etmişti ancak sonradan fikrini değiştirdi."

"Of, Tanrım." Volta atmayı kestim. "Bunu da Teminat Programı gibi düşünüyorsunuz."

"Tabii ki. Kurtlar da aynı şekilde düşünüyor. Alfa, bize kendi halkından birini gönderecek. Onun için önemli olan birini. Sen onunla kalırken, gönderdiği kadın da bizim yanımızda olacak ve güvenliğiniz güvence altına alınacak."

Bunlar kesinlikle *keçileri kaçırmıştı.*

Kendimi toplamak için bir nefes aldım. "Pekâlâ. Ben..." ... *bu işe karışan herkesin aklından zoru olduğunu, o düğüne katılan herkesin katledileceğini düşünüyorum ve benden bunu isteyecek cüreti bulduğuna inanamıyorum.* "... son çare olarak aklınıza geldiğim için onur duydum fakat bunu yapamam. Teşekkürler."

"Misery."

Telefonumu almak için masaya gidip -bir dakika on üç saniye kalmıştı- bir an için babama fazla yakınlaşınca kanının ritmini kemiklerimde hissettim. Yavaştı, düzenliydi ve acı verici şekilde tanıdıktı.

Kalp atışları parmak izleri gibi eşsiz ve özel olurdu. Kişileri birbirinden ayırmak için en kolay yol buydu. Babamınki doğduğum gün tenime işlenmişti zira beni kucağına alan, benimle ilgilenen, beni tanıyan ilk kişi oydu.

Sonra ellerini üzerimden tamamen çekmişti.

"Hayır," dedim hem ona hem kendime.

"Roscoe'nun ölümü bizim için bir fırsat."

"Roscoe'nun ölümü bir cinayetti," diye belirttim. "*Beni* evlenmeye zorladığın adamın işlediği bir cinayet."

"Bu sene Güneybatı'da kaç Vampyr çocuğu doğdu, biliyor musun?"

"İlgilenmiyorum."

"Üç yüzden daha az. Eğer Kurtlar ve İnsanlar bölgemizi el-
mizden alma amacıyla güçlerini birleştirirse bizi dünya yüzün-
den tamamen silerler. Bütünün iyiliği için..."

"... zaten gerekeni yaptım ve kimse bana teşekkür bile etmedi."
Babamın gözlerinin içine bakarken telefonumu kararlılıkla cep-
me koydum. "Ben zamanında bana verilen görevi yerine geti-
dim. Artık bir hayatım var ve şimdi de oraya dönüyorum."

"Öyle mi diyorsun?"

Odanın ortasında durdum ama ona dönmedim. "Pardon?"

"Gerçekten bir hayatın var mı, Misery?" Bunu sorarken ima-
dikkatli bir şekilde bana bakıyordu. Boynumun hemen dibinde
keskin bir kılıç tutuyordu sanki.

*Lanet olası bir şeyleri umursamanı istiyorum, Misery. Benim
dışımdaki bir şeyi.*

Anıyı zihnimde gerilere itip yutkundum. "Başka birini bul-
makta iyi şanslar."

"Halkının seni hoş karşılamadığını hissediyorsun. Bunu ya-
parsan onların gözünde farklı bir yere gelebilirsin."

Omurgamda bir öfke kıvılcımı çaktı. "Almayayım baba, sağ
ol. En azından onlar benim gözümde farklı bir yere gelene kadar."
Geriye doğru birkaç adım atıp neşeyle el salladım. "Ben kaçtım."

"On dakika henüz sona ermedi."

Telefonum tam o anda bipledi. "Mükemmel zamanlama."
Ona bir tebessüm attım. Düzleştirilmiş dişlerimden rahatsız olsa
bile umurumda değildi. "Zaten yanında ne kadar kalırsam kalı-
yım böyle bir şeyi kabul etmem."

"Misery." Sesindeki hafif yakarış tonu neredeyse keyif vericiydi.

Kusura bakma ama yapacak bir şey yok. "Her neyse. Yedi
yıl sonra görüşürüz. Ya da barışın anahtarının, Kurtlar'ın ve
Vampyrler'in ortak oluşturduğu bir saadet zinciri olduğuna ka-
rar verip bana diyet ürünleri falan satmaya çalışacak olursan bel-
ki daha yakın bir zamanda da görüşebiliriz. Ama Vania'ya söyle-

beni evimden alsın. Özgeçmişimi sil baştan yazmak *istemiyorum*." Dönüp kapı koluna uzandım.

"Yedi yılımız var mı bilemiyorum, Misery."

Gözlerimi devirip kapıyı açtım. "Hoşça kal baba."

"Moreland böyle bir şeyi kabul eden ilk Alfa ve..."

Ofisten *çıkmadan* kapıyı çarparak kapattım ve yeniden babama döndüm. Kalbim göğüs kafesime çarpmaya başlamıştı. "Sen az önce ne dedin?"

Kafası karışmış ve içinde birazcık umut oluşmuş gibi oturduğu yerde dikleşti. "Böyle bir şeyi kabul eden başka Alfa..."

"İsimden bahsediyorum. Tekrar eder misin?"

"Moreland."

"Adamın *tam* adı ne?"

Babam kuşkuyla gözlerini kıstı ve birkaç saniye sonra, "Lowe. Lowe Moreland," dedi.

Gözlerimi yere indirdiğimde zemin sarsılıyor gibiydi. Sonra başımı tavana kaldırdım, her biri bir öncekinden daha yavaş birkaç derin nefes aldım ve bin kilo gibi gelen kolumu kaldırıp titreyen elimi saçlarımdan geçirdim.

Acaba Serena'nın üniversite mezuniyetinde giydiğim mavi elbise, türler arası bir düğün için uygun olur muydu? Çünkü... evet.

Sanırım evleniyordum.

Bölüm 2

Bütün Vampyrler'in gözlerinin aynı göründüğünü düşünürdü adam. Şimdi, bu konuda yanılıyor olabileceğini fark ediyordu.

Bugün

"NE TALİHSİZ, NE üzücü bir seçim. Sevgi dolu hangi ebeveyn, çocuğuna Misery* adını verir?"

Kendimi hassas biri olarak görmüyordum. Ailem ve türüm için bir hayal kırıklığı olduğumun ima edilmesine de genel olarak karşı değildim. Tabii bu saçmalığın yüzüme söylenmemesi şartıyla.

Gel gör ki Vali Davenport şu an tam da en istemediğim şeyi yapıyordu. Az önce dünya evine girdiğim avluya tepeden bakan balkonun korkuluğuna dirseklerimi dayayıp iç çekişimi bastırarak cevap verdim.

"Meclisin seçimiydi."

"Pardon?"

* (İng.) Sefalet, dert, mutsuzluk. (ç.n.)

İnsanlar'da sarhoşluk seviyesini anlamak her zaman zordu fakat valinin şu anda sarhoş *olmadığından* emindim. "Adımı kimin verdiğini sordun. Vampyr Meclisi'ydi."

"Ebeveynlerin vermedi mi?"

Başımı iki yana salladım. "Bizde işler öyle yürümüyor."

"Ah. Yoksa... sihirli ritüeller falan mı oluyor? Kurban törenleri? Kâhinler?"

İnsanlar'ın çoğunun benmerkezcilik özelliği, kendi türlerinden *olmayan* herkesin doğaüstü ve esrarlı özellikler taşıdığını düşünmelerine yol açardı. Vampyrler ve Kurtlar'ın lanetleme ya da mistik şeyler yapabilme yeteneğine sahip olan büyülü yaratıklar olduğunu söyleyen mitleri ve efsaneleri bu yüzden vardı. Geleceği görebildiğimizi, uçabildiğimizi ya da görünmez olduğumuzu sanıyorlardı. Sırf onlardan farklı formlardayız diye varlığımızın temelinde dünya dışı etkenler olmalıydı sanki. Onlar gibi biyolojik varlıklar olamazdık.

Tamam, belki birkaç termodinamik yasasının bedenlerimizde etkisi olabilirdi ama hepsi buydu.

Serena da ilk tanıştığımızda böyleydi. "Eee, haç sizi yakar mı?" diye sormuştu, birlikte yaşamaya başlamamızın ikinci haftasında. Buzdolabımda sakladığım kırmızı sıvının domates suyu olduğuna da bir türlü ikna olmuyordu.

"Gerçekten *alev almadıkları* sürece hayır."

"Ama sarımsaktan nefret ediyorsunuz, değil mi?"

Omuz silkmiştim. "Genel olarak yemek yemeyiz. Yani... sarımsak sevmediğimiz söylenebilir sanırım."

"Peki kaç kişiyi öldürdün?"

"Sıfır," demiştim afallayarak. "*Sen* kaç kişiyi öldürdün?"

"Hey, ben *İnsan* türündenim."

"İnsanlar da sürekli birbirlerini öldürüyorlar."

"Evet ama dolaylı yoldan. Sağlık sigortasını aşırı pahalı yaparak ya da silahları inatla yasaklamayarak. Siz hayatta kalmak için insan kanı emmiyor musunuz?"

Kaşlarımı çatmıştım. "Doğrudan İnsan bedeninden kan iç-mek biraz iğrenç; bunu kimse yapmıyor." Bu bir nevi yalandı ama o zaman *neden* olduğundan pek emin değildim. Tek bildiğim, birkaç sene önce Owen'la kütüphaneye gittiğimizde babamı, Meclis Üyesi Selamio'nun boynuna yapışmış halde bulduğumuzdu. Vaktinden önce büyümüş olan asosyal Owen hemen gözlerimi kapatmış ve bu travmanın, büyümemizi olumsuz etkileyeceğini söylemişti. Ama nedenini hiç açıklamamıştı. "Ayrıca kan bankaları var. İnsanlar'ın canını yakmamıza gerek kalmıyor." Gerçi bunun sebebi İnsan öldürmenin meşakkatli bir iş olması da olabilirdi. Sırf birazcık karın doyurmak için onca tepinmeyle, ardından da cesedi gömmeyle başa çıkmak ve tam da gündüz vakti karanlık bir köşede kıvrılıp yatmayı düşlerken kapıya dayanan İnsan polislerle uğraşmak zor olurdu.

"Peki ya şu davet işine ne diyorsun?"

"Ne daveti?"

"Bir yere girebilmek için davet edilmeniz gerekmiyor mu?" Kafamı iki yana salladığımda yüzünde beliren hayal kırıklığı hoşuma gitmemişti. Çok komik ve açık sözlü biriydi. Ayrıca onu hem muhteşem hem de ulaşılabilir biri yapan bir tuhaflığa da sahipti. Henüz on yaşındaydım ve Serena'yı tanıdığım herkesten daha çok sevmiştim. "Aklımı okuyabiliyor musun bari? Şu anda ne düşünüyorum?"

"Şey." Burnumu kaşımıştım. "Sevdiğin şu kitabı. Cadılarla ilgili olanı."

"Hiç adil değil bu. Ben devamlı o kitabı düşünürüm zaten. Aklımdan tuttuğum sayı ne?"

"Şey... yedi mi?"

Keskin bir nefes almıştı. "Misery!"

"Doğru mu bildim?" *Kahretsin.*

"*Hayır*! Üç yüz elli altı olacaktı. Hakkınızda başka neler yalan acaba?"

Durum şuydu ki İnsan, Kurt ve Vampyrler olarak birbirimizden farklı olabilirdik ancak yakın akrabalardık. Bizi birbirimizden ayıran şey doğaüstü özellikler değil, binlerce yıl önce gerçekleşmiş bir genetik mutasyon ve tabii ki de geliştirdiğimiz değerlerdi. Şurada bir pürin bazı kaybı, burada bir hidrojen atomunun yer değiştirmesi ve ta da! Vampyrler sadece kanla beslenen, güneşten kaçınması gereken ve nesli tükenme tehlikesi altında bir tür olurken, Kurtlar daha hızlı, daha güçlü ve daha kıllı (bu benim varsayımımdı) bedenlerle şiddet yanlısı kafa yapısına sahip olmuştu. Fakat her iki tür de sihirli asa kullanarak otuz kiloluk valizleri dolap tepelerine kaldırma, piyango numaralarını önceden bilme... ya da yarasaya dönüşme becerisine sahip değildi.

Yani en azından Vampyrler'in öyle olmadığını biliyordum. Kurtlar'ın yetenekleri hakkında detaylı bilgim yoktu.

"İsim verme ritüelimiz falan yok," dedim valiye. "Sadece her işe burnunu sokan bir meclise sahibiz. Ne de olsa kimse aynı sınıfta beş tane Madyson olsun istemez." Bir saniye duraksadım. "Ayrıca adımın bana uygun olduğu da söylenebilir, çünkü annemi *öldürdüm*."

Adam nasıl tepki vereceğini bilemediği için tereddüt etti, sonra gergince güldü. "Ah. Anlıyorum. Yine de isim olarak son derece..." Doğru kelimeyi ararcasına etrafına bakındı.

Eh, pekâlâ. "Acınası mı?"

Parmağını tabanca gibi yaparak bana doğrulttuğunda ürperdim ama sebebi ondan nefret etmem miydi yoksa ince bir tulum giymiş bir Vampyr olarak çok üşümem miydi bilemiyordum.

Fazla cömert olan ve "parti" olarak adlandırılabilecek organizasyon devam ederken bir saat sonra bu kadarının bana yettiğine karar vermiştim. Kocam -mutlu evliliğimize adım attığımız mihrapta, sırf koktuğum için beni neredeyse öldürecek olan *kocam*- ve babam görünürlerde yoktu. Belki de bir yerlerde bir şeyler tartışıyorlardı. Bu da benim de ortadan kaybolabileceğim anlamına geliyordu.

Yalnız kalabilmek için asma balkona kaçmıştım ama ne yazık ki valinin de aynı düşüncede olduğu ortaya çıkmıştı. Adam elinde bir sürahi alkolle dibimde bitip bana katılarak sohbet etmeye karar vermişti ki bu korkunç bir felaketti. Gözleri Maddie Garcia'ya kayıp duruyordu; sanki kadını göreve gelmeden önce yakmak istiyordu. Aslında İnsan bölgesi valisinin seçimleri konusunda hissettiği güvenikliğe katılmalıydım, zira o kadının seçimleri yüzünden benim evlenmem zorunlu hale gelmişti. Fakat babamdan ustaca kaçışına hayran olmadan edemiyordum. Yanımdaki koca çeneli ahmağın aksine, çok akıllı biri olduğu belliydi.

"Yaptığın şey çok cesurca, Bayan Lark," dedi eski vali, omzuma hafifçe vurarak. Vampyrler'in dokunmaktan kaçındığını unutmuş olmalıydı. "Özellikle de önündeki büyük tehlike düşünülünce."

"Hmm." Resepsiyon, beklediğim gibi keyifsiz geçiyordu. Değeri bilinmeyen viyola sanatçısı Rachmaninoff çalarak kendini eğlendirirken, alanın zıt taraflarındaki masalara oturtulmuş Vampyrler ve Kurtlar birbirlerine pis bakışlar atıyordu. Kurtlar ve birkaç İnsan konuk için hazırlanmış yemekler dünyaca tanınan bir şefin elinden çıkmıştı. Çirkin atmosfere rağmen kimse yemeğini yemeyi ihmal etmiyordu.

Kimseye görünmemeye çalışarak balkona çıkarken, Meclis Üyesi Ross'un kızının Dil'i kullanarak, "*Tiksinç*," dediğini duymuştum. "*Asosyal yaratıklar. Beslenmelerini de, tuvaletlerini de, sikişmelerini de insan içinde yapmaktan çekinmiyorlar.*"

İlkinin "beslenme" değil "yemek yeme" diye bilindiğini ve son ikisinin de insan dünyasında yasadışı olduğunu belirtmekten kaçındım. Şükür ki düğün planlayıcısına, bizim partilerde "*kan yudumlama*" diye bir şey yapılmadığını, Vampyrler için beslenmenin özel bir eylem sayıldığını ve içlerinde minik şemsiyeler olan kan kokteyllerinin "eğlenceli bir fikir" olmadığını açıklamıştım.

Kadın, "Kurtlar yemek yerken Vampyrler ne yapacak peki?" diye sorduğundaysa, "Onlara dik dik bakacaklar," diye yanıt vermiştim. Şimdi ne kadar haklı olduğumu görüyordum.

"Sen *gerçekten* çok cesursun." Vali, içkisinden bir yudum daha aldı. "Son derece ilginç bir hayat yaşadın. İnsanlar arasında yetişmiş bir Vampyr. Meşhur Teminat. Kurtlar'ın senden nefret etmek için *iki* sebebi var."

Dilimi, yeniden sivrilmiş dişlerimin üzerinde dalgınca gezdirirken kavga çıkar mı acaba diye merak ettim. Avludaki nefret somut, boğucu bir varlık gibiydi. İnsan korumalar da etrafta dolanırken saldırıya ve savunmaya her an hazırmış gibi görünüyorlardı. Bir rüzgâr esse, biriken gerginlik patlayıverecekti sanki.

"Gerçi Moreland de bu anlaşma için pek çok şeyden vazgeçti. Teminat olarak gönderdiği kişiden mesela. Vampyr Meclisi üyesinin kızına karşılık Alfa'nın eşi."

Kafamı hızla ona çevirdiğimde valinin gözlerine bir donukluk çökmüş olduğunu gördüm. "Alfa'nın neyi?"

"Ah, kadından bahsetmemeliydim. Bu bir sır elbette. Fakat..." Gırtlaktan gelen bir sesle kıkırdayıp kadehini bana doğru kaldırdı.

"Eş mi dedin? Karısı mı yani?"

"Ayrıntıları ifşa etme iznim yok, Bayan Lark. Yoksa Bayan Moreland mi demeliyim?"

"Kahretsin," diye fısıldayarak burun kemerimi sıktım. Moreland zaten evli miydi yani? Eğer durum buysa, karısı ondan uzaklarda tehlikenin kıyısındayken bana bağımlı kalmaya mecbur olduğu için ne kadar öfkeli olduğunu hayal edemiyordum. Belki de mihrapta kafayı yemesinin nedeni de buydu.

Bir de ona çürümüş yumurta gibi koktuğum gerçeği vardı tabii.

Eh, şansına küs Moreland, dedim içimden, korkuluktan uzaklaşırken. Bu evliliği babamla birlikte ayarlayan kendisiydi. *Ben* sadece araçtım. Bunu hatırlamasını ve öfkesini bana yönlendirmemesini umuyordum. "Seninle sohbet etmek zevkti, vali," diye yalan söyleyerek adamın yanından uzaklaştım.

"Değiştirmek istersen ofisimi ara." Yaşlıların yaptığı gibi parmağıyla telefon işareti yaptı. "Evrak işlerini hızlandırabilirim."

"Pardon?"

"Adını diyorum."

"Ah, tamam. Sağ ol."

Owen'ı aramak için yeniden aşağı döndüm. Sanırım onu az önce Meclis Üyesi Cintron'la konuşurken, daha doğrusu dedi kodu yaparken görmüştüm. Bu konuda tam bir uzmandı ve şu meselesiyle ilgili benden daha çok şey öğrenebilirdi. Gerçi bunu çoktan biliyor da olabilirdi. Zavallı kadının törenin ortasında sahneye fırlaması ve yuva yıkan kadın olduğum için kuduz bir kurt tarafından pankreasımın parçalanması fikrini komik bul duğu için bana hiçbir şey söylememiş olma ihtimali vardı.

"... hiç böyle bir şey duymamıştım."

Olduğum yerde kalakaldım çünkü...

Konuşan kocamdı.

Merdivenin en altında duruyordu.

Ceketinden kurtulmuş, beyaz gömleğinin kollarını kıvır mıştı. Yanında iki kişi daha vardı. Biri, yanılmıyorsam sağdıç olan turuncu sakallı Kurt'tu. Diğeriyse ikisinden de biraz daha yaşlıydı ve gri saçları, boynunda derin, beyaz bir yara izi vardı. İki adam ona ciddi yüz ifadeleriyle bakarken Moreland kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Daha önce böyle sahnelere tanık olmuştum. Babam da güçlü bir adam olarak, güvendiği kişileri bu şekilde dinlerdi.

Şu anda valinin bulunduğu yere geri dönmek istemiyordum ama kocamla adamlarının yanından geçmektense, balkona gidip bana verilen kötü isimle ilgili konuşmaya devam etmeye bile razı olabilirdim. Sonra kulağıma bir şey geldi:

"... eğer gerçekten *o kızsa* sonuçları düşünemiyorum," diyordu sağdıç.

Beni durduran, *o kız* ifadesiydi. Çünkü bahsettikleri kişi sanki

Moreland dudaklarını birbirine bastırdı. Çenesini sıktı ve yanındakilerden daha kısık sesle bir şeyler söyledi. Arka plan gürültüsü yüzünden ne dediğini anlayamıyordum.

"Bir anlık karışıklık olmuş olmalı. O kız senin..." Telli çalgıların sesi birden artarken ben de bir basamak daha inerek adamlara yaklaştım.

Lowe'un geniş sırtı kasıldı. Hareket ettiğimi duyduğundan korksam da bana dönmeyip, "Böyle bir hata yapabileceğimi mi düşünüyorsun?" diye sorduğunda rahatladım.

Ondan daha büyük olan adam donakaldı. Sonra özür dilercesine kafasını eğdi. "Düşünmüyorum, Alfa."

"Planımızı değiştirmeliyiz, Lowe," dedi turuncu sakallı olan. "Konaklaması için başka bir şey bulsak iyi olur. Onunla yaşaya..." Koridorda bir gürültü olunca adamlar kafalarını oraya çevirdiler. Ben de bakışlarını takip ettim ve yüreğim ağzıma geldi.

Kısa bir mesafe ötede iki çocuk kavgaya tutuşmuştu. Biri koyu renk ten ve leylak rengi gözlere sahipti, diğeriyse soluk tenli, mavi gözlüydü. Bir Vampyr ve bir Kurt. İkisinin ortasındaki zeminde, belinden ikiye ayrılmış bir süper kahraman oyuncağı duruyordu. Yanlarındaysa çocuklarını kavramış bir Vampyr babayla Kurt anne vardı. Ne kadar mantıksız olsa da buraya *çocuk* getirmeye karar vermiş olan kendileriydi ama şimdi birbirlerine sivri dişlerini gösteriyor, hırlıyorlardı. Dikkatini çektikleri diğer konuklar da şimdi korumacı -ya da agresif- şekilde onlara yaklaşmaya başlamıştı.

Odadaki gürültüye panik karışınca müzik de durdu. Küçük bir grup, çocukların etrafını sararken İnsan korumalar da araya karışıp ateşli silahlarını çektiler. Gerginlik giderek artarken kalbim içimde donuk bir biçimde atıyordu. Tarih kitaplarına geçecek yeni bir katliam mı yaşanmak üzereydi?

"Al bakalım."

Lowe Moreland, çocukların arasında diz çöktüğünde alanda sağır edici bir sessizlik oluştu. Vampyr'in babası Meclis Üyesi Sexton, oğlunu bacaklarının arkasına itip uzun dişlerini iyice gösterecek şekilde üstdudağını gerdi.

"Sorun yok," dedi Moreland. Sakindi. Güvence vericiydi. Babayla değil, oğluyla konuşuyor; aslında kırılmamış olan oyuncağı ona uzatıyordu.

Oğlan tereddüt etti. Sonra babasının bacaklarının arasından elini uzatıp oyuncağını aldı ve dişlerini sergileyecek kadar geniş gülümsedi.

Konukların birkaçı rahat birer nefes alırken ben henüz rahatlamamıştım.

Moreland, "Söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sorarken Kurt çocuğa dönmüştü.

Oğlan birkaç kez gözlerini kırpıştırdıktan sonra dudaklarını büzerek yere baktı. "Özür dilerim," diye mırıldanırken *r* harfleri *v* gibi çıktı. Neredeyse ağlayacaktı ancak Moreland saçlarını karıştırıp zahmetsizce onu kucağına alarak futbol topu gibi kolunun altına sıkıştırınca bir kahkaha attı.

Kocam, Sextonların etrafında toplanmış Vampyr grubuna sırtını dönüp minik Kurt'u masasına taşıdı ve gerginlik yok oluverdi. Birkaç kişinin güvensiz bakışları devam etse de iki taraf da yerlerine geçerken müzik tekrar avluyu doldurdu. Moreland merdivenin altındaki yerine dönerken ne bakışlarını kaldırdı ne de beni fark etti. Ben de tuttuğum nefesimi sonunda verebildim.

Turuncu sakallıyla yaşlı adama, "Bunun tekrar olmadığından emin olun. Diğerlerine de söyleyin," diye emir verdiğinde ikisi de başlarıyla onaylayıp konukların arasına karıştılar. Moreland içini çekerken onun da uzaklaşmasını umarak beklemeye devam ettim.

Yirmi saniye geçti.

Bir dakika geçti.

Bir dakika ve *birkaç* saniye daha geçti...

"Orada olduğunu biliyorum," dedi kocam, belirli bir yere bakmadan. Kiminle konuştuğunu ancak, "Aşağı gel, Bayan Lark," dediğinde anladım.

Ah.

Pekâlâ.

Bu cidden utanç vericiydi.

Aramızdaki on adımı, utanç içinde sürüklenerek kapatabilirdim. Fakat türlerimiz, elektriğin keşfinin öncesinden beri ezeli düşmandı ve düşmandan utanılmazdı, değil mi? Biraz kulak misafiri olduysam ne olmuştu?

"Hiç acele etme, kendini hazır hissettiğinde gel," diye ekledi, alaycı şekilde.

Birkaç saat önceki... olay düşünülürse yanına gitmekte tereddütlüydüm. Ama belki de boşuna endişe etmiştim çünkü aşağı vardığımda burun deliklerinin hafifçe seğirmesi ve çenesindeki bir kasın gerilmesi dışında bir şey olmadı. Moreland ne bana bakmakla ne de beni boğmakla ilgileniyordu.

Eh, bu da bir ilerlemeydi.

Yine de ne diyeceğime dair bir fikrim yoktu. Şu dakikaya dek birbirimize ettiğimiz tek kelimeler, tutmaya niyetli olmadığımız nikâh yeminlerimizden ibaretti. Tabii kötü kokumla ilgili yorumu sayılmazsa. "Bana Misery diyebilirsin."

Uzunca bir süre sessiz kaldı. "Evet, sanırım öyle demeliyim."

İkimiz de sustuk. Avlunun uzak ucunda az kalsın bir Kurt ve bir Vampyr'in dahil olduğu küçük bir kargaşa yaşanacaktı ama mihrabın yakınlarında durduğunu hatırladığım bir Kurt kadın tarafından engellendi.

"Türler arası bir kavganın daha eşiğinden dönüldü," dedim.

Moreland kafasını iki yana salladı. "Sadece fazla içmiş bir aptalın saçmalıkları."

"Umarım bir Kurt'tan içmemiştir."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz söylediğime pişman oldum. Genelde gerginlikle boş konuşan biri değildim çünkü genelde *gerilmezdim*. On yıl boyunca türünün Teminat'ı olarak görev yaptıktan sonra birkaç kaygı bastırma numarası öğrenmemiş olmak ayıp olurdu. Yine de...

"Sen az önce *kendi* halkından birinin, *benim* halkımdan birinin kanını içmesiyle ilgili espri mi yaptın?"

Gözlerimi yumdum ve ölmek istedim. Şu anda ölümü kollarımı açarak karşılayabilirdim. "Kötü bir espriydi. Özür dilerim." Kafamı kaldırıp ona baktım ve o dünya dışı, ürkütücü ama güzel gözleriyle karşılaştım. Vahşi hayvanlarınkine benzetilebilecek yemyeşil irisleri loş ışıkta parlıyordu. Acaba bir gün bu gözlere alışabilecek miydim? Bir sene sonra anlaşmamız bittiğinde hâlâ tuhaf şekilde güzel olduklarını düşünecek miydim?

Acaba Serena onları ilk gördüğünde ne düşünmüştü?

"Bizi bekliyorlar," dedi Moreland, ters bir şekilde. Özrüm havada kaldı; ne kabul edildi ne de reddedildi.

"Kim bekliyor?"

Orkestraya işaret etti. Viyola sanatçısı bir saniyeliğine yayını kaldırdı, sonra müziğin ritmi değişti. Artık Rachmaninoff değil, markette sıra beklerken duyduğum bir pop şarkısının yavaş, enstrümental versiyonunu çalıyordu. Moreland bunu onaylamış mıydı bilmiyordum. Düğün planlayıcısı kafasına göre hareket etmiş de olabilirdi.

"İlk dans," dedi elini uzatarak. Sesi kalın ve netti. Emir vermeye ve direktiflerinin yerine getirilmesine alışmış bir adam olduğu belliydi. Uzun parmaklarına bakarken kolumu nasıl kavradıklarını hatırladım. Nasıl korktuğumu. Durum şuydu ki ben pek fazla şey *hissetmezdim* ama hissettiğimde...

"Misery," dedi hafif bir sabırsızlıkla. Adım onun dudaklarından çıkınca kulağa farklı gelmişti. Dans pistine gitmek için ona uzattığım elim, avcunun içinde kayboldu. Törende hiç fotoğrafçı

yoktu ama kokteyl için iki kişi gelmişti. Avlunun tam ortasına vardığımızda Moreland avcunu sırtıma, tulumumun sırt dekoltesinin alt kısmına bastırdı. Diğer parmakları birazcık aşağı inip işaretlere değdi, sonra benimkileri buldu. Gönülsüz birkaç alkış eşliğinde yavaşça salınmaya başladık.

Daha önce hiç yavaş dans etmemiştim ama o kadar da zor değildi. Belki de sebebi işin çoğunu partnerimin yapmasıydı.

"Eee." Sohbet açma niyetiyle kafamı kaldırdım. Ayağımdaki topuklularla 1.80'i zorluyordum ama bu adama yetişmem mümkün değil gibi görünüyordu. "Lağım ya da başka bir şey gibi mi kokuyorum?" Ona kötü kokuyorsam bu kadar yakınımda olması kolay olmamalıydı.

Gerildi. Sonra gevşedi. Cevap vermeyeceğini sandım ama sonra ters bir şekilde, "Ya da başka bir şey gibi," dedi.

Keşke derdini paylaşabilseydim ama Vampyrler kokuları diğer türler gibi alamazdı. Serena eskiden çeşitli çiçekleri gösterip harika kokuları hakkında çılgınca hikâyeler anlatır ve bizim için önemsiz ve anlamsız olan bitkilerin kokularını ayırt edemediğimi söylediğimde şoka girerdi. Ben de, Serena kendi damarlarında akan kanı ve kişilerin kalp atışlarını duymadığını ya da fark etmediğini söylediğinde aynı şekilde şoke olurdum.

Moreland'in kokumu katlanılmaz bulması yazıktı çünkü onun kanı bana hoş gelmişti. Sarıp sarmalayıcı, sağlıklı, dayanıklı ve birazcık sertti. Kalp atışlarıysa damağımı okşarcasına kuvvetli ve canlıydı. Bunun Kurtlar'ın geneline özgü bir şey olduğunu sanmıyordum çünkü düğüne katılan türdeşleri onun kadar cezbedici değildi. Belki de onlara fazla yaklaşmadığımdan...

"Baban senden nefret mi ediyor?"

"Pardon?" Hâlâ pistte salınıyorduk ve fotoğraf makineleri etrafımızda yaz sinekleri gibi vızıldayıp duruyordu. Bu yüzden onu yanlış duymuş olabilirdim.

"Babanı soruyorum. Senden nefret edip etmediğini bilme gerekiyor."

Moreland'in gözlerine bakarken gücenik değil şaşkındı Yaşayan tek ebeveynimin beni kıçına biraz olsun taktığı konusunda ısrar edemeyecek olduğum için de azıcık sinirlerim bozulmuş olabilirdi. "Niye?"

"Korumam altında olacaksan böyle şeyler hakkında bilgi olması mecburi."

Kafamı geriye yatırarak ona baktım. Yüzü... yakışıklı değil fakat çarpıcıydı. Hepten tüketiciydi. Sanki kemik yapısını o keşfetmişti. "Koruman altında mıyım?"

"Benim karımsın."

Tanrım, kulağa aşırı garip geliyordu. "Kâğıt üzerinde öyleyim evet." Omuz silktiğimde bedenim onunkine sürtündü ve gözlerinde tuhaf bir şeyler gerçekleşti. Gözbebekleri hızla büyüyüp küçüldü, sonra boynuma çizilmiş işaretlere odaklandı. Nedense onlardan etkilenmiş gibiydi. "Gerçekte sadece türlerimiz arasındaki iyi niyetin sembolü ve kendi halkımın Teminat'ıyım."

"Teminat olarak görev yapmak tam zamanlı işin galiba."

Vania asıl işimden kovulmama neden olduğu için bu soruya olumsuz bir cevap veremeyecektim. "Öyle de denebilir."

Kocam düşünceli bir şekilde başını sallayarak beni döndürdü. Başka çiftler de pistte bize katılmaya başlamışlardı ancak kimse hevesli görünmüyordu. Muhtemelen şevkli düğün planlayıcımızın zoruyla dansa kalkmışlardı. O sırada, yedi yaşımdayken boğazıma tüy tıkan, ardından on yıl boyunca hayatımdan defolup giden ve tekrar karşılaştığımızda bana kalabalığın ortasında İnsansikici diye seslenen Deanna Dryden'la göz göze geldim. İkimiz de birbirimize nazikçe kafa salladık.

"Geçmişine bir bakalım, Misery." Sebebini bilmiyordum ama adımı imalı bir şekilde söylemişti. "Altı yaşındayken resmi olarak halkının Teminat'ı olduğun ilan edildi. Sekiz yaşında-

ken İnsanlar'a gönderildin. Tamamı İnsanlar'dan oluşan yirmi dört kişilik bir koruma ekibin vardı ancak sonraki on yıl içinde Vampyr karşıtı radikaller tarafından pek çok kez suikasta uğradın. Hepsi başarısız oldu ancak ikisinde ölümün kıyısından döndün. Duyduğuma göre bunu kanıtlayacak yara izlerin de var. Ardından, İnsanlar arasındaki görevin nihayet sona erdiğinde kısa bir süreliğine Vampyr bölgesine geri döndün ancak halkına yasak olmasına rağmen sahte bir kimlikle İnsan bölgesinde yaşamayı seçtin. Eğer benim ailemin bir üyesi olsaydın böyle bir şeye asla izin vermezdim. Şimdi de bir Kurt'la evlenmeyi kabul ettin ki bu, senin gibi biri için son derece tehlikeli ve kazançsız bir şey. Ayrıca bunu yapmak için bir sebebin de yok."

"Dosyama göz gezdirmen göğsümü kabarttı." Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Neyi neden yaptığımı bilmese de hayatımla ilgili detaylardan haberdar gibiydi. "Ben de seninkini inceledim. Mimarlık eğitimi aldın, değil mi?"

Vücudu gerilirken beni kendinden uzağa it... ah, hayır, sadece müziğin ritmine göre döndürüyordu. "Hayatın söz konusu olunca baban neden bu kadar ihmalkâr?"

Bu adamın kanı *cidden* güzel kokuyordu. "Ben bir kurban değilim," dedim alçak sesle.

"Öyle mi diyorsun?"

"Bu evliliği kendi rızamla yaptım. Hiçbir şeye zorlanmadım. Hem senin de..."

Kolunu aniden belime sarıp başka bir çifte çarpmamam için beni kendine çekti. Göğsüm onunkine yapışırken yakıcı sıcaklığı, serin tenimde şok etkisi oluşturdu. Kocam gerçekten de hiç aşina olmadığım türden bir şeydi. Farklıydı. Her yönden bana uyumsuzdu. Bir süre sonra aramıza tekrar mesafe koyduğunda rahat bir nefes aldım. Zaten bir ilişkisi olabileceği düşüncesi davetsizce tekrar zihnime sızarken az önce yarım bıraktığım cümleyi tamamladım. "... benimle aynı durumda olduğun söylenebilir."

"Ben halkımın Alfa'sıyım." Sesi boğuktu. "Mucizevi bir şekilde yirmi beş yaşına ulaşabilmiş bir beyaz şapkalı bilgisayar korsanı değilim."

Siktir git, Moreland. "Ben de karar verebilme yetisine sahip bir yetişkinim. Ve bana buna uygun olarak muamele edersen sevinirim."

"Peki." Bana katılırmış gibi hımladı. "Bu evliliğe neden razı geldin peki?"

Serena Paris ismini hiç duydun mu? diye soracaktım neredeyse. Fakat cevabı zaten biliyordum ve bunu sormam, ona saklanacak bir şey verirdi. Titizlikle hazırlanmış bir planım vardı ve yolumdan sapmayacaktım. "Tehlike içinde yaşamak hoşuma gidiyor."

"Ya da çaresizlik içinde." Müzik devam ediyordu ancak Moreland durunca ben de durdum. Birbirimize bakarken gözlerimizde meydan okuma vardı.

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Anlamadın, ha?" Devam etmeyi düşünmese de açıklama yapmayı sorun etmiyormuş gibiydi. "Vampyrler, bir kazançları olmadıkça seni kendilerinden kabul etmediler. İnsanlar'ın arasında yaşamayı seçtin ama onlardan biri olmadığın için kimliğin hakkında yalan söylemek zorunda kaldın. *Bizden* biri olmadığın da kesin. Kısacası hiçbir yere ait değilsin, Bayan Lark." Kafasını bana doğru eğdiğinde kalbim korkunç bir an için beni öpeceği düşüncesiyle gümbürdedi ama o, dudaklarımı geçip kulağıma yaklaştı. Rahatlama olduğunu düşündüğüm bir duygunun arasında derin bir nefes aldığını duydum. "Ve tüm bunları çok ama *çok* iyi biliyormuş gibi kokuyorsun."

O meydan okuma havası yoğunlaşıp betonlaştı. "Belki de kokumu içine çekmeyi bırakmalısın," dedim gözlerinin içine bakmak için geri çekilerek.

Sonra her şey çok hızlı gelişti.

Gözucuyla bir çelik parıltısı gördüm. Tanıdık olmayan, öfke dolu bir ses, "Seni Vampyr *sürtük*!" diye bağırdı. Şaşkın nefes sesleri eşliğinde keskin bir bıçak boğazıma, tam şahdamarımın olduğu noktaya yaklaştı ve...

... ucu tam tenime değmek üzereyken durdu. Gözlerimi yumduğumu hatırlamıyordum ama açtığımda beynim neler olup bittiğini bir süre idrak edemedi. Garson üniforması giymiş bir İnsan, elinde bıçakla bana yaklaşmıştı ve onu hiç fark etmemiştim. Muhafızlar da fark etmemişti. Öte yandan kocam...

Lowe Moreland'in avcu, boğazımın dibindeki bıçağı kavramıştı. Koluna doğru süzülen yeşil kanının yoğun kokusu bana bir dalga gibi çarparken onun gözlerinde azıcık bile acı yoktu.

Az önce hayatımı kurtarmıştı.

"Hiçbir yere gitmek yok, Misery," diye mırıldandı, dudaklarını neredeyse hiç hareket ettirmeden. Uzaktan bir yerlerden emirler yağdıran babamın sesi geliyordu. Güvenlik görevlileri sonunda devreye girip kollarını bacaklarını savuran garsonu çekiştirerek götürdüler. Konukların birkaçı keskin nefesler alıyor, birkaçı çığlık atıyordu. Belki *ben de* çığlık atmalıydım ama donup kalmıştım. Sonra Moreland konuşmaya devam etti. "Önümüzdeki yıl birbirimizin yoluna çıkmamaya özen gösterelim. Anlaşıldı mı?"

Yutkunmaya çalıştım. İlk seferinde yapamasam da ikincisinde başardım. "Bir de romantizm öldü derler," derken boğazımın kuruluğu sesimden belli olmadığı için memnundum. Bir anlık tereddüt esnasında kocamın yeniden derin bir nefes çektiğine yemin edebilirdim. Sanki... daha sonrası için bir şeyi saklıyormuş gibiydi. Sırtımdaki elini bir an tenime bastırdı, sonra teması kesti.

Arkasında orman yeşili kanından damlalar bırakarak dans pistinden ayrıldı ve şükür ki düğün gecemizde beni yalnız bıraktı.

Bölüm 3

Adam, artık kendi evinde kuşatma altındaydı.

SES GENÇ VE huysuzdu. Yastığımın altına, kulağımın içine süzülerek beni günün ortasında uyandırdı.

"Burası benim odamdı," diyordu.

Altımdaki zemin sertti. Beynim bulanıktı ve kulaklarım sanki pamuk doluydu. *Nerede* olduğumu ve beni güneş hâlâ gökyüzünün ortasındayken, tüm gücüm çekilmişken uyandırma şerefsizliğini *kimin neden* yaptığını bilmiyordum.

"Burada saklanabilir miyim? Kadın bugün çok aksi."

Altı aylık enerji toplayıp kendimi battaniyelerin altından çıkardım ama iş gözkapaklarımı açmaya gelince aynı güce sahip değildim.

Hayır, biz Vampyrler güneşte sim topları gibi patlayıp un ufak olmazdık. Güneş bizi yakar ve *canımızı acıtırdı* ama uzun süre boyunca filtresiz maruz kalmazsak bizi öldürmezdi. Bununla birlikte, iç mekânda olsak bile gündüzleri faydasız olduğumuz

söylenebilirdi. Özellikle ilkbahar sonu, yaz başında, güneş ışıklarının en parlak olduğu zamanlarda uyuşuk, zayıf ve halsiz hisseder, baş ağrısı çekerdik. "*Bu alacakaranlık yaşam stilin* brunch *hayat tarzımı olumsuz etkiliyor*," derdi Serena eskiden. "*Yemek yememen de öyle.*"

"Ruhun olmadığı doğru mu?"

Lanet olası *öğlenin* ortasındaydık ve *çocuğun* biri gelmiş, sorular yağdırıyordu.

"Bir zamanlar ölüydün, değil mi?"

Gözlerimi zar zor aralayabildiğimde küçük kızı karşımda, bu sabah erken saatlerde yatağımı hazırladığım dolabın içinde buldum. Kalbi bir yavru geyik gibi mutlulukla sıçrıyordu. Yüzü yuvarlak, saçları kıvırcıktı. American Girl bebeklerine benziyordu.

Ve *çok* sinir bozucuydu.

"Sen kimsin?" diye sordum.

"Sonra da birinin kanını içmeye zorlandın."

Yaşının üç ila on üç arasında olduğunu düşündüm. Net olarak bir şey söylemem mümkün değildi çünkü hem çocuklara hiç ilgim yoktu hem de yirmi beş yıldır Kurtlar'la alakalı her şeyden kaçınmıştım. Üstelik çocuğun gözleri tanıdık, tehlikeli bir yeşil tonundaydı.

Bu hiç hoşuma gitmemişti. "Buraya nasıl girdin?"

Aptal olduğumu düşünüyormuş gibi açık dolap kapağına işaret etti. "Sonra da hayata geri döndün. Bu yüzden de ruhun yok."

Loş odada ona gözlerimi kısarak baktım. Perdeleri açmamış olmasına minnettardım. "*Senin* kuduz bir köpek tarafından ısırıldığın, bu yüzden de dolunayda ağzı köpüren tüylü bir yaratık olduğun doğru mu?" Kötü davranmaya çalışıyordum ama kız bir komedyenmişim gibi kahkaha attı.

"Hayır tabii ki, şapşal."

"Eh, o zaman cevabını almış oldun. Ama ben daha buraya nasıl girdiğini bilmiyorum." Tekrar kapıya işaret ettiğinde asla

çocuk yapmamam gerektiğini bir kenara not aldım. "Kapıyı kilitlemiştim." Bunu yaptığımdan emindim. Kurtlar arasındaki ilk gecemi kilitsiz bir kapıyla geçirecek değildim. Süper güçlü olsalar da kurtlerinden biri beni aç kurt gibi mideye indirmeye kalkarsa kilitli kapının buna engel *olacağını* düşünmüştüm. Ne de olsa Kurtlar'ın yaşadığı bir yerde Kurt geçirmez kapılar olurdu, değil mi?

"Yedek anahtarım var," dedi Kurt kız.

Ah.

"Eskiden burası benim odamdı. Kâbus görürsem hemen Lowe'un odasına geçebilmem için." Dün gece açmayı denediğim başka bir kapıya işaret etti. Yan odanın kime ait olduğunu tahmin ettiğimden, kendimi sabahın beşinde böyle bir travmaya maruz bırakmak istememiştim. "Hâlâ onun odasına gidebildiğimi söylüyor ama artık koridorun ucunda kalıyorum."

Bir suçluluk sızısı, bitkinliğimin arasına süzüldü. Üç -(yani on üç)- yaşındaki bir çocuğun odasından ayrılmasına neden olmuştum. Şimdi gece korkunç rüyalar gördüğünde upuzun bir koridoru aşmak zorunda kalacaktı.

Kahretsin. "Lütfen bana Moreland'in senin baban olmadığını söyle."

Cevap vermedi. "Sen hiç kâbus görür müsün?"

"Vampyrler rüya görmez." Yani... gerçek âşıkları birbirinden ayırmış olduğum gerçeğine katlanabilirdim ama bir aileyi yıktığımı, bir çocuğu babasından ayırdığım düşüncesi... Of, *lanet olsun*. "Annen nerede?"

"Bilmiyorum."

"Burada mı yaşıyor?"

"Artık değil."

Siktir. "Nereye gitti?"

Omuz silkti. "Lowe bunun cevabını bilmenin imkânsız olduğunu söyledi."

Gözlerimi ovuşturdum. "Moreland... yani Lowe senin baban mı?

"Ana'nın babası öldü." İkimiz de dolabın dışından gelen sese döndük.

Koridordan içeri dökülen ışıkta, kızıl saçlı bir kadın dikiliyordu. Çok güzel, güçlü ve bir yarı maratonu zahmetsizce koşabilecek kadar fit görünüyordu. Bana endişe ve garez karışımı bir ifadeyle, sanki gazyağıyla böcek öldürüyormuşum gibi bakıyordu.

"Kurt çocuklarının çoğu, senin gibi Vampyrler yüzünden öksüz ve yetimdir. Onlara ailelerinin nerede olduğunu sormasan daha iyi. Gel buraya, Ana."

Ana bana, epey yüksek olan bir fısıltıyla, "Sivri kulaklarını beğendim," dedikten sonra kadının yanına koştu.

Günün ortasında böyle şeylerle uğraşamayacak kadar bitkindim. "Hiçbir fikrim yoktu. Özür dilerim, Ana."

Kız rahatsız olmamış gibiydi. "Sorun değil. Juno sadece huysuzluk ediyor. Sen boş olunca yanına oyun oynamaya gelebili..."

"Ana, aşağı inip bir şeyler atıştır hadi. Ben de bir dakikaya geliyorum."

Küçük kız içini çekip gözlerini devirdi ve vergi beyanı yapması istenmiş gibi dudaklarını büzdü. Sonra kapıdan çıkmadan önce bana haylaz bir tebessüm attı. Uykusuz beynim kısa bir an için tebessümüne karşılık vermeyi düşündü ama dişlerimi tekrar uzattığımı hatırladım.

"O, Lowe'un kız kardeşi," diye bilgi verdi Juno, korumacı bir tavırla. "Lütfen ondan uzak dur."

"Yanıma gelen oydu. Elinde odanın yedek anahtarı varmış."

"Ondan uzak dur," diye tekrar etti. Sesindeki endişenin yerini tehdit almıştı.

"Tabii. Dururum." Henüz kafatası bile doğru düzgün gelişmemiş biriyle takılmasam da olurdu. Gerçi teknik olarak Kurt bölgesindeki en yakın arkadaşımın Ana olduğu söylenebilirdi. Zira burada fazla seçeneğim yoktu. "Adın Juno, değil mi? Ben de Misery."

"Biliyorum."

Bildiğini tahmin etmiştim. "Lowe'un sağ kollarından biri misin?"

Genç kadın gerilerek kollarını göğsünde birleştirdi. Gözleri kısıktı. "Bunu yapmamalısın."

"Neyi?"

"Sürü hakkında sorular sormamalı, bizimle konuşmaya çalışmamalı ve yanında kimse yokken etrafta dolaşmamalısın."

"Ne çok kural varmış." Bir yetişkin olarak *bir yıl* boyunca bu kurallara mı uymak zorundaydım şimdi?

"Kurallar seni güvende tutacak." Çenesini kaldırdı. "Diğerlerini de senden koruyacak."

"Onur duydum gerçekten. Eğer gönlünüzün ferahlaması için sağlayacaksa yirmi yıla yakın bir süre İnsan bölgesinde yaşadığımı ve öldürdüğüm kişi sayısının..." Avcumdaki bir notu kontrol ediyormuş gibi yaptım. "... sıfır olduğunu söyleyebilirim. Şaşkınlık verici, değil mi?"

"Burası farklı olacak." Gözleri benimkilerden ayrılıp, kutular ve giysi yığınlarıyla hâlâ dağınık olan odada dolaştı. Çarşafı ve yorganı dolabın içine taşıdığım için üstü boş olan yatakta biraz oyalandı, ardından duvara astığım tek şeyde, Serena'yla iki yıl önce çıktığımız göl turunda gün batımına bakarken çekilmiş Polaroid fotoğrafımızda durdu. Ayaklarımızı suya sarkıtmış otururken çocuğun biri habersizce çekmiş ve eğer birimiz numaramızı verirsek onu bize vereceğini söylemişti. Biz de mantıklı olan tek şeyi yapmış, onu kafakola alıp fotoğrafı zorla elinden çekmiştik.

Böylece, öğrendiğimiz savunma tekniklerinin saldırıda da işe yaradığını öğrenmiş olmuştuk.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum," dedi Juno. Bir an için zihnimi okumuş olmasından, buraya Serena'yı bulmak için geldiğimi anlamasından korktum. Sonra, "Kendini bir piyon gibi göstermeye çalışıyor olabilirsin," diye devam etti. "Buraya barış için

geldiğini de iddia edebilirsin ama sana inanmıyorum. Senden hoşlanmıyorum."

Hadi canım. "Ben de seni, hakkında bir yargıya varabilecek kadar iyi tanımıyorum. Kot pantolonun güzelmiş gerçi." Keyifli bir konuşmaydı ama uykuya dalmak üzereydim. Neyse ki Juno son bir ters bakış atıp odadan çıktı.

Gözucuyla kenarda bir hareketlenme gördüm. Ana'nın geri döndüğünü sandım ama yatağın altından gerinerek çıkan şey, Serena'nın lanet kedisiydi.

"*Şimdi* ortaya çıkarsın tabii."

Kedi bana tısladı.

ON BEŞ YILLIK arkadaşlığımız boyunca, Serena Paris'i en parlak yıldızların yoğunluğuyla sevmek için pek çok küçük, orta ve büyük nedenim olmuştu. Sonra, birkaç hafta önce yaşanan şey hepsini bastırmış, ondan binlerce dolunayın gücüyle nefret etmeme yol açmıştı.

Kahrolasıca kedisi.

Vampyrler genelde evcil hayvan beslemezdi. Ya da evcil hayvanlar Vampyrler'le yaşamazdı mı demeliydim? Kimin önce başlattığını bilmiyordum. Belki de hayvanlar, zorunlu kanoburlar olduğumuz için iğrenç koktuğumuzu düşünüyorlardı. Ya da Kurtlar ve İnsanlar'la çok iyi anlaştıkları için biz onları reddetmiş de olabilirdik. İnsan bölgesinde yaşamaya başladığımda evde hayvan bakma konsepti bu yüzden bana aşırı yabancı gelmişti.

İlk bakıcımın, bazen çantasında taşıdığı minik bir köpeği vardı. Saçlarını tuvalet fırçasıyla tarasa, buna şaşırdığım kadar şaşırmazdım. Birkaç gün köpeği şüpheyle izleyip durmuş, o bana diş gösterdiğinde ben de aynı şekilde karşılık vermiştim. Sonunda bakıcıma, köpeği ne zaman yiyeceğini sorma cesareti bulmuştum.

Kadın o gece, bana bakma işinden vazgeçmişti.

O zamandan beri hayvanlarla aram gayet iyiydi; tabii kaldırımda rast geldiğimizde aramıza uzunca bir mesafe koymak arada bir de pis pis bakışmak şartıyla. Halimden gayet memnundum. Fakat Serena'nın uyuz kedisi gelince her şey değişmişti. Onu evlat edinmesin diye Serena'yı ikna etmek için elimden geleni yapmıştım. O da her seferinde beni duymamış gibi yapmıştı. Ve bu altı kiloluk şerefsizi eve getirmesinden üç gün kadar sonra kayıplara karışmıştı.

Süt dişi koleksiyonu yaparak büyüdüğüm için baskı altında sakin olmayı öğrenmiştim. Buna rağmen, Serena çamaşır akşamı için evime gelmediğinde midemde tuhaf bir burkulma hissi oluşmasına engel olamamıştım. Sonra mesajlarıma cevap vermemiş, telefonu açmamış, iş yerinden hastalık izni almamıştı. Öylece yok olmuştu. Ve benim hissettiğim şey korkuya dönüşmeye başlamıştı.

Hâlâ birlikte kalıyor olsak belki de böyle bir şey yaşanmazdı. Aslında ben onunla aynı daireyi paylaşmaktan hoşnuttum. Fakat hayattaki ilk birkaç yılını yetimhanede, sonraki yıllarını da dünyanın en çok izlenen Vampyr çocuğunun eşlikçisi olarak geçirdikten sonra istediği tek şey mahremiyetti. Bana evinin yedek anahtarını vermişti ve bu benim için çok özel, çok güzel bir onurdu. Anahtarı özenle gizli bir yere saklamış ve Serena kaybolduğunda çoktan varlığını unutmuştum.

Bu yüzden o gün dairesine bir tel toka kullanarak girmiştim. On iki yaşımızdayken ve günde bir film izlemek yeterli gelmemesine rağmen televizyon odasına girmemiz yasakken bana tel toka kullanmayı o öğretmişti. Şükür ki çürümekte olan cesedini dondurucusunda ya da evinin başka bir yerinde bulmamıştım. Lanet olasıca kedisi bana *tıslamıştı* ama açlıktan ölmek üzereymiş gibi miyavladığı için onu beslemiş, ardından da kahverengi lenslerimin yerinde, dişlerimin de hâlâ düz hallerinde oldukla-

rından emin olup kayıp kişi bildiriminde bulunmak için yetkililere gitmiştim.

Yetkililerin verdiği cevap, "Muhtemelen bir yerlerde erkek arkadaşıyla takılıyordur," olmuştu.

İnsan gibi gözükebilmek için kendimi zorlayarak gözlerimi kırpmıştım. "On beş yıllık yakın dostu olan *bana* değil de *size* aşk hayatından bahsetmiş olduğuna inanamıyorum gerçekten."

"Dinle, genç hanım." Polis memuru iç geçirmişti. Kalp atışları çoğu insandan daha çalkantılı olan uzun boylu, orta yaşlı bir adamdı. "Birileri her 'ortadan kaybolduğunda', yani sosyal çevrelerinden birine bahsetmeden çekip gittiğinde kenara biraz bozuk para atmış olsaydım..."

"Kaç para biriktirmiş olurdunuz?" Tek kaşımı kaldırmıştım.

Adam kızarmıştı ama bu bana yetmezdi. "Eminim arkadaşın tatile çıkmıştır. Hiç kendi başına bir yerlere gitmez miydi?"

"Giderdi ama bana hep haber verirdi. Hem araştırmacı gazeteci olarak çalıştığı *The Herald*'dan izin de almamış." Bu bilgiye, gazetenin sistemini *hack*'leyerek ulaşmıştım.

"Belki de izin günleri bitmişti ama yine de tatil yapmak istedi, nereden biliyorsun? Belki de teyzesini görmek için arabasına atlayıp Las Vegas'a gitti. Ortada bir yanlış anlaşılma olduğundan eminim."

"Buluşmak için plan yapmıştık. Ayrıca o bir yetim. Akrabası ya da arkadaşı yok, arabası bile yok. Bana erişim izni verdiği banka hesabına göre..." -Erişim izni vermemiş de olabilirdi, orasını karıştırmayacaktım- "... ne para çekmiş ne de çevrimiçi ödeme yapmış. Ama belki de haklısınızdır, Las Vegas'a zıplama sırığıyla sıçrayarak gitmiş olabilir."

"Asabiyete gerek yok, tatlım. Hepimiz, bizim için önemli olan kişilerin de bize önem verdiğini düşünmek isteriz. Ancak bazen en yakın arkadaşımız, aslında başka birinin en yakın arkadaşıdır."

Yumduğum gözkapaklarımın arkasında gözlerimi devirmiştim.

"İkiniz kavga falan etmiş olabilir misiniz?" diye sormuş memur.

Kollarımı göğsümde kavuşturup dişlerimi yanaklarıma geçirmiştim. "Mesele bu değil..."

"Aha."

"Peki." Kaşlarımı çatmıştım. "Diyelim ki Serena gizliden gizliye benden nefret ediyordu. Yine de kedisini ardında bırakıp gitmezdi, değil mi?"

Adam duraksamış, sonra ilk defa kafa sallayıp bir not defteri çıkararak içimde bir umut tomurcuğunun yeşermesini sağlamıştı. "Kedinin adı ne?"

"Daha ona isim vermemişti ama son konuştuğumuzda seçeneklerini daraltmıştı. Maximilien Robespierre ya da..."

"Kedi ne zamandır onunlaydı?"

"Birkaç gündür. Ama o küçük pisliğin açlıktan ölmesine izin verecek biri değildi," demiştim hızlıca. Tabii memur çoktan kalemini bırakmıştı. O hafta üç kez daha karakola gitmiş ve nihayet kayıp kişi ilanı açtırmayı başarmıştım fakat kimse Serena'yı bulmak için bir şey yapmamıştı. Dünyada yapayalnız olmanın dezavantajı da buydu işte. Kimse onun güvende, sağlıklı ve *canlı* olup olmadığını umursamıyordu. En azından benden başka kimse. Bense önemli değildim. Buna şaşırmamalıydım, şaşırmamıştım da. Yine de canım yanmıştı.

Çünkü benim de güvende, sağlıklı ve *canlı* olup olmadığımı kimse umursamıyordu. Serena'dan başka kimse. O, kan bağıyla olmasa da can bağıyla kardeşimdi. Dünyada *epey* yalnız olsam da onun gittiği güne dek kimsesiz hissetmemiştim.

Keşke ağlayabilseydim. Keşke Serena'nın sonsuza dek gitmiş olabileceği, birinin onu götürmüş olabileceği, canının yanıyor olabileceği, gitmesinin sebebinin yaptığımız son konuşma olabileceği gerçeğini içimden atabilmek için gözyaşı kanallarına sahip

olsaydım. Ne yazık ki biyoloji benden yana değildi. Ben de duygularımı, evine gidip lanet kedisiyle ilgilenerek ve minnettarlık gösterisi yerine pençe yiyerek atmaya çalışmıştım.

Tabii girmemem gereken yerlere sızarak onu aramaya da devam etmiştim.

Sonuçta elimde anahtar vardı. Birkaç kod satırı, pek çok kapıyı açardı. Serena'nın banka ekstrelerini, IP adreslerini, ceptelefonu konumlarını, *The Herald* e-postalarını, üst verilerini, uygulama kullanım geçmişini incelemiştim. Serena, hassas finansal meseleler üzerine yazılar yazan bir gazeteciydi ve en muhtemel seçenek, bir haber üzerinde çalışırken şüpheli bir şeylere karışmış olmasıydı. Fakat diğer ihtimalleri de bir kenara atmayacaktım. Bu yüzden aklıma gelen her yeri araştırmış ve... hiçbir şey bulamamıştım.

Gerçekten elimde hiçbir şey yoktu.

Serena ortadan kaybolmuştu, evet. Ancak dünya üzerinde kimse dijital izini bırakmadan bir yerden bir yere gidemezdi. Bundan da tek bir sonuç çıkarılabilirdi. Kendi zihnime bile düşünme izni vermediğim kan dondurucu, korkunç bir sonuç.

O anda Serena'nın lanet kedisinin önünde diz çökmüştüm. Her akşam yemeğinden sonra yaptığı gibi oyun oynuyor, oturma odasının köşesinde buruşmuş bir fişi oradan oraya sürüklüyor, bu yoğun programının arasında beni birkaç tıslamayla şereflendirmeyi de ihmal etmiyordu. "Dinle," demiştim yutkunarak. Acıyı bastırmak için göğsümü ovuşturup hafifçe vurmuştum. "Onu sadece birkaç gündür tanıdığını biliyorum ama gerçekten.... gerçekten..." Gözlerimi sıkıca yummuştum. *Siktir*, bu çok zordu. "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama Serena'nın başına..."

Gözlerimi açmıştım çünkü bu küçük pislik, ona bakılmasını hak ediyordu. İşte o zaman, oynadığı şeyi görmüştüm.

Fiş sandığım şey aslında öyle değildi. Bir defterden... daha doğrusu bir planlayıcıdan koparılmış bir kâğıt parçasıydı. Modası geçmiş olsa da Serena planlayıcı tutmayı severdi.

Sayfa, kaybolduğu güne aitti ve üzerinde siyah kalemle hızlıca yazılmış birtakım anlamsız harf vardı.

Ya da anlamsız değil miydi? Zihnimin gerilerinde bir zil çalıp bana Serena'yla çocukken oynadığımız bir oyunu hatırlattı. Bakıcılarımızın yanındayken rahatça dedikodu yapabilmek için şifreli bir dil uydurmuş, buna kelebek alfabesi adını vermiştik. Genelde normal kelimelere *b* ya da *f* sesleri ekleyerek konuşuyorduk. Karmaşık bir şey değildi ve uzun zamandır kullanmamış olsak da beynimin şifreyi çözmesi sadece birkaç saniye sürmüştü. Üç kelimecik de olsa nihayet elimde bir şey vardı.

L. E. MORELAND

Bölüm 4

Dostunu yakın, düşmanını daha yakın tut derlerdi.
Bunu diyenlerin dünyadan haberi yoktu.

ERGENLİK DÖNEMİ AHMAKLIKLARI sayılmazsa, Kurt bölgesine yüzyıllardır bir Vampyr girdiğinden şüpheliydim. Bunu dün gece, şoförüm aracı nehrin öbür kıyısına ilerletirken ve Serena'nın kahrolası kedisi yanımdaki çantasında kıpırdanırken iliklerimde hissetmiştim. Burada yalnızdım. *Gerçekten* bir başımaydım. İnsan bölgesinde olmak, farklı bir ülkede yaşamak gibiydi ama burası bambaşka bir galaksiydi. Uzay keşfi gibiydi.

Getirildiğim ev, gölün üzerine inşa edilmişti ve üç tarafı budaklı, gür ağaçlarla kaplıyken kalan bir tarafında durgun su bulunuyordu. Hayvan olan kurtlarla akrabalığı olan türlerin yaşadığını hayal ettiğim gibi mağara ya da yeraltında yaşamıyorlardı demek ki. Yine de sıcak materyalleri ve geniş pencereleriyle epey tuhaftı. Kurtlar, peyzaj görevlileriyle ortaklaşa güzel bir yapı çıkarmaya karar vermişler gibiydi. Son altı haftayı steril Vampyr

bölgesiyle kalabalık İnsan dünyasının arasında gidip gelerek geçirdikten sonra böyle bir yere gelmek benim için birazcık sarsıcı olmuştu. Burada güneş ışığından kaçmak zor olacaktı. Sıcaklık da bir Vampyr için fazla düşük derecelerdeydi. Ama bununla başa çıkabilirdim. Kendimi asıl hazırlamam gereken şey...

Vampyrler'in İnsan bölgesindeki Teminat'ı olarak geçirdiğim üçüncü yılda diplomatik bir yemekte yaşlı bir kadınla tanıştırılmıştım. Payetli bir elbise giyiyordu ve yanaklarımı sıkmak için elini kaldırdığında antika bilekliğinin sıradışı ama çok güzel şekillerdeki incilerden yapıldığını fark etmiştim.

Sonradan öğrendiğime göre bunlar dişti. Ölmüş ya da... canlı Vampyrler'den çekilmiş dişler.

Çığlık atmamış, ağlamamış ya da o kocakarıya saldırmamıştım. Donup kalmış, gecenin geri kalanında hiçbir şey yapamamıştım. Olanları ancak eve gidince idrak edebilmiştim. Serena'ya anlattığımda benim adıma öfkelenmiş ve o zaman bize bakan kişiden, bir daha asla böyle bir organizasyona katılmaya zorlanmayacağıma dair söz almıştı.

Fakat tabii ki de zorlanmıştım. Defalarca bu tür etkinliklere katılmış, o payetli kaltak gibi onlarcasıyla tanışmıştım. Bileklikler, kolyeler, kan şişeleri sadece birer mesajdı, bunu biliyordum. Uzun zaman önce kurulmuş olsa da nüfusun çoğu için hâlâ tartışmalı olan ittifak hakkındaki memnuniyetsizliğin göstergesiydi.

Kurtlar'dan beklediğim ise çok daha kötü şeylerdi. Halkımdan beş kişiyi evin avlusunda uzuvları kesilmiş, yavaş yavaş kan akıtırken bulmak gibi mesela. Fakat böyle bir şey olmamıştı. Sadece birkaç çınar ağacı ve yeni arkadaşım Alex'in, tavşanlarınkine benzeyen kalp atışları vardı.

Ah, Alex.

"Buranın Lowe'un evi olduğunu söylediğimi biliyorum ama kendisi Alfa olduğundan dolayı sürüden pek çok kişi gelip gi-

der. Çevrede yaşayan sağ kolları da çoğunlukla burada olur," dedi beni mutfaktan geçirirken. Sevimli bir genç adamdı ve sayısız cebi olan, haki rengi pantolon giymişti. Bugün erken saatlerde tanıştığım Juno, beni dev bir büyütecin altına bağlayıp ölene dek yanmamı ister gibiydi ama Alex, bir Vampyr'e yeni yaşam alanını tanıtırken epey korku doluydu. Buna rağmen üstüne düşeni yerine getiriyor, beni bilgilendirirken de ara sıra elini açık renkli gür saçlarının arasından geçiriyordu. "Verilen bazı... şey... *bilgilere* göre birkaç... şey... *eşyanı* buzdolabında saklaman gerekebilirmiş. Bunu yapacaksan *lütfen*... şey... eğer *mümkünse*... yani senin için sorun *olmayacaksa*..."

Acısına son vermeye karar verdim. "İğrenç kan torbalarımı mayonez şişesinin yanına yerleştirmeyeceğim. Tamamdır."

"Evet, teşekkürler." Omuzları rahatlamayla çöktü. "Bir de... şey... bölgede Vampyrler için kan bankası yok çünkü... şey..."

"Bölgeye adım atan herhangi bir Vampyr derhal imha edilir."

"Kesinlikle. Bir dakika, *hayır*. Demek istediğim o değ..."

"Şaka yapıyordum."

"Ah." Kalp krizinin kıyısından döndü. "Özetle, etrafta kan bankası yok ve bölgemize canının istediği gibi girip çıkamazsın..."

"Gerçekten mi?" Keskin bir nefes aldım ve geri adım atıp yakasını tuttuğunda içimi bir suçluluk kapladı. "Özür dilerim. Bu da şakaydı." Keşke ona güvence vermek için gülümseyebilseydim. Ama bunu yaparsam beni, sevdiği her şeyi mahvedecek bir kasap gibi göreceğinden emindim.

"Peki... şey... herhangi bir tercihin var mı?"

"Ne tercihi?"

"Yani... AB, 0 negatif ya da..."

"Ah." Kafamı iki yana salladım. Bu konuda genel bir yanlış anlaşılma vardı ama soğuk kan neredeyse tatsız olurdu ve tadını etkileyebilecek tek şey, zaten kişinin kan vermesini engelleyecek bir sorun olurdu. Hastalıklar gibi.

"Peki ne zaman...?"

"Ne zaman mı besleniyorum? Günde bir kez. Hava çok sıcak olunca daha sık besleniriz çünkü sıcaklık bizi acıktırır." Kandan bahsetmek midesini bulandırmıştı sanki. Kurda dönüşüp tavşan sürülerini mideye indiren birinden bunu beklemezdim ama biraz kendini toplaması için ona fırsat verip yanından ayrılarak taş duvarı ve şömineyi incelemeye koyuldum. Soğuk bir kenara bırakılırsa bu evde *doğru hissettiren* bir şeyler vardı. Konumu tam olarak burada, ağaçların arasında, suyun kenarında olmalıymış gibi.

Burası yaşadığım en iyi ev olabilirdi. Muhtemelen içindeyken tahtalı köyü boylayacaktım ama olsun.

"Sen onun sağ kollarından biri misin?" diye sordum Alex'e, iskeleye çarpan dalgalardan gözlerimi ayırarak. "More... yani Lowe'un."

"Hayır." Alex daha gençti ve Juno'dan daha yumuşaktı. Onun kadar savunmacı ve sert olmasa da epey gergindi. Kulaklarımın sivri kısımlarına üç kez gizlice bakarken yakalamıştım. "Benim kümemden başka biri onun sağ kolu. Ludwig."

Neyinden, neyinden? "Lowe'un kaç tane sağ kolu var?"

"On iki." Duraksayıp ayaklarına baktı. "Aslında on bir. Çünkü Gabrielle artık..."

Gabrielle. Bu ismi daha sonrası için zihnimde sakladım. Lowe'un eşi bu kadın mıydı? Hem sağ kolu *hem de* karısı mıydı?

Alex boğazını temizledi. "Onun yerine başka biri geçirilecek."

"Sen mi geçeceksin?"

"Hayır, ben bunun için... Zaten Gabrielle'in kümesinden olmadığımdan dolayı ben bu göreve..." Ensesini kaşıyıp sessizleşti Pekâlâ.

"Yakınlarda komşular var mı?" diye sordum.

"Evet ama bizim "yakın" anlayışımız farklı. Çünkü..."

"Kurda dönüşebiliyorsunuz."

"Hayır. Yani evet ama..." Yanakları yeşillendi. Vay canına, kızarıyor muydu o? Tabii ya, kanları yeşil olduğuna göre utandıklarında yüzlerinin de bu rengi alması normaldi. "Geçiş. Biz buna geçiş diyoruz. Sonuçta başka bir şey olmuyoruz, sadece iki ayar arasında geçiş yapıyoruz."

Bu sefer gülümsedim ama dudaklarımı birbirine bastırmayı ihmal etmedim. "Kodlama referansını sevdim."

"Teknolojiyi sever misin?"

"Teknolojinin yapabildiklerini severim." Tezgâha yaslandım. İnsanlar'la geçirdiğim onca yılın ardından evlerde *yemek* hazırlığına ayrılan devasa odalar olması beni hâlâ şoke ediyordu. "Kurda dönüştüğünüzde aynı şekilde düşünmeye devam mı ediyorsunuz peki? Yoksa beyniniz de sizinle birlikte değişime uğruyor mu?"

Alex bir süre düşündü. "Hem evet hem hayır. Kurt formundayken bazı içgüdülerimiz normalden daha güçlü oluyor. Örneğin avlanma içgüdüsü ve koku takip etme, düşmanın yerini tespit etme gibi güçler ön plana çıkıyor. Bu yüzden tek başına..."

"Gölde çırılçıplak yüzmeye gitmeyeyim mi?"

Gözlerini kaçırdı. Çok sevimli bir çocuktu. İçimde *onun için ayakkabı bağcıklarını bağlama* ve *yaralı dizine üfleme* isteği uyandıracak türden bir sevimliliğe sahipti. "Peki ya sen? Bu biraz saçma gelecek ama sadece emin olmak istedim. Vampyrler aynı şeyi yapmıyor, değil mi?"

Başımı yana eğdim. "Ne yapmıyor?"

"Hayvan formu almıyorsunuz, değil mi? Yarasa söylentisine inandığımdan değil ama uçup gidersen ve..."

Alex'in Ana'yla çok iyi anlaştığına kalıbımı basardım. "Hayır, yarasaya dönüşmüyorum. Dönüşsem iyi olurdu gerçi."

"Peki. Güzel." Bunu duymak onu inanılmaz rahatlatmış gibiydi.

Bundan faydalanıp son derece rahat davranarak ve etrafımı incelemekle daha çok ilgileniyormuş gibi yaparak sordum:

"Canınız her istediğinde kurt formuna geçiş yapabiliyor musunuz? Dolunay meselesi sadece söylenti mi?"

"Duruma göre değişiyor diyebilirim."

"Nasıl yani?"

"Kişinin ne kadar güçlü olduğuna bağlı. Canın her istediğinde geçiş yapabilmek, üstünlük göstergesidir. Dolunayda geçiş yapmaktan kaçınabilmek de öyle."

Beni ne ele geçirmişti bilmiyordum ama kendime engel olamayıp, "Peki ya Lowe?" dedim. "O bu kadar güçlü mü?"

Alex ürkmüş gibi bir kahkaha attı. "O benim gördüğüm en güçlü Kurt. Hayatı boyunca pek çok Alfa görmüş olan büyükbabam da aynen böyle söylüyor."

"Ah." Bir kepçe aldım. Ya da spatula. Neyin ne olduğunu unutmuştum. "Her istediğinde geçiş yapabildiği için mi güçlü?"

Alex kaşlarını çattı. "Hayır. Bu, kimliğinin bir parçası ama onun Alfa kumaşından yaratıldığını herkes biliyordu." Gözleri parlamaya başlamıştı. Moreland destekçisi olduğu her halinden belliydi. "O en hızlı koşucu, en iyi iz sürücüydü. Kokusu bile doğruydu. Roscoe onu bu yüzden uzaklara göndermişti."

"Ahmakça bir hamle değilmiş. Sonuçta ölümünün Lowe'un elinden olduğu düşünülünce."

"Lowe onu öldürmedi," dedi Alex gözlerini kırpıştırarak. "Ona meydan okudu ve Roscoe bu süreçte öldü."

Burada idrak edemediğim kültürel nüanslar vardı sanırım. Gerçi tüm söylenenler ışığında, Roscoe'nun kana susamış bir sadist olduğu gerçeğini de unutmamalıydım. Ölümü büyük bir kayıp olmadığı için meseleyi fazla büyütmedim. "Oda arkadaşım Lowe genellikle gündüzleri dışarıda mı olur?" Saat akşam altıyı vurmak üzereydi ama evde herhangi bir hareketlenme duymuyordum. Belki de her yeri pis kokuttuğum için Moreland eve gelmekten kaçınıyordu. Uyandığımda uzun uzun banyo yapmıştım aslında. Tabii bu bir zeytin dalı sayılmazdı ama... belki küçük bir zeytin sayılabilirdi. "Peki ya Ana?"

"Ana, Juno'yla birlikte." Alex omuz silkti. "Lowe bu sabah gerçekleşen bir sabotajla ilgilenmeye gitti ve..."

Kafamı yana eğmem bir hataydı. İlgilendiğimi fazla belli etmiştim. Alex geri adım atıp boğazını temizledi. "Aslında... koşuya çıktılar da denebilir." Gördüğüm en kötü yalancıydı. Sırtını okşayıp onu rahatlatmak, yalan söylediği için cehenneme atılmayacağını söylemek istedim.

Ama bunun yerine daha çok üzerine gittim. "Bu evde hiç İnsan gördün mü?"

"İnsan mı?" Kaşlarını çattı. "Kim mesela?"

Serena'nın yüzü gözlerimin önünde belirdi. Lav lambası aldığımda yanında bedava verilen galaksi desenli tişörtü giydiğim için bana gözlerini deviriyordu. *Kim böyle bir şeyi giyer Misery? Hatta kim lav lambası alır ki?*

"Herhangi bir İnsan." Rahatça omuz silktim. "Merak ettim."

Alex'in bana inandığını sanmıyordum. "Kurt bölgesinde hiç İnsan görmedim." Bana şüpheli bir bakış attı. Kendimi fazla açık etmiştim. "Ayrıca burası Alfa'nın evi. Kurtlar'ın güvende hissedebilecekleri bir yer."

"Ama artık ben de burada yaşıyorum." Gümüş alyansımla oynadım. Bu alışkanlığı yirmi dört saatten kısa süre önce edinmiştim. Normalde takı seven biri değildim ama belki Serena'yı bulduğumda ve tüm bunlar bittiğinde bu yüzüğü atmazdım. Ya da vücut derecemiz devamlı düşük olduğu için Vampyrler'in hep üzgün olduğunu düşünen şu ruh hali yüzüklerinden alırdım. "Neden?"

"Nasıl yani?"

"Lowe'un beni burada istemesine şaşırdım sadece."

"Evlisiniz çünkü."

"Gerçekten evli sayılmayız ama. Lowe ve ben, Karayipler tatilinde tüplü dalış sertifikalarımızı alırken tanışıp âşık olmadık."

"Mesele aşk değil."

Tek kaşımı kaldırdım.

"Mesele senin korunman. Ayrıca bir vaadi gerçekleştirmek ve mesaj göndermek. Herkes senin, onun gerçek karısı ya da eş olmadığını biliyor."

Ah, şu meşhur *eş*. Muhtemelen kadın benden önce burada yaşamıştı. Ne demek istediğini pek anlamasam da kafa salladım. Zaten İnsanlar'ı ve Vampyrler'i de hiç anlamıyordum. Kurtlar'ın da kendilerince sebepleri olduğundan emindim.

Tıpkı benim olduğu gibi.

"Yani kendi başıma dışarı çıkamam ama evin içinde istediğim yere gidebilirim, öyle mi?"

Konunun değişmesiyle Alex'in omuzları rahatladı. "Öyle. Gerçi Lowe'un odasıyla Ana'nın odasından uzak dursan iyi olabilir. Bir de Lowe'un çalışma odasından."

"Tabii dururum." Hafifçe, dişlerimi göstermeden gülümsedim. "Çalışma odası nerede?"

Arkamdaki koridora işaret etti. "Önce sola, sonra sağa dönünce."

"Süper. Umarım kaybolmam." Kaygısızca omuz silkip ilk yalanımı söyledim. "Yön bulma becerim hiç yoktur."

~

L.E. MORELAND'İ İNTERNETTE ilk arattığımda iki şey bulmuştum: artık iş yapmayan bir emlakçının reklamını yapan, sık kullanılmayan bir GeoCities internet sitesi ve kocaman bir sıfır.

Bu yüzden, internet sitelerine sızmak için kapalı kapıları önemsemeyen kişilerin yaptığını yaparak tekrar araştırmıştım. Birkaç çitin üzerinden atlamış, birkaç gözcüyü atlatmış, sahipleri tarafından aralık bırakılmış pencerelerden içeri dalmıştım.

O zaman, 1999 yılında yatağında huzur içinde ölmüş olan Leopold Eric Moreland'i bulmuştum. Adam, temsil görevindeki

ihlali nedeniyle mahkemeye verilmekten son anda uzlaşmayla kurtulmuştu ve Yorkies'e takıntılıydı.

Bundan başka da hiçbir bilgi yoktu.

Ben de en sonunda beyaz şapkamı çıkarmaya karar vermiştim. Bu sefer aralık kapılardan gizlice sızmak ya da duvarlara tıklatmak yoktu. Hatta daha pervasızdım çünkü artık hüsran beni esir almıştı ve hayvan seven ama işinde pek de iyi olmayan dostum Leopold üstüne alınmasın, L. E. Moreland diye birine dair kayda değer bir bilgi yoktu.

Tek bir istisna hariç.

Valinin ofisiyle bağlantısı olan bir İnsan sunucusunun en diplerinde, şoke edici derecede fazla sayıda şifrenin altında, iki hafta kadar önce gerçekleşmiş bir zirveyle alakalı kısa bir haberleşme yazısı bulmuştum. Bu, Serena'nın sözleştiğimiz gibi çamaşır akşamına gelmediği zamana yakındı.

Lowe Moreland ve M. Garcia'nın da orada bulunması bekleniyor. Güvenlik önlemleri artırılacak.

Verileri, sayıları, mantıkla ve pivot tablolarla düşünmeyi severdim. Hiçbir zaman içgüdüleriyle hareket eden biri olmamıştım ama o anda doğru yolda olduğumu *biliyordum*. Lowe Moreland denen kişinin, Serena'nın kayboluşuyla bir ilgisi vardı.

O andan sonra yedi gün yirmi dört saatimi Lowe Moreland'i araştırmakla geçirmeye başlamıştım. İşten izin istemiş, gerekli kişilerden yardım almış, güvenlik kamerası görüntülerini incelemiş, sanıldığı kadar eğlenceli olmayan karanlık ağa dalmıştım. Haftalar sonra Lowe Moreland'le ilgili sadece bir şey bulabilmiştim; o da dijital izini silen kişinin bu işlerde en az benim kadar iyi olduğuydu.

Ki ben işimde gerçekten çok iyiydim.

Babamla konuşup da Lowe'un bir Kurt olduğunu öğrenince bu gizliliğin nedeni anlaşılmıştı. Kurtlar'ın güvenlik duvarları her zaman müthiş, ağları aşılmaz olmuştu. Bunu yapan kişiyle

tanışmayı çok isterdim; o zaman ya onun fanı olabilir ya da onu bir güzel pataklayabilirdim. Fakat Lowe'un düşündüğümden daha geniş ve güzel olan evini dolaşırken o duvarların ötesine geçmenin artık bir sorun olmayacağını biliyordum. Uzaktan yapamayacağım bazı şeyler olsa da bir bilgisayarın başına oturduğumda kimse elimden kurtulamazdı. Ağın sınırlarını nihayet aştığımda Kurtlar'ın bütün haberleşme verilerini ve tüm belgelerini tek tek inceleyecek, Serena'yı bulacak ve...

Ve...

Kendi kurduğu küçük planlar hiç işe yaramasa da Serena şimdi burada olsaydı, "*Plan nedir?*" diye sorardı. Bir işi yapmaktansa organize etmeyi daha çok seviyordu ve normalde son derece dayanıklı olan kalbim bunu onun yüzüne vurma düşüncesini kaldıramıyordu.

Bir planım yoktu. Sadece... önem verdiğim tek kişi hayatımdan çıkmıştı ve benim bir şeyler yapmam gerekiyordu. Belki üstünde "Lowe'un ortadan kaybettiği kişiler" yazan bir beyaz tahta bulmayı bekleyerek yarı karanlık koridorlarda dolaşmak biraz amatörceydi ama bu arayışın sonuçsuz kalacağı içime doğsa da en azından bir bilgi kırıntısına ihtiyacım vardı.

"İşte hanımefendi buradaymış."

Ürkerek sıçradım. İyi haber şuydu ki gelen kişi Lowe değildi. Kesinlikle koşu olmayan işinden erken dönüp pis kokulu Vampyr gelinini, çamaşır dolabını arama bahanesiyle çalışma odasını ararken bulmamıştı yani.

Kötü haberse...

"Pek de güzelmişsin," dedi Kurt çocuk.

Benden daha gençti, belki on sekiz yaşında falandı. Yakınıma geldiğinde onu tanıyor muyum diye inceledim. Sıska ve kısa bedeniyle gagaya benzer burnunu düğün töreninde görmüş olabilir miydim? Ama orada olduğunu sanmıyordum. Hem o da beni ilk defa görüyor gibiydi.

"Vampyrler'in güzel olabileceğini sanmazdım." İltifat etmiyor, bana asılmıyor ya da gözümü korkutmaya çalışmıyordu. Sadece basit bir gerçeği dile getiriyordu. Bana doğru bir adım daha attığında birdenbire koridorun en ucunda olduğumu fark ettim. Çocuk, benimle çıkış arasında dikiliyordu.

"Sen kimsin?"

"Max," dedi ama detaya girmedi. Dalgın, hatta neredeyse burada değil gibiydi. Dengesi şaşmıştı. Sanki göle yüzmeye gidecekken kendini birden burada bulmuştu. "Acaba Lowe seni buralarda görmeyi seviyor mu? Çünkü gerçekten çok güzelsin," dedi hissizce.

"Sanmam." Şu anda Max'le aramda bir kapı olmasını isterdim ama ulaşabileceğim tek kapı, Lowe'un kilitli çalışma odasıydı. Başka bir kaçış yolu bulmak için etrafıma bakındım ancak tek görebildiğim kalitesi sorgulanabilir bir zürafa resmi oldu.

Bir yandan da acaba abartıyor muyum diye düşünüyordum.

"Ya da belki de senden nefret ediyordur. Hatırlamasına neden olduğun için."

"Neyi?" Bu çok rahatsız ediciydi. "Seni korkutmak istemem ama yanından geçsem..."

"Halkının ondan ne kopardığını. Benden kopardıkları gibi. Buna rağmen hainlik edip onlarla ittifak kurdu. Seninle evlendi ve kimsenin sana zarar vermemesini istedi." Max elini siyah saçlarından geçirdi ve inanmazlıkla başını iki yana salladı. Öyle kaybolmuş görünüyordu ki tedirginliğimi unutup, "İyi misin?" diye sordum.

Gözleri keskinleşti. "Nasıl iyi olabilirim ki?" Bana iyice yaklaşıp neredeyse köşeye sıkıştırdı. Kanının sıcak, nahoş kokusu beni boğarken giderek hızlanan kalp atışları kulaklarımda gümbürdüyordu. "Sen burada, Alfa'mın evindeyken, halkın akrabalarımı avlayıp kellelerini duvarlarına asmışken nasıl iyi olabilirim?"

Doğalgaz kontrol görevlisi kılığında kapıma gelen bir Vampyr karşıtı aktivist tarafından neredeyse bıçaklanan on dört yaşındaki Misery anında devreye girdi. "O zaman eşit olduğumuzu söyleyebiliriz. Ne de olsa senin halkın da benimkinin kanından şarap yapıp hayvan yemiyle karıştırmıştı." Silah yerine kullanacak bir şey bulabilmek için elimi kotumun cebine soktum. Anahtar, kürdan, hatta küçük bir iplik bile olabilirdi. Ama hiçbir şey yoktu.

Kahretsin.

"Söyle bana." Daha da yakınıma geldiğinde kenara kaçmamak için kendimi zorladım. "Baban hayatta mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayatta."

"Benimki değil. Ablam da yok artık." Parlak yeşil gözleri camlaşmıştı. "Vampyrler'in ara sıra eğlencesine geçtikleri Kuzeydoğu sınırında devriye gezerken öldürüldü. Ben dokuz yaşındaydım. Beni ve diğer Kurt çocukları korurken öldü ve..." Kelimeler boğazına tıkandığında içimde bir şefkat sızısı hissettim. Çocuğun gözyaşlarına boğulacağından emindim.

Öyle olmadığını anladığımdaysa artık çok geçti.

Ani, şiddetli bir enerji patlamasıyla üstüme atladı. Bedeninin ağırlığı bir anlığına nefesimi kesti ama kısacık bir andı. Erkek bir Kurt olduğu için benden çok daha güçlüydü ama ben de suikasta uğramaya alışkındım. Bileğimi kavradığında aldığım tüm eğitimler ve kas hafızam devreye girdi. Dizimi kasıklarına geçirdim ve inlerken dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek onu ittim. Canımı acıtmıştı ve hiç kolay olmamıştı ama tekrar nefes alabildiğimde kolumun ön kısmıyla boğazını duvara mıhlamıştım ve yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim vardı.

Canını yakmak istemiyordum. Bana "Senin *sonunu getireceğim*", "Katil", "Seni *parazit*" gibi şeyler bağırsa da ona zarar *vermeyecektim*.

Bu yüzden sadece dudaklarımı gererek ona dişlerimi gösterdim.

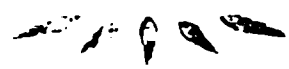
Boğazındaki hırıltı anında kısık bir inlemeye dönüştü. Gergin kasları gevşerken gözleri yere eğildi. Derin bir nefes aldım. Rol yapmadığından, gerçekten sakinleştiğinden ve onu bırakır bırakmaz bana saldırmayacağından emin olmaya çalıştım ve...

Max'inkilerden bir milyon kat daha güçlü bir çift el beni tutup geri çekti. Ardından olanlar aşırı bulanıktı ama bir saniye sonra, tam karşıdaki duvara mıhlanan bendim. Sırtım zürafa tablosuna batmış, göğsüm ise sıcak ama sarsılmaz bir şeye yapışmıştı.

Ne oluyor be, diye düşündüm. Belki de dile getirdim.

Emin değildim. Çünkü gözlerimi açabildiğimde tek odaklanabildiğim Lowe Moreland'in bana dik dik bakan gözleriydi.

Bölüm 5

Kız dirençliydi. Adam onun yerinde olsa; yapayalnız, halkından uzaklaştırılmış, kullanılmış ve bir kenara atılmış olsa ne yapacağını hayal etmeye çalıştı. Böyle bir kişi için hissedebildiği tek şey gönülsüz bir saygıydı ve bu onu çok öfkelendiriyordu.

MAX'İN TUTUŞUNUN AKSİNE Lowe'unki canımı acıtmıyordu.

Elleri sertti ama beni duvara bastırışında, sanki iri bedenini benimle dünyanın geri kalanının arasına siper etmek istiyormuş gibi bir hava vardı. Nefes aldığımda vücudumun ön kısmı tamamen ona değiyordu.

"Bayan Lark," dediğinde sesi boğuktu. Neredeyse bir hırıltıydı.

Boğazımdaki ani kuruluğu yutmaya çalışırken elinin nerede durduğunu fark ettim. Parmaklarını boynuma sarmıştı ve uçları kulaklarımın arkasındaki boşluklara değiyordu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu kısık ve kalın bir sesle. O alışılmadık gözleri benimkilere kilitlenmişti. Max'le boğuşmam sırasında mucizevi bir şekilde dengeli kalmış olan kalp atışlarım birdenbire daha gürültülü bir hal aldı. Lowe kafasını eğip kulağıma, "Daha evleneli yirmi dört saat olmadı.

Peygamberdevelerinin bile daha uzun balayı süreçleri olur," diye fısıldadığındaysa kalbim hafif hafif kanat çırpmaya başladı.

Max gibi bir çocukla kolayca başa çıkabilirdim. Lowe ise alt edilmez biriydi. İkisinin arasındaki fark bir yavru köpekle yetişkin bir kurdun arasındaki fark gibiydi.

"Bilirsin," dedim hiç gurur duymadığım titrek bir sesle. "Öldürülmemeye çalışıyorum işte."

Lowe bir milisaniyeliğine gerildi, sonra beni bıraktı ama yanımdan ayrılmadı. Biri dünkü yara nedeniyle hâlâ bandajlı olan avuçlarını kafamın iki yanına, duvara dayamıştı. Bir kafesteydim. Kocamın bedeninden ve dik bakışlarından oluşan bir hapisteydim. Beni olduğum yerde tutarken dönüp Max'e, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Dudakları titreyen Max ona bakıp kafa salladı. Artık etrafına birkaç Kurt toplanmıştı. Bir Lowe'a bir bana bakan Alex'in yüzünde öyle bir suçluluk vardı ki biraz baskı yapılsa ipotek dolandırıcılığı yaptığını itiraf edecekti sanki. Juno, Max'te herhangi bir ölümcül yara açıp açmadığımı kontrol ederken düğün töreninde gördüğüm kızıl saçlı adamla yaşlı adam da yetimhanedeki çocuklara Noel Baba'nın gerçek olmadığını söylemişim gibi bakıyorlardı.

Koridordaki herkes diz kapaklarımı kırıp içlerindeki ilikleri yemek ister gibiydi.

"İzin verir misin?" Lowe'un kafesinden kurtulmaya çalıştım ancak kollarından birini indirip beni daha da sıkıştırdı.

"Ne oldu?" diye sordu bana.

Juno benden önce davrandı. "Çocuğun kanını içmek üzereydi, ne olacak? Hepimiz gördük." Elini Max'in terli alnında gezdirdi.

Çocuk bir an daldı, sonra kekeleyerek, "Ü-üstüme atladı. Hiçbir şey yapamadım. Ve..." Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi kafasını eğdi.

Herkesin gözü üzerimdeydi şimdi. "Of, hadi ama," dedim alaycı bir nefes vererek.

Max cılız bir sesle, "O sivri dişleri çok yakınımdaydı," diye fısıldayınca sabrımı kaybetmeye başladım. Metot oyunculuğuna tutkusu olduğu belliydi çünkü burada saldırıya uğrayan taraf bendim.

"Evet, tabii." Gözlerimi devirdim. "Lütfen beni erotomanyakça sanrılarınızdan uzak tutun."

Lowe, "Bir doktordan Max'i kontrol etmesini isteyin," diye kükrerken hem nazik hem de sarsılmaz olan parmaklarını bileğime doladı. Sonrasındaki her şey o kadar hızlı gelişti ki neredeyse dengemi kaybedecektim. Ne olduğumu anlamadan, beni çalışma odasına doğru sürükleyen Lowe'un uzun bacaklarına yetişmeye çalıştım.

İçeri girdiğimde ilk yaptığım şey etrafa bakınmak oldu. Lowe'un bana ne yapacağını *merak etsem* de bu, çalışma odasını incelemek için mükemmel bir fırsattı. Buraya girmek için anahtar kullanmadığına göre bir çeşit akıllı kilidi olmalıydı ve...

"Ne oldu?" diye sordu Lowe. Kolumu bırakmıştı ama odada yeterince alan olmasına rağmen hâlâ çok yakınımdaydı. Bu bana düğün törenimizi hatırlatmıştı ve bu sefer topuklu ayakkabılarım olmadığı için daha önce kimsenin yapamadığı gibi tüm iriliğiyle tepemde dikiliyordu.

O sırada aniden kapı açıldı ve Juno içeri girdi.

Ancak Lowe'un gözleri bendeydi. "Misery," diye hırladı, "Bir kez olsun bana doğru düzgün cevap versen ne olur?"

"Max geldi, beni gördü ve öğleden sonrasını küçük bir cinayetle değerlendirmeye karar verdi." Omuz silktim. "Buna alışkınım. Asıl mesele söylediği yalanlar..."

"Zırva," dedi Juno.

Ona döndüm. "Bana inanmanı istemiyorum. Ama mantıklı düşün. Sonucun en iyi ihtimalle ölümüm, en kötü ihtimalle

Kurtlar ve Vampyrler arasında çıkacak bir savaş olacağını bilirken bölgenizdeki ilk günümde ne demeye bir Kurt'a saldırayım?"

"Bence kendine engel olamadın. Onu gördün, beslenmek istedin ve..."

"... ve elli adım ötemdeki buzdolabına gidip benim için oraya konmuş kan torbalarından birini alamayacak kadar tembel miydim?" Lowe'u tamamen unutup Juno'nun önünde durdum. "Ayrıca biz öyle düşündüğün gibi beslenmiyoruz. Birbirimizin türü hakkında hiçbir şey bilmediğimiz gerçeğini bir kabullenelim bence. Max yanıma geldi, uzaktan DNA paylaştığım bir grup kişi tarafından ailesinin nasıl öldürüldüğüyle, benimle evlendiği için Lowe'un nasıl bir hain olduğuyla ilgili bir şeyler bağırmaya başladı ve sonra... Ne?"

Juno artık beni dinlemiyordu. Gözlerini Lowe'unkilere çevirdi ve ikisinin arasında saliselik bir bakışma konuşması geçti.

Sonra öfkeyle bana döndü. "Max'in Sadıklar'la çalıştığını ima ediyorsan..."

"Etmiyorum. Çünkü Sadıklar'ın ne olduğunu bilmiyorum."

"Max bir Sadık *değil*."

"Bir alabalık da değil mesela. Çocukla ilgili ontolojik bir iddiada bulunma niyetim yok ama asıl saldıranın o olduğunu *bilmelisiniz*."

"Sen..." Bana doğru hiddetli bir adım attı. "... bir *yalancısın*."

"Bizi yalnız bırak." Lowe'un keskin sesi bize odada yalnız olmadığımızı hatırlattı. İkimiz de aynı anda döndük ve bunu Juno'ya söylediğini fark edince şoke olduk.

"Kız yalan söylüyor," diye ısrar etti Juno. Çantasını çalmış bir yankesiciymişim gibi bana parmağını doğrultup durması sinirlerimi bozmaya başlıyordu. "Onu cezalandırmalısın."

Alaycı bir kahkaha attım. "Aynen Lowe. Kıçıma şaplak at ve televizyon izleme hakkımı elimden al."

"*Seni hançer kulaklı parazit*."

"Juno. Dışarı."

Kurtlar arasındaki hiyerarşi nasıl işliyorsa epey *katı* olmalıy Çünkü Juno ne kadar burada kalmak ve beni pençeleriyle parç lamak ister gibi görünse de başını selam verircesine hafifçe eğdi alçak sesle, "Alfa," diye mırıldanarak çalışma odasından çıktı.

Kapı arkasından kapandığında oluşan sessizlikte nihayet r hat bir soluk alabildim. Fakat Lowe bana yaklaştığında birde odada üçüncü bir kişinin daha olmasını istedim. Zira kötünü kötüsü de vardı.

"Misery," dedi sitemkâr ve hafif katı bir sesle. Kafasında o larca tilki varmış ve sorunlarının çoğunu tek bir bakışla ya belki *minik* bir tehditle çözmeye alışkınmış gibi konuşuyordu

Birbirimize öylece bakmaya devam ederken gerçekten de ba başa olduğumuzu kanımda hissediyordum. Bu ilk seferimiz ama sık tekrar edeceğini sanmıyordum. Dünden sonra Lowe'u benimle yalnız kalıp kaliteli zaman geçirmek isteyeceğinde şüpheliydim.

Kirli sakalı dışında, sert yüzü tıpkı düğün töreninde görü düğü gibiydi. Görünüşe bakılırsa, Sistina Şapeli'ni yeniden yap landırır gibi çalışan makyaj sanatçım onda yenileyecek bir şey bulamamıştı.

Lowe'un gözleri köprücükkemiğime, örgü yapıp açtığım sa larımın dalgaları arasından hâlâ görünen orman yeşili işaretle indi ve bir kez daha çenesindeki kas seğirirken gözbebekleri bi denbire genişledi.

Bu bir sorundu. Teminat olarak gönderilen kişinin, vi deo oyunlarındaki etkisiz karakterler gibi olması gerekiyordu Önümüzdeki yıl boyunca, Serena'yı arayışım süresince görü mez olmalı, dikkatleri üzerime çekmemeliydim. Yani muhte melen *yavru kurt* diye adlandırdıkları genç Kurtlar'ından biri öldürmek istediğimin düşünülmemesi gerekiyordu.

"Bana inanmıyorsun, değil mi?"

Lowe bir konuşmanın ortasında olduğumuzu unutmuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Boğazını temizledi ama konuşurken sesi hâlâ çatallıydı. "Neye inanmıyorum?"

"Max'e saldırmadığıma."

Dolgun dudaklarını birbirine bastırdı. "Ona sivri dişlerini gösteriyordun."

"Kıskandın mı?" dedim gözlerimi kırpıştırarak. Bu pervasızlığımın nereden geldiğini bilmiyordum. Lowe'u kışkırtmak *istemezdim*. "Sen de mi görmek istiyorsun?"

Gözleri hızla dudaklarıma inip gerekenden birkaç saniye fazla oyalandı. Kurtlar'ın dişlerimizi bu kadar tiksindirici bulması neredeyse komikti. "Vampyr karımın kendini öldürtmesinden korkuyorum. Zira bu olursa onu bahçedeki mavi yasemin yatağına gömmem gerekecek ve bir sonraki çiçekler çirkin çıkacak."

Abartılı şekilde keskin bir nefes aldım. "Mavi yasemin olmaz."

"Kız kardeşimin en sevdiği çiçek o."

"Kız kardeşin *çok* sevimli."

Birdenbire bana eğildi. Nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. "Bu bir tehdit mi?"

"Hayır." Afallamış halde kaşlarımı çattım. "*Hayır.*" Boğuk bir kahkaha attım. "Sözlerimin altında 'başına bir şey gelirse yazık olur' gibisinden bir ima yoktu. Max ve Juno'nun hakkımda yazdıkları fan hikâyesinin aksine ben çocuk öldürme planlarıyla meşgul olan biri *değilim*." Şu anda muhtemelen bir yerlerde tırnaklarını yemekte olan Alex'le konuşmamı düşündüm. "Ayrıca burada yaşamam gerektiği kararını veren sendin."

Kaşlarını kaldırdı. "Meclisin en güçlü Vampyr'inin, kendince epey korkusuz bir savaşçı olan kızını başka nereye yerleştirebilirdim, söyler misin?"

"Korkusuz mu?" Bu... onur vericiydi.

"Kurt olmayan birine göre," diye ekledi biraz gönülsüzce. İltifatı için çoktan pişman olmuş gibiydi. Bu adamın gücünü ga-

rezden aldığına emindim. Sorgulanabilir bir mizacı vardı; sertti, despottu. Bense çoğunlukla ağız kalabalığı yapmak yerine hayatta kalmaya odaklanan biri olmuştum ama Lowe'un karşısında olunca içimden onu kızdırmak geliyordu.

"Öyle olsun. Bu arada, bana kendi odanın bitişiğindeki odayı vermek biraz fazla kendini adamak değil mi?"

"Neyin fazla olduğuna ben karar veririm." Küçümseyiciydi ve hiç esnek değildi. Bir pislik olması kuvvetle muhtemeldi.

"Hiç şüphesiz. O halde geleneği yaşatalım derim. Avcumu kesip çarşafa birkaç damla kan akıtarak şehir meydanına asalım. Nasıl olur?"

Gözlerini birkaç saniyeliğine yumup dişlerini sıkarak, "Kimsenin senin bakire olmanı beklediğini sanmıyorum," dedi.

"Süper. İnsanlar'ı şaşırtmayı severim."

Dudaklarının aralanması kafasının karıştığını gösteriyordu ama kendini toplayıp hemen varsayılan ifadesi olan ağırbaşlılığı takındı.

Hayatımın özetini okumuş olan birinin, herhangi bir romantik ilişkiye girmiş olabileceğimi düşünmüş olması fikri çok komikti. Kiminle ilişkim olacaktı? Beni hain olarak gören Vampyr halkından biriyle mi? Yoksa gerçek kimliğimi öğrense beni canavar olarak görecek bir İnsan'la mı?

Buraya gelmeden önce bana yapılan doğum kontrol iğnesi bir şakaydı çünkü Lowe'la seks yapma ihtimalimiz birlikte bir *podcast* başlatma ihtimalimiz kadar azdı. Ayrıca türlerimiz farklı olduğundan dolayı istesek de üreyemezdik. Türler arası ilişki de duyulmamış bir şeydi. Gerçi Serena'yla izlediğimiz İnsan yapımı pornolarda böyle şeyler görülüyordu. Mor lens ve sahte diş takmış yeteneksiz aktörlerin, Vampyr veya Kurt anatomisiyle ilgili cehaletlerini gururla sergilemelerini izlerken patlamış mısır yiyip gülerdik. Ben de uzman değildim ama Kurt erkeklerin aletlerinin bir deliğe öyle sıkışmayacağından neredeyse emindim.

"Dövüşmeyi nerede öğrendin?" diye sordu Lowe, tiksindiği bir türle seks yapma konusunu muhtemelen kapatmak istediği için.

"Sana verilen bilgilerin arasında yok muydu?"

Başını iki yana salladı. "Tam yedi kez canına kast edilmesine rağmen hayatta kalabilmene şaşırdım."

"Ben de. Aslında yediden fazlaydı ama çoğu düşüncesiz girişimlerdi. Bir noktadan sonra ihbar etmekten yorulduk."

"Yoruldunuz?"

"Üvey kız kardeşim ve ben." Kollarımı göğsümde birleştirerek onun duruşunu taklit ettim. Bir kez daha dip dibeydik; dirseklerim neredeyse onunkilere değiyordu. "Birlikte kendini savunma dersleri almıştık."

Onu tanıyorsun, değil mi? Çünkü o seni tanıyor. Bana bir şey söyle. Herhangi bir şey kabulümdür.

Lowe konuştu ama duymak istediğim bir şey değildi. "Kurt bölgesinde dövüş falan yok."

"Tabii. Bir dahaki sefere biri bana saldırdığında ona izin veririm. Gerçi... saldıran kişi sen de olabilirsin. Hayranım olmadığın belli."

Duraksaması pek de cesaret verici değildi. "Kurt bölgesinde yaşadığın sürece benim korumam... ve benim otoritem altında olacaksın."

Sessiz, nefessiz bir kahkaha attım. "Emirlerini dinliyorum."

Bana doğru bir adım attığında odadaki gerginlik anında değişti; daha yoğun, daha tehlikeli bir hal aldı. Korku, mideme bir hançer gibi saplandı. Bir Kurt'u haddinden fazla zorlamış olabilirdim ve şimdi bu yüzden tepemde tüm haşmetiyle dikiliyor, bana ne kadar küçük olduğumu hatırlatıyordu. "Uslu durmanı istiyorum, Misery."

Sözleri sert, gözleri kısıktı. Omurgamdan soğuk bir elektrik dalgası geçerken Alex'in söyledikleri zihnimde yankılandı: *Kokusu bile doğruydu. Onun Alfa kumaşından yaratıldığını herkes biliyordu.* Ben bir Kurt değildim ve şu anda derin bir nefes

alırsam burnuma sadece temiz ter ve güçlü kan kokusu dolacağını biliyordum. Fakat sanırım Alex'in ne demek istediğini anlamıştım. Bir şekilde kafa sallama, Lowe'un sözünü dinleme dürtüsü hissediyordum.

Kendimi durdurmak için çaba göstermem gerekti ama ürpermeme engel olamadım.

"En azından korkacak kadar akıllısın," diye mırıldandı Lowe.

Dişlerimi sıktım. "Sadece üşüdüm. Burada sıcaklığı epey düşük tutuyorsunuz."

Burun delikleri genişledi. "Sana söylediğim kahrolası şeyleri yap, Misery."

"Tabii, emrin olur." Sesim dengeli olsa da ne kadar sarsıldığımın farkındaydı. Ben de onu sarstığımı biliyordum. "Şimdi iznini rica edebilir miyim?"

Kısaca kafa salladığında hemen kapıya koştum ama sonra aklıma, ona söylemek istediğim önemli bir şey geldi.

Yeniden arkamı göndüm. "Acaba kedim..."

Duraksadım çünkü Lowe'un gözleri kapalıydı. Odadaki tüm hava moleküllerini içine doldurmak istiyormuşçasına derin bir nefes çekiyordu ve yüzünde...

... işkence çeker gibi bir ifade vardı. Saf, mutlak bir acı deneyimliyormuş gibi. Baktığımı fark edince toparlandı ama çok geçti.

Midemde yağlı, nahoş bir his belirdi. Suçluluk. "Banyo da yaptım aslında. Yine de gelişme yok mu?"

Bakışları boştu. "Ne gelişmesi?"

"Kokumda."

Gözle görünür bir şekilde yutkundu. "Durum benim için değişmedi," derken sesi keskindi.

"Ama bu nasıl..."

"Ne soracaktın Misery?"

Ah, doğru ya. "Bir kedim var."

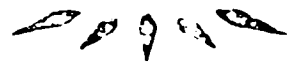
Ona evcil kırkayağım olduğunu söylemişim gibi kaşlarını çattı. "Kedin var."

"Aynen." Gerisini getirmedim çünkü Lowe, hayat seçimlerimle alakalı açıklama yapmamı hak etmemişti. Serena'nın lanet ötesi lanet kedisine bakmanın benim seçimim olduğu da söylenemezdi gerçi. "Şu anda odamda kilitli duruyor. Tabii kız kardeşin arakladığı yedek anahtarla içeri girip onu çıkarmadıysa. Kedinin evde dolaşmasına izin verebilir miyim yoksa Max onu da sahtekârlıkla falan suçlar mı?"

"Kedin aramızda rahatlıkla yaşayabilir," dedi Lowe. Bu bir iğneleme değil de neydi şimdi?

"Bu hissin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum," dedim kaygısızca. Ve arkama bakmadan odasını terk ettim.

Bölüm 6

Uzaklaşmak rahatlatıcıydı.
Aynı zamanda şiddetli bir ıstıraptı.

YAŞANAN HER ŞEY hesaba katıldığında, yeni yaşamımın pek de şans dolu başladığı söylenemezdi.

Kurt topraklarına adım atmamı takip eden haftanın büyük çoğunluğunu, Max velvelesiyle başa çıkma yöntemim için kendime kızarak geçirdim. Kurtlar'ın beni dengesiz bir canavar olarak görmesi umurumda değildi ama bana tanımayı düşündükleri en ufak özgürlüğün bile elimden alındığı düşüncesiyle gerilmediğimi söyleyemezdim.

Gittiğim her yerde yanımda bir *eşlikçi* oluyordu. Gölde yürüyüş yaparken, buzdolabından kan torbası alırken, odamın dışında bir yerleri deneyimlemek için alacakaranlıkta bahçede otururken. Pişmanlık yakamı bırakmıyordu zira şimdi saçımı yıkarken dahi başımda asık suratlı bir Kurt nöbetçi durmasını kabullenmek zorundaydım. Etrafta gizlice dolanıp iz sürme şansımı kaybetmiştim.

Fazlasıyla boş vaktim olsa da yapacak hiçbir şeyim yoktu. Teminat olarak görev yaptığım yıllarda bu hayata alışmıştım ama burada bana arkadaşlık edecek bir Serena bulunmuyordu. İnsan dünyasındaki normal rutinim bu olmasa belki sıkıntıdan ölebilirdim. Orada da bir arkadaşa, hobiye ve kiramı ödeyip... varlığımı devam ettirebilmek adına maaş kazanmaktan başka gerçek bir amaca sahip değildim.

Sanki... ne bileyim, havada asılı kalmış gibisin. Çevrendeki her şeyden kopuksun. Bir yöne doğru gittiğini *görmek istiyorum, Misery.*

Bir nevi engellendiğim doğruydu. Teminat olarak görevim sona erdiğinde Serena'yla dış dünyayı keşfetmek, öğretmenlerimiz ya da bakıcılarımız dışındaki kişilerle beraber vakit geçirmek, âşık olmak ve arkadaş edinmek için tamamen özgür kalmıştık. Serena bunları hemen gerçekleştirmeye koyulmuştu fakat ben bir türlü adım atamamıştım. Bunun bir sebebi, birilerinin bana yaklaşmasına izin verirsem gerçek kimliğimi saklamanın biraz daha zorlaşacak olmasıydı. Belki de hayatımın ilk on sekiz senesini tüm türlerin zalimlikleriyle yüz yüze gelerek geçirdiğim için parlak bir gelecekten ümidim yoktu.

Kim bilirdi?

İşte bu yüzden Kurt bölgesinde gündüzlerimi uyuyarak, gecelerimi de şekerleme yaparak geçirdim. Uzun uzun banyolar yaptım; ilk başta Lowe için olsa da sonradan bundan epey keyif almaya başladım. Eski İnsan filmlerini izledim, odamda dolaşarak güzelliğini inceledim ve aynı anda hem sofistike hem sıcak hem de büyüleyici görünen kirişli tavanı kimin düşündüğünü merak ettim.

Bu süreçte interneti çok özledim. Casus olarak gönderildiğim şüphesi nedeniyle, Kurt bölgesindeyken elde etmiş olabileceğim gizli bilgileri birilerine iletmemem için teknolojiye erişimim yoktu. Sadece haftada bir kez beni kontrol etmek için arayan

Vania'yla konuşabiliyordum ve o da dikkatle dinleniyordu. Zaten hayatta olduğumu görüp dudaklarını her zamanki gibi bükmesiyle görüşmemiz kısa sürede sonlanıyordu.

Elbette bu ilk rodeom olmadığı için içeri ceptelefonu, dizüstü bilgisayar ve sisteme sızma aygıtı sokmayı denemiş ve ne yazık ki yakalanmıştım. Eşyalarımı karıştıran kişi her kimse yarısına el koyma cüreti göstermiş, kalanının da antenlerini koparıp Wi-Fi kartlarını sökmüştü. Bunu fark ettiğimde tam iki saat boyunca, güneşin altına sürüklenmiş bir denizanası misali yerde uzanmıştım.

Lowe nadiren evde oluyor, gelse de bana görünmüyordu ama kısık sesinin duvarların arasında titreştiğini hissedebiliyordum. Net emirler, fısıltıyla yapılan uzun konuşmalar kulağıma geliyordu. Bir defasında, tam gün ortası şekerlemem için dolabıma girerken, Ana'nın keyif dolu kahkahalarını takip eden kalın gülme sesini bile duymuştum. Gerçi hemen sonrasında uykuya daldığım için duyduğum şeyden emin olduğum söylenemezdi.

Beşinci akşamımda biri kapımı tıklattı.

"Merhaba, Misery." Bu, törende Lowe'la konuşan yaşlı Kurt'tu. Onu seviyordum. Sebebi de diğer nöbetçilerimin aksine, fırtınada avluda durup bir şimşek tarafından çarpılmamı istiyor gibi görünmemesiydi. İlk gece nöbetinde onunla bir bağ kurduğumuzu düşünmek hoşuma gidiyordu. Onun duvara sırtını yaslayıp beklediğini fark ettiğimde tekerlekli çalışma sandalyemi koridora sürmüştüm ve bam! Anında en yakın dostlar olmuştuk. Su basıncı hakkındaki üç dakikalık konuşmamız, tüm haftamın zirvesiydi.

"Nasıl gidiyor, ey dostane muhafız?"

"Politik olarak doğru tanım *güvenlik görevlisi*." Kalp atışlarında bir tuhaflık vardı. Donuktu, belki umutsuz olarak adlandırılabilecek bir şeydi. Boynundaki büyük yara iziyle bir alakası olup olmadığını merak ediyordum. Tabii tüm bunları benim uyduruyor olma ihtimalim de vardı çünkü bana bakarken gözlerinin

kenarları kırışacak kadar gülümsüyordu. Niye herkes onun kadar nazik olamıyordu? "Kardeşin görüntülü arıyor. Benimle gel."

Mick'in beni Lowe'un çalışma odasına götürüp yalnız bırakmasına dair ümitlerim, kış bahçesine yöneldiğimizde son buldu.

Owen, "Merhaba" demeden önce, "Geri gelmeye hazır mısın?" diye sormayı tercih etti.

"Bunun bir seçenek olduğunu sanmıyorum. Tabii eğer..."

"Babamı kızdırmak istemiyorsak mı?"

"Savaş çıksın istemiyorsak."

Owen elini salladı. "Ah, evet. O da var. Eee, evlilik hayatı nasıl gidiyor?"

Mick'in hemen karşımda oturduğunun ve söylediğim her şeyi dikkatle dinlediğinin farkındaydım. "Sıkıcı."

"Seni her an öldürebilecek bir adama nikâhı bastın. Nasıl *sıkılabilirsin*?"

"Teknik olarak herkes herkesi her an öldürebilir. Örneğin o çekilmez arkadaşların seni bu akşam boğabilir. Ya da ben, geçtiğimiz yirmi yılda kan torbalarına ilaç katmış olabilirdim." Çeneme hafifçe vurdum. "Aslında, bunu neden yapmadım ki?"

Kardeşimin gözlerinde bir şeyler çaktı. "Ben de eskiden birbirimizi sevdiğimizi sanıyordum," diye mırıldandı karanlık bir tavırla. Haksız değildi. İnsan bölgesinde yaşamak için ayrılmadan önce, Teminat olarak gönderileceğimi bilen ve bana ters yapmaya kalkan tüm Vampyr çocukların başına esrarengiz şeyler gelirdi. Gizemli yaralar, sırt çantalarından çıkan örümcekler, topluluğa yayılan utanç verici sırlar. Bunları hep Owen'ın yaptığını düşünürdüm ama yanılıyor da olabilirdim. Çünkü on sekiz yaşına girip eve döndüğümde beni gördüğüne hiç memnun olmamış gibiydi ve aleni olarak benimle bir araya gelmekten kaçınıyordu.

"Kurtlar'ın arasında yaşadığın için biraz korkmuş görünemez misin?" dedi.

"Bence İnsanlar daha fena. Amazon yağmur ormanlarını yakmak ve gece klozet kapağını açık bırakmak gibi boktan şeyler yapıyorlar. Neyse, sen neden aradın?"

Kafasını iki yana salladı. "Hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için."

"Ah." Dudaklarımı ıslattım. Bu metafiziksel düzlemde varlığımı sürdürüp sürdürmediğimi götüne taktığından şüpheli olsam da elime geçen fırsatı değerlendirmeliydim. "Aradığın için sevindim çünkü... seni çok özledim Owen."

Kardeşimin yüzünde bir inanmazlık ifadesi belirdi. Sonra niyetimi anladı. "Öyle mi? Ben de seni çok özledim, tatlım." Sandalyesinde merakla arkasına yaslandı. "Anlat bana, bir sıkıntın, derdin var mı?"

Güneybatı'daki her Vampyr, bizim ikiz olduğumuzu bilirdi. Dünyaya gelişimiz ilk başta büyüleyici bir umut ışığı olarak görülüp kutlanmıştı ("Vampyrler'de döllenme bu denli zorken ve bu kadar az bebek doğarken, prestijli Lark ailesine aynı anda iki bebek geldi! Şükürler olsun!") ancak bu coşku daha sonra halı altına süpürülmüş, yerini acımasız hikâyeler almıştı ("İki gece süren doğumda kendi annelerini öldürdüler. Oğlan onu zayıflattı, kız da ölümcül vuruşu yaptı. Kızın adını Misery koydular. O yatakta, Aster'da dökülenden daha fazla kan döküldü.").

İkiz olduğumuzu bilen bir diğer kişi de Serena'ydı. "Kartlarını iyi oynasaydın senin yerine oda arkadaşım olabilecek çocukla tanışmak istiyorum" diye ısrar ettiğinde ikisini buluşturmuştum ve şaşırtıcı şekilde hızlı kaynaşmışlardı. Görünüşümü, giyim tarzımı, müzik zevkimi, duruşumu eleştirme tutkuları sayesinde aralarında bir bağ oluşmuştu.

Sonrasında Serena, esmer teni ve şimdiden azalmaya başlamış saçlarıyla Owen'ın benimle *akraba* olmasının ne kadar inanılmaz bir şey olduğunu söyleyip durmuştu. Fiziki farklılıklarımızın sebebi benim babamıza, onunsa... muhtemelen annemize

çekmiş olmasıydı. Annemden geriye bir fotoğraf bile kalmadığı için tam bilemiyordum.

Fakat Owen'la aramızda ne kadar farklılık olursa olsun, aynı rahmi paylaştığımız aylar bizde *bir çeşit* iz bırakmış olmalıydı. Çünkü mektup arkadaşlarından bile daha seyrek görüşerek büyüyen iki kardeş olmamıza rağmen bir şekilde birbirimizi anlıyorduk.

"Çocukluğumuzda babam bizi günbatımını izleyip gecenin başlayışını hissedebilmemiz için ormana götürürdü, hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Hatırlamaz olur muyum?" Aslında ne babam ne de bize bakan dadılar ordusundan biri böyle bir şey yapmamıştı. "Sık sık aklıma geliyor."

"Ben de babamın söylediği şeyleri hep düşünüyorum. Mesela şöyle derdi: *Kaybettiğim şu şeyle ilgili herhangi bir haber var mı?*" İngilizceden Dil'e geçiş yaparken tonlamamda değişiklik olmaması için elimden geleni yaptım. Mick gözlerini telefondan kaldırdı ama şüpheli değil meraklı görünüyordu.

"Ah, evet. Buna dakikalarca güler ve şey derdin: *Haber yok. Kız, dairesine dönmedi. Dönseydi öğrenirdim.*"

"Sen de babamla ben seninle ilgilenmiyoruz diye kızar, yanımızdan ayrılıp dolaşmaya başlar ve saçma sapan şeyler homurdanırdın. Bir şeyler değişirse haberim olsun. Kurt Teminat'la konuşabildin mi? Sadıklar diye bir şeyden hiç bahsetti mi?"

Owen kafa sallayıp mutlulukla iç geçirdi. "Buna asla inanmayacaksın ama her zaman dediğim gibi, *onunla hiç görüşmedim ama neler yapabileceğime bir bakarım.* Babam hep seni daha çok sevdi, tatlım."

"Ah, tatlım. Bence ikimizi de eşit seviyor."

Odama döndüğümde bilgisayarımı çıkarıp birinin telefonundan Wi-Fi çekmenin yollarını aradım. Belki de hiç kullanamayacağım Kurt sunucularını tarayacak esnek bir komut yazdım ve sonrasında, kodlarla uğraşırken her zaman olduğu gibi saa-

tin nasıl geçtiğini unuttum. Kafamı klavyeden kaldırdığımda ay yükselmişti, odam karanlıktı ve tam karşımda minik, tüyler ürpertici bir varlık duruyordu. Baykuş desenli taytla şifon tütü giymiş, geçmiş Noel'in hayaleti gibi gözlerini bana dikmişti.

Bir çığlık attım.

"Selam."

Aman *Tanrım*. "Ana?"

"Merhaba."

Elimi göğsüme götürdüm. "Ne *halt* ediyorsun sen ya?"

"Oyun mu oynuyorsun?"

"Ben..." Bilgisayarıma baktım. *Bir mantık devresi tasarlıyorum*, diye cevap vermek herhalde yanlış olurdu. "Evet. Sen buraya nasıl girdin?"

"Hep aynı şeyi soruyorsun."

"*Sen de* hep bir şekilde buraya giriyorsun. Bu sefer nasıl yaptın?"

Pencereyi işaret etti. Kaşlarımı çatıp oraya giderek pervaza uzandım ve dışarı baktım. Daha önce, birileri peşime takılmadan keşif yapabilmek için bir yöntem ararken ben de buraları incelemiştim. Yatak odalarının hepsi ikinci kattaydı ve aşağıya inip inemeyeceğimi (radyoaktif bir örümcek tarafından sokulup yapışkan parmaklara sahip olmadığım sürece bunu yapamazdım) veya atlayıp atlayamayacağımı (boynumu kırmak istiyorsam bunu yapmamalıydım) birkaç kez test etmiştim. Ama hiç yukarı bakmak aklıma gelmemişti.

"Çatıdan mı geldin?" diye sordum.

"Evet. Anahtarımı aldılar çünkü."

"Ağabeyin bir örümcek maymunu gibi çatılara tırmandığını biliyor mu?"

Omuz silkti. Ben de omuz silkip yatağıma döndüm. Onunla boş boş çene çalacak değildim. "Hangisi?" diye sordu Ana.

"Ne?"

"Örümcek maymunu dedin ya. Maymuna benzeyen bir örümcek mi yoksa örümceğe benzeyen bir maymun mu?"

"Hmm, emin değilim. Dur Google'dan bakıp..." Bilgisayarımı kucağıma aldım ve Wi-Fi sorunumu hatırladım. "Siktir."

"Bu kötü bir kelime," dedi Ana. Keyifle kıkırdaması bana kendimi doğaçlama dâhisi gibi hissettirmişti ve doğrusu bu hoşuma gitmişti. "Adın ne?"

"Misery."

"Miresy."

"Misery."

"Miresy işte."

"Öyle değ... Her neyse."

"Ben de seninle oynayabilir miyim?" Dizüstü bilgisayarıma hevesle baktı.

"Hayır."

Dudakları büzüldü. "Niye ki?"

"İşte." Ne yapacaktık? Uzun bölme mi?

"Alex oynamama izin veriyor."

"Alex mi? Şu sarı saçlı çocuk mu?" Onu Max olayından beri görmemiş, olay onun "nöbeti" esnasında olduğundan dolayı gardiyanlık görevinden alındığını düşünmüştüm.

"Evet. Araba çalıp güzel kadınlarla konuşuyoruz. Ama Alex, Juno'nun bunu bilmemesi gerektiğini söylüyor."

"Alex'le *Grand Theft Auto* mu oynuyorsunuz?"

Omuz silkti.

"O oyun... üç yaşındaki bir çocuk için uygun mu?"

"Ben yedi yaşındayım," diye belirtti Ana havalı bir şekilde altı parmağını göstererek.

Bunu görmezden geldim. "Yalan söylemeyeceğim, yaşın tahmin ettiğim aralıkta olduğu için kendimle gurur duydum."

Kız yine omuz silkti. Görünüşe göre varsayılan cevabı buydu ve ona daha fazla katılamazdım. Yatakta yanıma oturduğunda bir an için üzerine işeyebilir diye endişelendim. Bez takmış mıydı? Tuvalet eğitimi var mıydı? Gazını çıkartmalı mıydım? "Oyun oynamak istiyorum," diye tekrar etti.

Ben yumuşak biri değildim. Hayatımın ilk on sekiz yılını belirsizlikle geçirdikten sonra kararlılık hususunda kendimi mükemmelleştirmiştim. Açık ve net şekilde hayır deyip yoluma devam etmeyi iyi bilirdim. Bu yüzden, iç çekip düzenleme programımı açtım ve JavaScript kullanarak hızlıca *Yılan* benzeri bir oyun oluşturdum.

"Bu eti... etiği..." diye sordu Ana, oyunu ona açıkladıktan sonra. "Etiğici mi?"

"Eğitici."

"Juno, bunun önemli olduğunu söyledi."

"Öyle olup olmadığını bilmiyorum ama en azından büyük suçlar içermiyor."

Sanki halklarımız son iki yüz yıldır sırf eğlencesine birbirini avlamıyormuşçasına güvenle bana yaslanmasında içimi yumuşatan bir şeyler vardı. Ekrandaki elmaları yakalamaya çalışırken dilini dişlerinin arasına sokmuştu ve siyah buklelerinden biri sağ gözüne düşmüştü. Saçını kulağının arkasına sıkıştırmak için elimi uzatırken birden kendimi tuttum.

"Kahretsin," diye mırıldandım, havada asılı kalan parmaklarımı geri çekerken.

"Ne oldu?"

"Bir şey yok." Kollarımı sırtımla duvar arasına hapsederken dehşet içindeydim.

Ana esneyip odasına dönme vakti geldiğine karar verdiğinde gece yarısı olmuştu. "Kedim beni bekliyor zaten."

Bir dakika. "Kedin mi?"

Kafa salladı.

"*Kedin* gri, uzun kürklü ve basık yüzlü olabilir mi acaba?"

"Evet. Kız ve adı da Parıltı."

Of, siktir. "Öncelikle, o bir erkek."

Ana gözlerini kırpıştırdı. "Olsun, yine de adı Parıltı."

"Hayır, onun adı Serena'nın lanet olasıca kedisi."

Ana bana acıyormuş gibi bakıyordu.

"Ve o aslında *benim* kedim." Yani Serena'nın kedisiydi. Neyse ne.

"Hiç sanmıyorum."

"Kedinin buraya benimle aynı zamanda geldiğinin farkındasın, değil mi?"

"Ama benimle uyuyor."

Ah. Demek lanet hayvanın sürekli kaybolmasının nedeni *buydu*. "Çünkü benden nefret ediyor."

"O zaman belki de senin kedin değildir," dedi, tanımlanabilir bir rahatsızlığım olmadığını, sadece sürtüğün teki olduğumu bana bildiren bir terapistin ciddiyetiyle.

"Biliyor musun? Hiç umurumda değil. Bu Serena'yla ikinizin arasında."

"Serena kim?"

"Arkadaşım."

"En yakın arkadaşın mı?"

"Sadece bir tane arkadaşım var. Yani... evet."

"Benim en yakın arkadaşımın adı Misha. Kızıl saçları var ve ağabeyimin en yakın arkadaşı Cal'in kızı. Juno da onun halası. Ayrıca Jackson adında küçük bir erkek kardeşi ve bir de kız kardeşi..."

"*Karamazov Kardeşler* romanında mıyız?" diye araya girdim. "Arkadaşının aile ağacını öğrenmeme gerek yok."

"... var ve adı Jolene," diye devam etti Ana, beni umursamadan. "Serena nerede?"

"O... Aslında onu bulmaya çalışıyorum."

"Belki ağabeyim sana yardımcı olabilir. Birilerine yardım etme konusunda çok iyidir."

Yutkundum. Çocukları gerçekten anlamıyordum. "Belki."

Beni birkaç saniye inceledi. "Sen de Lowe gibi misin?"

"Ne demek istediğini bilmiyorum ama onun gibi değilim."

"O da uyumuyor."

"Ben uyuyorum. Ama gündüzleri."

"Ah. Lowe hiç uyumuyor."

"Hiç mi? Bu türünüzle alakalı bir şey mi? Yoksa Alfa olduğu için mi?"

Başını iki yana salladı. "Zatürresi var."

Cidden mi? Nereden kapmıştı ki? Halbuki epey sağlıklı görünüyordu. Belki de Kurtlar için zatürre o kadar da büyütülecek bir şey değil... "Bekle!" diye bağırdım, Ana'nın cama gittiğini fark edince. "Kapıdan çıkmaya ne dersin?"

Hayır demek için durmadı bile.

"Daha eğlenceli olabilir. Hem Lowe'un odasına da uğrarsın," diye önerdim. Çünkü bu çocuk ölürse suçu *üstüme* kalırdı. "Bir merhaba deyip onunla biraz vakit geçirirsin."

"O burada değil. Sakızlarla ilgilenmeye gitti."

Peşinden gittim. "Sakızlarla mı?"

"Evet."

"Öyle bir şey mümkün ola... Sadıklar mı demek istiyorsun?"

"Evet. Sakızlar işte." Pencereden yukarı tırmanmaya başlamasını izlerken bir örümcek maymununun bu çevikliğe asla erişemeyeceğini fark ettim. *Yine de...*

"Yapma. Geri gel! Ben... ilerlemeni yasaklıyorum."

Tırmanmaya devam etti. "Sen bir Vampyr'sin. Bana ne yapıp yapamayacağımı söyleyebileceğini sanmıyorum." Bunu şımarıklık etmek için söylemiyordu, sadece gerçekleri dile getiriyordu.

Söyleyebildiğim tek şey, "Kahretsin," oldu.

İlerlemesini dehşet içinde izlerken anneliğin böyle bir şey olup olmadığını, annelerin sürekli çocuklarını kafatasları yarılmış halde gözlerinde canlandırıp canlandırmadıklarını merak ettim. Fakat Ana ne yaptığını biliyordu. En sonunda kendini çatının üstüne çekip görüş alanımdan çıktı ve beni edindiğim iki yeni bilgiyle baş başa bıraktı.

Birincisi, ufacık tefecik bir Kurt'un hayatta kalmasını şaşırtıcı bir şekilde umursuyor olmamdı.

İkincisi, kocam ve *oda arkadaşım* Lowe'un bu gece etrafta olmayacağıydı.

Banyoya geçtim, tel tokalarımdan birini buldum ve yapmam gerekeni yaptım.

Bölüm 7

Koku giderek bir problemden ötesi haline geliyordu. İşgal ediyordu. Helezonlar çiziyordu. Geziniyordu. Burun deliklerinden ayrılmıyordu. Bazen iyice yoğunlaşıyordu.

Birbirlerine pek dokunmuyorlardı. Ancak bir defasında kızın eli gömleğinin ön tarafına değdiğinde adam, kumaşta kokunun en yoğun olduğu kısmı yırtmaktan başka çare bulamamıştı. Sonra onu cebine sıkıştırmıştı ve artık her yere yanında götürüyordu.

Kızdan kaçmak için evden ayrıldığında bile.

ODAYA GİRMEK BEKLEDİĞİMDEN daha uzun sürse de beni fazla zorlamadı. Kilitten ses çıkınca bu akşamki gardiyanımın -adı sanırım Gemma olan sert bir Kurt'tu- beni kontrol etmeye gelip gelmeyeceğini merak ettim. Emin olmak için bir dakika bekledim, sonra kapıyı iterek açtım.

Lowe'un odası da en az benimki kadar güzel ve ilginçti. Vurgu duvar ve kirişli tavan, odaya sıcak, konforlu bir hava katmıştı. Mobilyası daha azdı ve Lowe benden daha uzun süre burada kalmış olsa da köşede açılmamış iki büyük kutu ve duvara asılmayı bekleyen iki çerçeveli tablo vardı.

Balıksırtı desenli ahşap zeminde ilerlerken ayaklarımın altı buz gibiydi. Ne istediğimi çok iyi biliyordum -bir telefon, bir bilgisayar ya da üzerinde "Serena Paris'i Kaçırdığım Gün" yazan,

kilidi kolay açılan bir günlük olabilirdi- ama yine de diğer şeylere göz gezdirmeden edemedim. Bir duvarın önünde klasiklerden, kurgulardan ve sayfaları muhteşem heykellerin, acayip binaların, daha önce hiç görmediğim tabloların resimleriyle dolu parlak kapaklı sanat kitaplarından oluşan bir kitaplık vardı. Banyo, tek boynuzlu at desenli diş fırçasının, çilekli diş macununun ve göz yakmayan şampuanın bulunduğu alan dışında tertemizdi. Lowe'un dolabı askeri bir düzenle yerleştirilmişti; tişörtlerinin hepsi tek renkti, kot ve bej rengi pantolonları düzgünce katlanmıştı. Tek istisna, düğün törenimizde giydiği takım elbiseydi.

Ve kocam, kırk sekiz numara ayakkabı giyiyordu.

Daha sonrasında odada elektronik bir şeyler aramaya giriştim ancak elim boş kaldı. Lowe Moreland'in dağınıklıktan hazzetmediğini ve herkesin bir derece sahip olduğu ıvır zıvır toplama alışkanlığına bağışıklığı olduğunu bilmek için onu tanımam gerekmiyordu. Adam bir tek ihtiyacı olan şeyleri odasına koymuştu ve bunlar da yalnızca bir şarj aleti, bir milyon çift *boxer* şort ve bir tüp silikon kayganlaştırıcıdan oluşuyordu. Tüpü komodinlerinden birinde bulup elime aldığım anda arı kovanı tutmuş gibi atıverdim.

Pekâlâ, bunu bilmeye kesinlikle ihtiyacım yoktu. Ama kadını, benim halkımın arasında dolaşırken o burada... Tamam, peki, bu gayet normaldi. Bu konuyu daha fazla düşünmeyecektim.

Şu anda düşünmeyi bırakıyordum.

Duvarlarda, daha küçük yaşlardaki Ana'nın, Lowe'un belirgin ten rengine ve keskin elmacıkkemiklerine sahip orta yaşlı, güzel bir kadınla birlikteyken çekilmiş fotoğrafından başka hiçbir şey asılı değildi. Fotoğrafı inceledikçe, gözleri dışında Ana'nın annesine ya da Lowe'a hiç benzemediğini fark ettim. Babalarına benziyorlarsa bile adamın farklı fiziksel özelliklerini almış olmalıydılar.

Yastıkların altını, yatak başlığının arkasını, masayı aradım. Lowe'un odasında dizüstü bilgisayar falan olmadığı açıktı ve

tüm çabam boşa gitmiş gibi hissetmeye başlıyordum. Tam pes edecekken şifoniyerin en alt çekmecesini açmaya çalışıp kilitli olduğunu fark edince içimde bir umut yeşerdi. Odama geri koşup tel tokamı aldım.

Kilitli bir çekmeceden ne çıkmasını beklediğimden emin değildim. Belki Vampyr dişlerinden oluşan bir kolye, toptan satıştan alınmış bir kutu dolusu kayganlaştırıcı ya da üzerinde "İstediğin kadar kullan, Misery!" diye bir not bulunan bir sürü Wi-Fi kartı çıkabilirdi. Bir çizim defteriyle kalem seti bulacağımı ise *hiç* düşünmemiştim. Kaşlarımı çatıp defteri aldım ve yırtmamaya dikkat ederek ilk sayfayı açtım.

Baktığım şey o kadar özenli, net ve güzeldi ki ilk başta bir fotoğraf olduğunu sandım. Sonra kenarlardaki dağılmış boyaları, uzun çizgileri fark ettim. Bu bir kasanın mimari çizimiydi ve kusursuz şekilde kâğıda aktarılmıştı.

Kalbim ağzımda atıyordu ama nedenini bilmiyordum. Titreyen parmaklarla sayfaları çevirmeye başladım.

Oda, ofis, dükkân, iskele, ev, köprü, istasyon eskizleri beni tek tek karşıladı. Büyük ve küçük binalar, heykeller, kubbeler ve dolaplar da vardı. Bazı yerlerin sadece dış cepheleri, diğerlerininse iç mekânları ve mobilyaları bile çizilmişti. Birkaçında yalnızca numaralar ve vektörler yazılıyken geri kalanlar renklendirilmişti. Ve hepsi mükemmeldi.

O bir mimar.

Bunu unutmuştum. Ya da belki de ne anlama geldiğinden tam olarak emin olamamıştım. Fakat bu çizimlere bakarken, Lowe'un güzel şekillere, mekânlara ve ilginç manzaralara olan sevgisinin iliklerimde hissedebiliyordum.

Benden sadece birkaç yaş büyüktü ama bunlar, eğitim almamış birinin çizimleri olamazdı. Karşımda bir uzmanlığın, tutkunun ve yeteneğin kanıtları vardı. Bu güzelliğe yatırılan zamandan bahsetmiyordum bile. Şimdi Alfa olduğu için buna zaman ayırabiliyor muydu bilmiyordum ve...

Bu çok fazlaydı. Bunu -ve *Lowe'u*- fazla düşünmeye başlamıştım. Çizim defterini abartılı bir güçle kapattım ve bulduğum yere bıraktım. Bu sırada defterin arka taraflarından bir şey kaydı.

Bir portre.

Telaşla uzanırken yüreğim ağzımdaydı. Serena'nın gülümseyen yüzünü karşımda görmeyi bekliyordum, hatta göreceğime emindim. Büzülmüş dudaklar, dışa doğru kalkık gözler, dar burun ve sivri çene öyle tanıdıktı ki bu portrenin Serena'dan başkasına ait olamayacağını düşünüyordum. Çünkü ondan başka kimin yüzünü bu kadar iyi tanıyabili...

Kendi yüzümü.

Lowe Moreland benim portremi çizmiş ve şifoniyerinin kilitli çekmecesine saklamıştı. Beni ne zaman iyice gözlemleyebilmişti de bu kadar çok ayrıntıyı; ciddiyetimi, mesafeli duruşumu, birbirine bastırılmış dudaklarımı ve kulaklarımın etrafında uçuşan saç tellerini kâğıda geçirebilmişti hiç bilmiyordum. Fakat bir şeyden emindim; bu çizimde *keskin* bir şey vardı. Diğer eskizlerde bulunmayan yakıcı, yoğun, net bir şey. Bu portre çizilirken kaba kuvvet kullanılmıştı ve mecburiyetle birlikte *pek çok* başka duyguyu yansıtıyordu. Hiçbirinin de olumlu duygular olduğunu sanmıyordum.

Kaşlarımı çattım. Yutkundum. İç geçirdim. Sonra, "Ben de senin hayranın değilim Lowe," diye fısıldadım. "Ama günlüğümün sayfalarına seni şeytan boynuzlarıyla çizmiyorum."

Çekmeceyi yerleştirip her şeyi bulduğum gibi bıraktığımdan emin oldum. Odadan çıkarken parmaklarımı kitap raflarında kaydırdım ve koca bir yılı Kurtlar'la geçirmenin ne kadar zor olacağını bir kez daha düşündüm.

~

ERTESİ GÜN ÖĞLEN geç saatlere kadar uyudum. Daha devam edebilecek kadar yorgundum ama dışarıdan, normalde sakin

olan göl kıyısından faaliyet sesleri geliyordu. Neşeli çığlıklar ve kahkahalara mangal kokuları eşlik ediyordu. Bu yüzden zorla kalkıp cama gittim ve içeri giren güneş ışığına doğrudan maruz kalmamaya çalışarak aşağı baktım.

Bahçede bir barbekü partisi veriliyordu. Grup yemeği ya da piknik de olabilirdi; Serena'nın, İnsan etkinlikleri arasındaki nüansları defalarca açıklamasına rağmen farkı hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştım. Vampyrler topluluklarını bu şekilde kurmazlardı. Bizim arkadaşlıklarımız da birer ittifak sayılırdı. Biriyle öylesine vakit geçirip eğlenme fikrini, Teminat olarak gönderilene kadar hiç anlamamıştım.

Şu andaysa bahçede otuzdan fazla Kurt sayabiliyordum. Göl kenarına toplanmış; ızgara et yiyor, yüzüyor, gülüyorlardı. En fazla gürültü çıkaranlar çocuklardı. Ana'nın da aralarında olduğu kalabalık grup süper vakit geçiriyor gibi görünüyordu.

Acaba partiye katılmam hoş karşılanır mıydı? Bahçeye çıkıp misafirlere el sallasam nasıl bir tepki alırdım? Juno'dan bir bikini ödünç alabilir, kendime bir kadeh kan doldurup gölgedeki bir masaya oturabilir ve masa arkadaşlarıma, "Eee, şu yeni futbolcular hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sorarak muhabbet açabilirdim.

Bu düşünceyle kıkırdadım ve pencere eşiğine yerleşip bahçeyi izlemeye koyuldum. Üzerimde hâlâ pijama şortum ve iki yıl önce iş yerindeki bir takım kurma alıştırmasından kalan askılı tişörtüm vardı.

Eve dönmüş olan Lowe da partideydi ve gözlerim hemen onu bulmuştu. Sebebi belki de fazla... *iri* olmasıydı. Tüm Kurtlar uzun boylu ya da atletik ya da her ikisi birden olurdu ancak Lowe işi biraz abartmıştı. Öte yandan ben, onu böylesine dikkat çekici yapan şeyin fiziksel özellikleri olmadığından emindim.

Adam çekici değildi ama onda bir *çekim gücü* vardı. Sürü üyeleriyle muhabbet ederken dolgun dudakları minik bir gülümse-

meyle kıvrılıyor, diğerlerini dinlerken kara kaşları ilgiyle çatılıyordu. Çocuklarla oynarken göz kenarlarında kırışıklıklar ortaya çıkıyordu. Küçük bir kızın onu bilek güreşinde yenmesine izin verdi, bir diğeri pazılarına yumruk attığında canı yanmış gibi yaparak keskin bir nefes aldı ve hevesli bir oğlanı göle fırlatarak neşelendirdi.

Sevildiği, kabul edildiği belliydi. Acaba bir yere ait olma hissi nasıl bir şeydi? Acaba partnerini -*eşini*- özlüyor muydu? Acaba son zamanlarda çizimlerine vakit ayırabiliyor muydu yoksa o güzel evler artık sadece zihninde mi yaşıyordu?

Hastaymış da yeni iyileşiyormuş gibi *görünmediği* de kesindi. Ama ben ne bilirdim ki? Göğüs hastalıkları uzmanı değildim.

Sonra, tam pencere eşiğinden aşağı atlayıp geceme başlayacakken onu fark ettim.

Max.

Kalabalıktan ayrılmış, göl kıyısındaki kumların çalılıklara dönüşüp ormana yönlendiği yere gitmişti. Diğerlerinin aksine uzun kollu tişört ve kot pantolon giymiş olmasını ilk bakışta umursamadım. Ben de zamanında özgüvensiz bir ergen olmuş, üç ayda ne kadar geliştiğimi giysilerle saklamaya çalışmıştım. Ayrıca Serena'nın dediğine göre melanom *korkunç* bir şeydi.

Fakat sonra Max dizlerinin üzerine çöküp kendinden çok daha kısa biriyle konuşmaya başladı. Ve tüm vücudum kaskatı kesildi.

Kendime böyle kaş çatmama gerek olmadığını hatırlattım. Max'le farklılıklarımız (sadece bir adet, devasa bir farklılıktı gerçi) olabilirdi ama Ana'yla konuşmasında bir sıkıntı yoktu. Bildiğim kadarıyla akrabaydılar ve çocuk ona bebekliğinden beri bakıyordu. İlişkileri ve ne yaptıkları beni ilgilendirmezdi. Burada istenmeyen bir misafirdim ve günlük banyoma geç kalıyordum.

Ama... Bir şey beni pencereye geri çekti. Hoşuma gitmeyen bir şey. Max'in Ana'yla konuşma şekli, ağaçların arasında göre-

mediğim bir yeri işaret etmesi, küçük kızın başını *hayır* anlamında sallamasına rağmen çocuğun ısrarcı görünmesi...

Paranoyaklaşıyor muydum? Ana'nın öz ağabeyi birkaç metre öteden zaten onu izliyordu.

Hayır, izlemiyordu. Turuncu kafalı arkadaşı -Cal, adamın adı Cal'di- ve başka birkaç kişiyle bir oyun oynuyordu. Serena'nın bowling benzeri oyunlara taktığı dönemden hatırladığım kadarıyla bu oyunun adı Bocce'ydi. Tanrım, İnsanlar'la Kurtlar'ın ne çok ortak özelliği vardı. Babam aralarındaki ittifaktan korkmakta haklı olabilirdi. Yine de bu olay beni ilgilendirmiyordu ve...

Max, Ana'nın elini tutup onu ormana doğru çekmeye başladığında beynim kısa devre yaptı. Bugün görev başında olan Mick'i uyarmak için yalınayak odamdan fırladım ama adamın sandalyesinde, içinde biraz *coleslaw* salata kalmış olan boş bir tabaktan başka bir şey yoktu.

Tuvalete gitmiş olabileceğinden onu orada aramayı düşündüm ama sonra zamanım olmadığına karar verdim. Başıboş birkaç sinir hücrem, bunun Lowe'un çalışma odasına girip Serena hakkında bilgi aramak için mükemmel zaman olduğunu belirtiyordu fakat hücrelerin yüzde doksan dokuzu ne yazık ki Ana'ya odaklanmış durumdaydı.

Tanrım, umursamaktan *nefret* ediyordum.

Basamakları uçarak inip mutfaktan bahçeye çıktım. Sıcaklık bir dalga halinde üzerime çarptı ve güneş ışıkları milyonlarca minik köpekbalığı dişi gibi tenime batarak beni yavaşlattı. Siktir, canım çok yanıyordu. Bu ışık bana fazlaydı.

Birkaç Kurt beni gördü ama kimse *fark etmedi.* Minik çakıl taşları ayaklarıma batsa da orman yönüne kararlılıkla ilerledim. Ağaçlara vardığımda tenim yanıyordu, topallamaya başlamıştım ve bir yığın kum kovasıyla bir kolluk yüzünden iki kez düşecek gibi olmuştum.

Fakat yeşillerin arasında Ana'nın parlak mavi mayosuyla Max'in gri tişörtünü görebiliyordum. "Hey!" diye bağırdım gür ağaçların arasında ilerlerken. "Hey, dur!"

Max yürümeye devam etti ama Ana dönüp beni görünce arası açık dişlerini göstererek mutlulukla gülümsedi. Kalp atışlarım tatlı, mutlu bir hal aldı. "Miresy!"

"Adım öyle söylenmiyor, bunu hallettik sanıyordum. Hey, Max! Onu nereye götürüyorsun?"

Çocuk sesimi tanımış olmalıydı çünkü olduğu yerde durdu. Bana baktığında yüzünde saf nefret vardı. "*Sen* burada ne arıyorsun?"

"Burada *yaşıyorum* ya hani." Tenime çam iğnelerinin battığından emindim. Ayrıca bedenim alev almış olabilirdi. "Sen altı yaşındaki bir çocukla ormanın ortasında ne yapıyorsun?"

"Yedi." Ana beni neşeyle düzeltip Max'in elini bırakarak altı parmağını kaldırdı. *Lanet* kız.

"Ana, benimle gel." Elimi ona uzattığımda mutlulukla bana doğru sekmeye başladı. Kollarını bana sarılacakmış gibi açmıştı. Of, iğrenç. Ama sonra Max onu kucakladığı gibi aksi yöne döndü. "Sen ne yaptığını..."

O sırada, aynı anda birkaç şey oldu.

Ana çırpınarak çığlık attı.

Ben onu kurtarmak için Max'i dişlerimle parçalara ayırmaya hazır halde öne atıldım.

Ve çevremizdeki ağaçların arkasından bir düzine Kurt fırladı.

Bölüm 8

Kızın kişiliğini sevmese adam için her şey daha kolay olabilirdi.

"MİNİK SİVRİ DİŞLERİNİ başkalarının işine sokup planlarını mahvetmek Vampyrler'e has bir şey mi yoksa Misery Lark'ın tutku dolu projelerinden biri mi?"

Oturma odasındaki koltukta oturmuş, beş dakikadır mahvolmuş ayaklarımla ilgileniyordum ve bu süre içinde aynı soru farklı şekillerde tam üç kez sorulmuştu. Bu yüzden başımı eğik tuttum ve Lowe'un sağ kollarından biri olan adamı -Ken bebeğine benzeyendi- duymazdan gelip başparmağıma batmış taş parçasını çıkarmaya uğraştım. Bu işlem için cımbıza ihtiyacım vardı ama yanımda getirmemiştim. Kurtlar cımbız kullanıyor muydu acaba? Yoksa tüylü olmak doğalarında olduğu için bunu ahlaken iğrenç mi buluyorlardı? Belki de vücut tüylerini kutsal, onlara yönelik herhangi bir tehdidi de hakaret olarak görüyorlardı.

Bu düşündürücü bir şeydi doğrusu.

"Bırakın gideyim," diye inledi Max. Benim gibi o da bir koltukta oturuyordu fakat benim aksime onun elleri arkasında bağlıydı ve birkaç muhafız, çocuk kaçıran birinin hak ettiği soğuklukla onu izliyordu.

"Boşuna çeneni yorma," dedi Cal sakince. "Çünkü bırakmayacağız." Odadaki Kurtlar arasında rütbesi en yüksek olanların o ve Ken Bebek olduğu aşikârdı. İyi polis ve kötü polis gibi bir oyun döndürüyorlardı ancak onlarınki daha çok kötü polis ve daha kötü polis olarak tanımlanabilirdi. Cal'de dostane bir korkutuculuk vardı, Ken ise açıkça dehşet vericiydi. Eh, onlar için işe yarıyorsa ben ne diyebilirdim?

"Annemi görmek istiyorum," diye inledi Max bu sefer.

"Öyle mi, şampiyon? Emin misin? Çünkü annen, yaptığın şey ve uyduğun kişi yüzünden *büyük utanç duyuyor.*"

"Bilemiyorum, Cal." Ken, beyzbol şapkasını düzeltti. "Belki de onu annesine *teslim etmeliyiz.*" Öne eğildi. "Annesi onun pençelerini sökerken suratını izlemek isterim."

Max hırladı ama Alfa'sı, peşinde Juno ve Mick'le içeri girdiğinde sesi inlemeye dönüştü. Mick'e bakıp, sesimi çıkarmadan ağzımı kıpırdatarak, "*Özür dilerim,*" dedim çünkü tuvalete gidip beni bıraktığından dolayı başının belaya girmesinden endişe ediyordum. Adam bana el sallayarak karşılık verdi. Ardından odaya bir sessizlik çöktü ve herkes, varlığı yerçekimsel kuvvetten farksız olan Lowe'a döndü. *Ben* bile başka bir yere bakamıyordum. Başparmağımı kendi kaderine bırakmıştım.

Lowe'un dondurucu öfkesiyle titredim. Gerçi sebebi yanan tenime çarpan klima da olabilirdi.

"Ana iyi mi?" diye sordu Gemma.

Lowe kafa salladı. "Misha'yla oynuyor." Ellerini kalçasına dayayarak odayı incelemeye başladığında tüm gözler anında yere çevrildi.

Benimkiler hariç.

"Burada ne sikim döndüğünü kim açıklamak ister?" diye sordu, bana bakarak. Herkesin aceleyle açıklamaya girmesini bekledim ama Kurt disiplini buna izin vermezdi. Oluşan ağır sessizlikteki tek gürültü, odada ilerleyip önümde duran Lowe'un çıkardığı sesti. Son kelimelerimi etmeye hazırlanıyordum ki fermuarını açtığı kapüşonlu hırkasını çıkarıp titreyen omuzlarıma sardı ve bana gerekenden biraz uzun süre baktı.

Diğer herkesin gözleri hâlâ zemindeydi.

"Cal?" dedi Lowe sonra. Adı söylenen olmadığım için duyduğum rahatlık utanç vericiydi.

"Her şey plana göre gidiyordu," diye başladı Cal. "Beklendiği gibi Max, Ana'yı ormana çekmeye çalıştı. Kiminle buluşacağını görmek için arkasındaydık ama sonra..."

Bana döndüğünde birdenbire odanın merkezi ben oldum. Rahatlığım kısa ömürlü olmuştu.

"Özür dilerim," diyerek yutkundum. "Bunun bir çeşit pusu olduğunu bilmiyordum. Bana pislik gibi davranmış birini, bir çocukla birlikte kaçmaya çalışırken görünce peşine düşmem gayet doğal ve..." Kahretsin, ne demeye yine işlerine burnumu sokmuştum ki? Artık adrenalin yok olduğu için bunu neden yaptığımı hatırlayamıyordum. Ben bir kahraman değildim, olmak da istemiyordum.

Ken Bebek alaycı bir nefes verdi. "Camdan bizi mi izliyordun?"

"Eee... evet."

"Ürkütücüsün. Bir hobi edinmen lazım."

"Haklısın. Yamaç paraşütünün ya da ördek gütme yarışlarının çok eğlenceli olduğunu duydum. Belki birini seçebilirim. Ah, ama bir dakika. *Yedi gün* yirmi dört saat boyunca on iki metrekarelik bir odada kalmak *zorunda* olduğum bir an aklımdan çıkmış."

"Al bir kitap oku, sivri kulak."

"Yeter." Lowe odayı geçip Max'in önünde diz çökünce çocuk hemen kaçmaya çalıştı ama ona, "Ana'yı nereye götüreceksin?" diye sorarken sesi katı olsa da şaşırtıcı şekilde nazikti. Max'ten cevap gelmeyince devam etti: "On beş yaşındasın, bu yüzden seni bir yetişkini yapacağım gibi cezalandırmayacağım. Kimlere, nasıl karıştığını bilmiyorum ama sana yardım edebilirim. Seni koruyabilirim."

Düşündüğümden daha genç çıkan Max'in şakaklarından terler akıyordu. "Benden kurtulacaksın, biliyorum. Eğer sana söylersem..."

"Ben, kendimden olanların canını yakmam. Özellikle de çocukların," diye hırladı Lowe. "Ben Roscoe değilim."

"Değilsin, evet." Max'in gözleri beni buldu. "O asla Vampyrler'le ya da İnsanlar'la ittifak kurmaz, içlerinden birini Kurtlar'ı öldürmesi için evine almazdı ve..."

Lowe, "Haklısın. Roscoe, Kurtlar'ı kendi elleriyle öldürmekten hoşlanırdı," deyince Max gözlerini eğdi. Gerçekten sadece bir çocuktu. "Vampyrler'le ittifak kurmak, Kurtlar'ın ölmesinden daha mı kötü sence?"

Âdemelması aşağı yukarı hareket eden Max soruyu kavramaya çalışıyor gibiydi. Sonra öfkesini hatırlayıp tükürükler saçarak, "Sen Alfa olmayı hak etmiyorsun," dedi.

Bunun *büyük* bir falso olduğu açıktı çünkü odadaki tüm Kurtlar devreye girme amacıyla öne adım attı. Lowe elini kaldırmasaydı durmazlardı.

"Bunu sana kim söyledi?" diye sorarken Lowe göz korkutucu, acımasızdı. "Belki de Roscoe bana karşı meydan okumayı kaybettiğinde orada değillerdi. Sadıklar'a bir mesaj gönderip herhangi birinin meydan okumasını kabul edeceğimi söyledim ama ses çıkmadı." Ayağa kalktı. "Görüş ayrılıkları ve tartışmalar kabulümdür. Ben Roscoe değilim, fikirleri benimle uyuşmayanları sürüden atmayacağım. Fakat bir çocuğu kaçırmak, temel yapıyı

sabote etmek ve beni destekleyen kümelere gaddarca saldırmak isyandan başka bir şey değildir. Ve bu sürünün Alfa'sı olduğum sürece böyle bir şeyi kabul etmeyeceğim. Şimdi... seni buraya kim gönderdi Max?"

Çocuk kafasını sağa sola salladı. "Bilmiyorum."

"Unuttun mu?" Ken Bebek öne çıkıp Lowe'un yanında durunca Max geriledi. "Hatırlamanı sağlayacak yöntemlerimiz var."

"Ama o bir çocuk sayılır," diye belirtti Cal.

Ken, "Sadıklar'la çalışmayı kendi *seçti*," derken parmaklarını kütletiyordu.

Cal omuz silkerek beni şoke etti. "Sanırım haklısın," diyerek o da parmaklarını kütletmeye koyuldu.

Lowe'un yüzünde, bir çocuğa işkence yapılmasına izin vermeyeceğine dair bir işaret aradım. Bakışları ilgisizdi; yetkiyi adamlarına bırakmaktan memnun gibiydi. Az önceki yatıştırıcı tavırlarından sonra bunu ondan beklemezdim.

"Durun!" diye bağırdım. Bugün *her şeye burnumu sokma* günüm olmalıydı. "Çocuğun canını yakmayın. Ben size yardımcı olabilirim."

Bütün kafalar bana döndü. Yüzlerde çeşitli rahatsızlık ifadeleri vardı. "Bence sen yeterince şey yaptın, parazit," dedi Ken.

Gözlerimi devirdim. "Öncelikle, ben İnsanlar'ın arasında büyüdüm ve sülük, parazit, kan emici, kan süngeri, kene, yarasa kaltak gibi kelimelerin düşündüğünüz kadar yaratıcı hakaretler *olmadığını* bilmenizi isterim." *Evet*, biz Vampyrler hayatta kalmak için kan içiyorduk ve bundan utanmıyorduk. "Max'i kimin gönderdiğini öğrenebilirim. Tırnaklarını koparmanıza ya da her ne planlıyorsanız yapmanıza gerek yok."

"Bilemedim," dedi Cal. "Birazcık canının yanmasını hak ediyor."

Max bir yaprak gibi titriyordu ve sanırım ben, düşündüğüm kadar sadist değildim. "Lütfen," diye yalvardım Lowe'a, odanın geri kalanını görmezden gelerek. "Size yardım edebilirim."

"Nasıl?" Kocam rahatsız olmuş değil de meraklanmış görünüyordu.

"Yapmak, açıklamaktan daha kolay. İzin ver göstereyim." Kalkıp yanından geçerek Max'e yöneldim. Lowe bileğimi kavrayarak beni durdurdu. İrkilip boynumu çevirerek ona baktığımda dümdüz ileri bakıyordu. "Neden?" diye sordu gözlerime bakmadan. Sesi yalnızca benim duyabileceğim kadar kısıktı.

Ne bilmek istediğinden emin değildim, bu yüzden doğru olduğunu hissettiğim şeyi yaptım. "Ana odama gelip bana arkadaşlık ediyordu," diye yanıtladım alçak sesle. "Adımı telaffuz etmekte berbat olsa da, yaşının altı mı yoksa yedi mi olduğunu bilmese de..." Yutkundum. "... kaçırılmasını falan istemem."

Nihayet kafasını eğerek bana baktı ve uzun uzun yüzümü inceledi. Bu inceleme neyle alakalıysa onu geçmiş olmalıydım ki bir süre sonra kafa sallayıp beni bıraktı.

Hareket etmedim. "Aslında, bana yardımcı olabilir misin? Bu konuda *aşırı* iyi değilim." Kaşlarını çattığında hemen ekledim: "Ama *yeterince* iyiyim."

Yani sanırım öyleydim. Bunu yalnızca, işe yarar tek Vampyr özelliğimi kullanıp pratik yapmamda ısrarcı olan Serena'nın üzerinde uygulamıştım. Onu etkim altına almamı ve ortak kullandığımız telefonla videolarını çekmemi isterdi. Ben de bir lahanayla öpüşürken, Bağlılık Yemini'ni Alman aksanıyla okurken, Fransızca öğretmenimiz Bay Lumiere'in başrolünde olduğu müstehcen rüyalarını itiraf ederken onu kaydederdim.

Şimdi nasıl yapılacağını unutmamış olmayı umuyordum.

Max'in önünde diz çöküp korku dolu, mide bulandırıcı kalp atışlarını ve kaçmak için bana tıslamasını duymazdan gelmeye çalıştım. "Dostum, burada seni çivili sandalyeden ya da halkın işkence için ne yapıyorsa ondan kurtarmaya çalışıyorum. Bu yüzden..."

Askılı tişörtümün ön kısmına ıslak bir şey çarptı.

Max üstüme tükürmüştü.

"*Iyy*." Tiksintiyle keskin bir nefes aldım ama ben daha bir şey yapamadan -ne yapacaktım ki? *Ben de* ona mı tükürecektim?- Lowe avcunu Max'in göğsüne bastırarak onu koltuğa mıhladı.

"Sen az önce ne sikim yaptın?" diye hırladı.

"O bir *Vampyr*!"

"O benim..." Lowe, çocuğun çenesini kavramak için elini hızla kaldırdı. "*Karımdan* özür dile."

"Özür dilerim. Özür dilerim. Lütfen bana bir şey yapma... Özür dilerim." Max hıçkırmaya başlamıştı.

Lowe bana döndü. "Kabul ediyor musun?"

"Neyi? Tükürüğü mü?"

"Özrünü."

"Ah." Aman Tanrım. Neler oluyordu böyle? "Evet, neden olmasın. Epey... samimi bir sürprizdi. Her neyse, kafasını sabit tut ve hareket etmesine izin verme. Aynen, bu şekilde çenesinden kavra. Bu sadece birkaç saniye sürecek, kıvranıp kaçmasın yeter."

Başparmağımı Max'in burnuna dokundurarak başladım. Ardından işaret ve ortaparmaklarımı alnına değdirdim ve sakinleşip gözlerime bakmasını bekledim.

Dördüncü denememde içeri girmeyi başardım. Max'in yumuşak ve fazla huzursuz beynine sızmak zor olmadı. Zihnini benimkine bağladım ve geçici bir müdahaleyle azıcık karıştırdım. Üzerindeki tutuşumun güçlü olduğundan emin olana dek durmadım. Geri çekildiğimde bedeni anında gevşedi ve gözbebekleri kocaman oldu. Arkamdan mırıltıların ve kısık bir "Ne sikim oluyor?" yorumunun yükseldiğini duyabiliyordum ama onları kenara itmek çok kolaydı. Gözlerime yapmaları gereken şey için izin vermek de bir o kadar kolay oldu.

Max'in zihnini kendime esir ettim.

İnsanlar, sihirli zihin kontrol güçlerimiz olduğunu, ruhlarımızla onların bedenlerini çalıp Şükran Günü'ndeki hindiler gibi

düğümleyebileceğimizi düşünüyorlardı. Fakat bu da tıpkı diğer şeyler gibi basit biyolojiydi. Öteki türlerden farklı olarak bizde bulunan ekstra göz içi kas sayesinde gözlerimizi son sürat oynatarak hipnoz etkisi oluşturabiliyorduk. Babam gibi yetenekli zihin bükücü Vampyrler bunu kurbanlarına dokunmadan, çok daha hızlı şekilde yapabilirlerdi. Fakat böyleleri ender görülürdü. Benim gibi ortalama biri içinse bu son derece zorlu bir şey olabilirdi ve mutlaka karşımızdakine temas etmemiz gerekirdi.

Elbette başka zorluklar da vardı. Zihin bükme, yalnızca diğer türler üzerinde işe yarardı ve her beyin aynı tepkileri vermezdi. Ayrıca birinin zihnine rızası olmadan sızmak da bir çeşit şiddet sayılırdı ve etik değildi. Sırf yeteneğimiz var diye devamlı yapmak zorunda değildik. Ama Max, Ana'ya zarar vermeye kalkmıştı ve bunu tekrarlayabilirdi. Bir de... ahlaki değerlerimin o kadar güçlü olduğu söylenemezdi.

"Pekâlâ," dedim geri çekilip gözlerimi hızla ovuşturarak. Zihin bükme *bayağı fazla* enerji gerektiriyordu. "Senindir."

Herkes ağzını açmış bana bakıyordu ve zihnim bana oyun oynuyor olabilirdi ama benden bir adım geri kaçtıklarına neredeyse emindim.

Lowe ise aksine bana daha da yaklaşmıştı.

"Acele etseniz iyi olur. Sadece on dakika falan sürecektir." Tepkisizce oturan Max'e işaret ettim. "Siz bir şey sormadan konuşmaz. Sorularınızı yöneltmelisiniz." Kimse konuşmadı. Kazara *onları da* mı hipnotize etmiştim? "Örneğin şöyle sorabilirsiniz: 'Ana'yı nereye götürüyordun Max?'"

"Onu Sadıklar'a götürme görevini üstlenmiştim. Lowe'un Alfa olmaktan vazgeçmesi için koz olarak kullanılacaktı," dedi çocuk dümdüz bir sesle.

Odada bir panik patlaması yaşandı. Kuşkucu mırıltıların, Max'in cevabıyla ilgisi yoktu. Konuşmaların arasında birinin, "Çocuğun beynini yaktı," dediğini duydum.

"Zihin bükme," diye mırıldandı Lowe.

"Aynen öyle. Beyin kızartma falan yok yani." Doğrulup tişörtümdeki tükürüğe yüzümü ekşiterek baktım. İçime sızmaya başlamıştı. İğrenç.

"Bunun, büyüklerimizin bizi korkutmak için anlattığı bir hikâye, bir efsane olduğunu sanıyordum," diye fısıldadı Cal.

Onu anlayabiliyordum çünkü ben de eğer uslu durmazsam tuvaletten bir Kurt'un çıkarak kıçımı ısıracağına inanarak büyümüştüm. "Efsane değil ama ben de bu işte pek iyi sayılmam." Sanırım babam gibi birinin neler yapabileceğini açık etmemem en doğrusuydu.

"Bence gayet iyisin," dedi Cal, hayranlık duyarcasına.

Ken bana şüpheli şekilde dik dik bakarken Mick kaşlarını çatmıştı, Gemma başını iki yana sallıyordu, Juno her zamanki gibi hem endişeli hem öfkeli görünüyordu, diğer Kurtlar birbirleriyle bakışıyordu, Lowe ise...

Eh, Lowe'u anlamaya çalışmaktan vazgeçmiştim.

"Kafasını yalanlarla doldurmadığını nereden bileceğiz?" diye sordu Ken.

Omuz silktim. "Ona benim bilemeyeceğim bir şey sorun."

"Mary Lakes'e çıkma teklif ettiğinde ne olmuştu Max?" dedi Juno.

"Beni reddetti." Max'in sesi robotumsuydu.

"Niye?"

"Çünkü burnumda kocaman bir sümük vardı."

Komik bir olaydı ama kimse gülmedi. Şüphelerinden sıyrılmış olmalıydılar ki Cal, hemen onu sorgulamaya girişti. "Ana'yı kaçırmanı Roscoe'nun eşi mi istedi?"

"Öyle sanıyorum ama Emery'yle doğrudan iletişim kurmadım."

Cal başını iki yana salladı. "Tabii kuramazsın."

Lowe, "Durun," diye araya girerek herkesi yeniden susturdu. Sonra bana döndü. Kolunu, omuzlarıma sardığı hırkanın içine soktuğunda nefesim kesildi. Avcu bir anlığına belime değdi, sonra göğsüme doğru kaydı ve Aman Tanrım, bu adam ne...

Ceptelefonunu hırkanın iç cebinden çıkarıp geri çekildi.

Yanaklarım alev almıştı.

"Onu odasına götürüp geri gel," diye emretti Mick'e. Ardından Juno'ya, "Sen de Ana'yı kontrol et lütfen," dedi.

Odadan çıkarıldım. Bugün gerçekten de merakımı dizginleyemiyor gibiydim çünkü neredeyse kalıp Kurtlar arasındaki bu tuhaf savaşla ilgili bir şeyler öğrenip öğrenemeyeceğimi soracaktım. Bunun yerine Mick'in peşinden merdivene yöneldim.

"Umarım benim yüzünden başın belaya girmemiştir," dedim ona. "Max'in Ana'yı götürdüğünü görünce duramadım. İnanmadığınızı biliyorum ama o gün bana gerçekten saldırmıştı ve..."

"Kimse senden şüphelenmedi," dedi adam kibarca.

Ona baktım. "Lowe'un şüphelendiğinden eminim."

"Lowe ilk saldıranın Max olduğunu biliyordu. Yalanların kokusunu almakta çok iyidir."

"Ah. Gerçek bir kokudan mı bahsediyoruz?"

Mick kafa sallasa da ayrıntıya girmedi. "Max'in bir şeylerin peşinde olduğunu, Ana'yı bir şekilde dahil edeceğini biliyordu ve ondan mümkün olduğunca çok bilgi almak istiyordu. Ama temkinli olmaya mecburdu zira hoşlanmadığı herkesi sorguya çekmeye kalkarsa giderek Roscoe'ya benzeyeceğini biliyordu. Yine de kendilerinden olana zarar veren Sadıklar'ın durdurulması gerekiyordu."

"Diğerlerinin Max'e zarar vermesine izin verecek gibi duruyordu ama."

"O Max'i korkutmak içindi. İşe de yarayacaktı, hepimiz kokusunu almıştık. Fakat sen işimizi kolaylaştırdın." Gülümseyip gözlerimi işaret etti. "Benim üzerimde kullanmayacağına söz ver, olur mu? Orada bayağı *korkutucuydun*."

"*Asla* kullanmam. Sen en sevdiğim gardiyanımsın." Ağzımı açmadan gülümsedim. "Ayrıca burada korkması gereken benim."

"Neden?"

Boynundaki yara izine işaret ettim. Köprücükkemiğini diş izleri süslüyordu. "En sevdiğin hobin kavga etmekmiş gibi böyle bir yara iziyle dolaşan sensin." Başımı yana eğdim. "Bu şekilde mi Kurt'a dönüştün?"

Tek kaşını kaldırdı. "Biz meşru bir türüz, bulaşıcı bir hastalık değiliz."

"Isırılırsam sizden birine dönüşmeyeceğimden emin olmak istedim sadece."

"Sen birini ısırsan onu Vampyr'e mi dönüştürürsün?"

Bir süre düşündüm. "Beni alt ettin."

Mick hafifçe gülüp kafasını iki yana salladı. Sonra birden hüzünlendi. "Bu benim eşimin ısırık izi."

Eş. Yine aynı kelime.

"Eşinde de aynı izden var mı?"

"Evet, tabii."

"Onunla tanıştım mı peki?"

Bakışlarını kaçırdı. "Kendisi artık bizimle değil."

"Ah." Ne diyeceğimi bilemeyerek yutkundum. *Umarım bunu yapan bizimkilerden biri değildir.* "Üzüldüm. Buralarda eş epey önemli bir kavram gibi."

Başıyla onayladı. "Eşlik bağı, her sürünün çekirdeğini oluşturur. Fakat sana Kurt geleneklerini anlatmam akıllıca olmaz." Bana aynı anda hem yumuşak hem azarlar gibi görünen bir bakış attı. "Özellikle de kardeşinle buradaki kimsenin anlamadığı bir dilde muhabbet ettiğini bilirken."

Of, *lanet olsun.* "Öyle bir şey yok. Ben sadece evi özledim ve aşina olduğum bir şey duymak istedim." Kapımın önünde durduk. Mick açıp içeri girmemi işaret etti. "Enteresan. Bana bir evi olan biri gibi görünmemiştin."

O gittikten sonra kelimelerinin etkisi bir süre daha devam etti. Haklı olabilir miydi? Sonunda düşünceler durduğunda haklı olmadığına kanaat getirdim: Benim bir evim vardı ve adı Serena'ydı.

Max'in DNA'sıyla lekelenmiş tişörtümü çıkarıp yenisini giydim ve sessizce odamdan dışarı süzüldüm. Herkes aşağıdaki olayla meşgulken Lowe'un çalışma odasına, şüphelenmeme neden olacak kadar kolay şekilde girdim. Bilgisayar *hack*'lemenin pek çok yolu vardı ama elimde gerekli araçlar yokken işim biraz zor olacaktı. Neyse ki birkaç kaba kuvvet tekniği bildiğim için iyimser olabiliyordum.

Güneş batıyordu ama ışıkları açmadım. Ana'nın sırıtırken çekilmiş fotoğrafı sayesinde Lowe'un masasının yeri belliydi. Parmak uçlarımda oraya gidip klavyenin önünde durdum ve bir şeyler yazmaya başladım.

Bu her zaman yaptığım bir şey olmasa da fazla zaman harcamadan basitçe hallettim. Kurtlar'ın içeriden davetsiz girişlere hazırlıklı olmadığı açıktı ve makine çoğunlukla korunmasızdı. Veritabanına girmem ve üç paralel arama -*Serena Paris, kaybolduğu tarih* ve şüphelerim doğruysa ve Lowe, arkadaşımın soruşturduğu bir habere konu olduysa diye *The Herald*- yapmam sadece birkaç dakikamı aldı. Bu sadece başlangıçtı ama otomatik olarak yedeklenen herhangi bir iletişim aygıtında adının geçmiş olmasını umuyordum ve...

Baldırıma yumuşak bir şey sürtündü.

"Şimdi olmaz," diye mırıldanarak Serena'nın lanet kedisini dalgınca ittim. Ekranda bilgiler tek tek görünmeye başlamıştı. Büyütmek için birkaç tuşa bastım ama pek umut vaat eden bir şey göremiyordum.

Kedinin ıslak burnu bu sefer uyluğuma değdi. "Meşgulüm Parıltı. Ya da adın her neyse. Git Ana'yla oyna."

Hayvan mırlamaya başladı. Hayır, hırlıyordu ve dürüst olmak gerekirse buna hakkı olduğunu düşünmesi beni artık kızdırıyordu. "Sana söyledim, buna daha fazla..." Başımı eğdim ve anında geriye kaçtım. Neredeyse kıç üstü düşecektim.

Alacakaranlığın loş ışığında, gri bir kurdun sarı gözleri bana hiddetle bakıyordu.

Bölüm 9

Ana, onunla çok önemli ve acil bir bilgi paylaşmak için uyku öncesi masalını böldü: "Miresy çok, çok, çoook güzel. Kulaklarına bayyyyılıyorum."

Adam dudaklarını birbirine bastırdı, ardından okumaya devam etti.

SİVRİ DİŞLER, VAMPYRLER arasında *sadece diş* olarak görülmezdi. Onlar birer statü belirtisiydi.

Tıpkı İnsanlar'daki kaslar gibi. Asırlar önce, şişkin pazılara olan bir arkadaşa sahip olanlar, onlar sayesinde dinozorlardan daha çok korunabiliyorlar mıydı bilmiyordum gerçi. Tarihle pek alakam yoktu, tek iyi olduğum ders matematikti. Her neyse, mesele şuydu ki atletik yeterlilik evrimsel bir avantajdı ve atom bombalarının var olduğu bir dünyada modası geçmiş olmalıydı. Buna rağmen İnsanlar hâlâ kasları çekici buluyordu.

Sivri dişler de Vampyrler için aynıydı. Güç ve sağlamlık sembolleriydi çünkü eskiler avlanıp dişlerini kurbanların etine batırarak beslenirdi. Diş ne kadar uzun, keskin ve büyük olursa o kadar iyiydi.

Ve bu kurdun dişleri... Vampyrler'inkini solda sıfır bırakacak kadar fenaydı. Bu dişler, sahibinin bir medeniyetin hükümdarı

olmasını, Vampyr partilerinin gözdesine dönüşüp kısmet bile bulmasını sağlayabilirdi. *Bir de...* beni bonibon büyüklüğünde parçalara ayırabilirdi.

"Sen hayvan olan kurtlardan mısın?" diye sordum, sesimi normal tutmaya çalışarak. "Yoksa Kurt'a dönüşen biri misin?"

Yanıtı neredeyse altıma etmeme neden olacak kalın, uzun bir *hırıltıydı*.

"Hırlayarak karşılık versem işler daha mı kötü olur yoksa iyi mi?"

"Değişen bir şey olmaz," dedi girişten bir ses.

Lowe. Kapı çerçevesine yaslanmıştı ve ev giyimi modelleri kadar rahattı.

"Sağ ol Cal," dedi bana doğru gelirken. "Bu kadarı yeter."

Kurt bana gönülsüz bir yarı hırıltı daha attıktan sonra güzel gri kürkünü savurarak uzaklaştı ve Lowe'un yanından geçerken duraksayıp kafasını uyluğuna vurdu.

"Cal mi? Yani..." Kurt bana döndüğünde yüzünü inceleyip benzerlikler bulmaya çalıştım. Kurtlar'ın geçiş yapmadan önceki formlarıyla hayvan formları arasında tutarlılık olur sanıyordum ama Cal kızıl saçlı bir adamdı. Onu daha iyi görebilmek için boynumu uzatsam da Lowe önüme geçerek görüşümü engelledi.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun, *karıcığım*?" Bitkinlikle rahatsızlık hisleri arasında gidip geliyor gibiydi. Kurt fenotipleri hakkındaki tüm düşüncelerim anında uçup gitti.

Yakalanmıştım. Hem de çok kötü bir şey yaparken. Başım büyük beladaydı.

"Sadece..." Ne yapıyordum? "... yapışkanlı not kâğıdı arıyordum."

"Vampyrler yapışkanlı not kâğıtlarını bilgisayarlarının içinde mi tutarlar?"

Siktir. "E-postalarımı kontrol etmek istemiştim." Yutkundum. "Arkadaşlarımla sohbet etmek için."

"Senin arkadaşın yok, Misery."

Bu doğru olsa da neden canımı yakmıştı bilmiyordum.

"Teknolojiyle ilgili biri değilim ama bu..." Yazdığım koda işaret etti. "... pek de Yahoo sayfasına benzemiyor."

"Yahoo mu? Lowe, yaşlandığını *bu kadar* belli etme."

"İçeri gel," diye bir emir verdi. Alex'in bunca süredir kapının yanında oyalandığını nasıl fark etmemiştim? Yaklaşan ölümüm zihnimi fazlasıyla meşgul ediyordu sanırım. "Ne yapmaya çalıştığını bulabildin mi?"

"Bulmak üzereyim."

Gözlerimi sıkıca yumup kafamda muhtemel senaryolar oluşturmaya başladım. Lowe'un kasıklarına dizimi geçirip kaçmaya çalışabilirdim ama bu bölgelerinin Vampyrler'inki gibi hassas olup olmadığını bilmiyordum. Zaten kaçsam da etraf *Kurt* kaynıyordu. "Bana tuzak kurdun," dedim, yakınır gibi bir sesle. "Mick'e beni bırakıp aşağı inmesini benim yanımda söyledin çünkü bu fırsatı kullanacağımı biliyordun."

"Misery." Lowe dilini şaklatarak, kaçmayı düşündüğümü anlamış gibi bana yaklaştı. Dengeli ve kararlı kalp atışları etrafımı sardı. "Sen kendi kendine tuzak kurdun çünkü bunda çok kötüsün."

"Neyde?"

"Gizli kapaklı işler çevirmekte."

"Ben..."

"Neden odama girdin? Neden bütün dolaplarımı ve çekmecelerimi karıştırdın?" Öne eğilip sesini iyice kısarak devam ederken sanki fiziksel acı çekiyormuş gibiydi. "Yatağım neden sen içinde uyumuşsun gibi kokuyor?"

Kokumu arkamda bırakacağım ve Lowe'un bunu fark edeceği aklıma bile gelmemişti.

Siktir.

"Özür dilerim," dedim nefes nefese.

"Dilemelisin," dedi dudaklarımızın arasındaki havaya. Kalbim daha önce hiç bu kadar hızlı atmış mıydı bilmiyordum. Neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

"Elinde yeterli araç olmamasına rağmen kurnazlıkla sunucularımıza sızmış," dedi Alex o sırada. Sesindeki hafif hayranlık göğsümü kabarttı.

"Kurtlar'ın güvenlik duvarını sen mi inşa ettin?" diye sordum.

"Evet. Güvenlik ekibinin lideriyim." Yazdığım kodu incelerken dalgın konuşuyordu. İkimiz yalnızken duyduğu korku, Alfa'sının yanında yok olmuştu.

"Mükemmel iş çıkarmışsın." Alex'le konuşup bana tepeden bakan Lowe'un gözlerine bakıyor olmam tuhaftı. "Aşılması oldukça zor."

"Teşekkürler. Acaba birkaç hafta önce içeri sızmayı deneyen kişi de mi sendin?"

Yutkundum. Lowe'un gözleri boğazıma inip orada kaldı. "Hatırlamıyorum."

"Alfa, veritabanlarımızda arama yapıyormuş. Daha doğrusu üç ayrı arama. Biri, iki ay önceki bir tarih, biri yerel bir İnsan gazetesi olan *The Herald*, diğeri de Serena Paris diye biri için."

İçim dehşetle doldu. Ciğerlerimde hava mava kalmamıştı.

"Kimmiş bu Serena?" diye mırıldandı Lowe, dudaklarını yalayarak. Kokumu bir amacı varmış gibi derin derin içine çekti. "Ne ilginç. Geçtiğimiz hafta iki kez canına kast edildi fakat ikisinde de şu anda koktuğun kadar korku dolu kokmamıştın. Neden, Vampyr?" Sert yüzündeki keskin çizgiler, ekranın parlak ışığında daha çok ortaya çıkmıştı. Dolgun ve acımasız dudakları hareket ederken başka yöne bakamıyordum. "Serena Paris kim, Misery?"

Gerçekten merak ediyormuş gibiydi. Acaba arkadaşımın kaybolmasıyla alakası olmayabilir miydi? Tabii rol yapması ihtimali de vardı. Belki de adını bilmiyordu ama yine de ona bir şey yapmıştı.

Avcumu göğsüne koyarak onu ittim ama bir sıradağı hareket ettirmeye çalışıyor gibiydim. "Bırak gideyim."

"Misery." Gözlerini benimkilere kilitledi. "Gitmene izin vermeyeceğimi biliyorsun." Sonra bana bakmaya devam ederek, daha yüksek sesle, "Alex," dedi. "Cal'i tekrar çağır. Gabi'yi geri alıp Vampyrler'le ateşkesi sonlandırmamız gerekecek gibi görünüyor."

Alex kısık sesle, "Peki, Alfa," deyip giderken botlarının sesi arasında kekeleyerek, "Ne?" dedim.

"Bunu, baban ve Vampyr Meclisi adına bir saldırı eylemi olarak kabul etmek zorundayım. Kurt topraklarına Teminat kisvesi altında bir casus gönderdiler." Çenesini sıktı. "Kokunla da oynadılar, değil mi? Dikkatimi dağıtacağını biliyorlardı ve..."

"*Hayır.*" Boğuluyordum. Nefes alamıyordum. "Bunun babamla alakası yok."

"Kime bilgi göndermeyi planlıyordun?"

"Kimseye! Alex'e sor. Herhangi bir aktarım ayarlamadım."

Daha da yakınıma geldi. Kanının tadını neredeyse alabiliyordum. "Alex artık burada değil."

Yalnız olduğumuzu biliyordum ama şu anda tam olarak *hissetmeye* başlamıştım. Sıcaklığının içime işlediğinin farkındaydım. Bunun etkisiyle, beklediğim gibi midem bükülüp sıkıştı. Açlık içimi sardı. "Sana söyledim, öylesine bakınıyordum."

"Bu bir *oyun* değil, Misery." Kelimeleri kemiklerimi titretiyordu. "Bu ittifak çok yeni ve kırılgan. Eğer..."

"Dur. Lütfen dur." Bana biraz alan tanıması için ellerimi göğsüne bastırdım çünkü başım dönüyordu, yanıyordum ve zihnim sıcak, tuhaf düşünceler tarafından işgal edilmişti. Damarları, boyunları ve kan *tadını* içerek düşünceler. "Lütfen. *Lütfen* bir şey yapma. Bunun babamla *hiçbir* ilgisi yok, gerçekten."

"Peki." Bir adım geriledi ancak avuçları hâlâ başımın iki yanında duvara yaslıydı. Yine de rahatlamıştım. Kanı gerçekten nefis kokmaya başlamıştı ve...

Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemişti. Beslenmeyi unutmuş olmalıydım.

"Peki," diye tekrarladı. "Seçeneklerin şunlar: Birincisi, bana Serena Paris'in kim olduğunu söyleyip bu *beceriksizce* dedektiflik işi için mantıklı bir açıklama yapacaksın. Sonrasında sana ne olacağı *benim* elimde. İkincisi, Kurtlar hakkında bilgi toplamaya gelen bir casus olduğun varsayımıyla ilerleyip babana açık bir mesaj vermek adına o tarafa cesedini göndereceğim."

"Serena benim arkadaşımdı," deyiverdim. "*Kardeşimdi.*"

Lowe'un tüm bedeni kaskatı kesildi. Birkaç tahmini varmış da söylediğim bunlardan hiçbiri değilmiş gibiydi. "Bir Vampyr o zaman."

Kafamı iki yana salladım. "İnsan. İkimiz birlikte büyüdük. Teminat olarak görev yaptığım ilk birkaç ayda kural tanımaz ve üzgündüm. Kaçmaya çalışırken başıma türlü dertler açmıştım. Hatta bir keresinde... Neyse, yanımda sadece İnsan bakıcılarım vardı ve benden nefret ediyorlardı. Bu yüzden İnsan tarafı, başka bir çocuk bana eşlik ederse daha terbiyeli olacağıma karar verdi. Benim yaşlarımda bir yetim bulup birlikte yaşamamız için yanıma getirdiler."

Acı bir gülüş koyuverdiğinde bana inanmadığını düşündüm. Sonra sakin bir sesle, "Siktiğimin İnsanlar'ı," dedi.

Yutkundum. "Ellerinden geleni yaptılar. En azından denediler."

"Bu yeterli değil ama." Hükmü kesindi, ben de tartışmayı denemedim.

"Serena artık yok. Birkaç hafta önce kayboldu ve..."

"Onu bir Kurt'un aldığını mı düşünüyorsun?"

Kafa salladım.

"Kimin?"

Ona gerçeği söylemekten başka şansım yoktu. Eğer Serena'nın kayboluşuyla bir ilgisi varsa... benim kayboluşumla da ilgisi olacaktı. "Senin."

Buna şaşırmamış gibiydi. "Neden?"

"Sen söyle." Çenemi diktim. "Kaybolduğu gün senin adını planlayıcısına yazmış. Belki de seninle buluşma planı vardı. Belki yazdığı bir haberin parçasıydın. Bilmiyorum."

"Haber mi? Ah, bu yüzden veritabanımızda *The Herald*'ı aradın. Arkadaşın gazeteciydi." Soru sormamış olsa da başımla onayladım.

Lowe nihayet tamamen geri çekildi. Kapıyla aramda durmaya devam ederken çenesindeki kirli sakalı ovuşturup kaşlarını çatarak uzaklara daldı. Hatırlamaya çalışıyor gibiydi. Eğer kafa karışıklığı bir rolse gerçekten iyi bir oyuncuydu. Ama bana yalan söyleyeceğini sanmıyordum. Bir yıl boyunca burada kalmak zorundaydım ve dış dünyayla iletişimim kısıtlıydı. Beş ayrı uyuşturucu kartelini yönettiğini ve başkanlık uçağını kaçıracağını itiraf etse de kimseyi uyaramazdım.

"Bu büyük bir kumar." Düşünceli bir şekilde yüzümü inceledi. Beni ilk kez görüyormuş gibiydi. "Kendini Teminat olarak sunmak, benimle evlenmek. Sırf biri adımı planlayıcısına yazdı diye hem de."

Altdudağımı ısırdım. Lowe'un gerçekten Serena konusunda bir şey bilmiyor olması fikri korkutucuydu zira tek ipucum boşa çıkmış olacaktı. "En yakın arkadaşım, *kardeşim* ortadan yok oldu. Ben aramazsam onu kimse aramaz. Arkasında bıraktığı tek şey, tek ipucu L. E. Moreland ismi ve..."

"Lowe!" Kapı hızla açıldı. Karşımda Alex'i, Cal'i ya da beni doğramaya gelmiş bir kuduz kurt sürüsünü görmeyi bekledim. Fakat ağlamaklı bir, "*Nerelerdeydin*?" sorusunun ardından duyduğum tek şey çoraplı ayakların ahşap zeminde ilerlemesi oldu.

Anında unutuldum. Lowe, kardeşini karşılamak için dizlerinin üzerine çöktü ve kız incecik kollarını boynuna sarınca iri elleriyle kafasını okşadı. "Misery'yle konuşuyordum."

Ana bana el salladı. "Selam, Miresy."

Boğazımda bir yumru hissettim. "Adımı telaffuz etmek *o kadar* da zor değil," diye mırıldandım ama küçük kız, dik bakışlarımdan zevk alıyor gibiydi. Daha birkaç saat önce kaçırılmaktan son anda kurtulan biri için bayağı neşeliydi. Direnci takdire şayandı ve çocukların ne kadar anlaşılmaz olduğunu bir kez daha kanıtlamıştı.

"Uyumadan önce bana masal okur musun?" diye sordu Lowe'a.

"Tabii okurum, bir tanem." Lowe, kardeşinin ıslak saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Hadi git dişlerini fırçala. Ben de birazdan..."

"Ana, nereye gittin?" Koridordan Juno'nun kesik nefesle seslenişi duyuldu. "Ana!"

"Juno'dan kaçtın mı?" diye fısıldadı Lowe.

Ana haylazlıkla kafa salladı.

"O zaman hemen yanına dönsen iyi olur."

Kız dudaklarını büzdü. "Ama ben..."

"Liliana Esther Moreland! Derhal buraya geliyorsun. Bu bir emirdir!"

Ana, ağabeyinin yanağına bir öpücük kondurdu, sakallarının battığıyla ilgili keyifli bir yorum yaptı ve mavi-pembe elbisesini savurarak odadan dışarı fırladı.

Kız gittikten sonra gözlerim uzunca bir süre aralık kapıda kaldı.

Başım dönüyordu.

Fena dönüyordu.

"Misery?"

Lowe'a döndüm. "Ana..." Yutkundum. Çünkü... bu doğru soru değildi. "Liliana?"

Kocam kafa salladı.

"Esther." *L. E. Moreland.* "Ben... bunu hiç bilmiyordum."

Gözlerine ciddiyet hâkim olan Lowe yine kafasını salladı. "Misery. Seninle oturup konuşmamız gerek."

Bölüm 10

Adam dikkatsiz, tedbirsiz biri değildi ve herkese hemen güvenmezdi. Fakat dişli bir müttefiki gördüğü yerde tanırdı.

BU EVDE GİZLİ bir konuşma yapmak için uygun pek çok oda bulunuyordu ancak kendimizi mutfak masasında bulmuştuk. Lowe'un önünde buharı tüten bir fincan sade kahve vardı ve dışarıda güneş doğmak üzereydi.

Gecem her zamankinden farksız olarak uykusuz geçmişti. Gözlerinin altındaki koyu halkalara bakılırsa Lowe da uyumamıştı fakat yüzü hep olduğu gibi keskin ve güzeldi. Bir süredir tıraş olmamıştı ve biraz dinlenmeye, uzun uzun tatil yapmaya çok ihtiyacı olduğu belliydi.

Tabii tatil yapmayacağını biliyordum.

"Bunu neden kabul ettiğini anlayamamıştım," dedi bana, kahvesinden aldığı yudumların arasında. Neredeyse sohbet eder gibiydi. Daha önceki etkileşimlerimiz hep gerginlikle doluydu ve beni bir şeylerin peşindeyken yakaladığında gerçekleşmişti. Şimdiyse... Elbette aramızda hızlı bir arkadaşlık bağı kurulma-

mıştı ama enerjisinin tamamını sürüsünü korumaya yöneltmeyen Lowe'un bu olup olmadığını merak ediyordum. Varlığı dengeli, güven verici, korumacıydı. Hatta beni basamaklardan inerken gördüğünde ve masaya oturmam için işaret ettiğinde dudakları az kalsın gülümsercesine kıvrılacaktı. "*Yine olsa yine yaparım*, demeni de öyle."

"Kendimi şehit etme kompleksim falan olduğunu mu düşünmüştün?" Bacaklarımı göğsüme bastırıp kollarımı etraflarına sararken fincanın kenarına değen dudaklarını izledim. "Vampyrler'e bir bağlılığım yok. İnsanlar'a da. Tek bir istisnam var ve onu bulmaya kararlıyım."

Fincanı masaya bırakıp açıkça sordu: "Hayatta olduğundan emin misin?"

"Umarım yaşıyordur." Kalbimin acıdığını hissettim. "Yaşamıyorsa da başına ne geldiğini öğrenmek istiyorum." Ben yapmazsam kimse Serena'yı düşünmezdi. Şaşı oldukları için dalga geçtiği yetimler, espri anlayışını asla anlayamayan iş arkadaşları ve çıktığı ama hakkında hiçbir şey hissetmediği kişiler dışında kimse onu hatırlamazdı. Bunu kabul edemezdim. "O da benim için aynısını yapardı."

Lowe tereddütsüzce başını salladı. Sadakatin, acı verici derecede aşina olduğu bir konsept olduğunu düşündüm. "Nasıl bir haber yaptığını biliyor musun? Ana'yla ilgilenmesine neden olan şey neydi?"

"Bilmiyorum. Aslında üzerinde çalıştığı haberlerden bahsederdi. Ama genelde finansal şeyler hakkında yazıyordu."

"Peki suçlar?"

"Bazen. Çoğunlukla piyasa analizi yapardı. Ekonomi okumuştu."

Lowe parmağını masanın kenarına vururken düşünceliydi. "Kurt-İnsan ya da Vampyr-İnsan ilişkileri hakkında haber yapmaz mıydı?"

"Vampyr Teminat'ın eşlikçisi olarak büyümüştü. Böyle konulara asla bulaşmaması gerektiğini bilirdi."

"Akıllıymış." Lowe kalkıp içinde kan bulunmayan buzdolabına gitti. İçinden bir şeyler alıp dönerken geniş omuzları mutfağın boyutlarını küçültmüştü. Masaya koyduğu şeyler, menfur hislerimi uyandıran bir kavanoz fıstık ezmesi, dilimlenmiş ekmek ve mideme bir yumruk gibi inen orman meyveli reçeldi.

Serena orman meyvelerine bayılırdı. İsimlerini ezberlemeye çalışmıştım ama mantığa tamamen aykırı oldukları için aklıma girmemişlerdi. Örneğin yaban mersini ismiyle o meyve ne alakaydı yani? Ya da böğürtlen, böğürüyor muydu? Çilek, ahududu... Hepsi kulağa saçma geliyordu.

"Kaybolmadan önce kimlerle iletişim kurduğunu görmek isterim. Liste var mı?"

"Evet. Ama hepsini soruşturdum, bir ipucu çıkmadı."

Lowe paketten iki dilim ekmek çıkardı. Önkolları çok güçlü görünüyordu; dev kasların arasına birkaç beyaz yara izi serpiştirilmişti. "Kurtlar'la ilgili bir şey varsa gözünden kaçmış olabilir. Alex'le konuşup bilgileri ona teslim edebilirsin ve..."

"Hey." Sandalyede pozisyon değiştirip bacaklarımı altıma aldım. "Ne aradığını bana söylemediğin sürece sana hiçbir şey vermem."

Tek kaşını kaldırdı. "Pazarlık edecek durumda değilsin, Misery."

"Sen de değilsin."

Kaşını daha da kaldırdı.

"Peki, benden daha iyi durumda olabilirsin ama bunu yapacaksak senin ne çıkarın olduğunu bilmek zorundayım. İnsan arkadaşımla ilgili bu olaya neden birdenbire ilgi gösterdiğini ve bana yardım etmek istediğini merak ediyorum."

O buz gibi gözleriyle dik dik bakmakta çok iyiydi. Hiçbir yorum yapmadan, tek ses çıkarmadan, beni yakıp kıvrandırana dek

baktı. Bazal vücut ısısı doksan dört olan ve neredeyse hiç ter bezi bulunmayan birinin vücudunu yapış yapış hissettirmeyi nasıl başarıyordu bu adam?

"Ana'yla ilgili, değil mi? Serena'nın Ana'yı araştırdığını düşünüyorsun."

Bakmaya devam etti. Soğuk esintiler kesilmedi. Fakat bu sefer beni ölçüp tartar gibiydi.

"Dinle, bir İnsan'ın neden kız kardeşinin varlığından haberdar olduğunu öğrenmek istemeni anlıyorum. Ve bana *güvenmeni* falan istemiyorum ama..."

"Ama bunu yapacağım," dedi sonunda. Ardından, önemli bir konuda kararını verip rahatlamışçasına ekmeğine fıstık ezmesi sürmeye başladı.

"Neyi?"

"Sana güveneceğim."

"Anlamıyorum."

"Evet." Yüz ifadesi yumuşak değildi ama nazikti. Durumu komik bulduğu da açıktı. "Anlamayacağını biliyordum."

"Ben sadece bilgi alışverişi yapmayı teklif ettim."

"Sana şimdi vereceğim bilgiyle korkunç şeyler yapabilirsin. Ama sen de Ana gibisin. Güneş henüz batmamışken ona yardıma koşarak canının yanmasını göze aldığını da unutmamak gerek." Lowe kızarmış sağ koluma işaret ederek, muhtemelen az önce buzdolabına gittiğinde aldığı bir buz torbasını uzattı. Tanrım, buz *çok* iyi gelmişti.

"Bazı akılsızca girişimlerde bulunmuş olsan da Ana'yı tehlikeye atacağını düşünmüyorum."

"Onu *yem* olarak kullanacak kadar akılsız değilim en azından. Ebeveynliğin süper gerçekten," diye laf soktum.

"Orada onu izleyen sekiz Kurt vardı," dedi hiç alınmadan. "Mayosuna da takip cihazı yerleştirilmişti. Max'in bir aracı yok, bu yüzden onu başka birine teslim edeceğini biliyorduk. Kısacası Ana aslında tehlikede değildi."

"Tabii." Omuz silkerek umurumda değilmiş gibi yaptım. "Çocuklar esnek ve uyumlu olduklarından, büyük liderlerin oyunlarında piyon olarak kullanılmak için mükemmel adaylar oluyorlar, değil mi?"

"Ana'yı koruyabilmem için tehdidin nereden geldiğini bilmem gerek." Lowe masanın üzerine eğildi. Kanının kokusu tenime çarpan dalga gibiydi. "Ben baban gibi biri değilim, Misery."

Boğazım birden kurudu. "Eh, yanılıyorsun. Serena'yla onun arasında seçim yapmam gerekse Ana'yı tehlikeye *atarım*." Benim önceliklerim vardı ve bir kalbim olduğu söylenemezdi. Ve karşımdaki kişi bana dürüst davranırken onu kandırmayı tercih etmezdim. Ana'ya giderek ısınıyor olabilirdim ama on dört yaşımdayken bir peynir törpüsüyle dişlerimi ilk kez törpülemeyi deneyip nöbet geçirdiğimde koca bir hafta boyunca yanımda o uyumamıştı.

"Öyle mi?" Lowe bana inanmıyor gibiydi. "Umalım da iş o noktaya gelmesin o zaman."

"Geleceğini sanmıyorum," dedim. "Bence işbirliği yapmamız en mantıklısı. Ana'nın ağabeyi ve Serena'nın kız kardeşi olarak."

Huzursuz edici, ciddi gözlerini benimkilere dikti. "Karı koca olarak değil mi?"

Eh, unutması sinir bozucu derecede kolay olsa da bu da vardı. Ondan kaçırdığım bakışlarım, kavanozun kenarına birikmiş bir yığın fıstık ezmesine kaydı. İçinde parçacık olmayan versiyondu ve...

Buz torbamı bırakıp sandalyemde arkama yaslanarak kavanozdan olabildiğince uzaklaştım.

"Ana önümüzdeki ay yedi yaşına girecek bu arada," dedi Lowe. "Diliyle yalan söylemekte iyi olsa da parmaklarıyla söyleyemiyor."

"Anne babası... nerede?"

Hareketleri ölçülemeyecek kadar kısa bir sekteye uğradı, sonra reçel kavanozunu bıraktı. "Annesi öldü. Babası da İnsan bölgesinde bir yerlerde."

"İnsan bölgesinde Kurtlar mı var?"

Lowe'un çenesi gerildi. "İşte sana güvenmeyi seçtiğim konu bu, Misery."

Kalbim birden taşlaştı. Zihnimde bir anı canlandı. Babam, Vania ve Vampyr konvoyunun geri kalanı beni bırakıp gittikten sonra İnsanlar arasında geçirdiğim ilk günü düşündüm. Kanlarının dehşet verici kokusu, çıkardıkları tuhaf sesler ve aşina olmadığım *varlıkları*... Kilometreler boyunca benim türümden başka kimsenin var olmadığını bilmek... Aynı şeyi Ana'nın da yaşamasını istemezdim. *Kimsenin* yaşamasını istemezdim. "Ana bir İnsan mı? Yoksa Teminat mı?"

Başını olumsuz anlamda salladığında omuzlarım rahatladı. "Tamam, bir Kurt'sa madem neden..." Sustum.

Çünkü Lowe yine başını iki yana sallamıştı.

Vampyrler'in nasıl koktuğunu bilirdim. İhtiyaçlarını ve sınırlarını da. Ana bizden biri *değildi*. Bu da aklıma son kalan seçeneği getiriyordu.

"Hayır," dedim.

Lowe bir şey demedi. Bıçağını tabağının kenarına bırakıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Yüz ifadesi dengemi kaçıracak kadar sakindi.

"Bu mümkün değil. Böyle bir şey... Hayır. *İkisi birden* olamaz." Neden sessizdi bu adam? Neden beni *düzeltmiyordu*? "Genetik olarak mümkün değil. Yoksa... mümkün mü?"

"Görünüşe göre öyle."

"*Nasıl*?" Bu, bir İnsan ve Kurt'un, dünyaya bir çocuk getirmek için girmeye *istekli olması* gereken ilişkiden tut da bunun fiziksel bir sonuç vermesine kadar pek çok yönden imkânsızdı. Kurtlar, Vampyrler kadar güç durumda olmayabilirdi ama onların doğurganlık seviyesi de İnsanlar'dan çok düşüktü.

Gerginlikle ve inanmazlıkla ayağa fırladım ama ayak tabanlarım sızladığında yine oturmak zorunda kaldım. "Ama seninle akraba, değil mi? Gözleriniz..."

"Annemin gözleri." Kafa salladı. "Roscoe'nun sağ kollarından biri olan annem, Kurt ve İnsan bölgelerini ayıran sınırı denetlemekten sorumluydu. Roscoe yönetimdeyken resmiyette diplomatik ilişkilerimiz yoktu ancak pratikte İnsanlar'la uzlaşmalarımız oluyordu. Özellikle de çatışmaların sık olduğu bölgelerde. Ana'nın babasıyla orada tanıştığını düşünüyorum ama bu olduğunda ben buralarda değildim." Sesindeki pişmanlık bana odasındaki tek kilitli yeri, o güzel ev çizimlerini hatırlattı.

"Babanız aynı kişi değil yani."

"Benim babam bir Kurt'tu ve ben çocukken öldü."

Ölümünde halkımın bir parmağı olup olmadığını sormayacaktım çünkü alacağım cevabı zaten biliyordum. "*Bana* bunları neden anlatıyorsun?"

Lowe başını eğip bir süre sessiz kaldı. Bakışlarını takip ettiğimde parmağındaki alyansa baktığını fark ettim. "Alfaları iyi liderler yapan şey nedir, bilir misin?" diye sordu kafasını kaldırmadan.

"Hayır."

Boğuk bir kahkaha attı. "Ben de bilmiyorum. Ama bazı kararlar var ki doğru olduklarını iliklerimde hissedebiliyorum." Dudaklarını ıslattı. "Sen de onlardan birisin."

Yanaklarıma kan hücum ettiğini hissettim. Bu utanç verici manzara Lowe'un gözünden kaçmamış olmalıydı ama şükür ki lafını etmeden konuşmasını sürdürdü.

"Annem yaralandığında Avrupa'daydım ama duyunca hemen geldim. İyileşemeyeceği kesinleşince bana Ana'nın biyolojik babasından bahsetti."

"*İnsan* olan biyolojik babasından." Bunu hâlâ aklım almıyordu.

"İlk önce ilaçlar yüzünden akıl sağlığını yitirdiğini ya da yanıldığını düşündüm."

Başımı yana eğdim. "Sonra ne değişti?"

"Ana'da, annemin sözlerinin morfin yüzünden olmadığını düşündüren bazı şeyler vardı."

"Ne gibi?"

"Mesela geçiş yapmaması."

"Ah. Bunun şimdiye çoktan gerçekleşmiş olması mı gerekirdi?"

"Kurt bir çocuk için evet. Özellikle dolunay zamanlarında çocuklar geçişe *engel olamazlar*. Kanı da yeşil değil, koyu kırmızı. Fakat aynı zamanda Kurt özellikleri de taşıyor. Bir İnsan'dan çok daha çevik ve kuvvetli. Hayati değerleriyse bir o kadar ilginç. Annem öldükten sonra çok ama çok gizli şekilde DNA'sını test ettirdim. Genetik bilimci olduğu için Juno'nun da yardımı dokundu." Bıçağını tekrar alıp ekmeğine biraz daha reçel sürdü. Fıstık ezmesi kavanozuysa hâlâ açık duruyordu. "O zamanlar Roscoe, Alfa'ydı. Sürüsünde bir yarı İnsan olduğunu öğrense ne yapacağını tahmin etmek zor değil."

"Şu Roscoe pek de fanın sayılmazdı, ha?"

Bana bu ifadenin az kaldığını söyler gibi baktı.

"Üstelik Ana, işini çalacak gibi kokan adamın kız kardeşiydi," diye mırıldandım düşünmeden. Lowe'un şaşkınlığını fark edince, "Ne? Benim de bildiğim birkaç şey var herhalde," dedim.

"Roscoe hiçbir zaman barış yanlısı bir Alfa değildi ama son birkaç yılda giderek daha da agresif olmaya başlamıştı. Askeri kontrol altında olmayan belirli bölgelerde kontrol talep ediyordu ve sıfır tolerans politikası benimsemişti. Son on yılda, önceki elli yılda olmadığı kadar çok İnsan ve Vampyr öldürdük. Tabii onlar da bizim halkımızdan çok sayıda kişiyi öldürdüler. Hal böyle olunca Roscoe'nun sağ kollarından birkaçı ona karşı çıktı. Geçen sene bu zamanlarda Kurtlar'ın ölümü daha çok Kurtlar'ın elinden olmaya başlamıştı. Annem de kurbanlardan biriydi." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ben de sonunda eve döndüm, Roscoe'ya meydan okudum ve kazandım. En sadık dört sağ kolu da bana meydan okudular ama onları da yendim. Sonra başkaları da oldu, hepsi de çok zayıftı ve bunu yapmak zaman kaybı gibi gelmişti ama..." Çenesini ovuşturdu. Düşünürken hep bunu

yaptığını fark ediyordum. "... yaşamalarına izin vermek benim hatamdı."

Onu incelerken Alfa olmayı gerçekten *isteyip istemediğini* merak ettim. Böyle bir şeye gönülden arzu duymazken binlerce insanı yönetmek zorunda kalsam nasıl hissedeceğimi hayal etmeye çalıştım. En azından babam politikanın tehlikelerine, dalavereye ve diğer meclis üyeleriyle sidik yarışına bayılıyordu.

"Dur tahmin edeyim. Yendiğin ama hayatta bıraktığın Kurtlar bir grup kurup kendilerine Sadıklar adını verdiler ve genç Max'lerin zihinlerini yıkamayı hobi edindiler."

Kafa salladı. "Küçük bir grup ama benim düşemeyeceğim seviyelere düşmeye hazırlar. Liderleri de Roscoe'nun eşi Emery. Kendisi tabii ki bunu reddediyor ve son saldırıların izinin sürülüp ona ulaşılmayacağından emin olacak kadar akıllı ama bu yönde istihbarat aldık."

"Ben olsam sevgili Roscoe'larından feyz alır ve isyankârlıklarıyla bu şekilde başa çıkardım."

Yapmayı düşündüğü şey tam olarak buymuş gibi, dudakları neredeyse fark edilmeyecek şekilde kıvrıldı. Ben de ona gülümsedim. Bir süre göz göze kaldık, sonra Lowe devam etti: "Ana, gerçek babasının kim olduğunu bilmiyor."

"Babasının kim olduğunu sanıyor?"

"Vincent. O da Roscoe'nun sağ kollarından biriydi ve annemle yıllarca bir ayrılıp bir barıştıkları bir ilişkideydi. Ana bir yaşına basmak üzereyken Vampyr bölgesinde saldırıya uğradı. Annemin sayesinde sürünün geri kalanı da Ana'nın, Vincent'ın kızı olduğunu düşünüyor."

"Henüz geçiş yapamamış olmasını nasıl açıklıyorsun?"

"Çoğu kişinin bundan haberi yok. Hem geçiş yapmasını geciktirecek başka durumlar da var. Psikolojik engeller gibi. Tabii bu nadir bir şey ama..."

"Yarı İnsan-yarı Kurt biri kadar nadir değil. Başka kimler biliyor?"

"Birlikte büyüdüğümüz ve aile gibi olduğumuz için Juno ile Cal biliyor. Mick de haberdar. O da Roscoe'nun sağ kollarındandı ve ben buralarda yokken annemin güvendiği tek kişiydi. Bu üçü dışında kimseye Ana'dan bahsettiğini sanmıyordum ama artık şüphelenmeye başladım. Serena'nın Ana'yla ilgilenmesi için aklıma başka bir sebep gelmiyor."

"Evet, yarı İnsan olması büyük bir sebep. Ve eğer Serena biliyorsa..."

"... başka kimlerin biliyor olabileceğini bilemeyiz," diye bitirdi.

Parmaklarımı masaya vurarak düşündüm. "Max, Sadıklar hakkında işe yarar bir şeyler söylemedi mi?"

"Birkaç düşük rütbeli üyenin ismi dışında pek bir şey bilmiyor. Sadıklar'ın onu aralarına almasının sebebi, sağ kollarımdan birkaçıyla bağlantısı olması ve Ana'ya kolay ulaşabilecek olması. Ama ona her şeyi açıklayacak kadar güvenmemişler. Ana'nın kime teslim edileceğini bilmiyormuş."

"Sence Sadıklar, Ana'yı biliyorlar mı?"

Duraksayarak düşündü. "Bu da bir ihtimal. Fakat bence hayattaki tek akrabamı kullanarak bana boyun eğdirmek istiyorlar. Çünkü Alfa'lığı hak ederek kazandığımı ve meydan okumalarda kimsenin beni alt edemeyeceğini biliyorlar." Gururlu değil de bıkkın bir ifadeyle konuşuyordu. "Enine boyuna düşünerek plan yapmamışlar zira çaresizler. Ve çok sinir bozucular." Burun kemerini ovuşturdu.

"Sizden ayrılıp kendi sürülerini kursalar olmaz mı?"

"İsterlerse yapabilirler. Böylece benim hayatımı da kolaylaştırmış olurlar ama bunu yapacak kaynakları ve uygun bir liderleri yok. İstedikleri şey, Güneybatı sürüsünün finansal kaynaklarını kontrol etmek. Emery, güçlü Kurtlar'dan oluşan bir sülaleden geliyor ve bunu görevi kabul ediyor. Ancak Sadıklar son birkaç aydır inşaat projelerini sabote etmekten, altyapılarımızı mahvetmekten ve sağ kollarıma saldırmaktan başka bir şey yapmadılar.

Böyle şeylere başvurabilen biri, ülkenin en büyük sürüsünün başına geçmemeli."

"Bana sorarsan bir tavuk sürüsünün başına bile geçmemeli." Dudağımı ısırarak düşündüm. "Ana'nın babası kim?"

"Annem söylemedi. Düşünceme göre adamın zaten bir ailesi vardı ve annem Ana'dan bahsedince..."

"Ona inanmadı."

"Evet."

"Adamı suçlayamam. Şimdi, Serena'ya geri dönersek. Senin dışında durumdan haberdar olanlar sadece Juno, Cal ve Mick, değil mi? Acaba içlerinden biri...?" Ona aklımdan geçse de dillendirmek istemediklerimi iletmesini umduğum uzun bir bakış attım.

Kafasını iki yana sallayıp sandviçinin kenarlarını kesmeye başladı. Zarif ellerinin hareketlerini büyülenmiş gibi takip ederken, Serena'nın da eskiden ekmeği böyle yemeyi tercih ettiğini hatırladım. Tabii bunu biz çok küçükken yapıyordu. Kocaman, güçlü bir kurdun böyle yemek seçen bir tip olmasını *asla* beklemezdim.

"Niyetim aranıza nifak sokmak ya da organlarımı deşmek isteyen Juno'dan hırsımı almak değil ama bence içlerinden birinin seni sattığı ihtimalini göz önünde bulundurmalısın."

"Bunu düşündüm zaten. Hem de benim için hayatlarını pek çok kez riske atmış olmalarına rağmen," dedi, böyle bir şeyi aklından geçirmekten utanç duyuyormuşçasına öfkeli ve acı bir şekilde. O anda, Lowe'un gücünü kazandığı savaşlarla değil, başkalarına gösterebildiği güvenle ölçen bir lider olabileceğini düşündüm. Yönetim şeklinde farklı bir şeyler vardı; aynı anda hem pragmatik hem idealistti.

Ekmeğin kenarlarını masaya koyup avuçlarını bir kez daha masaya yaslayarak benimle aynı hizaya indi. "Ayrıca onlara sordum. Bu işle alakaları yok ve sırrı kimseye söylememişler."

"Peki, tamam. *Ama*... bazı kişilerin sık sık başvurduğu bir şey vardır. Siz belki başka bir terim kullanıyorsunuzdur ama biz Vampyrler buna *yalan* diyoruz."

Bakışları korkutucuydu. "Bana ihanet ediyor olsalardı anlardım."

"Yalanın kokusunu almakla ilgili bir şey mi bu? Cidden işe yarıyor mu?"

Kurt sırlarıyla alakalı bu defaki bilgim onu şaşırtmadı. Belki de sır olmadığı içindi. "Her zaman değil. Ama koku, duygularla değişir. Duygular da davranışlarla değişir."

Kaşlarımı çattım. "Max'in yalan söylediğini başından beri bildiğine ve buna rağmen *kapıma* gardiyan diktiğine hâlâ inanamıyorum."

"Onu *senin* güvenliğin için yaptım."

"Ah." Doğru söylüyor olabilir miydi? Bu ihtimali hiç düşünmemiştim. Son beş günde olanlar göz önünde bulundurulursa... *eh*, sanırım doğru söylüyordu. "Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Dövüş eğitimi almamış genç bir Kurt'a karşı kendini koruyabilirsin, evet. Ama benim gibi birine karşı koruyabileceğinden şüpheliyim."

Surat asıp huysuzluk edebilirdim ama ben de sınırlarımın farkındaydım. "Peki zamanla artan bir şey mi?"

"Ne?"

"Koku. Sana balık çorbası gibi kokmamın sebebinin bu olup olmadığını merak ettim. Hayatım boyunca çok fazla mı yalan söyledim acaba?"

Bu samimi bir soruydu ama Lowe derin bir iç geçirip beni yanıtsız bıraktı. Sonra buzdolabından aldıklarını yerlerine koymak için döndü ama gözüme batmaya devam eden bir şeyi dışarıda bırakmıştı. Fıstık ezmesi. Açgözlü beynim, Kurt-İnsanlar'ın biyolojik gerçekliği yüzünden kontrolü kaybetmiş olmalıydı çünkü parmağıma, kavanozun kenarından bir parça alıp dudaklarıma

götürmesi emrini verdi. Tanrım, çok uzun zaman olmuştu ve *lanet* şey aşırı lezizdi...

"Yok artık."

Gözlerimi açtım. Lowe, emmekte olduğum işaret parmağıma merakla bakıyordu.

"Sen bir şey mi yedin?"

"Hayır." Utanarak kızardım. "Hayır," diye tekrar ettim ama damağıma yapışan fıstık ezmesi sesimi boğuklaştırıyordu.

"Bana Vampyrler'in yemek yemediği söylenmişti."

En son ne zaman böyle büyük bir utanç hissettiğimi hatırlamıyordum. "Serena yaptırdı," deyiverdim.

Lowe etrafına bakındı ama mutfakta Serena falan yoktu.

"*Şu anda* değil tabii ki. İlk kez denememe neden olan oydu." Parmağımı tişörtüme silerken küçük düşmüş hissediyordum. "Sonrasında bağımlı olmak kendi suçumdu," diye ekledim mırıldanarak.

"İlginç." Bakışları keskindi; bunun onu çok meraklandırdığı belliydi.

"Lütfen öldür beni."

"Yani yiyecekleri sindirebiliyorsunuz."

"Bazılarını. Azıdişlerimiz işlevsiz sayıldığı için çiğneme işlemini yapamıyoruz ama fıstık ezmesi çok pürüzsüz bir krem gibi. Bunun yanlış olduğunu *bilsem de*..." Fıstık ezmesinin lezzetiyle titredim. Yemek yemek, Vampyrler arasında ayıp karşılanan bir şeydi çünkü keyfine düşkün olmamakla, kendini kontrol etmekle alakalıydı. İnsan bölgesinde yıllarca yaşamak ya da Serena'nın biraz "asabi" hissettiği için gecenin ikisinde üç kap *udon noodle*'ı mideye indirmesini izlemek bile bu inancı içimden sökememişti. "Bu çok utanç verici. Lütfen kimseye söyleme ve ben şimdi kendimi çöp öğütücüsüne attıktan sonra cesedimi göle fırlat, olur mu?"

Lowe'un dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti belirdi. "Utandın, öyle mi?"

"*Öyle tabii.*"

"Hayatta kalmak için ihtiyaç duymadığın bir şey yedin diye mi?"

"Evet."

"Ben her zaman zevkim için bir şeyler yerim." Omuz silktiğinde geniş omuzları da onunla aynı fikirdeymiş gibi göründü. *Sağlıklı bir iştahımız var. Beslenmeye ihtiyaç duyuyoruz.* "Kan içiyormuşsun gibi davran, ne olacak ki?"

"Aynı şey değil. Vampyrler kanı keyif almak için içmezler. İhtiyaç duyduğumuzda düşünmeden kafaya dikeriz, sonra aklımıza bile getirmeyiz. Bu bedensel bir işlevdir. Aynı... işemek gibi."

Kahrolasıca herif tam karşıma oturdu. Gözlerimin içine bakarak kavanozu bana doğru itmesinden nefret ettim.

Bana *meydan okuyordu.*

Bu aptal fıstık ürününe olan bağımlılığım epey ciddi olmalıydı çünkü birazcık daha yememek için kendimi zor tutuyordum.

Sonra kendimi tutmayı bıraktım.

"Vampyrler zevk için *ne* yaparlar?" diye sorarken sesi biraz boğuktu. Ona sivri dişlerimi göstermek istemiyordum ama parmaklarımdaki fıstık ezmesini yalarken görünmelerine engel olmak zordu.

"Bir fikrim yok." Onlar arasında sadece çok küçükken bulunmuştum; tek hatırladığım bolca kural ve sıfır hazdı. Düzenli olarak görüştüğüm tek yetişkin Vampyr olan Owen dedikodu yapmaktan ve laf sokmaktan zevk alırdı. Babam stratejik hamlelerine ve küçük darbelerine kafa yormayı severdi. Diğerlerinin boş zamanlarında neler yaptıklarını ise hiç bilmiyordum. "Sikişmek olabilir. Lütfen şunu benden uzaklaştır."

Uzaklaştırmadı. Bunun yerine kontrolümü kaybetmemi fazla uzun, fazla yoğun bakışlarla, keyif alarak izledi. Gözlerini benden ayırdığındaysa bunu zorla yapmış gibiydi.

"Serena neyi soruşturuyor olabilirdi?" diye sorarken sesi çatallı olsa da yeniden ciddileşmişti.

"Laf arasında bile Kurtlar'dan hiç bahsetmemişti aslında. Ama finans bölümündeki iş arkadaşlarını sevmiyordu. Belki de daha iyi bir iş istediği için ekonomiyle alakası olmayan haberlerin peşine düşmüştü. Gerçi bunu yapsa bana anlatırdı." *Anlatır mıydı? Senden bir şeyler sakladığı belli çünkü*, dedi zihnimdeki dırdırcı ses. Onu susturdum. "Ama bir çocuğu tehlikeye atacak bir haberi yayımlamayacağından eminim."

Lowe'un bana inanıp inanmadığını bilmiyordum ama çenesini ovuşturarak düşüncelerini toparlamaya çalışır gibiydi. "Pekâlâ. Sebep her ne olursa olsun ikimizin de önceliği aynı."

"İkimiz de Ana'yı Serena'ya kimin anlattığını öğrenmek istiyoruz." Bu sahte evliliğin başlangıcından... aslında hayır, Serena'nın nevresimimi değiştirmeme yardım etmeye gelmediği o akşamdan bu yana ilk kez içimde gerçek bir umut filizlenmişti. *L.E. Moreland* boş bir ipucu değildi, tutunabileceğim bir ipti.

"Sana ihtiyacın olan her türlü teknolojiye erişim olanağı sağlayacağım. Gerçi bunun için iznime hiç ihtiyaç duymadın ama neyse," dedi iğneleyici şekilde. "Serena'nın kaybolmasından önceki haftalarda kimlerle iletişime geçtiğini araştır. Bunu çoktan denediğini biliyorum ama bu sefer bizim verilerimizle çapraz inceleme yaparsın. Sana Ana'nın gittiği yerlerin bilgisini de vereceğim, belki işine yarayabilir. Bu süreçte Alex de sana yardımcı olur ve seni gözlemler." Yüzümü buruşturduğumda katı bir tavırla ekledi: "Hâlâ bizim bölgemizdeki bir Vampyr'sin."

"Ben de evliliğimizin gönülsüz ittifak basamağına adım attık sanıyordum." Birinin beni gözlemlemesi önemli değildi. Sadece Alex'in de en az benim kadar iyi bir *hacker* olduğunu düşünüyordum ki bu alan, kendime rekabetçi olma izni verdiğim tek alandı. "Neyse, öyle olsun," diye ekledim yüzümü biraz asarak.

Kafasını tek bir kez salladı. Konuşacak bir şey kalmayınca tuhaf bir sessizlik oluştu. Muhtemelen bu, Lowe'un benimle işinin bittiği ve gidebileceğim anlamına geliyordu.

Fıstık ezmesi kavanozuna nefret-özlem karışımı son bir bakış atıp ellerimi şortumun ceplerine soktum. "Çalışmaya bu gece başlayacağım."

"Mick'e sana iyi gelecek bir şeyler ayarlamasını söylerim."

Kafam karıştı. Sonra bakışlarının yavaşça çıplak bacaklarımdan aşağı kaydığını fark ettim. "Ah, ayaklarım için mi diyorsun?" Ürperdim ama soğuk yüzünden değildi. Düşününce, ev günlerdir soğuk gelmiyordu.

"Omuzların ve karnın için de."

Kaşlarımı çattım. "Karnımın acıdığını nereden biliyorsun?"

"Mesleki deformasyon," diyerek başımı yana eğmeme neden oldu. Mesleği mimarlık değil miydi? Bedenim Pisa Kulesi'ne falan mı benziyordu? "Küçük Kurtlar'a, potansiyel düşmanların zayıflıklarını tespit etmeyi öğretiriz. Sen de bir süredir kaburgalarını ovuşturuyorsun."

"Ah." *Diğer* mesleğinden bahsediyordu.

"Tıbbi müdahaleye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, orası da yandı sadece." Tişörtümü sutyenimin altına kadar kaldırıp karnımın yan tarafını ona göstermek için döndüm. "Dışarı çıkarken tişörtümün bu kısmı açık kaldığı için güneş burayı da..."

Gözbebekleri birdenbire irislerini kaplarken Lowe hızla kafasını başka yöne çevirdi. Boynundaki tendonlar gerildi, Âdemelması aşağı yukarı hareket etti. "Gitsen iyi olur," dedi sert, net bir sesle.

"Ah."

Omuzları gevşedi. "Gidip banyoya gir, Misery." Sesi boğuktu ama şimdi daha nazikti.

"Doğru. Koku. Kusura bakma."

En alt basamağa adım atmıştım ki merdivenden paldır küldür inen Ana neredeyse bana çarpacaktı. Gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu görünce kalbim sıkıştı. "Sen iyi misin?" diye sordum

ama beni geçip doğrudan ağabeyine koştu ve kötü bir rüyayla, korkarak uyanmasıyla ilgili bir şeyler mırıldandı.

Onları incelemek için döndüğümde Lowe, "Gel buraya, bir tanem," dedi ve küçük kızı kucağına çekip saçlarını geriye iterek alnına bir öpücük kondurdu. "Yalnızca bir kâbustu, tamam mı? Tıpkı diğerleri gibi."

Ana hıçkırdı. "Tamam."

"Ne gördüğünü yine hatırlamıyor musun?"

"Sadece annemin orada olduğunu hatırlıyorum," dedi kız burnunu çekerek.

Sesleri yumuşak fısıltılara dönüşürken dönüp basamakları tırmandım. Duyduğum son şey gözyaşlarıyla boğuklaşmış bir sesin, "Tamam ama kenarlarını kestin, değil mi?" diye sorması ve kalın bir fısıltının, "Tabii ki kestim, bir tanem," demesi oldu.

Bölüm 11

Adam bazı geceler onun kapısının önünden geçerken kendi kendine, "İlerlemeye devam et," diye fısıldamak zorunda kalıyordu.

BAZEN AYNI ANDA iki farklı duygu hissedebilirdik. Örneğin, Alex'i seviyordum çünkü çok zeki ve hoş bir genç adamdı.

Aynı zamanda, beraber vakit geçirirken benden ödünün kopmasından zevk alıyordum.

Sırf eğlencesine bir terapistle görüşüp ne kadar kötü biri olduğumu sormak isterdim doğrusu. Fakat yan yana beş gece çalıştıktan sonra, plazmasıyla beslenmeyi planlamadığım konusunda onu ikna edemeyeceğimi kabullenmek zorunda kaldım. Ne yaparsam yapayım kanını çekip bedenini kurutmayacağıma inanmayacaktı.

Aslında odada bir akrobat gibi dolaşması, bana sırtını dönmekten kaçınması ya da dişlerimi yalamamı gördüğü anda klavyesiyle ilgilenmeyi bırakması eğlenceli gelmemeliydi ama beni içten içe kırıp geçiriyordu. Arada bir gözlerini sıkıca yumuyor, duyamadığımı sandığı şeyler mırıldanıyordu. Sanırım yatak

odası camıma kadar bisikletleriyle gelip beni izleyen Kurt çocukları haklıydı; ben bir *canavardım.*

Yine de aynı şeyi yapmaya devam ettim. "Lütfen, lütfen, yirmi beş yaşıma girmeden ya da Casusluk Müzesi'ni görmeden ölmeme izin verme," diye dua etmesine kulak misafiri olduktan sonra bile vazgeçmedim. Alex, Alfa'sının onu neden bu *Carmen Sandiego Nerede?* görevine atadığını anlamıyor ama neyse ki sorgulamıyordu.

Serena'nın yazışmalarını tekrar gözden geçirmekten ve son birkaç ayda iletişim kurduğu kişileri, Kurtlar'ın bağlantılarıyla çapraz olarak incelemekten oluşan çalışmalarımız esnasında, kendi başıma bulamayacağım bilgiler bulduk. Mesela geçen sene spekülatif inşaat üzerine röportaj yaptığı bir CEO'nun, bir paravan şirket aracılığıyla Kurt-İnsan sınırında bir arazisi vardı. Bulduğumuz şeylerin genelinde çıkmaz sokağa girsek de kaybolduğundan bu yana ilk defa Serena'ya bu kadar yakın hissediyordum.

Lowe günde bir kez kısa süreliğine gelişmeleri kontrol etmeye geliyordu. Yerinde babam olsa herhangi bir ilerleme kaydetmemiş olmamız karşısında şeffaf olmayan tehditler ve iğnelemelerde bulunurdu fakat endişeden ağzının kenarlarında çizgiler oluşsa ve omuzları tişörtünün altında gerilse de Lowe asla baskı yapmıyor ya da hayal kırıklığına uğramış gibi davranmıyordu. Böyle medeni olabilmesi cidden etkileyiciydi. Belki doğuştan gelen liderlik özelliklerinin arasında bu da vardı. Ya da Alfa'lık okulunda sabır dersleri veriliyordu.

Altıncı akşam uyandığımda Mick, Alfalarının sürüyle ilgili acil bir iş için çağırıldığı ve Alex'i de beraberinde götürdüğü haberini vermeye geldi. Teknolojiyi başımda bir gözlemci olmadan kullanamayacağım için yine boşta kaldım. Beslendim. Güneş batana dek evin içinde dolaştım. Ardından verandaya çıktım.

Sebebini tam olarak bilmiyordum ancak gökyüzü burada daha güzel ve İnsan ya da Vampyr bölgelerinde olduğundan

daha genişti. Başımı geriye yatırıp on beş dakika kadar göğü izledikten sonra çalıların arasından bir ses geldiğini duydum.

Hayvan formunda bir Kurt olduğunu düşünerek eve dalmaya hazırlandım ama hayır, bu bir kadındı. Daha doğrusu Juno'ydu. Ağaçların arasından tüm güzelliği ve ihtişamıyla çıkmıştı. Ve çıplaktı.

Hem de anadan doğma şekilde.

Bana el salladı ve hiç acele etmeden gelip yanımdaki sandalyeye yerleşti. "Misery," diyerek kafasıyla selam verdi.

"Merhaba." Kahretsin, bu çok tuhaf bir durumdu. "Emin olmak için soruyorum, çıplak olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Koşuya çıkmıştım." Yarın dolunaya dönüşecek ayın ışığı parlak saçlarına vuruyordu. "Seni rahatsız mı etti?"

Etmiş miydi? "Yoo. *Seni* rahatsız ediyor mu?"

Bana, evlilik öncesi seksin cehenneme doğrudan giriş bileti olduğunu düşünen İnsanlar'dan biriymişim gibi baktı. "Aslında ben de seninle konuşmak istiyordum."

"Öyle mi?" *Konuşmak*, Kurt dilinde *ağır fiziksel hasar vermek* anlamına geliyor olmalıydı.

"Özür dilemek için."

Başımı yana eğdim.

"Geçen hafta Max meselesinde Ana'ya yardım ettin."

"Ben olmasam da siz zaten halledecekmişsiniz."

"Öyle ama sen onu... önemsedin. Ana bugüne dek çok fazla şey yaşadı, onunla ilgilenen daha fazla kişi olması güzel." Dolgun dudaklarını birbirine bastırdı. "Lowe, teknoloji yeteneğini de Ana'ya yardım etmek için kullandığından bahsetti."

"Sayılır." Bu konuda özverili olduğumu düşünmesini istemezdim zira ben de kendim için yapıyordum.

"İlk tanıştığımızda sana karşı o kadar sert olduğum için özür dilerim. Ama Lowe, Cal ve benim kardeşimiz gibidir. Dolayısıyla Ana'yı da ailemizden görüyoruz. Bu yüzden de..."

"Endişelendin." Omuz silktim. "Doğrusu ben de ilk tanışmada bana hayran olmazdım. Korumacı davranmanı anlıyorum."

Hâlâ özür diler gibi bakıyordu. "Ana zor zamanlar geçirdi. Büyüdükçe de işi zorlaşacak. Lowe sana Maria'dan bahsetti mi?"

"Maria mı?"

"Anneleri. Sürü ilişkileri konusunda eleştiride bulunduğunda Roscoe ona saldırdı. Niyetinin öldürmek olduğunu sanmıyorum ama Kurtlar, özellikle hayvan formundayken kontrolü kaybedebilirler."

"Lowe bana hiç bahsetmedi." Gerçi bu kadarını tahmin etmiştim.

"Tek ebeveyninin, otoritesi asla sorgulamaması öğretilen kişi tarafından yaralanmasına şahit olmanın onun için nasıl bir travma olduğunu hayal edemiyorum."

Göğsüm ağırlaşmıştı. "Göt herif."

Juno hafifçe güldü. "Tahmin bile edemezsin. İyi yılları da oldu ama... Lowe sana Roscoe'nun tehdit altında hissedip onu gönderdiğini anlattı mı?"

"Alex böyle bir şeyden bahsetmişti. Nereye gönderildi?"

"Kuzeybatı sürüsüne, Koen'ın yanına. Belki de en iyisi buydu. Lowe, Kuzey Amerika'nın en iyi Alfalarından birini gözlemleme fırsatı buldu. Koen olmasaydı belki bu kadar iyi bir lider olmayabilirdi. Fakat o zamanlar on iki yaşındaydı ve geri dönüp dönemeyeceğini bilemediği evinden zorla gönderilmişti. Öfkeli ve hüsrana uğramış olduğunu dile getirmese de onu anlıyordum. Büyüdüğünde de sürüye dönmesine izin verilmedi, bu yüzden Avrupa'ya taşındı, üniversite okudu ve kariyer yaptı. Orada kendisine bir hayat kurmuştu ki Roscoe tırlatmaya başladı. Çok kişi ona meydan okudu ama kimse başaramadı. Bu nedenle Lowe'dan buraya dönmesini istediğimizde her şeyini geride bırakıp sürüsüne yardıma koştu. Bir seçim şansı olmadı."

Gizli çekmecedeki defteri düşündüm.

Güzel binaları.

Kendi yüzümü.

"Lowe kendisi için hiçbir şey yapamadı, Misery. Buna rağmen bir defa bile şikâyet ettiğini duymadım. Evden ayrılmaya mecbur bırakıldığında, Kuzey Amerika'daki en büyük sürünün başına geçmek zorunda kaldığında ve bunların hepsini tek başına yapması gerektiğinde hiç yakınmadı. Hayatı artık bir görev halini aldı."

Sanki bu adaletsizliği düzeltebilecekmişim gibi merakla yüzümü incelediğinde ne diyeceğimi bilemedim. "Onun hayatını daha da zorlaştırmaya çalışmıyorum, inan bana. Şu eş meselesinde de kendimi berbat hissediyorum."

Juno'nun gözleri kocaman açıldı. "Sana bu konudan bahsetti mi?"

"Hayır. Aslında haberim yoktu ama düğün töreninde babamın bir arkadaşı, benim yerime geçen kişinin Lowe'un eşi olduğundan bahsetti. Yani Gabrielle'in Teminat olduğunu biliyorum."

"Gabrielle mi?" Juno'nun kafası karışmış gibiydi. Bir süre sonra anladı. "Ah, evet, Gabi. Lowe'un eşi."

"Lowe'un mutluluğunu engellemek gibi bir niyetim yok. Evliliğimiz gerçek değil. Mutluluğu... nerede istiyorsa orada bulabilir." Altdudağımı ısırdım. Dürüstlüğe dürüstlükle karşılık vermeliydim. "Bu evliliği kabul etmemin bir sebebi var ve bunu ona da anlattım."

Kara gözleri merakla üzerimde oyalandı. Uzunca bir süre sonra, "Böyle düşünmem acımasızlık olabilir," dedi. "Ama sanırım derinlerde her zaman Lowe'un eşini bulamamasını dilemiştim."

Bu eş konseptini hâlâ tam olarak anlayamamıştım. "Neden?"

"Çünkü Alfa olmak daima sürünü önceliğin yapmak anlamına gelir." Bu ikisinin neden aynı anda yürütülemeyeceğini soracaktım ki Juno ayağa kalktı. Bana elini uzatırken meme uçlarına bakmamaya çalıştım. "Sana karşı davranış şeklimden dolayı özür dilerim. Barış teklifimi kabul edersen çok mutlu olurum."

Sözleri kıkırdamama neden oldu. Kaşlarını çattığını fark ettiğimde, "Kusura bakma, sana gülmüyorum," dedim. "On üç yaşımızdayken kız kardeşim ve benimle ilgilenen garip bakıcıyı hatırladım da. Ne zaman kavga etsek bizi birbirimizin ayak tırnaklarını kesmeye zorlardı."

"Ne?"

"Sanırım bir televizyon programında görmüştü. Bunu yaparken bir de her tırnak için birbirimizin hakkında iyi bir şey söylememizi isterdi. Sonra bu alışkanlığı devam ettirdik ve kavgalarımızı böyle bitirdik."

"Bu..."

"... çok iğrenç, değil mi?"

Juno nezaketinden bir şey demedi. "Benimle de bunu mu yapmak istiyorsun?"

"Ah, hayır. El sıkışmak çok daha iyi." Bana uzattığı elini tutup sıktım.

"Seninle arkadaş olabilir miyiz bilmiyorum," diye devam etti. "Ama sana iyi davranabilirim."

Ona dişlerimi göstermeden gülümsedim. "Ben de sana *kesinlikle* iyi davranabilirim."

~

DOLUNAY HAKKINDA YANILMIŞTIM.

Düşündüğüm gibi ertesi gün değil, üç gün sonra gerçekleşti ve hemen öncesindeki gün Mick beni hiçbir koşulda odamdan ve hatta evden dışarı çıkmamam konusunda uyardı. Lowe'la yaptığım konuşmadan bu yana kapımda bir gardiyan beklemiyordu ama Mick hâlâ beni kolluyordu.

"Niye ki?" diye sordum merakla. "Yani, dediğini yapacağım tabii ki ama dolunay vakti neden bu kadar farklı?"

"Ay yarımken bir Kurt'un geçiş yapabilmesi için çok güçlü olması gerekir. Dolunay vaktindeyse bir Kurt'un geçiş *yapmaması* için çok güçlü olması lazım. Kendilerini kontrol etmeyi henüz öğrenememiş küçükler de dahil tüm Kurtlar en tehlikeli zamanlarında olacaklar. Sıra dışı kokularla onları test etmemek en iyisi." Göz devirmesi karşısında bir kahkaha attım ama o gece göl kenarındaki ardı arkası kesilmeyen ulumalar beni cidden korkuttu. Bir süre sonra kapım pat diye açıldığında normalden daha ürkektim.

"Ana." Derin bir nefes verip, Kuzeydoğu sürüsünün gizemli cinayetlerini çözen meraklı, yaşlı Kurt kadın hakkındaki kitabımı bir kenara bıraktım. Bu kadından tiksinmiştim ama nedense çoktan serinin yedinci kitabındaydım. "Sen niye Kurtlar'la beraber deği..." Ah.

Doğru ya.

Kızcağız bunu *yapamıyordu.*

"Seninle dolapta yatabilir miyim?"

Son zamanlarda ziyaretleri daha da sıklaşmıştı ama genelde izin istemeden direkt yanıma kıvrılır ve onun için kodladığım küçük oyunları oynardı. "Tamam ama battaniyenin hepsini üstüne çekmeyeceksin."

"Olur," dedi başımın belası ama iki dakika sonra battaniyemi çalmakla kalmamış, yastığımı da sahiplenmişti. "Neden yatakta yatmıyorsun ki sen?"

"Çünkü Vampyr'im." Açıklamamı sorgulamadan kabul etti. Sebebi muhtemelen *beni* sorgulamadan kabul etmesiydi. Serena'nın yaptığı gibi. İkisi dışında kimse böyle değildi. Okuduğum sayfayı çevirdim ve üç dakika kadar daha sessiz kaldık. Ana'nın sıcak ve nemli solukları yanağıma vuruyordu.

"Normalde herkes gittiğinde Lowe geçiş yapmaz ve benimle kalır," dedi sonra. Cılızlaşan sesinin nedenini biliyordum. Alex dün dönmüştü ancak Lowe hâlâ şehir dışındaydı. Bu yüzden de çoğunlukla neşeli olan Ana şu anda üzgündü.

Kitabı bırakıp ona döndüm. "Sen şimdi benim Lowe kadar iyi bir arkadaş olmadığımı mı söylüyorsun?"

"Evet." Ona dik dik baktım ama sorusu yumuşamamı sağladı. "Ben ne zaman geçiş yapmayı başaracağım?"

Kahretsin. "Bilmiyorum."

"Misha yapabiliyor."

"Misha'nın da yapamadığı başka şeyler olduğundan eminim."

Biraz düşündü. "Ben örgü örmekte çok iyiyim."

"İşte, biliyordum." Önemsiz bir beceri olsa da bir şey demedim.

"Senin saçını örebilir miyim?"

"Hayatta olmaz."

Birkaç saat ve kafatasımı acıtan yarım düzine örgü sonrasında Ana, başı kucağımda hafifçe horluyordu. Kalp atışları, bir çiçeğe konan kelebek kadar tatlı ve narindi. Manipülasyon yetenekleriyle bizi onları koruma isteğiyle doldurdukları için çocuklara *uyuz oluyordum*. Duvarların arkasından ağır, aceleci adımlar duyduğumda vücudumu onunkinin üzerine doğru kıvırdığım ve kapım açıldığında mutfaktan çaldığım bıçağı yastığımın altından çıkardığım gerçeğinden de nefret etmiştim.

Ana'yı savunmak için birini *öldürmeye* hazırdım ve buna mecbur olmam onun suçuydu.

Fakat dolabımın kapağına yaklaşıp çömelen kişi Lowe'du. Soluk yeşil gözleri yarı karanlıkta öfkeyle parlıyordu.

"Dolunay vaktinde eve gelip kız kardeşimi odasında bulamadığımda ne olur biliyor musun sevgili *karıcığım*? Bütün sürümü ve bu evi koruyan Kurtlar'ı ihmalkârlıkları için öldürebilirim." Fısıltısı saf, dehşet verici bir tehdit barındırıyordu.

Omuz silktim. "Nereden bilebilirim?"

"Ne zamandır onu arıyorum."

"Bu niye benim suçum oluyor acaba?" Kirpiklerimi abartılı bir şekilde kırpıştırdığımda gözlerini yumdu. Beni parçalamamak için kendini kontrol etmeye çalıştığı açıktı. Ki bunu yap-

mamasının tek sebebi de muhtemelen kız kardeşinin üzerimde yatmasıydı.

"O iyi mi?" diye sordu.

"Evet. Burada kurban *benim*," diye tısladım, kafamdaki karmaşıklığa işaret ederek.

Bakışları örgülerimde dolaşıp kulaklarımın görünür sivri uçlarında birden durdu. Genelde farklılığımı karşımdakilerin gözlerine sokmamak için kulaklarımı saklardım ve Lowe'un ilk başta hipnoz olmuşçasına yoğun şekilde bakıp sonra hızla gözlerini kaçırmasına bakılırsa bunu yapmakta haklıydım.

"Ana kuaför olmak istiyor sanırım. Onu yüreklendirmelisin."

"Benimkinden iyi bir meslek olduğu kesin."

Buna karşı gelemezdim. Özellikle de kolunun ön kısmındaki birbirine paralel dört pençe izini fark ettikten sonra. Yara taze görünmüyordu ama üzerinde hâlâ kurumuş yeşil kan vardı ve kokusu çok...

Her neyse.

"Sadıklar meselesiyle mi uğraştın? Uzun zamandır ortalarda yoktun." Bunu fark ettiğimi saklamadım. Ne de olsa dolu dolu bir rutinim olmadığını biliyordu.

"Her zamanki sürü içi meselelerle uğraştım. Sonra İnsan tarafının yeni valisi Maddie'yle ve baban da dahil birkaç Vampyr Meclisi üyesiyle toplantı yaptım."

"Iyyy."

Dudakları neredeyse bir tebessümle kıvrılacaktı ama yüzündeki ciddiyeti korudu. Belki Vampyr bölgesine gidip eşiyle görüşmüştü. Belki de bugünlerde eve döndüğünde *benimle* karşılaşmak zorunda olduğu için öfkeliydi. Onu suçlayamazdım.

"Sence..." On yıl boyunca siyasi bir araç olarak kullanıldıktan sonra hayatımı bu konuları görmezden gelerek yaşamak için elimden geleni yapmıştım. Ama nedense şimdi öğrenmek istiyordum. "... bu ittifaklar devam edecek mi?"

Yanıt vermedi. Bilmediğini, bilemeyeceğini bile söylemedi. Bunun yerine sanki cevaplar yüzümde yazılıymış, bu meselenin anahtarı bendeymiş gibi bana uzun uzun baktı.

"İnsan tarafı Ana'nın varlığından haberdar olsa..." diye düşündüm yüksek sesle. "Bir İnsan ve bir Kurt'un..." Devamını getirmedim. Ana, yüzyıllar süren çekişmenin ardından birliğin sembolü olabilirdi. Ya da ucube olduğu düşünülebilirdi.

"Bu öngörülemez bir şey," dedi, aklımı okumuş gibi. Ardından, uyuyan kardeşini kucağımdan almak için eğildi ve bunu yaparken eli elime sürtündü. Doğrulduğunda Ana uykusunda bile ağabeyinin kokusunu tanıyarak kollarının arasına sokuldu ve hüzün verici şekilde "*anneciğim*"e benzer bir şeyler mırıldandı.

Lowe'a, neden buzdolabımda bir kavanoz fıstık ezmesi bulunduğunu, evin neden geldiğim ilk zamanlardan birkaç derece daha sıcak olduğunu sormak istedim ama soramadım. Sonra o konuştu.

"Bu arada, Misery."

Kafamı kaldırdım. "Efendim?"

"Daha keskin bıçaklarımız var." Çenesiyle yanımdakine işaret etti. "O bıçak benim gibi birine etki etmez."

"Öyle mi?"

"Buzdolabının yanındaki üçüncü çekmece," dedi ve ağır adımlarla dışarı çıktı.

Kapımın kapandığını duyduğumda kitabımı aldım ve tekrar okumaya başladım.

Tüyo için minnettardım... sanırım.

Bölüm 12

Adamın omuzlarındaki yük azalmış gibiydi fakat sebebi konusunda kendisine yalan söylüyor, bunu alışkanlığa ve role girmeye bağlıyordu.

LOWE'UN ÇALIŞMA ODASININ eşiğinden sessizce izlediğim manzara bir komedi programından fırlamış kadar absürttü.

Dev bir adam, elindeki minicik aygıtlara sanki zehirli örümceklermiş gibi bakıyordu. Klavyede tek parmağıyla yazıyor, Alex bir uçurumdan atlamayı isteyecek raddeye gelene dek açıklama yapsa da en basit yönergeleri bile takip edemiyordu.

"... bu kodları girmezsen etkinleştiremezsin..."

"Girdim zaten," diye homurdandı Lowe.

"Şu kâğıda yazdıklarımı aynen girmen gerek."

"Girdim."

"Ama kod, büyük ve küçük harflere duyarlı, *Alfa*," dedi Alex. Muhtemelen içten içe kendine Lowe'un patron olduğunu hatırlatıyordu. Son derece *inatçı* bir patron hem de.

"Sorun siktiğimin makinesinde."

Lowe, aşırı pahalı teknolojik aygıta vurmaya hazırmış gibi elini kaldırdığında Alex, Dostoyevski seviyesinde bir dehşetle, "Aman Tanrım, Aman *Tanrım*," diye bağırmaya başladı. Ardından Lowe, "Bence takıldı. Tek bir yumrukla düzelir," diye yorum yaptı ve Alex birdenbire ağlamanın eşiğindeymiş gibi göründü.

O anda ikisine de acıyarak devreye girdim. "Bir kodlama hatasının yumrukla tekmeyle düzeltilecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

İkisi de kocaman açtıkları gözlerini bana çevirdiler. Utanmış görünüyorlardı ki utanmalıydılar.

"Alex, Lowe'a kod yazmayı mı öğretiyorsun?"

"*Deniyorum*." Alex ikimize garip bir bakış attı. Normalde Lowe varken benim yanımda daha rahat oluyordu ama şu anda Alfa'sının kara listesinde olmaktan korkuyor olmalıydı.

"Bunu kaç kez tekrar ettiniz?"

Lowe, "Birkaç kez," derken Alex aynı anda, "On altı kez," diye cevap verdi.

Bir ıslık çaldım. "Elleri büyük olduğu için olmuyordur." Bakışlarımı Lowe'un ellerine çevirdim.

"Sorun yok. Oraya gittiğimde öğrenirim. Olmazsa bir şeyler uydururum." O ayağa kalkarken Alex'le duyduklarımıza inanamaz şekilde birbirimize baktık. *Teknoloji özürlüsü* ifadesi aramızda sessizce asılı duruyordu. Lowe'un cahilliği sayesinde birbirimize bir adım daha yaklaşmıştık sanki.

"Seni ararım, telefonda bana tarif edersin," dedi Alex'e, daha ciddi bir şekilde.

"Güvenliğin için endişeleniyorum. Tuzaklar olabilir."

"Çaresine bakarım." Lowe elini güvence verir gibi onun omzuna koydu. Tam kimsenin işine maydanoz olmama kuralımı bozup bunun neyle alakalı olduğunu soracaktım ki Mick geldi.

"Akşam yemeği hazır. Ana... pişirdi." Son kelimeyi yüzünü hafifçe ekşiterek söylemişti. "Ve herkesin masada bulunmasını istedi." Bana baktı. "Senin de."

Kaşlarımı çattım. "Benim mi?"

"Özellikle Miresy'yi istedi."

"Benim yemek yemediğimin farkında mı?"

Lowe kollarını göğsünde birleştirdi. "Aslında yediğin bazı..."

"Şşşşt." Koca çenesini kapatması için deli gibi kollarımı salladım. "Geliyorum. Hepimiz geliyoruz. Hadi gidelim!" diye bağırırken Lowe'un yüzündeki şeytani sırıtış gözümden kaçmadı.

Ana beni gördüğüne çok mutlu oldu ve parlak pembe elbisesiyle tek boynuzlu at kulaklarını savurarak yanıma koşup minik kollarını belime sardı.

"*Her defasında* sarılmak zorunda değiliz," dedim ona.

Beni daha da sıktı.

İçimi çektim. "İyi. Tamam."

Dolunayın üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti ve o zamandan bu yana kocamla birlikte geçirdiğim toplam sürede bir çaydanlık su bile kaynamazdı. Onun aksine Juno bir gece bir deste iskambil kartıyla beni ziyaret etmiş, iki gece sonra da Gemma, Flor ve Arden'ı da yanında getirip film gecesi yapmak istediğini söylemişti. Her iki gece de benim için hem tuhaf hem eğlenceli geçmişti. Bunun dışında sürekli Alex'le beraberdim ve Cal'in kızı Misha "gerçek bir parazitle" tanışmak için beni görmek istemişti. Bir keresinde de Lowe'un sağ kollarından birkaçı yakınlarda oldukları için kendilerini tanıtmaya gelmişlerdi.

Buradaki hayatımın sallantılı başlangıcı göz önünde bulundurulursa bu beklenmedik bir şeydi. Ben her zaman bir *paryaydım* ama burada, İnsanlar'a veya Vampyrler'e sağladığım uyumdan daha fazlasını deneyimliyordum. Son yedi günde, *pozitif* anlamda hayatım boyunca girmediğim kadar sosyal etkileşime girmiştim. Kurtlar, bir Vampyr olduğumu bilmelerine rağmen şaşırtıcı derecede dost canlısıydılar. Bense muhtemelen Vampyr olduğumu *bildikleri için* onların yanında şaşırtıcı şekilde rahattım. Ve bu benim için yepyeni bir tecrübeydi.

Şimdiyse yemek masasında Lowe, Mick ve Alex'le oturuyordum. Ana, deniz ürünü olduklarını iddia ettiği balık krakerleri servis ederken Parıltı pencere eşiğinde oturduğu yerden bizi izliyordu. Herkesin kalp atışlarının oluşturduğu ahenksiz senfoniyi dinlerken zihnimde birdenbire, eğer Lowe kocamsa Ana'nın da görümcem olduğu ve teknik olarak hayatımda ilk kez aile yemeği yediğim düşüncesi belirdi. Şu İnsan komedi dizilerindeki, sadece sonradan eklenen kahkaha sesleri yüzünden komik gelen tatlı bezelye tartışmalarının yapıldığı aile yemeklerinden birindeydim sanki.

Şaşkın ve boğuk gülüşüm herkesin kafasının merakla bana dönmesine neden oldu. "Kusura bakmayın. Devam edin lütfen."

Yiyormuş gibi görünmek için köftemi dilimleyip krakerleri tabakta sağa sola oynattım. Fakat çatal bıçak kullanmakta pek iyi değildim ve *birileriyle sofraya oturmak* bana timsahlarla güreşmek kadar yabancıydı. Ana tabii ki de bunu fark etti.

"Niye böyle davranıyor?" diye fısıldadı abartılı bir şekilde, masanın başında oturduğu yerden. Dimdik duran sırtıma ve bir kuklaymış gibi tuttuğum çatalıma işaret ediyordu.

"Bu konuda pek iyi değil. Nazik ol," diye mırıldandı yanımdaki Lowe.

Ana kafasını salladı ve doğum gününden önce yeni bir çift paten alıp alamayacağı, alırsa hangi renk olacağı ve üzerinde sim olup olmayacağı ve daha da önemlisi, Juno'nun onu antrenman için piste götürüp götürmeyeceği gibi çok önemli konularda konuşmaya döndü. Ben de Lowe'un rahatken nasıl göründüğünü incelemeye koyuldum. Ana'yı gıcık etmek için patenin ne olduğunu ya da doğum gününün yaklaştığını bilmiyormuş gibi davranıyordu. Bir grup isyankârla baş etmeye çalışmadığı zamanlarda biraz olsun gülümsüyordu. Alaycılığı ve doğuştan gelen özgüveni nedense epey rahatlatıcıydı.

"Senin doğum günün ne zaman?" diye sordu Ana bana, Mick beklenmedik astroloji bilgisini sergileyip Ana'ya Başak burcu

olduğunu bildirdikten sonra. Alex ise Kova burcuydu ve yeryüzündeki her şey gibi bu da onu aşırı telaşlandırmıştı.

"Doğum günüm yok," dedim, Mick'in burnunun ucunda çerçeveli gözlüğüyle yatağında uzanıp *Ahmaklar için Zodyak* kitabını okuyuşunu gözümde canlandırırken.

Adam şaşkınlığımı fark edip bana doğru eğilerek, "Eşim burçlarla ilgilenirdi," diye fısıldarken Ana ağzındaki bezelyeleri püskürterek, "Nasıl *doğum günün olmaz*?" diye bağırdı.

"Hangi gün doğduğumu bilmiyorum." Aslında meclis kayıtlarından bulabilirdim çünkü annemin ölümüyle aynı gündü. "Bahar aylarından birinde olabilir."

"Yaşını nasıl takip ediyorsun?" diye sordu Alex.

"Her sene Vampyr Yeni Yılı'nı yaş alma günüm kabul ederim."

"Parti de düzenler misin?"

Ana'ya bakıp başımı iki yana salladım. "Biz parti yapmayız."

"Nasıl yani? Etkinlik, suare, masa oyunu gecesi ya da toplu kan içme töreni falan da mı düzenlemezsiniz?" Alex şoke olmuştu. Ya da belki de rahatlamıştı. Çocukluğunda odasını toplamayı reddettiğinde kim bilir neler anlatarak onu korkutmuşlardı.

"Bizim toplu törenlerimiz yok. Savaş, iş ya da herhangi başka bir strateji yapılmayacaksa kalabalık gruplar halinde bir araya gelmeyiz. Sosyal hayatımız strateji yapmaktan ibarettir." Bir sonraki Babalar Günü'nde babama üzerinde, "*Bu dünyada sadece entrika çevirmeye ve iki üç kişiye önem veririm*" yazan bir kupa almalıydım. Gerçi biz Babalar Günü'nü de kutlamıyorduk. "Ama eğer toplu kan içme törenleri düzenleseydik gelecek vaat eden genç bilgisayar mühendislerinden beslenmeyi seçerdik," diye ekledim ve iştah açıcı bir yemeği hayal ediyormuşçasına dudaklarımı şapırdatıp Alex'in renginin atmasını keyifle izledim.

"Kandan bahsetmişken," dedi Mick, Ana bize "kokteyl" dolduruyormuş gibi yapıp masayı suyla sırılsıklam ederken. "Kan bankasından gelen mesaja göre bu haftanın kargosu birkaç gün gecikecekmiş, Misery."

"G-gecikecek miymiş?" dedi Alex boğulur gibi.

Mick kaşlarını kaldırdı. "Niye bu konuyla bu kadar ilgilendin ki Alex? Umursadığını bilmiyordum."

"Umursamıyorum ama... kan olmazsa Misery ne yiyecek?"

"Sanırım başka bir kan kaynağı bulmam gerekecek. Hmm, kimi seçsem? Bir düşüneyim..." Gerilimi artırmak için parmaklarımı masanın kenarına burdum. Oyunumun Ana üzerinde işe yaradığı belliydi çünkü bana ağzı bir karış açılmış halde bakıyordu. "Kimin kokusu daha güzel..."

Lowe parmaklarını benimkilerin üzerine kapatıp elimi kucağıma indirirken alyanslarımız çarpıştı. Temasımız birkaç saniye daha devam etti.

Yanıyordum.

Titriyordum.

Sonra Lowe dilini şaklattı. "Yemeğinle oynamayı bırak, *karıcığım*," diye mırıldanması neredeyse aşırı samimiydi. Ona gülümseyip gözlerindeki muzip parıltıyı yakaladım. O sırada Alex sandalyesinde iyice büzüşmüştü. "Buzdolabında birkaç torba kan var," diye devam etti Lowe, duvar kâğıdına karışmak ister gibi görünen çocuğa bakarak.

Ana'nın gözleri parladı. "Hadi senin için bir doğum günü belirleyelim," diye önerdi. "Ve kocamaaaan bir parti verelim."

"Iyyy." Burnumu kırıştırdım. "Hiç gerek yok."

"Bence var! Doğum günün bu hafta sonu! Partinde de şişme bir zıplama kulesi olacak!"

"Ben zıplamayı pek sevmem."

"Ayrıca bu hafta sonu ağabeyin burada olmayacak," dedi Mick. Alex'in çatalı tabağına düştü. Bir şeyler değişti ve Lowe köftesini çiğnemeye devam ederken oda birden sessizleşti.

"Partiyi bensiz yapabilirsiniz." Söylediği her sözün kanun olduğunu bilen birinin sakin, çabasız tonuyla konuşuyordu. Sonra kardeşine dönüp göz kırptı. "Miresy zıplarken fotoğraflarını çekmeyi unutma."

Ana hevesle kafa sallarken Mick, "Ya da gitme işini iptal edebilirsin," dedi.

Lowe cevap vermeyip suyundan bir yudum aldı. Bu konuşmayı bir süredir yaptıkları belliydi.

"En azından Cal'i yanında götür."

"Cal davet edilmedi. Hem zaten iki çocuk babası olan bir adamı *öyle* bir şeye karıştırmam."

"Ama *sen* gidiyorsun." Mick'in her zamanki yumuşak sesi sertleşmişti. "En güvendiğin sağ kolun için tehlikeli ama Alfa için..."

Lowe net bir tonla, "Alfa için bu bir görev," diyerek araya girdi.

"Ben elli yıldır bu sürünün üyesiyim ve sana garanti verebilirim ki hiçbir Alfa öyle koşulları kabul etmezdi. Görev sınırını aşıyor, kendini korumayı hiç düşünmüyorsun."

Konunun ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama Mick'in haklı olduğunu düşünüyordum. Lowe gerçekten fazla özveriliydi ve Alfa olunca da kendini tamamen unutmuş gibiydi.

Ya da daha doğrusu, bir çekmeceye kilitlemişti.

"O Alfalar sürü içi ayaklanmalarla başa çıkmak zorunda kalmış mıydı?" diye karşılık verdi Lowe, aynı anda hem sakin hem kaba çıkan sesiyle. Mick azarlandığı için değil de üzüldüğü için bakışlarını kaçırdı.

O sırada, durumu kavrayan Ana lafa girdi. "Lowe?" derken sesi cılızdı. "Bu hafta sonu nereye gideceksin?"

"Kaliforniya'ya." Kıza sıcak bir tebessümle bakarken Lowe'un sesi anında yumuşamıştı.

Ana'nın, "Kaliforniya'da ne var?" diye sormasına minnettardım çünkü az kalsın beni ilgilendirmeyen bir işe daha karışacaktım.

"Orası bizim sürümüzün bölgesine giriyor. Eski bir dostum orada yaşıyor. Koen Amcan da orada olacak."

"Emery senin dostun değil, Lowe," dedi Mick.

"Tam da bu yüzden, evine girme fırsatını geri tepemem."

"Bu bir fırsat değil. Planında sana yardımcı olması için yanında Alex'i ya da teknoloji bilen başka birini götürsen neyse. Ama kendi başına gitmen mantıksız."

"Bir dakika." Çenemi kapalı tutamayacak kadar merakım kabarmıştı. "Emery, Roscoe'nun eşi değil miydi?" Üç adamın yüzüne baktığımda cevaba ihtiyacım kalmadı. "Of, sıçtın desene."

Ana'dan bir fokurdama yükseldi.

"Hayal kırıklığına neden olacak kadar kolaysın," dediğimde kıkırtıları arttı. Sonra Lowe'un sandalyesinin etrafından dolaşıp kucağıma oturarak balık krakerlerimi çalmaya başladı. Bende ne vardı da kucağıma rahatça oturabileceğini düşünüyordu bilmiyordum ama bu durumu bir an önce düzeltmeliydim. "Lowe, bu kadınla gerçekten buluşacak mısın?"

Mick bana onaylayıcı bir tebessüm attı. Alex her zamanki gibi dehşet içindeydi. Lowe ise bir çiçeği bile soldurabilecek bir bakışla yüzüme bakarken, "*Sen de başlama şimdi. Hem kim olduğunu sanıyorsun da beni sorguluyorsun?*" der gibiydi.

Eh, haksız sayılmazdı.

"Yaşanan her şeyin arkasında Emery'nin olduğunu biliyorsun," dedi Mick.

"Ama kanıtım yok. Su götürmez bir kanıt elde edene dek ona karşı harekete *geçmeyeceğim*."

"İstesen yapabilirsin. Güç gösterisi olur."

"Bu tür bir güç gösterisi yapmakla ilgilenmiyorum."

"Max'i sorguladığında cevabını almıştın aslın..."

"Bir Vampyr'in büyüsü altındayken onu kimin gönderdiğini düşündüğünden bahsetti sadece. Böyle bir cevapla hüküm vermek doğru değil." Lowe'un etkileyici yüzü taş gibiydi ama altındaki bitkinliği görebiliyordum. Düzgün biri olmaya çalışmak zor olmalıydı ki bu konuda onu hiç anlayamazdım. Ben daima ahlaki esneklikten yanaydım. "Kendi topraklarında Emery'yle

buluşmak bana delil toplama şansı sunacak."

"Ya da oraya gidip kendini..." Gözleri Ana'ya kayan Mick konuşmasını yarıda kesti ama "*öldürteceksin*" kelimesi masadaki yetişkinlerin arasında asılı kalmıştı.

"Muhafızları karşısında kendimi koruyamayacağımı mı düşünüyorsun gerçekten?" dedi Lowe, sandalyesinde arkasına yaslanarak. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ve diplomatik bir lider olmaktan çok asla yenilmeyeceğini düşünen, kendini beğenmiş bir genç gibi görünüyordu. "Hadi ama Mick. Beni dövüşürken hiç görmedin sanki."

Mick içini çekti. "Henüz sınırını tespit etmemiş olmamız bir sınırın olmadığı anlamına gelmez."

"Olduğu anlamına da gelmez."

Ana kucağımda dönüp bir sincap gibi gövdeme tırmandı ve boynuma sarılıp burnunu saçlarıma sürttü. Bu hayatımda deneyimlediğim *en* yakın fiziksel temastı ve şaşırtıcı şekilde nahoş gelmemişti. "Emery'nin seninle buluşmayı kabul edeceğinden emin misin? Sonuçta kadının..." *Kocasını katlettin.*

"Daveti kendi yaptı," diyen Mick nihayet pes etmiş gibiydi.

"Hadi canım?"

"Bir önceki Alfa'nın eşinin bunu yapması gelenektir. Sürecin barış içinde ilerleyeceğini garanti etmek için."

"Vay canına." Ana kıpırdanıp Lowe'a uzandı ama o, Mick'le bakışma yarışında olduğu için kardeşini fark etmedi. Dikkatini çekmek için koluna hafifçe vurduğumda, sanki onu kızgın ütüyle yakmışım gibi gözlerini kocaman açarak rahatsız bir bakış attı. Kokumun üzerine sineceğini mi düşünüyordu? Sinir bozucu herif.

"Ben bunun bir tuzak olduğunu düşünüyorum," dedi Mick.

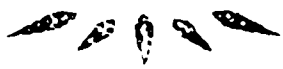
Lowe omuz silkti. Bu hareketi Ana'yı eğlendirince tekrar etti. "Riske girmeye hazırım."

"Ama..."

"Ben kararımı verdim." Sonra Ana'ya dönüp gülümsedi. "Birine şişme kule siparişi vermesini söylerim," dediğinde konu değişmiş oldu ve yemeğin geri kalanı Ana'nın "doğum günüm" için alacağı pastayı planlamasıyla, Alex'in dişlerimle uçan balonları patlatacağımdan endişe etmesiyle ve Lowe'un bizi büyük keyif alıyormuş gibi izlemesiyle devam etti. Yemek bittikten sonra da masada kaldık. Görünüşe göre havadan sudan muhabbetlerle yemek sonrası zaman geçirmek burada normal bir şeydi. Kurtlar'ın sosyal alışkanlıklarının bizden çok farklı olduğunu görmek, Lowe'un eşinin Vampyr bölgesine uyum sağlayıp sağlayamadığını merak etmeme neden oldu. Giderken arkadaşlarını, ailesini, partnerini arkasında bırakmıştı. Şimdi yemek masasında kiminle konuşuyordu? Onu Owen'la muhabbet etmeye çalışırken, Owen'ı ise onun peşine takmak için bir dağ aslanını yakalama düşüncesiyle kaçarken hayal ettim.

Ardından kafamı iki yana sallayıp sohbete geri döndüm. Ana kahkaha atıyor, Lowe sırıtıyor, Alex gülümsüyordu. Mick ise yıllanmış yüzünde kaygılı bir ifadeyle beni izliyordu.

Bölüm 13

Adam, yüzyılın en büyük diplomatik sorununa neden olmayacak olsa kızın babasına yapacaklarını düşünmemek için elinden geleni yapıyordu.

ANA HAKLIYDI. BENİM gibi, bir ornitorengin el-göz koordinasyonuna sahip biri için bile çatıya tırmanmak o kadar zor değildi.

Yukarı ulaşmam on beş saniyeden kısa sürmüştü ve beynimin aşağıdaki mavi yasemin yatağında patlamayacağını bilmek bir anlığına kendimi fazlasıyla güçlü hissettirmişti. Kiremitlerin üzerinde otururken biraz rahatsız olsam da bunu itiraf edecek değildim. Gözlerimi yumup derin birkaç nefes alıp vererek rüzgârın saçlarımla oynamasına izin verdim ve gece göğünün keyfini sürdüm. Dalgalar hafifçe göl kıyısına vuruyor, ara sıra suya bir şeyler düşerek şapırtı sesi çıkarıyordu. *Böcekler bile rahatsız edici değil*, dedim kendi kendime. Bunu ısrarla düşünmeye devam edersem belki inanırdım. Yazık ki ne kadar denesem de başarılı olamadım.

Tam o sırada çatıda Lowe belirdi. Beni hemen fark etmediği için zarif hamlelerle kendini saçakların üzerine çekmesini rahat-

ça izleyebildim. Ardından dehşet verici kenarda dikildi ve baş-parmağıyla işaretparmağını gözlerine bastırdı. Bunu o kadar sert yapmıştı ki karanlıkta yıldızları görmüş olmalıydı. Sonra kolunu indirip yavaş, tek bir nefes verdi.

Bunun *gerçek Lowe* olduğunu düşündüm. Alfa olan, ağabey olan, dost olan, evlat olan ya da bahtsız bir kadının bahtsız kocası olan Lowe değildi. Sadece... Lowe'du. Ve yorgundu. Yalnız görünüyordu. Öfkeli olduğu da kesindi. Tek başına geçirebildiği bu ender dakikaları işgal etmek istemezdim ama rüzgâr arttı ve onun yönüne doğru eserek kokumu da taşıdı.

Kocam hızla bana doğru döndü. Gözleri tamamen gözbebeklerinden oluşuyordu. Elimi kaldırıp tuhafça salladım.

"Ana bana buradan bahsetmişti de," dedim, özel bir anını mahvettiğim için özür diler gibi. "İstersen gidebili..."

Sertçe kafa salladığında kahkahamı bastırdım.

"Burada otururs*an*..." Sağıma işaret ettim. "... benimle rüzgâr arasında kalır, balık türlüsü kokusunu almazsın."

Dudakları seğirirken işaret ettiğim yere geldi ve kazara bana değmemeye dikkat ederek iri bedenini benimkinin yanına yerleştirdi. "*Sen* balık türlüsü hakkında ne bilirsin ki?"

"Hemoglobinden ya da fıstıktan yapılmadığı için pek bir şey bilmiyorum aslında." Ellerimi çırptığımda cırcırböcekleri sessizleşti, sonra şarkılarını söylemeye devam ettiler. "Eee, Emery'nin evine konuşmalarını takip edip Sadıklar'la bir bağlantısı olduğunu ispatlamanı sağlayacak bir casus aygıtı yerleştireceksin, öyle mi? Doğru mu anlamışım? Ama düşman bölgesine kendi başına gideceksin ve seksenlik bir dedenin bilgisayar becerilerine sahipsin. Bu yüzden de büyük tehlikede olacaksın. Aslında, doğru anlayıp anlamadığımı söylemene gerek yok, cevabı zaten biliyorum. Peki kendini ölümün kucağına ne zaman atacaksın? Yarın mı yoksa cuma günü mü?"

Bana bir bank mıyım yoksa postmodern bir heykel miyim anlayamıyormuş gibi baktı. Sonra çenesinde bir kas seğirdi. "Cidden anlamıyorum."

"Neyi?"

"Düşünmeden yaptığın çıkışlara rağmen nasıl hayatta kalmayı başardığını."

"Belki çok zeki olduğum içindir."

"Ya da aşırı derecede aptal olduğun için."

Bakışlarımız birkaç saniyeliğine kilitli kaldı. Bu bakışma, düşmanlıktan ziyade kafa karıştırıcı hisler barındırıyordu. Gözlerini ilk kaçıran ben oldum.

"Beni de götür. Teknoloji tarafında sana yardımcı olurum," demeden önce etraflıca düşünmedim.

Lowe bitkin bir oflamayla güldü. "Kendini öldürtmeden önce gidip yat bence, Misery."

"Ben geceleri uyumam," diye mırıldandım. "Bu arada *kocamın*, kendi başımın çaresine bakamayacağımı düşünmesine birazcık alındım doğrusu."

"Ben de *karımın*, onu koruyamayabileceğim riskli bir duruma dahil olmasına izin vereceğimi düşünmesine alındım."

"İyi, tamam." Samimi, inatçı, kararlı yüzüne baktım. Azalan ay ışığında yanaklarındaki hatlar beni doğrayabilecek kadar keskin görünüyordu. "Ama kendi başına da yapamazsın."

Duyduklarına inanamıyormuş gibi baktı. "Bana ne yapıp yapamayacağımı mı söylüyorsun şu anda?"

"Ah, hiç öyle şey yapar mıyım *Alfa*?" dedim yarı alaycı bir ses tonuyla. Gerçi bana dik dik baktığında buna pişman oldum. "Ama bir bilgisayarı açmayı bile bilmiyorsun."

"Tabii ki biliyorum."

"Lowe. Arkadaşım. Kocacığım. Pek çok yeteneği olan güçlü bir Kurt olduğun aşikâr ama telefonunu gördüm. Seni telefonunu *kullanırken* gördüm. Galerinin yarısı Ana'nın bulanık fotoğ-

raflarıyla dolu çünkü çekerken parmağınla kamerayı kapatmışsın. İnternette bir şey arayacağın zaman Google'daki kutucuğa 'Google' yazıyorsun."

Ağzını açtı. Sonra pat diye kapattı.

"Şimdi de bunun nesinin yanlış olduğunu soracaktın, değil mi?"

"Benimle gelmiyorsun." Sesi netti. Israrcılığıma sinir olup kalkmaya yeltendiğinde suçluluk hissedip kot pantolonundan tutarak onu tekrar aşağı çektim. Bakışlarını onu tuttuğum yere dikti ama sonunda pes etti.

"Özür dilerim. Konuyu kapatıyorum." Şimdilik. "Lütfen gitme. Buraya gelmenin bir sebebi... Bir dakika, sen burada *ne* yapıyorsun ki? Pençelerine bakım mı yapıyorsun? Aya bakarak uluyor musun?"

"Kendime pire ilacı sıkıyorum."

"Al işte. Neyse, ben sana engel olmayayım. İşine bak." Saçlarının arasından böcekleri çıkarmasını bekledim. "Bu saatte uyuyor olman gerekmez mi? *Senin* türün gececi değil." Saat gece yarısını geçmişti ve genelde bu zamanlarda benimle birlikte uyanık olan tek varlıklar cırcırböcekleri olurdu.

"Ben fazla uyumam."

Doğru ya. Ana söylemişti. Ağabeyinin rahatsızlığının... "Uykusuzluk hastalığın var!"

Kaşlarını kaldırdı. "Düzgünce uyuyup dinlenemiyor olmam seni aşırı mutlu etmiş gibi."

"Evet. *Hayır.* Ana sende zatürre olduğunu söylemişti ve..."

Lowe gülümsedi. "İkisini sık sık karıştırıyor."

"Anlaşıldı."

"Kullanmayı bilmediğim Google'a göre..." Yandan ters bir bakış attı. "... bu onun yaşındaki bir çocuk için normalmiş." Uzunca bir süre düşünceli göründü, sonra gülümsemesinin yerini ciddiyet aldı.

"Ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Konuşmayı öğrenmenin mi?"

"O da var tabii. Ama asıl bahsettiğim tamamen hazırlıksızken küçük bir çocuk yetiştirmek zorunda kalmaktı."

"Bahsi geçen çocuğa araç koltuğu alması gerektiğini bilmeyen, gece acıktığında yatmadan önce ona şeker yediren ya da kendisi izlememiş olmasına rağmen ana karakter çocuk olduğu için küçük kızın onunla kendini özdeşleştireceğini düşünerek *Şeytan* filmini izlemesine izin veren salağın teki tarafından yetiştirilmek kadar zor değil."

"Yok artık. Serena'yla ben o filmi on beş yaşımızdayken izlemiş ve bir ay boyunca ışıklar açık uyumuştuk."

"Ana altı yaşında izledi ve sanırım kırklı yaşlarına kadar pahalı terapi seansları alması gerekecek."

Yüzümü buruşturdum. "Üzüldüm. Çoğunlukla Ana için tabii ama sana da üzülmediğimi söyleyemem. Kişiler genelde ebeveynliğe önceden hazırlıklı olurlar. Ne de olsa hiçbirimiz bez değiştirmeyi bilerek doğmadık."

"Ana tuvalet eğitimi aldı. Ama elbette benim tarafımdan değil. Ben eğitseydim bir şekilde çişinin burnundan çıkmasına neden olurdum herhalde." Elini kısa saçlarından geçirip ensesini ovuşturdu. "Onun için gerçekten hazırlıksızdım. Hâlâ öyleyim. Ana ise o kadar *affedici* ki bu beni mahvediyor."

Şakağımı dizlerime dayayıp uzaklara bakarken onu izledim ve kaç gece geç saatlerde buraya çıkıp oturduğunu merak ettim. Burada binlerce kişi için kararlar vermiş, mükemmel olmadığı için kendine küfretmiş olmalıydı. Ne kadar becerikli, özverili ve kendinden emin görünse de sanırım derinlerde kendini pek sevmiyordu.

"Eskiden Avrupa'da yaşıyormuşsun. Hangi şehirdeydin?"

Soruma şaşırmış gibiydi. "Zürih."

"Orada mı okudun?"

Bir iç çekişle omuzları kalkıp indi. "Önce okudum, sonra da çalıştım."

"Bölümün mimarlıktı, değil mi? Benim hiç anlamadığım bir konu. Binalar bana sıkıcı geliyor. Üstüme devrilmedikleri için memnunum gerçi."

"Ben de bütün gün bilgisayarda bir şeyler yazan ve robot istilasından korkmayan kişileri anlamıyorum. *Mario Kart*'ı icat ettikleri için memnunum gerçi."

"Eh, buna sözüm yok." Ses tonu beni güldürdü çünkü onu ilk defa böyle tripli görüyordum. Galiba hassas noktasını bulmuştum. Yine de cömertlik ederek, "Bu evin tarzını çok beğendiğimi söylemeliyim," diye ekledim.

"Buna biyomorfik tarz deniyor."

"Nereden biliyorsun? Okulda mı öğrendin?"

"O da var. Ama bu evi anneme hediye olarak ben tasarladım."

"Ah." Vay canına. Görünüşe bakılırsa bu adam sadece bir mimar değildi, *iyi* bir mimardı. "Eee, üniversitede okurken İnsanlar'ın yöntemine mi uydun?"

Nüfusları daha fazla olduğundan ve eğitim altyapısına daha fazla yatırım yaptıklarından dolayı İnsanlar'ın okul sistemi genelde tek seçeneğimiz olurdu. Vampyr topluluğunda -ve büyük ihtimalle Kurt topluluğunda da- eğitim dereceleri kâğıda basılmaya değer görülmezdi. Ancak bu derecelerle gelen yetenekler paha biçilemezdi. Bunları elde etmek istersek sahte kimlikler edinip İnsan üniversitelerine kayıt olmamız gerekirdi. Vampyrler, sivri dişleri ve güneş sıkıntısı nedeniyle çoğunlukla çevrimiçi dersler almayı tercih ederlerdi. Kurtlar çıplak gözle ayırt edilebilecek özelliklere sahip olmadıkları için daha rahatlardı ama İnsanlar sonradan, pek çok mekâna normalden hızlı atan kalpleri ve yüksek vücut ısısını tespit edebilecek teknolojiler yerleştirmişlerdi. Dürüst olmak gerekirse Vampyrler'in dişlerini bileme zahmetine katlanmalarını hiç beklemedikleri ve bizimle ilgili benzer paranoyalara sahip olmadıkları için şanslıydım.

"Aslında Zürih farklıydı."

"Farklı mı?"

"Kurtlar ve İnsanlar üniversitede beraber okuyorlardı. Hatta birkaç Vampyr de vardı. Ve herkes şehirde yaşıyordu."

"Vay canına." Dünyada, türler arasında çatışmalı bir geçmişin yaşanmadığı, herkesin aynı şehirde kaldığı böyle yerler olduğunu bilsem de bunu hayal etmek zordu. "Hiç Vampyr kız arkadaşın oldu mu?" Yüzükparmağıma işaret ettim. "Bir kere Vampyr'lendiysen geri dönüş zordur."

Bana çilekeş bir bakış attı. "Seni şoke edecek bir şey söyleyeyim mi? Vampyrler bizimle takılmıyordu."

"Kibirli şeyler." Ellerimi kucağıma koyup alyansımla oynamaya başladım. "Niye ta Zürih'e gitmeyi seçtin peki? Roscoe'dan mı kaçıyordun?"

"Kaçmak mı?" Yanakları bir sırıtışla gerildi. "Roscoe benim için asla tehdit teşkil etmedi."

"Ne kadar da cesursun. Ya da narsistsin mi demeliyim?"

"İkisi de olabilir," dedi. Sonra hızlıca ciddiyete büründü. "Bunu anlayacak donanıma sahip olmayan birine dominantlığı açıklamak zordur."

"İnanmıyorum Lowe, yoksa bu *bilgisayarlarla* ilgili bir metafor muydu?" Bana o "*ukalalık etme*" bakışlarından birini attığında güldüm. "Hadi ama, en azından açıklamayı *dene*."

Başını iki yana salladı. "Burnu olmayan birine kokunun nasıl bir şey olduğunu açıklamak zorunda kalsan bunu nasıl yapardın?" Bana beklentiyle bakıyordu. Ağzımı birkaç kez açıp kapattım; ne diyeceğimi bilemedim. "Aynen öyle." Ne demek istediğini kolayca anlatmıştı. "Roscoe meselesi benim için böyleydi. O bir yetişkinken ve ben daha ergenliğe yeni adım atmışken bile biliyordum ki benimle bir dövüşten asla galip çıkamazdı. Bütün sürü de Roscoe da bunun farkındaydı. Şu anda ondan ne kadar tiksinsem de ona meydan okumam için bana bir sebep sunmasının uzun sürmesine minnettarım."

Despot bir lidere dönüşmesinin uzun sürmesine minnettardı yani. "Onu değiştiren ne oldu?"

"Bilemiyorum. Görüşleri birdenbire değişiverdi." Dolgun dudaklarını yalayarak uzak anılara daldı. "Telefon geldiğinde daireme bile uğramadan havalimanına koştum. Annem bir baskına karşı gelmiş ve yaralanmıştı. Ana ise savunmasız kalmıştı."

"Kahretsin."

"O telefon konuşmasından tam on bir saat kırk dakika sonra Cal'in garaj yoluna çekmiş, Ana'yı Misha'nın odasında ağlarken bulmuştum." Sesine rahatsız edici bir duygusuzluk hâkimdi. "Dehşet içindeydim."

Bunu hayal bile edemiyordum. Yoksa... edebiliyor muydum? Serena'nın kayboluşunun ardından ilk birkaç gün boyunca onu delicesine aramakla o kadar meşguldüm ki ne banyo yapmayı ne de beslenmeyi düşünebilmiştim. En son kafam zonklamaya, bedenimde döküntüler çıkmaya başlayınca hatırlamıştım.

"Zürih'e dönebildin mi? Eşyalarını toplamak ve..." *Orada kurduğun hayatına veda etmek için. Belki de orada arkadaşların, sevgilin, çok sevdiğin bir restoran vardı. Belki sabahları geç kalkabiliyor, hafta sonları Avrupa seyahatine gidebiliyor ve canın istediğinde gezintiye çıkıp... ne bileyim, binalara falan bakabiliyordun. Belki hayallerin vardı. Onları geri almaya gidebildin mi?*

Kafasını iki yana salladı. "Ev sahibim birkaç şeyi kargoyla gönderdi, gerisini de attı." Çenesini kaşıdı. "Kirli kahvaltı tabaklarımı eviyede bırakmış olmak beni biraz utandırdı doğrusu."

Kıkırdadım. "Sen tam da busun işte."

"Ne?" Bana döndü.

"Kusursuz olmadığın için hep kendini suçluyorsun."

"Bulaşıklarımı yıkamak istersen her zaman yapabilirsin."

"Tabii tabii." Kalın kafalılık ettiğinde Serena'ya hep yaptığım gibi omzumu Lowe'unkine hafifçe vurdum. Vücudu gerildi ve birkaç saniye sessiz kaldı, geri çekildiğimdeyse rahatladı. "Yani

dominantlık böyle bir şey, ha? O zaman Cal de sürünün ikinci en *dominant* Kurt'u mu oluyor?" Bunlar bana çok yabancı kelimelerdi.

"Biz bir ordu değiliz. Sürümüzde katı bir hiyerarşi yok. Cal sadece çok güvendiğim biri."

Üyelik hakkı babadan çocuğa geçen konseylerden daha işlevsiz olamazlardı. İnsan tarafına bakınca... eh, onlar da Davenport gibi adamları vali yapıyorlardı. Yani bu konuda mükemmel bir çözüm yok gibiydi. "Peki en önemli sağ kolun olabilmek için o da birilerine meydan okumak zorunda kaldı mı? Mesela Ken Bebek'e?"

"Kimden bahsettiğini çok iyi anlamış olmam normal mi?"

Kıkırdadım. "E o da kendisini doğru düzgün tanıtsaydı."

"Ludwig. Adı Ludwig. Sürümüzde, kendi kümelerinden grup toplantısı yöntemiyle seçilen ondan fazla sağ kol var."

"Küme nedir?"

"Birbirine bağlı ailelerin oluşturduğu gruplara küme diyoruz. Genelde coğrafi olarak birbirlerine yakın yerlerde olurlar. Her sağ kol, Alfa'ya rapor vermekle görevlidir. Roscoe'dan sonra yeni sağ kollar seçildi, yani onlar da benim gibi bu işte yeniler. Mick, pozisyonundan ayırmadığım tek kişi oldu."

"Seni öldürmeye çalışmayan tek kişi olduğu için mi?"

"Aynen." Gülüşü acı olabilirdi ama değildi. "O ve eşi, annemin yakın arkadaşlarıydı. Shannon da eskiden sağ koldu."

"Onu sen mi öldürdün?" diye sordum sohbet havasını bozmadan. Beni çatıdan aşağı atmasını istemezdim.

"Misery."

"Emsal olaylara bakınca adil bir soru sordum bence."

"Hayır, bebekliğimde bezimi değiştirmiş olan adamın eşini ben öldürmedim." Şakağına masaj yaptı. "O da karısı da zamanında benimle çok ilgilendiler. Bisiklete binmeyi ve iz sürmeyi onlardan öğrendim."

"Shannon'a ne oldu peki?"

"İki yıl önce, doğu sınırındaki bir çatışmada vefat etti. İnsan tarafıyla yaşanan bir çatışma olduğunu düşünüyoruz." Yutkundu. "Mick'in oğlu da orada hayatını kaybetti. Daha on altı yaşındaydı."

Bu benim halkımın da yapabileceği bir şeydi ama yine de irkilmeden edemedim. "Mick'in neden hep o kadar melankolik olduğunu şimdi anladım."

"Evet. Üzerinde daimi bir keder kokusu var."

"O benim en sevdiğim Kurt." Dizlerime sarıldım. "Bana karşı hep çok nazik oldu."

"Güzel kadınlara zaafı olduğu içindir o."

"Bunun benimle ne alakası var?"

"Kendi görünüşünün farkında değilsin herhalde."

Üstü kapalı iltifatına şaşırarak hafifçe güldüm.

"Neden sürekli bunu yapıyorsun?" diye sordu.

"Neyi?"

"Güldüğünde elinle ağzını kapatıyorsun. Ya da dudaklarını açmadan gülüyorsun."

Omuz silktim. Bunun farkında değildim ama şaşırmamıştım da. "Sebebi açık değil mi?" Kafası karışmış gibi görünmesine bakılırsa değildi. "Pekâlâ, sana en kırılgan yanımı göstereceğim." Derin, abartılı bir nefes aldım ve parmaklarımı üçgen şeklinde birleştirdim. "Bunu bilmiyor olabilirsin ama ben senin gibi değilim. Esasında başka bir türdenim."

"Misery." Elini kaldırıp bileğimi kavradığında nefesim boğazıma takıldı. "Sivri dişlerini niye saklıyorsun?"

"Saklamamı sen söyledin."

"Bir saldırı eylemine agresif şekilde karşılık vermemeni istedim. Eve gelip *karımı* parçalara ayrılmış... ya da başka birini onun yanında paralanmış halde bulmamak için." Eli hâlâ bileğimdeydi. Sıcaktı. Ve az öncekinden biraz daha sıkıydı. Dokunuşu beni yakıyordu. "Bu farklı."

Öyle mi? Sen *beni parçalara ayırmaz mısın?*

"Hadi ama Lowe." Elimi kurtarıp göğsüme bastırdım. "Dişlerimin nasıl göründüğünü biliyorsun."

"Hadi ama Misery," dedi alaycı bir şekilde. "Biliyorum ve bu yüzden de onları neden sakladığını anlamıyorum."

Birbirimize, diğerine kaybettirmeye çalıştığımız bir oyun oynuyormuş gibi bakıyorduk. "Göstermemi mi istiyorsun?" Niyetim onu kışkırtmaktı ama Lowe ciddi bir şekilde kafa salladı.

"Neyle başa çıkmamız gerektiğini görmek isterim."

"Şu anda mı?"

"Göstermek için belirli aletlere ihtiyacın ya da önceden ayarlanmış bir işin yoksa evet. Küvet saatin mi geldi yoksa?"

"Dişlerimi görmek istiyorsun, ha? Şu anda."

Bana acırmış gibi baktı.

"Mesele şu ki..." Lowe'un dişlerimi görmesi fikri neden bu kadar endişe vericiydi bilmiyordum. Belki de dokuz yaşındayken bakıcılarımızın güldüğümü gördükleri anda gülmeyi kestikleri, bir yere giderken bindiğim aracın şoförünün dişlerimi görünce haç çıkardığı günlere dönmeme neden olduğu içindi. Zamanında bunun gibi pek çok olayla karşılaşmıştım. Dişlerimi umursamayan tek kişi Serena'ydı. "Bu bir tuzak mı? Yoksa kalıntılarımın mavi yaseminleri beslemesini izlemek için bahane bulmaya mı çalışıyorsun?"

"Bahaneye gerek yok. Seni istediğim zaman aşağı itebilirim ve sürümdeki hiç kimse beni sorgulamaz."

"Aman ne hoş."

Ellerini abartılı bir tavırla arkasına sakladı. "Tamamen zararsızım."

Aynen, bir mayın tarlası kadar zararsızdı. Tek bir bakışı ve hırıltısıyla koca galaksiyi yıkabilirdi. "İyi, tamam. Ama Kurtlar'a özgü hassasiyetin devreye girip Vampyr dişlerimden tiksinirse bunu kendin istediğini unutma."

Gerçi dişlerimi ne şekilde göstereceğimi bilemiyordum. Hırlayarak mı? Yoksa İnsan diş hekimlerinin diş fırçası reklamlarında yaptığı gibi dudaklarımı kenara çekerek mi? Ya da göstererek anlatmak için Lowe'un elini falan ısırarak mı? Hayır, hepsi saçmaydı. Bu yüzden sadece gülümsedim. Serin hava dişetlerime çarptığında kertenkele beynim yakalandığımdan korkarak çığlık atmaya başladı. Fakat esasında gayet iyiydim.

Lowe'un gözbebekleri irileşti. Sivri dişlerimi her zamanki katıksız dikkatiyle izliyordu. Ne geri kaçmış ne de beni yemek için hamle yapmıştı. Gülümsemesi yavaş yavaş samimi bir hal alırken bakmaya devam etti.

Baktı.

Baktı.

"Sen iyi misin?" Sesim bedenine geri dönmesini sağlamış olmalıydı ki belli belirsiz homurdandı.

"Peki..." Boğazını temizledi. "... onları kullanmıyor musun?"

"Ne? Ah, dişlerimi mi?" Dilimi sağ taraftaki sivri dişimin üzerinde kaydırdığımda Lowe gözlerini yumdu ve kafasını başka yöne çevirdi. Ya çok iğrenmiş ya da korkmuştu. Zavallı, küçük Alfa. "Birkaç istisna dışında hepimiz kan torbalarından besleniriz."

"Ne gibi istisnalar?"

Omuz silktim. "Yaşayan bir kaynaktan beslenmenin modası artık geçti. Sebebi de çoğunlukla fazla uğraş gerektirmesi. Bazen birbirinden karşılıklı kan içmenin sekse dahil olduğunu düşünüyorum ama bizimkilere çocukluğumda elveda deyip sonrasında da berbat bir Vampyr olarak yaşamımı sürdürdüğüm için pek bir bilgim yok." Buradaki nüansları bana açıklaması için Owen'ı ikna etmeliydim sanırım. Gerçi... bir Vampyr'le bu derece yakınlaşmak gibi bir planım da yoktu. "Seni ısırmayacağım, Lowe. Endişe etme."

"Endişe ettiğim yok." Sesi boğuktu.

"Güzel. Pekâlâ, artık sana dosta düşmana korku salan silahlarımı gösterdiğime göre beni yanında Emery'nin evine götürecek misin? Sonuçta gelinine bir balayı borçlusun. Seninle anlaşmak güzeldi. Şimdi gidip valizimi toplayayım da..." Kalkmaya yeltendim ama beni aşağı çekti.

"İyi denemeydi."

İçimi çekip olduğum yerde uzandım ve kiremitler sırtıma batınca yüzümü buruşturdum. Göğü süsleyen yıldızlara bakarken ikimiz de sessizdik. "Sana bir sır vereyim mi?" diye sordum bitkince. "Birilerine itiraf etmeyi asla düşünmediğim bir şey."

Bana bakmak için dönerken kolu uyluğuma sürtündü. "*Bana* söylemek istemene şaşırdım."

Ben de şaşırmıştım doğrusu. Fakat bu sır uzun zamandır omuzlarımda yüktü ve bu gece tam da sır paylaşılacak bir gece gibi hissettiriyordu. "Kayboluşundan birkaç gün önce Serena'yla kavga etmiştik. Şimdiye kadarki en büyük kavgamızdı." Lowe sessizliğini korudu. Tam da bunu yapmasına ihtiyacım vardı. "Sık sık saçma sapan şeylerden kavga çıkarırdık. Bazılarındaysa sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacımız olurdu. Birlikte büyümüştük ve en çok birbirimize sataşırdık. Bilirsin, kız kardeşlerin olayı budur. Serena, bana kötü davranan bakıcılarımızın ceplerine tükürürdü, ben de o seruma ihtiyaç duyacak kadar hastayken başucunda oturup ona müstehcen kitaplar okurdum. Fakat bazı zamanlar telefonunu günlerce açmaması cinnet geçirmeme neden olurdu ve o da benim taş kalpli bir sürtük olmamdan nefret ederdi. Son kavgamızda ikimiz de aşırı hiddetliydik. Sonrasında, evrendeki en zorlu iş olduğunu bilmesine rağmen nevresimimi değiştirmeme yardımcı olmak için evime gelmedi. Şimdi, kavgada bana söylediği şeyler zihnimde dönüp duruyor. Aylardır beslenmemiş köpekbalıkları gibi."

Yattığım yerden Lowe'un yüz ifadesini göremiyordum ve buna memnundum. "Peki bu köpekbalıkları neler diyor?"

"Serena cidden havalı bir şirketin işe alım ekibinden birine beni anlatmıştı. Ülkede sadece birkaç kişinin yapabileceği, zorlu ama çok iyi bir işti. Bana bunun büyük bir fırsat olduğunu, benim için süper olacağını söylüyordu ama ben yeni bir işe girmekte bir mantık göremiyordum. Yani, neden yapacaktım ki? Neden zahmet edecektim? Bunu yapmaktaki amacım ne olacaktı? Ona bunları söylediğimde..." Derin bir nefes aldım. "... bana amaçsız olduğumu, kendim de dahil hiç kimseyi, hiçbir şeyi umursamadığımı, olduğum yerde sabit kaldığımı ve başka hiçbir yöne gitmeyerek hayatımı boşa harcadığımı söyledi. Fakat benim için... bir şeylerin adını koymak zordu. Serena hariç."

... bir duyarsızlık sarmalının içindesin, Misery. Tamam, seni anlıyorum, hayatının ilk yirmi yılını ölmeyi bekleyerek geçirdin ama ölmedin. Buradasın. Artık yaşamaya başlayabilirsin!

Dostum, sen benim annem ya da terapistim değilsin. Yani, sana bunları söyleme hakkını kim verdi bilmiyorum ama...

Benim de bok gibi bir hayatım oldu ama en azından deniyorum. Birileriyle çıkıyor, daha iyi bir iş bulmaya çalışıyor, hobiler ediniyorum. Sen ise zamanın öylece geçip gitmesini bekliyorsun. İçi boş bir kabuktan ibaretsin. Şu hayatta benim dışımdaki kahrolası bir şeyleri, en azından tek bir şeyi umursamanı istiyorum.

Köpekbalıkları kafatasımı kemiriyordu ve ben Serena'yı bulana dek bıkıp usanmayacaklardı. Yine de dikkatlerini dağıtabilirdim. "Her neyse." Gülümseyerek doğruldum. "Artık sana kalbimi açtığıma göre sen de bir soruma cevap verebilir misin?"

"Bunu..."

"Şu eş olayı tam olarak nedir?"

Lowe'un yüzü santim kıpırdamadı. Fakat bu konuşmayı yapmayı hiç istemediğini görebiliyordum. O kadar ki bununla ilgili Babil Kulesi yüksekliğinde bir ton defter yazabilirdim. "Asla anlatmam."

"Niye ki?"

"Olmaz."

"Hadi ama ya."

Çenesini sıktı. "Kurtlar'a özgü bir şey."

"Bu yüzden bana açıklamanı istiyorum zaten." Çünkü bunun, Kurtlar'da evlilikle, medeni birliktelikle ya da aylık faturaları veya partnerlerden birinin iptal etmeyi unuttuğu fazla pahalı dijital yayın platformu ücretini ortak ödemeyi içeren düzenli bir ilişkiyle eşdeğer bir şey olduğunu sanmıyordum.

"Olmaz."

"Lowe, lütfen. Bana daha büyük sırlar konusunda güvendin ama."

"Of, siktir." Yüzünü ekşitip gözlerini ovuşturduğunda kazandığımı anladım.

"Anlamak için gerekli donanıma sahip olmadığım bir başka konu mu bu da?"

Kafasıyla onaylarken neredeyse hüzünlü görünüyordu.

"Dominantlık meselesini anladım ya." Son on beş dakikada epey yol kat etmiştik. "Şans versen belki bunu da anlarım."

Bana döndüğünde birden aşırı yakınımdaymış gibi geldi. "Şans versem," diye tekrar etti, anlaşılmaz bir tavırla.

"Evet. Yüzyıllardır süregelen düşmanlığı sona erdirmek için gerçekleştirilen ve zayıf olan tarafın kanlı ölümü gerçekleşmedikçe devam edecek olan mantıksız birliktelik heves kırıcı olabilir ama..."

"Ama?"

"'Ama'sı yok. Anlat işte, hadi."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Eş demek..." Cırcırböcekleri sustu. Sadece gecenin içinde nazikçe göl kıyısına vuran dalgalar duyuluyordu. "... kaderin demek. Senin için yaratılmış kişi demek."

"Peki bu nasıl oluyor da ayrı üniversitelere gitmek için veda etmek zorunda kalan İnsan liselilerin, birbirlerinin yıllıklarına aşk şarkısı sözleri yazmasından farklı bir şey oluyor?"

Kültürel bir ayıp işlemiş olabilirdim ama omuz silkmesi gücenmediğini gösteriyordu. "Ben hiç liseli bir İnsan olmadım, yani bu deneyimin aynı şey olup olmadığını bilemem. Ancak işin içinde biyoloji olması bizimkini farklı kılıyor diyebilirim."

"Biyoloji mi?"

"Eşle tanışma anında kişide birtakım... fizyolojik değişiklikler gerçekleşir." Kelimelerini özenle seçmesi bir şeyler saklıyor olabileceğini düşündürdü.

"İlk görüşte aşk gibi mi?"

Başını iki yana sallasa da sonra, "Bir bakıma öyle olabilir aslında," dedi. "Fakat bizimki farklı algıların dahil olduğu bir deneyim. Eşini sadece görerek tanıyan birini hiç duymadım." Dudaklarını ıslattı. "En önemli etkenler koku ve temas. Tabii dahası da var. Eşini bulmak, bir Kurt'un beyninde kimyasal değişime neden olur. Bu konuda bilimsel makaleler de yazıldı ama okusan da anlayabileceğini sanmıyorum."

Kurtlar'ın akademik makalelerini okumayı çok isterdim aslında. "Her Kurt'un bir eşi var mıdır peki?"

"Hayır. Bu ender bir şey. Çoğu Kurt, eşini bulmayı beklemez bile. Çünkü tatmin edici romantik bir ilişkiye sahip olmanın tek yolu bu değildir. Örneğin Cal, karısıyla çok mutlu. Onunla bir flört uygulamasında tanıştılar ve seneler süren ayrılıp barışmalar sonucunda evlendiler."

"Yani yuvasını kurdu."

"Bunu bu şekilde adlandıracağını sanmıyorum. Biriyle eş olmak, aşkın daha üstün bir hali değildir. Hayatını en yakın arkadaşınla geçirip farklı özelliklerine zamanla âşık olmaktan daha kıymetli de değildir. Sadece farklıdır."

"Madem bu kadar mutlular, karısı aynı zamanda eşi olamaz mı? Cal onunla tanıştığında işaretleri fark etmemiş olamaz mı?"

"Olamaz." Lowe, ay ışığıyla aydınlanmış göle baktı. "Gençken, Koen'ın kız kardeşi eşiyle tanıştığında oradaydım. Koşuya çık-

mıştık. Kadının kokusunu aldığında sahanın ortasında öylece kalakaldı. Kalp krizi geçiriyor sandım." Gülümsedi. "Bunun, yeni renkleri keşfetmek gibi bir şey olduğunu söyledi. Gökkuşağına birkaç yeni kuşak eklenmiş gibi."

Şakağımı kaşıdım. "Güzel bir şeye benziyor."

"Gerçekten... güzel bir şey. Her zaman aynı olmuyor ama," diye mırıldanırken kendi kendine konuşuyor, düşüncelerini bir işlemden geçiriyordu sanki. "Bazen kalbin derinliklerinde oluşan bir his, bazen de göğsünü kavrayan ve asla bırakmayan güçlü bir çekim oluyor. Dünyanı sarsıyor ama aynı zamanda... orada öylece *duruyor*. Yeni ama zamansız bir şey."

"Sen de böyle mi hissettin? Eşini görünce yani."

Bu sefer bana bakmak için döndü. Cevabı basit bir "Evet," oldu ama öncesinde neden o kadar beklediğini anlamadım.

Tanrım, bu gerçekten korkunç bir durumdu.

Lowe'un bir eşi vardı ve bu muhteşem bir şeydi. Fakat bahsi geçen eş şu anda *benim* halkımla yaşamaya mahkûmdu, Lowe da *benimle* evli kalmaya.

"Çok üzgünüm," dedim.

Bakışları sakindi. Fazla sakin. "Üzülmeni gerektirecek bir şey yok."

"İster üzülürüm ister özür dilerim. İstersem de kendimi yerlere atıp ağlarım ve..."

"Neden özür dileyeceksin ki?"

"İşte. Neyse ki en fazla bir yıl sonra buralardan gideceğim." Lowe'un iyi olup olmaması benim sorumluluğum değildi ama adamın elinden çok fazla şey alınmış, omuzlarına ağır görevler yüklenmişti. "O zaman eşinle bir araya gelip, sonsuza dek birbirinizi ısırarak mutlu mesut yaşayabileceksiniz. Kurt ilişkilerine ısırma dahil, değil mi?"

"Evet. Isırma..." Bakışları boynuma kayıp orada kaldı. "... önemli."

"Acı veren bir şey gibi. Mick'inki öyle görünüyor."

Lowe boğuk sesle, "Hayır," derken hâlâ üzerimde olan gözleri nabzımı hızlandırmıştı. "Doğru yapılırsa acı vermez."

Onun vücudunda bir yerlerde de, tişörtünün yumuşak kumaşının altına, tenine işlenmiş sır misali bir ısırık izi olmalıydı. Tabii o da eşine, gecenin bir yarısı izi sürülecek, bir gün eve dönmesini sağlayacak bir yara izi vermişti.

O anda aklıma bir şey geldi. Dehşet verici bir ihtimal.

"Bu her zaman karşılıklı oluyor, değil mi?"

"Isırmak mı?"

"Eş meselesini diyorum. Biriyle tanışıp onun eşin olduğunu hissettiğinde ve *biyolojin* değiştiğinde... onunki de değişiyor, değil mi?" Sözlü bir cevaba ihtiyacım olmadı çünkü kötü haberi yüzünde görebiliyordum. *Hayır. Öyle bir şey olmuyor.* "Of, kahretsin."

Ben romantik biri değildim ama bu gerçekten berbat bir şeydi. Birinin kaderin olması ama seninle aynı şeyleri hissetmemesi... hissedememesi... Dünyadaki tüm duyguları aynı anda hissedip karşılığını alamamak, karşıdakinin seni anlayamaması ve sana bağlanamaması... Kimya ve fizikle inşa edilmiş köprünün yarım kalması... Tüm bunlar korkunçtu.

O köprüden düşüş cidden can yakardı.

"Bu çok fena."

Düşünceli bir şekilde kafa salladı. "Öyle mi?"

"Müebbet hapis gibi bir şey." Varlığını bile bilmeyen bir hücre arkadaşıyla ömür boyu baş başa kalacak, şartlı tahliye bile alamayacaktın.

"Belki." Lowe'un omuzları anlık olarak gerilip gevşedi. "Tamamlanmamışlık hissi biraz yıkıcı olabilir, evet. Ama sadece diğer kişinin dışarıda bir yerlerde olduğunu bilmek bile..." Boğazı hareket etti. "... mutluluk verebilir. Dünyada güzel bir şeyin var olduğundan haberdar olmak başlı başına tatmin edici bir şey olabilir." Dudakları birkaç kez açılıp kapandı. Kelimeleri ölçüp tartarak söylenecek doğru şeyleri bulmaya çalışıyor gibiy-

di. "Bazı şeyler karşılık olmadan da keyif verebilir. Belki her şey *sahip olmakla* ilgili değildir."

Ona inanamayarak güldüm. "Eşinden karşılık bulmuş biri olarak fazla bilgece konuşuyorsun."

"Öyle mi diyorsun?" Bunu komik bulmuştu. Ama gözlerinde başka bir duygu daha vardı.

"Karşılıksız aşkı yaşamış biri asla böyle konuşmaz."

Gülümsemesi gizemliydi. "Sen öyle bir aşk mı yaşadın?"

"Hiç aşk yaşamadım." Çenemi dizlerime dayadım. Parıldayan göl yüzeyini izleme sırası bana gelmişti. "Ben bir Vampyr'im."

"Vampyrler âşık olmaz mı?"

"Öyle değil. Biz böyle şeyleri konuşmayız."

"İlişkiler gibi şeyleri mi?"

"Duygular gibi şeyleri. Bunlara değer verecek şekilde yetiştirilmedik. Bize sadece çoğunluğun iyiliğini, türümüzün devamını getirmeyi düşünmemiz öğretildi. Geri kalan şeyler hep ikinci plandaydı. En azından ben öyle anlıyordum. Halkımın geleneklerini kavramakta pek de iyi değilim. Serena bana Vampyr topluluğunda neyin normal olduğunu sorardı ama hiç cevap veremezdim. Teminat olarak görevimi bitirip eve geri döndüğümde..." Yüzümü buruşturdum. "... nasıl davranacağımı hiç bilemedim. Dil'i doğru düzgün konuşamıyordum. Olan biteni kavrayamıyordum. Anlayabiliyor musun?" Evet, kesinlikle anlayabiliyordu.

"Bu yüzden mi İnsan tarafına geri döndün?"

Evet diye cevap vermek yerine, "Oradayken, kendi halkımın arasında olmadığım için yalnız hissetmem o kadar da incitmiyordu," dedim.

İç geçirip dizlerini göğsüne doğru çekerek ellerini aralarına sıkıştırdı. O sırada zihnimde bir düşünce titreşti: Şu anda, burada kendimi pek de yalnız hissetmiyordum.

"Haklısın, Lowe. Eş konseptini anlayabilecek donanıma sahip değilim ve biriyle tanışıp da hemen o anda, bahsettiğin türden

bir bağ hissetmeyi hayal edemiyorum. Ama..." Gözlerimi yumup on beş yıl öncesine gittim. Bir bakıcı kapımı tıklatmış ve beni, simsiyah gözleriyle gamzeleri olan siyah saçlı bir kızla tanıştırmıştı. Titrek bir nefes aldım. "... bunun için gerekli yazılımı kendime yükleyebildim. Serena sayesinde. Bazı zamanlar onu hayal kırıklığına uğratmış ve kızdırmış olabilirim ama büyük resme bakınca bunlar hiçbir şey. Emery'yle tek başına yüzleşmek ya da sürün için her şeyini feda etmek istemeni anlıyorum. Çünkü ben de Serena için aynı şeyi hissediyorum. Ve duygulardan konuşmak benim için aşırı *zor* olduğu için tam olarak nasıl ifade edeceğimi bilemediğim sebeplerden ötürü seninle gelmek istiyorum. Ana'ya zarar vermek isteyen kişiyi bulmana yardımcı olmak istiyorum. Sonunda bir şeyleri umursayan bu halimi görse Serena benimle gurur duyardı, eminim."

Lowe ay ışığı altında uzunca bir süre beni inceledi. "Etkileyici bir konuşmaydı, Misery."

"Etkileyici benim göbek adımdır."

"Senin göbek adın Lyn."

Sıçayım. "Dosyamı okumayı kessen mi artık?"

"Asla." Bir nefes alıp kafasını geriye yatırdı ve deminden beri haritasını çıkardığım yıldızları inceledi. "Eğer seni yanımda götürürsem bunu benim tarzımda yapacağız. Güvenliğinden emin olmak için."

Kalbim umutla çırpındı. "Peki tarzın ne? Mimari olarak? Korint sütunları mı?"

Komik olmadığımın farkındaydım. Eh, zaten o da komik değildi.

"Benimle gelirsen işaretlenmek zorundasın, Misery."

Bölüm 14

Kızın tadı da aynı kokusu gibiydi.

LOWE'UN GARAJINA PARK edilmiş hibrit araçla yirmi saatlik bir yolculuk yapacağımızı ya da İnsan kanına maruz kalmamak için burnuma pamuk tıkamak zorunda kalacağım bir ekonomi sınıfı uçuşla gideceğimizi sanmıştım.

Karşımda bir Cessna görmeyi kesinlikle *beklemiyordum.*

"Tatlım," diye sordum, güneş gözlüğümü burnumun ucuna indirerek. "Biz zengin miyiz?"

Bana ters bir bakış attı. "İnsan havayollarının çoğunu kullanmamız yasak olduğu için buna sahibiz, *hayatım.*"

"Ah, anlıyorum. Ben de bu yüzden daha önce hiç uçağa binmedim zaten."

Lowe'un, Vampyr gelinini Emery'nin evine götürme kararının Mick, Cal ve Ken Bebek Ludwig tarafından epeyce sorgulandığını belirtmeden geçemeyecektim. Alacakaranlığın soluk ışıklarında hepsinin kanı gerginlikle, endişeyle ve dillendirilmemiş itirazlarıyla zonkluyordu.

Gerçi itirazlarını dillendirmiş de olabilirlerdi. Günün çoğunu dolabımda komaya girmiş gibi uyumakla geçirdiğim için bağırışları duymamış olma ihtimalim vardı ve bundan çok memnundum. Memnun olduğum bir diğer şey de uyanık olduğum vakti Alex'le birlikte teknolojik yardımcılarımızı ayarlamakla geçirmiş olmaktı.

"Biri Lowe'u öldürmeye kalkışırsa, Alfa'n için canını vermek senin görevindir," demişti çocuk bana, bir Rubber Ducky USB'yi* gösterirken.

"Onunla bir gümüş kurşun arasına atlayacak değilim." GSM dinleme aygıtını ışığa tutarak incelemiştim. Gerçekten çok şıktı. "Gerçi yalnızca gümüş kurşunla mı öldürülebiliyorsunuz bilmiyorum."

"Normal kurşunla da oluyor. Her neyse, eğer evlenerek sürüye dahil olursan sürünün Alfa'sı senin de Alfa'n olur. Bir Alfa'yla evlendiysen zaten o *yüzde yüz* senin Alfa'ndır."

"Hı-hı, tabii. Şuradaki mikrodenetleyiciye bakabilir miyim?"

Alex'in bu küçük, özel havaalanına bizi yolcu etmeye gelmemesine üzülmemiştim zira diğerlerinden yeterince hiddet yüklemesi almıştım. Bar fedaileri gibi dikilmiş, dudaklarını birbirine bastırmış, kaşlarını çatmışlardı. Kucağında gaz çıkaran bir bebek gibi Parıltı'yı tutan Mick başını iki yana sallayıp duruyordu. (Evet, Parıltı da buradaydı çünkü prizlere oyun hamuru tıktığı için son iki saatte belki on kez azarlanmış olan birinin dediğine göre kendisi "kıymetli bir aile üyesi"ydi ve "uçakların *vuuu* diye uçmasını izlemeye bayılıyor"du.) Juno, bu işe en az karşı çıkan kişiydi ve bunun için minnettardım. Gelenlerin arasında en mutlu olansa, Lowe'dan bir sürü hediye, şeker ve yeteneklerini epeyce aşsa da Hollywood tabelasındaki *L* harfini getirme sözünü almış olan Ana'ydı.

---

* Masum bir USB bellek gibi görünen fakat içindeki kodlar sayesinde cihazlardaki hassas verileri ele geçirip sömürebilen bir aygıt. (ç.n.)

Muhtemelen alfabe becerimden şüphelendiği için bana eğilerek, "Liliana'nın *L*'si," dedi ve Parıltı'ya, hayvanın büyük bir mutlulukla mırıldamasına sebep olan şeyler yapmak için yanımdan ayrıldı.

Lowe eğilip kardeşinin alnına bir öpücük kondurduktan sonra bana, "Hadi gidelim," dedi. Ben de küçük kıza el salladıktan sonra dönüp uçağa bindim. İçerisi lüks bir uçağın iç mekânından ziyade hoş bir oturma odasıyla bir Amtrak treninin birinci sınıf kompartımanının karışımıydı.

"Pilot bir Kurt mu?" diye sordum, Lowe'un peşi sıra uçağın ön kısmına ilerlerken. Dar bir yer değildi ama ikimiz de uzun olduğumuz için dar hissettiriyordu.

"Evet." Kokpitin kapısını açtı.

"Kim..."

Pilot koltuğuna kendisi yerleştiğinde çenemi kapattım. Düğmelere hepsini çok iyi biliyormuş gibi hızlıca bastı, kocaman kulaklıklarını taktı ve kısık sesle hava trafiği kontrol görevlileriyle konuştu.

"Of, siktir." Gözlerimi devirdim. Mimarlık eğitimi almakla bir sürünün liderliğini yapmak arasında tam olarak hangi noktada hava aracı kullanma lisansı aldığını sormayı çok istesem de benden tam olarak bunu beklediğinden şüphelendiğimden dolayı kendimi tuttum. "Gösterişçi," diye mırıldanıyordum ki yardımcı pilot koltuğuna oturmak için ilerlediğim sırada kalçamın sağ tarafını çıkıntılardan birine çarptım.

Lowe bana yamuk bir sırıtış attı. "Kemerlerini bağla."

Adam, diğer her şey gibi uçmayı da çok kolay gösteriyordu. Gökyüzünde, dev metal bir kuşun içinde olmak dehşet verici olmalıydı ama burnumu soğuk cama dayayıp gece göğünü, ışıkları ve karanlık çölü izlemeye koyuldum. İniş izni alana kadar da aynı pozisyonda kaldım.

"Misery," dedi Lowe, yumuşak bir sesle.

"Hıı?" Yukarıdan bakınca okyanus hiç hareket etmiyordu.

"İniş yaptığımızda..." diye başladı ama sustu.

Suskunluğu fazla uzun sürünce yüzümü soğuk camdan ayırdım. "Off." Saatlerdir hareket etmemek vücudumun kaskatı kesilmesine neden olmuştu. Dar kabinde boynumu esnetmeye çalışırken yanlış bir butona basmamak için elimden geleni yaptım. "Hareket etmek canımı acıtıyor." Omurgamı iyice esnettikten sonra sırtımı dikleştirmeyi başardığımda Lowe'un aşırı yoğun bakışlarıyla karşılaştım. "Ne?" diye sordum savunmacı bir şekilde.

"Yok bir şey." Kafasını hızla kontrol paneline çevirdi.

"'İniş yaptığımızda' diyordun."

"Evet."

"Bunun bir cümle değil, yan cümlecik olduğunun farkındasın, değil mi?"

Kaşını kaldırdı. "Şimdi de başıma dilbilimci mi kesildin?"

"Olumlu bir eleştiri yapmak istedim sadece. İniş yaptığımızda ne olacak?"

Dilini yanağının içinde gezdirdi.

"Eee, söyleyecek misin?"

Kafa salladı. "Emery ve diğerlerine, senin sürümün bir üyesi olduğun ve sana karşı hiçbir şiddet gösterisini tolere etmeyeceğim mesajını vermem gerek. Fakat bu sadece *sözlü* bir mesaj olmayacak."

"Bunu beni işaretleyerek yapacağını söylemiştin. Doğru mu hatırlıyorum?" Bu her neyse artık. İniş pistinin kırpışan ışıkları ve türbülans midemi bulandırıyordu. Dikkatimi Lowe'a verdim. "*Ahmaklar için Mimari* kitabını hemen şu anda hızlıca okumam ya da Gotik mimariyle Art Deco tarzını birbirinden ayırt edebiliyormuşum gibi davranmam falan gerekmiyor, değil mi?"

İfadesiz yüzünü bana çevirdi. "Şaka yapıyorsun."

"Lütfen önüne bak."

"İkisini ayırt *edebiliyorsun* değil..."

"Kocacığım, hayatım, bunun cevabını çok iyi biliyorsun. *Uçağı indirirken* lütfen önüne bakar mısın?"

Önüne döndü. "Kokularla ilgili bir şey," derken konuyu değiştirmek için kendini zorladığı açıktı.

"Hiç şaşırmadım. Kokuyla ilgili olmayan ne var ki?" Son zamanlarda gelişme kaydetmiş ve kokuma tepki vermemeye başlamıştı. Belki yaptığım banyolar işe yaramıştı. Belki de Serena'nın balık pazarı yakınlarında yaşamaya alışması ve kira sözleşmesi bitmeye yakınken kokuyu rahatlatıcı bulmaya başlaması gibi Lowe da bana alışmıştı.

"İkimiz de aynı kokarsak onlara gerekli mesajı iletmiş oluruz."

"Yani sen de köpek nefesi gibi mi kokmalısın?" diye takıldım.

"Bunu ben yapmak zorundayım," derken sesi çatallıydı.

"Neyi?"

"Senin..." Uçak zarif bir sarsılmayla piste değdi. "... benim gibi kokmanı sağlamalıyım."

Şeritte hızla ilerlerken koltuğumun kollarını sıktım. Karşımızdaki binaya çarpıp pelteye dönüşeceğimizle ilgili senaryolar kafamda dönerken dehşet içindeydim. Sonra giderek yavaşladık ve Lowe'un sözleri giderek anlam kazandı.

"Senin gibi kokmak mı?"

Son manevralarla meşgulken kafasıyla onayladı. O sırada, hangarın kapısında toplanmış küçük kalabalığı fark ettim. Emery'nin karşılama komitesi bizi katletmeye hazırdı.

"Sorun değil. Bedenime ne yapmak gerekiyorsa yapabilirsin," dedim dalgınca, kalabalığın arasında en çok kimin bana sarımsak fırlatma potansiyeli olduğunu ölçmeye çalışırken. "Ama önceden uyarayım. Serena her zaman ne kadar iğrenç ve soğuk olduğumdan yakınır. Üç derecelik fark cidden belli oluyor."

"Misery."

"Ciddiyim, benim için önemli değil. Ne yaparsan yap."

Manevralar sonlandı ve Lowe kemerlerini çözüp bizi bekleyen Kurtlar'ı inceledi. Beş kişi vardı ve hepsi çok uzundu. Gerçi ben de uzundum. Keza Lowe da.

"Eğer bize saldırırlarsa..."

"Saldırmayacaklar," diye araya girdi Lowe. "Şimdi değil."

"Ama bunu yaparlarsa benim de bir faydam..."

"Biliyorum ama onlarla kendim ilgilenebilirim. Hadi, fazla vaktimiz yok." Bileğimi kavrayarak beni ana oturma alanına çekti. Burası kabinden daha geniş olsa da karşılıklı durmamız için fazla dardı. "Ben..."

"Ne yapman gerekiyorsa yap." Bazıları hayvan formunda olan Kurtlar'ı havalandırma deliklerinden görebilmek için boynumu uzattım.

"Misery."

"Acele et ve..."

"*Misery*." Sesindeki emir tonuyla irkilerek ona döndüm. Kaşları öfkeyle çatılmıştı. "Açık rızanı almam gerek."

"Ne için?"

"Kokumun üzerine sinmesi için geleneksel Kurt yöntemini kullanacağım. Bunun için tenimi ve... dilimi sana değdirmem gerek."

Ah. *Ah.*

Elektrik yüklü, sıvı bir şey vücudumun içine aktı. Bununla sadece tek bir şekilde başa çıkabilirdim; gülerek. "Ciddi misin?"

Ciddiyetle kafa salladı.

"Tükürük sürdüğün parmağını diğerinin kulağına sokma şakası gibi mi?"

Elini boynuma doğru kaldırdı.

Ve durdu.

"Sana dokunabilir miyim?" İznimi istiyordu ama sebebi özgüvensizlik ya da çekingenlik değildi. Başımla onayladım. "Kurtlar'ın koku bezleri... burada bulunur." Başparmağının iç

kısmını boynumun sol tarafındaki çukura değdirdi. "Burada da." Bu defa sağ tarafa değdi. "Ve burada." Elini boynuma sarıp avcunu enseme bastırdı. "Bir de bileklerde."

"Ah." Boğazımı temizledim. Kıvranmamak için kendimi zor tutuyordum çünkü bir tuhaf hissediyordum. Hissettiğimin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Bana bakışlarında, soluk ve delici gözlerinde bir şey vardı. "Bu... şey... ilgi çekici bir anatomi dersiydi. Ama... Aha, *şimdi* anladım. Düğünümüzde tenime çizilen yeşil işaretler! Ama benim..."

"Koku bezlerin yok," dedi, vergiden daha öngörülebilirmişim gibi. "Fakat bedeninde nabız noktaları, kanının tenine daha yakın aktığı bölgeler var. Ve buralardaki sıcaklık..."

"... kokuyu artıracak. Kan konusuna hâkimim."

Kafa sallayıp beklentiyle gözlerime baktı. Sonra ne beklediğini anlamadığımı fark etti. "Misery. İzin veriyor musun?"

Hayır diyebilirdim. Hayır diyebileceğimi, o zaman beni korumak için başka bir yol bulacağını ya da bunu yaparken öleceğini *biliyordum*. Çünkü o böyle bir adamdı. Belki de bu yüzden ona başımla onay verip gözlerimi yumdum. Çok da büyütülecek bir şey olduğunu sanmıyordum.

Fakat birkaç saniye içinde durumun öyle olmadığını anladım.

Her şey ısıyla başladı. Bana yaklaşırken sıcaklığı üzerimi bir battaniye gibi örttü ve kanının nefis kokusu burun deliklerime doldu. Ardından dokunuş geldi. Önce bir eliyle çenemi kavrayarak beni sabit tuttu, başımı sağa yatırdı ve... sanırım tenime değen burnuydu. Boynumda yukarıdan aşağı bir çizgi çizdi ve kanımın en güçlü aktığı bölgelere birkaç kez burnunu sürttü. Sonra bir kez kokladı. Ve bir daha, derince bir nefes çekti. Yukarı doğru çıkarken kirli sakalı cildimi gıdıkladı.

"İyi misin?" diye sordu, kısık bir hırıltıyla.

Kafa salladım. Evet, iyiydim. İyiden de iyiydim ancak nedenini ve nasılını bilmiyordum. "Üzgünüm," dedim neden sonra.

"Neden?" Sözcük tenimi titreştirdi.

"İşte." Dizlerimin bağının çözülmek üzere olduğunu hissedince bacaklarımı birbirine bastırdım ama işe yaramadı. Bu yüzden körlemesine yukarı uzanarak Lowe'un omzunu buldum ve dengemi sağlamak için tutundum. "Kokumu sevmediğini biliyorum."

"Kokuna *bayılıyorum*."

"Saatlerce banyo yapmam *işe yaramış* demek. Ah..."

Dilini değdirmekten bahsettiğinde düşündüğüm şey... dudaklarının boğazıma dokunup aralanması ve dilinin tenimde yumuşak, uzun bir çizgi çizmesi *değildi*. Bu gerçek bir öpücüğe benziyordu. Sanki Lowe Moreland boynumu öpüyordu.

Dişlerini cildimde gezdirip hafif bir ısırıkla nokta koyduğunda neredeyse inleyecektim ama son anda tiz sesimi yutmayı başardım ve...

Tanrım. Niye bu kadar muhteşem hissettirmek zorundaydı ki?

"Bu benim için olduğu kadar senin için de tuhaf mı?" diye sordum, midemde çırpınan kanatları görmezden gelmeye çalışarak. Çünkü hisler giderek daha hızlı şekilde vücudumun güneyine doğru akıyordu. *Tahrik olmuştum* ve bunun bir orman yangını misali *süratle* yayılabileceğini biliyordum. Zihnime kanla, dokunmakla ve belki sikişmekle ilgili türlü türlü düşünceler doluyordu ve Lowe'un, vücudumda gerçekleşen diğer şeylerle birlikte bunların da kokusunu alabileceğinden korkuyordum.

Benim kokumu almasından korkuyordum.

"Hayır," diye hırladı.

"Ama..."

"Tuhaf değil." Başını boynumdan kaldırdı. Az kalsın yaptığı şeye devam etmesi için yalvaracaktım ama buna gerek kalmadı. Boynumun diğer tarafına geçtiğinde rahatlayarak inlememek için kendimi tuttum. Bu defa avcuyla kafamın arkasını kavradı ve birkaç saniye boyunca başparmağıyla kulakmememi okşadı.

Vücudum onun için çok kıymetli, çok güzel bir şeymiş gibi yavaşça, huşuyla nefes alıyordu. "Mükemmel," dedi ve ağzını tekrar indirdi.

Önce kulakmememi hafifçe ısırdı, ardından dilini çene hattımda kaydırdı. Son olarak, tam ben koku sürmenin sandığımdan daha farklı bir şey olduğunu düşünürken boğazımın en alt kısmına doğru kayıp tenimi *emdi*.

O inledi.

Bense keskin bir nefes aldım.

Elim, yüzünü boynuma daha da gömmesini sağlamak için yukarı kaydığında ikimiz de titrek birer nefes verdik. Lowe tenimi nazikçe çekiştirdiğinde hissettiğim elektrik misali uyarılma sayesinde içime bir ılıklık yayıldı. Sıcaklığı Vampyrler'inkine göre epey yüksek olan Kurt bedeniyle aramızdaki bir santimlik boşluk olasılıklarla doluydu. Ve bana doğru yaydığı *ısı*...

Göğüslerim sancıyordu, meme uçlarım taşlaşmıştı ve gövdemi ona doğru germek istiyordum. Tenlerimiz birbirine dokunsun istiyordum. Lowe'un bedeni kaya gibi sertti, bense çok yumuşaktım. *Leziz bir şekilde* gürleyen kalbi, beni ona çeken sersemletici, tanımlanamaz bir etkiye sahipti. Kollarının arasında kıvranıp kendimi ona bastırmaya, birazcık sürtünmeye çalıştım ama yapamadım.

Çünkü Lowe geri çekilmişti. Omzumu kavrayıp beni kafamın arkasını görecek şekilde çevirdi. Dengemi bulmak için koltukların birinin başlığına tutunurken nefesim kesildi.

"Buna iznin var mı?" diye sorarken parmaklarını boğazımın alt kısmına sardı. Daha sorusu bitmeden olumlu yanıt verdim, o da zaman kaybetmeden gür saçlarımı kenara çekti, kalçamı avuçladı ve bedenimi kendininkine yasladı.

Sonunda istediği pozisyonu aldığımda eğildi.

Dişleri bu kez *sertçe* enseme kapandığında ani, sapıkça bir zevkle doldum. Az önce içimde tutmayı başardığım çığlık boğa-

zımı yakarak dışarı taştı. İçimde baş döndürücü, yakıcı bir baskı vardı ve giderek artmasına katlanabilir miyim bilmiyordum. Lowe'un avcu karnımda aşağı doğru kayarak beni kendine daha da bastırdı. Kalça kıvrımım kasıklarını bulduğunda tatmin olmuş hırıltısı tüm sinir uçlarımı harekete geçirdi.

Kanım bir şarkı tutturmuştu. Kulaklarım gürlüyordu. Bedenim eriyordu.

"Siktir," dedi Lowe, ısırığının etkisini yatıştırmak istercesine dilini son bir kez omurgamın en üst çıkıntısına sürterken. Sonra birden donduğumu hissettim. Titriyordum. Döndüğümde benden birkaç adım ötede duruyordu ve gözleri kapkara olmuştu.

Kulaklarımdaki kükreme iyice artmıştı çünkü aslında kulaklarımda değildi. Pistte uçağımıza doğru bir araç ilerliyordu.

Emery.

"Özür dilerim." Lowe'un sesi, sanki ses telleri zımparalanmış gibi çıkmıştı. Yana sarkmış elleri refleksle seğiriyordu. Benim elim de boğazımdaki ıslak bölgeye yapışıp kalmıştı.

"Ben..." Enseme masaj yaptım. Dokunuşunu hâlâ hissedebiliyordum. "Bu..."

"Özür dilerim," diye tekrar etti.

Sivri dişlerim, daha önce hiç hissetmediğim bir *arzuyla* sızlıyordu. Alev almadıklarından emin olmak için dilimi üzerlerinde gezdirdiğimde beni izleyen Lowe'un dudakları aralandı. Bana doğru otomatik bir adım attı, sonra bu kontrolsüzlüğüne şaşırmış gibi tekrar geri çekildi.

Bu benim için yeni olabilirdi ve bir Kurt olmayabilirdim ancak az önce aramızda yaşananların bir "*dur kimliğini gizlemek için kokumu hızlıca sana süreyim*" anı olmadığından emindim.

Farklı bir şeydi.

Cinsel bir deneyimdi.

Ve bunu *ben* biliyorsam *Lowe'un* bilmiyor olma ihtimali yoktu.

"Lowe." Bu konuyu konuşmalıydık. Ya da bundan sonra asla açmamalıydık.

Bana bakışı ikinci seçenekten yana olduğunu söylüyordu. "Yaptım," dedi kendi kendine. Gözleri camlaşmıştı. "Bitti."

"Şimdi daha iyi mi?"

Ağzında bir süre daha tutmak istediği bir tat varmışçasına dudaklarını birbirine bastırdı. "Ne daha iyi mi?"

"Nasıl kokuyorum yani?"

"Benimmişsin gibi," dedi hırıltılı sesiyle. "Bana aitmiş gibi kokuyorsun, Misery."

Vücuduma küçük ürpertiler yayıldı.

Eh, demek ki hedeflediğimiz şeyi gerçekleştirmiştik.

Bölüm 15

Kız, hayal ettiği gibi değildi. Adam, küçüklüğünden beri onun nasıl biri olacağını gözünde canlandırdığını tabii ki de itiraf etmeyecekti fakat yüreğinin derinlerinde, zihninin gerilerinde hep bir umut beslemişti.
Kız, hayal ettiği gibi değildi. Mümkün olan her şekilde, hayallerinin bile ötesiydi.

EMERY MESSNER, KORKUTUCU bir kadındı. Sebebi de gerçekten hoş birine benzemesiydi.

Bizi kontrolden çıkmış, öfkeden kudurmuş, kana susamış şekilde karşılamalarını beklemiştim. Tehditler, öngörülemez şeyler ummuştum. Aksine ellilerindeki tatlı bir kadınla karşılaşmıştım. Örgü hırkasının yakasında *Umut Sevgi Cesaret* broşu bile vardı. Ben karakter değerlendirmede pek başarılı değildim ancak Emery nazik, dostane ve son derece candan biri gibi görünüyordu. Kalbi kısık sesle atıyordu, neredeyse suskundu. Onu, birilerini kaçırıp katlederken *değil*, çocuklarına futbol antrenmanından sonra fıstıksız kurabiyeler ikram ederken hayal edebiliyordum.

"Lowe." Bizden birkaç adım ötede durup kafasını eğerek selam verdi. Tekrar bize baktığında burun delikleri seğirdi; uçakta Lowe'la aramızda olanların kokusunu aldığı şüphesizdi.

O anda hiçliğe karışıp yok olmak istedim.

"Sen ve Vampyr gelinin hoş geldiniz." Kocama baktı. Eşini öldürmüş olan adama. Bu berbat bir durumdu. "İttifakınız için tebrik ederim."

"Emery." Lowe gülümsemedi. "Bizi evine davet ettiğin için teşekkürler."

"Saçmalık. Burası senin bölgen, Alfa." Kadın elini kaygısızca salladı. Bakışları bana kaydığında, nezaket maskesi bir saliseliğine düştü ve kendimi onun gözlerinde görebildim.

Ben bir Vampyr'dim.

Düşmandım.

İçinde bulunduğumuz yüzyılda benim halkım, *onun* halkının ölüm sebeplerinde ilk beş sıradaydı. Burada, ayakkabısının altına yapışan sakız misali istenmeyen bir konuk olduğumu biliyordum.

Fakat ben *Lowe'un* sakızıydım ve kendisi bunun mesajını açıkça veriyordu. Elini sahiplenici bir şekilde belime koymuştu ve öz savunmayı biraz biliyorsam, beni herhangi bir tehdit halinde arkasına itebileceği şekilde pozisyon aldığını görebiliyordum. Emery'nin her iki formdaki sekiz muhafızının da bunu görmemiş olma ihtimali yoktu. Gergin yüz ifadelerine bakılırsa, sayıca fazla olmalarına rağmen Lowe'u büyük bir tehdit olarak görüyorlardı.

Sahte karısı olsam da bu göğsümü kabartmıştı doğrusu.

Ama Lowe haklıydı ve Emery şimdilik kavga istemiyordu. Sadece bana yönelik gergin bir gülümseme takındı. "Misery Lark." Sesinden medeniyet akıyordu. "Halkından birini yıllardır topraklarımda görmemiştim."

Canlı olarak demek istiyordu muhtemelen. "Beni burada ağırladığınız için teşekkür ederim."

"Belki de artık savaş baltalarını gömme vakti gelmiştir. Eski ittifaklar geçmişe karıştığına göre yeni ittifaklar kurulabilir."

"Belki de." Dilimin ucuna kadar gelen, "*Bana hiç öyle görünmüyor,*" yorumunu yuttum.

"Mükemmel." Bakışları elimi buldu. Çünkü benim de yeni fark ettiğim üzere Lowe elimi tutmuştu. "Beni takip edin lütfen." Son bir gülümsemeyle bize arkasını döndü ve peşinde etten oluşan bir zırh gibi ilerleyen muhafızlarıyla yürümeye koyuldu.

Lowe parmaklarımı sıktı. "Ne kadar da medeniydin," dedi kısık sesle. "Diplomatik bir olay çıkarmadığın için teşekkürler."

"Çıkarır mıyım hiç?"

Kaşlarını kaldırdı.

"Hadi ama. Tabii ki de çıkarmam."

Bana attığı bakış, *Tabii ki de çıkarırsın*, diyordu.

"Ana'yı kaçırmaya çalışan kadını kızdıracak değilim," dedim kızgınlıkla. Sonra düzeltme yaptım. "Onu bıçaklayabilirim ama asla ukalalık ederek *kışkırtmam.*"

Dudakları seğirdi. "İşte gerçek Misery."

Elimi bırakmadan beni siyah bir sedana doğru çekiştirdi.

≈

AKŞAM YEMEĞİ EPEY garip geçiyordu ve bunun, önüme bir tabak *cavatelli* makarna ve cezbedici şekilde kana benzeyen bir kadeh kırmızı şarap konmuş olmasıyla hiçbir alakası yoktu.

Eski Alfa'nın eşiyle çocuklarının, yeni liderle resmi bir ilişki sürdürmesi olağan bir şeydi ve hafta sonunu bizimle geçirmesi için birkaç Kurt daha davet edilmişti. Fakat bu akşam masada yalnızca üçümüz vardık ve ben, Kurt meselelerine son derece yabancı olduğumdan dolayı sohbete katılamıyordum. Lowe ile Emery sınırlardan, ittifaklardan, diğer sürülerden bahsederlerken onları dinlemeye çalıştım ama bu, üç farklı zamanda geçen bir diziye dördüncü sezonundan başlamaktan farksızdı. Çok fazla konu, karakter ve detay vardı. Tek yapabileceğim, yemek esna-

sında gerçekleşen karmaşık dinamikleri takip etmek ve Lowe'un bunları ustalıkla idare etmesini hayranlıkla izlemekti. Ayrıca Roscoe'yu öldürdüğü konusunu kimsenin açmamış olmasına da minnettardım.

Sabahın ilk saatlerinde, bize yolu göstermesi için yanımızda biriyle birlikte odamıza gittik. Odada tek bir yatak vardı ama neyse ki ben güneş doğar doğmaz dolaba gireceğim için tuhaf bir durumda kalmayacaktık. Lowe'a oturması için işaret edip parmağımı dudaklarıma götürdüm. Bana kafası karışmış gibi baksa da karşı koymadan dediğimi yaptı. Kot pantolonunun cebine elimi sokup telefonunu aldığımda bile bir şey demedi. Bir Alfa olmasına rağmen söyleneni yapmakta şaşırtıcı şekilde iyiydi.

Birkaç dakika boyunca odada böcek ya da kamera var mı diye kontrol ettim ve güçlü Wi-Fi bağlantıları aradım. Hiçbir şey bulamadığımda, Lowe'un bunu komik bulduğunu gösteren gözlerinde bir de acıma belirdi. "*Bu paranoya seviyesiyle yaşamak zor olmalı,*" der gibiydi. Bir kez olsun *haklı* çıkabilmek için neredeyse cebimden bir tüy toplayıcı çıkarıp son teknoloji casusluk aygıtı olduğunu söyleyecektim.

Öyle olmadığını anlamazdı bile.

"Konuşabilir miyim? Yoksa biraz daha araştırma yapmak ister misin?"

Ona dik dik baktım. "Bunu yapmamı altın çocuğun Alex tembih etti."

Küçük bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Emery odama bir şey yerleştirmemesi gerektiğini düşünebilecek kadar akıllıdır."

"Yani uykumuzda boğazımızı keseceğinden korkmamıza gerek yok mu?"

"Şimdilik."

"Hmm." İzlenmediğinden emin olmak için telefonunu incelemeye koyuldum. Telefonu, Lowe'un hayatına açılan ilginç bir

pencere gibiydi. Olgun kadınların başrolünde olduğu porno videolarla dolu olmasını beklemiyordum tabii ama en sık ziyaret ettiği internet siteleri Avrupa spor haberleri ve trafik sıkışıklığı kadar sıkıcı, şık mimarlık dergileriydi.

"Tuttuğun beyzbol takımının skorları yerlerde," dedim.

"Çok da fena değiller," diye mırıldandı gücenmiş gibi.

"Hı hı, değiller."

"Ayrıca o ragbi." Kan soğutucumu almak için kalktı.

"Neyse ne. Bu arada, Emery *o kadar da* kötü birine benzemiyor."

"Evet, benzemiyor." Önce soğutucunun kapağını, sonra Alex'in bana verdiği aygıtları sakladığımız gizli bölmeyi açtı. "Mick bir süredir Kurt bölgesindeki saldırılarla sabotajlar hakkında istihbarat topluyor. Ele geçirdiğimiz bilgilere göre arkalarında büyük ihtimalle Emery var. Zira bana açıkça meydan okursa hiçbir şansı olmayacağını biliyor. Sadıklar'ın çoğunun, Ana'nın kaçırılma olayından haberdar olmaması da mümkün. Bu savaşın kötü tarafında olduklarının farkında olmayabilirler."

Yanına gidip ekipmanımıza baktım. "Babam, savaşın iyi ya da kötü tarafı olmadığını söylerdi."

Lowe altdudağını çiğneyerek düşünceli bir şekilde kan torbalarına bakıyordu. "Bu doğru olabilir. Fakat savaşta olmak isteyeceğim ya da istemeyeceğim bir taraf mutlaka olur." Kafasını kaldırdı. Soluk yeşil gözleri benimkilerden birkaç santim uzaklıktaydı. "Beslenmen gerekiyor mu?"

"Banyoda halledebilirim. Bu..." Çiçekli duvar kâğıdına, sayvanlı yatağa ve manzara tablolarına baktım. "... düğün odasını paylaşmaya mecbur olduğumuza göre."

"Niye banyoda halledeceksin ki?"

"Seni rahatsız etmemek için." Serena buna zamanla alışmış olsa da kanın yutulmasını duymanın tiksinç olduğunu söylerdi. Onu anlıyordum. Ben de utanç verici bir şekilde fıstık ezme-

si seviyor olsam da çoğu İnsan yiyeceği midemi bulandırırdı. Çiğnenmesi gereken her şey kendi kendini yok eden bir kapsüle konarak uzaya gönderilmeliydi bence.

Lowe, "Rahatsız olacağımı sanmıyorum," dediğinde omzumu silktim. Koca adamdı, neyle başa çıkıp neyle çıkamayacağını herhalde bilirdi.

"Tamam."

Torbayı alıp hızlıca içtim. Kan çok pahalıydı ve temizlemesi çok zor olurdu; ben de dökme riskini göze alamayacağım için hep pipet kullanırdım. Torbayı boşaltmam iki dakikadan az sürdü ve işim bittiğinde, az önce oturmak zorunda bırakıldığım üç saatlik yemeği düşünerek kendi kendime gülümsüyordum.

Kurtlar ve İnsanlar yemeğe onca vakit harcadıkları için çok *gariplerdi*.

"Misery."

Lowe'un sesi çakıllıydı. Torbayı çöpe atıp ona baktığımda tekrar yatakta oturduğunu gördüm. Sanırım beslenirken beni izlemişti. "Efendim?"

"Farklı görünüyorsun."

"Ah, evet." Aynaya döndüm ama bende ne gördüğünü zaten biliyordum. Kızarmış yanaklar. Leylak rengini neredeyse tamamen kapatmış gözbebekleri. Kızıla boyanmış dudaklar. "Hep böyle olur."

"Nasıl yani?"

"Isı ve kanla ilgili, bilirsin işte."

"Bilmiyorum."

Omuz silktim. "Vücudumuz fazla ısındığında kan isteriz, beslendiğimizdeyse vücudumuz yine fazla ısınır. Çok uzun sürmez ama."

Boğazını temizledi. "Başka neler olur?"

Vampyr fizyolojisiyle ilgili bu sorgusundan ne çıkarmam gerektiğini bilmiyordum ama ben Kurtlar'la ilgili soru sorduğumda o cevaplamıştı. "Çoğu zaman bu kadarla kalır. Bir de bazı du-

yular güçlenebilir." Lowe'un kanının kokusunun yanı sıra onu o yapan diğer her şeyin aroması burun deliklerimde çok daha keskindi mesela. Bu da hâlâ onun gibi kokup kokmadığımı merak etmeme neden olmuştu.

Tabii bunu düşünmek, aklıma uçakta olanları getirdi.

Gerçi hiç zihnimden uzaklaşmamışlardı. "Uçakta beni işaretlediğinde..." Utanmasını ya da konuyu kapatmasını bekledim ama gözlerime bakmaya devam etti. "Durumu iyice tuhaflaştırmak istemem ama sanki farklı bir şey daha..."

"Vardı." Gözlerini bir saniyeliğine yumdu. "Özür dilerim. Niyetim durumdan yararlanmak değildi."

"Ben... Benim de niyetim o değildi." Ben de en az onun kadar, belki daha fazla kendimi kaptırmıştım.

"İşaretleme böyle bir şeydir. Genelde eşler ya da ciddi romantik ilişkide olanlar arasında gerçekleşir ve doğası gereği cinsel bir deneyimdir."

Ah. "Anlıyorum." *Benden* etkilendiğini varsaydığım için içten içe utanmıştım şimdi. Çekici olmadığımı düşündüğümden değildi -gayet de seksi bir kadındım; örümceğe benzediğimi söyleyen Bay Lumiere gidip bok yiyebilirdi- ama onun Gabi'si vardı. Biyolojik olarak çekici bulabileceği tek kadın oydu.

"Bunu daha önce hiç yapmamıştım," dedi. "Öyle ilerleyeceğini bilmiyordum."

Bir dakika. "Daha önce hiç yapmadın mı? Hiç kimseyi işaretlemedin mi yani?"

Kafasını sağa sola sallayıp botlarını çıkarmaya koyuldu.

"Ama bir eşin olduğunu söylemiştin."

Diğer bota geçerken kafasını kaldırmadı. "Her zaman karşılıklı olmadığını da söyledim."

"Ama seninki... seninki *karşılıklı*, değil mi? Kendin söylemiştin." Gabrielle. Kadın şimdi Teminat olarak görev yapıyordu ama öncesinde birlikteydiler. Muhtemelen Zürih'te tanışmış, tüm zamanlarını delikli peynir yiyerek geçirmişlerdi.

"Öyle mi söyledim?"

Avcumla ağzımı kapattım. "Kahretsin. Hayır." Odanın diğer ucundaki yatağa doğru yürüdüm ama Lowe'un yanında durduğumda ne yapacağımı bilemez haldeydim.

Vali düğünde ne demişti? Teminat'ın, Lowe'un eşi olduğunu söylemişti. Fakat birlikte olduklarını söylememişti. Aslında sürüdeki hiç kimse Alfalarının bir ilişkisi varmış gibi davranmıyordu. Ana laf arasında bile Gabi'den hiç bahsetmemişti. Lowe'un yatak odasında da orada bir kadının kaldığına dair iz yoktu.

Lowe'un eşi, demişti vali. Düşününce, Lowe'un karşı tarafa değerli bir Teminat gönderdiğinin düşünülmesi için bunu yapması son derece mantıklıydı. Fakat hiç kimse, Lowe'un *Gabi'nin eşi* olduğunu söylememişti.

"O biliyor mu peki? Eşin olduğunu yani."

Anlık bir duraksamadan sonra başını yine iki yana sallayarak karşılık verdi. Bu hareketiyle bir yandan da bir kararını onaylıyormuş gibiydi. "Bilmiyor. Bilmeyecek de."

"Neden?"

"Omuzlarına böyle bir bilginin yükünü yüklemeyeceğim."

"Yük mü? Bence buna karşıdan atlardı! Sonuçta ona sonsuz bağlılık yemini edeceksin ve... oldukça hoş görünümlü birisin. Eskiden hep Serena'nın flört uygulamalarındaki eşleşmelerini inceler ve bomboş kişiler olduklarını görürdüm. Havuz cidden *sığ*, bilesin. Ayrıca bildiğim kadarıyla hiç suç kaydın bulunmuyor. Bir evin, bir araban ve bir *sürün* var. Eh, bir karın da var ama buna kafa yormana hiç lüzum yok." Bu konuda neden bu kadar hevesli olduğumu bilmiyordum. Başkalarının aşk hayatlarına burnunu sokan biri değildim ama bu seferkinin sebebi midemdeki ağırlık hissi olabilirdi. Belki de hissettiğim mantıksız hayal kırıklığının üzerini heves duygusuyla örtmeye çalışıyordum. "Bence öğrense *çok mutlu* olur." Kadın düşman bölgesine Teminat olarak gitmeyi kabul ettiğine göre en az Lowe kadar özverili biriydi. O sırada

aklıma bir şey geldi. "Mesele kardeşin mi? Onun Ana'yı kabul etmeyeceğini mi düşünüyorsun?"

Lowe nefes verir gibi gülerek botlarını kenara koydu. "Tam tersi. Ana da çok sevinir." Kapının kilitli olup olmadığını kontrol ettikten sonra yatağa döndü. "Kay bakalım," diye emretti, yatağın kapıya uzak olan tarafını işaret ederek.

Tereddüt etmeden dediğini yaptım. "Ya o da seninle aynı şeyleri hissediyorsa?"

"Hissedemez."

Yatak, ağırlığı altında hareket etti. Uzanırken üzerinde hâlâ kot pantolonu ve tişörtü vardı. Kafasının arkası yastığa gömülürken kollarını göğsünde kavuşturdu. Çift kişilik yatağın boyu onun için fazla kısaydı ama şikâyet etmedi.

"Belki onda da donanım yoktur. Belki senin ona hissettiğin biyolojik çekimi hissetmiyordur. Yine de duyguları zamanla gelişebilir." Ayakkabılarımı çıkarıp yanında dizüstü oturdum. Acaba *uyuyacak* mıydı? "Onunla randevuya çıkmayı deneyebilirsin."

"*Hâlâ* mı bu konu?" dedi gözlerini açmadan.

"Hâlâ bu konu."

"Emin misin?"

"Aynen." Bu konuya olan ilgimi irdelemeyecektim. "Dürüst olmam gerekirse bu ya hep ya hiç tavrının biraz çocukça olduğunu düşünüyorum. İstesen..."

Tek dirseğine dayanarak doğruldu. Bir an yakışıklı, rahat yüzüne bakarken bir sonraki an yeşil gözleri benimkileri yakıyor, nefesi hâlâ kan tadı alabildiğim dudaklarıma çarpıyordu.

Aramızda bir şey gelişti. Hazır olduğumuza dair bir his.

"Ona söylemememin nedeninin, küçük bir parçasının bile benim için yeterli olmayacağını düşünmem olduğunu mu sanıyorsun?" diye hırladı. "O beni, benim onu sevdiğimden daha az sever diye korkuyor muyum sence? Bu benim için gurur meselesi mi? Ya da açgözlülük? Bu yüzden mi *çocukluk ettiğimi* düşünüyorsun?"

Ağzımı açtım. Utanç, şaşkınlık ve başka bir şeyin neden olduğu sıcaklık dalgası üzerime çarptı. "Ben..."

"Bence bence deyip duruyorsun ama hiçbir şey *bilmiyorsun*. Diğer yarını bulmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun," diye devam etti, kısık ama keskin sesiyle. "Onun bana vermeyi seçtiği her şeyi seve seve kabul ederim. İster minicik bir parçası olsun ister tüm dünyası olsun. Sabahına onu kaybedeceğimi bilsem dahi onunla sadece bir gece geçirmeye razı olurum. Ona, asla bırakmayacak şekilde tutunurum. Hastalıkta, sağlıkta, yorgunken ya da kızgınken yanında olurum ve kahretsin ki bu benim için büyük bir *ayrıcalık* olur. Sorunlarını, yeteneklerini, değişken ruh hallerini, tutkularını, esprilerini, bedenini... Eğer bana vermeyi seçerse her şeyini kabul ederim."

Kalbim göğsümde, yanaklarımda, parmak uçlarımda atıyordu. Nasıl nefes alınacağını unutmuştum.

"Ama ondan *almam*." Gözleri benimkilerden ayrılıp yüzümden aşağı doğru kaydı ve elbisemin yakasında durdu. Bugün kolye olarak taktığım alyansımın, göğüslerimin kıvrımı arasında kaybolmasını izledi. Bakışlarının üzerimde oyalandığı süre birkaç saniye olmalıydı ancak bana saatler gibi geldi. Sonra tekrar yüzüme baktı. "En önemlisi de özgürlüğünü elinden almam. Pek çok kişi ona aynı şeyi yaptıktan sonra ben yapamam."

Aramızdaki agresif enerji oluştuğu hızla yok oldu. Tuzun suda erimesi gibiydi. Lowe dudaklarıma son kez baktıktan sonra yavaşça yatağa uzandı ve kollarını kafasının altında birleştirdi.

"Bunu asla itiraf etmez, hatta belki kendisi de farkında değildir ama o, bana borçlu olduğunu hissedecek türden biri. Ona ihtiyacım olduğunu da düşünür, eminim. Ama *asıl* ihtiyacım olan şey onun mutlu olması; benimle olmuş, başkasıyla olmuş ya da yalnız kalmış fark etmez."

Gözleri tekrar kırpışarak kapandığında içime biraz hava çekmeyi başardım, sonra bedeninin gergin, öfkeli duruşunun değiştiğini, gevşediğini fark ettim.

Çok utanmıştım. Ve düşünmeyi hiç istemediğim başka şeyler hissediyordum. Ellerim titriyordu, bu yüzden pamuklu yatak örtüsünü yumruğumun içinde sıktım. "Özür dilerim. Fazla ileri gittim."

"Duygularımla kendim başa çıkabilirim. Onu dahil etmeme gerek yok."

Kendime engel olamadım. Dudaklarımı yalayıp tekrar başladım. "Sadece..."

"Misery."

Yine, ona defalarca evet demek istememe neden olan Alfa ses tonunu takınmıştı.

"Özür dilerim," diye tekrarladım ama muhtemelen çoktan affedilmiştim. Lowe'un kin tutmayacak kadar yüce gönüllü biri olduğunu düşünüyordum. Kendine zarar verecek derecede prensiplerine bağlıydı ve kalbinin kırılmasını ya da hayatının yarım kalmasını hak etmiyordu. "Kendimi dolaba kapatayım mı? Böylece beni görmek zorunda kalmazsın."

Dudakları seğirdi. *Kesinlikle* affedilmiştim. "Sana sırtımı dönmem yeterli olur."

"Doğru. Peki yarın bana tekrar... kokunu sürmen gerekecek mi?"

Gülümsemesi yok oldu. "Hayır. Mesajımız gereken yerlere ulaştı. Artık benim için önemli biri olduğunu düşünüyorlar."

"Peki." Şakağımı kaşıdım ve "biliyorlar" değil de "düşünüyorlar" demesini *takmamaya* çalıştım. Artık yatmaya hazırlanmalıydım. Güneş yakında doğacaktı. Fakat Lowe'u bu şekilde inceleme fırsatını bir daha ne zaman bulabilirdim bilmiyordum. Ondan çok farklı ve kronik şekilde tuhaf biri olmama, başkalarının bu tür özelliklerini genelde fark etmememe rağmen bana bile çok, *çok* yakışıklı görünüyordu. Onu tanıdıkça çekim gücüne daha da kapılıyordum. Sıra dışıydı. Kimsenin düzgün olmadığı bir dünyada gerçekten dürüst biriydi.

Eşinin de benimle aynı fikirde olacağına emindim ancak artık çenemi kapalı tutacaktım. Birilerinin onu reddedebileceğini

hayal edemesem de, aynı türden olmamamıza rağmen onu *çekici* bulmaya başlamış olsam da konuyu uzatmayacaktım.

"Uyumadan önce üstünü değiştirebilirsin istersen. Pijamanda sevimli, minik kan damlası desenleri olsa da ellerimi senden uzak tutabilirim."

"Uyumayacağım," diye mırıldandı.

Kaşlarımı çattım. "Kurtlar'a özgü bir şey mi bu? Üç günde bir falan mı uyuyorsun?"

"Bana özgü bir şey."

Gözlerimi dolgun dudaklarından ayırdım. "Ah, uykusuzluk hastalığı. Küçüklüğümüzde Serena'da da vardı."

"Öyle mi?"

Tek bir kası bile oynamamıştı ama sesine bakılırsa ilgisi uyanmıştı, bu yüzden devam ettim. "Hiç hatırlayamadığı korkunç kâbuslar görürdü. Muhtemelen hayatının ilk yıllarında yaşadığı şeylerle ilgiliydi ama o döneme dair tek bir anısı bile yoktu."

"Peki ne yapardı?"

"Uyumazdı. Devamlı bitkin görünürdü. O zamanki bakıcımız olan ve bize hep nazik davranan Bayan Michaels ve ben, onun için çok endişelenirdik. Beyaz gürültü makineleri, uyku hapları denedik. Vücutta melatonin salgılanmasına yarayan ama odayı geneleve dönüştüren şu kırmızı ışıklardan bile aldık. Hiçbir şey işe yaramadı. Sonra şans eseri çareyi bulduk. O kadar basitti ki."

"Neydi?"

"Ben." Lowe'un vücudu gerildi. "İhtiyacı olan tek şey, güvendiği birinin yanında olmasıydı. Bu yüzden uyuyacağı zaman odasında kaldım ve onu kaşıdım."

"Kaşımak derken?" Lowe'un sesi kuşkucuydu.

"Öyle değil. Yani, öyle aslında ama düşündüğün gibi değil. İkimiz aramızda böyle diyorduk. Dur göstereyim..." Elimi alnına götürdüm ve anlık bir tereddütten sonra avcumu kafasına bastırdım. Parmaklarımı saçlarının arasına daldırmadığım, kısa ve

yumuşak bir dokunuştu. Birkaç kez saçlarını okşadım, ardından tırnaklarımı hafifçe kafatasına değdirdim. Sadece Serena'nın nasıl sevdiğini göstermek istemiştim. Ardından elimi çektim ve...

Lowe şimşek hızıyla elini kaldırdı.

Gözlerini açmadı ama parmaklarını ölümcül bir keskinlikle bileğime doladı. Sınırı aştığım korkusuyla kalbim göğsüme çarpıyordu ama sonra elimi yeniden kafasının üzerine koydu. Sanki devam etmemi istiyordu.

Ah.

Vay canına.

Ben kaşımaya devam edene kadar bileğimi bırakmadı. "Sen daha şanslısın," diye takılarak, boğazımda oluşan yumrunun yok olmasını sağlamaya çalıştım.

"Neden?" dedi pürüzlü bir sesle.

"Çünkü yeni beslendim. Serena'nın maruz kaldığı yapışkan, soğuk dokunuşa maruz kalmıyorsun."

Gülümsemedi ama bunu komik bulduğu belliydi. Siyah saçları epey kısaydı. Bakımı daha kolay ve şekillendirme mecburiyeti yok diye mi böyle tercih ediyordu merak ettim. Bu bana, kulaklarımı saklamak için en iyi saç stilinin ne olacağını araştırdığım günleri, Serena'nın da ruh hallerine uyacak değişik kıyafetler bulmak için alışverişe çıktığı zamanları hatırlattı. Ve fark ettim ki Lowe'un böyle şeyler yapacak vakti yoktu. Kendine ayıracak bir saati bile yoktu.

Juno'nun dediği gibi tüm hayatı fedakârlıkla geçmişti. Ondan çok fazla şey istenmişti ve verdiği yanıt hep *evet, evet, evet* olmuştu.

Ah, Lowe. Uyku problemi çekmene şaşırmamalı.

"Doğrusu pek de fena bir koca değilsin," dedim durup dururken, saçlarını okşamayı kesmeden. "Hayatını sürüne adamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Bu sefer gerçekten gülümsedi. "Sen de aynı şeyi yapmışsın."

"Ne?" Kafamı yana yatırdım. "Yoo, aynı şeyi yapmadım."

"Kırılgan ateşkesiniz bozulduğu anda ilk öldürülecek kişi olduğunu bilmene rağmen İnsan bölgesinde uzun yıllar geçirmişsin. Sonrasında İnsanlar'ın arasında bir hayat kurmak için yıllarını harcamışsın. Şimdi de buradasın. Kendin için kurduğun hayatı bıraktın ve önemsemediğini iddia ettiğin halkın için bir şeyler yapıyorsun."

"*Onlar* için değil, Serena için yapıyorum."

"Öyle mi? Arkadaşını bulduktan sonra ne yapmayı planlıyorsun peki? Onunla birlikte kaçıp izini mi kaybettireceksin? Vampyrler'le Kurtlar arasındaki ittifakı alevler arasına atıp kaos çıkmasına izin mi vereceksin?"

Bu konuyu ben de düşünmüştüm ama cevabını irdelemek istemiyordum. "Evliliğimiz bir yıl sürecek şekilde ayarlandı," diye belirttim.

"Öyle mi? Misery, bence kendine sorman gereken bir soru var." Sesi şimdiye dek hiç duymadığım kadar yorgundu.

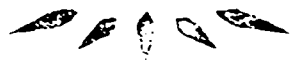
"Ne sorusu?"

"Serena kaybolmasaydı babana hayır diyebilecek miydin? Yoksa bu evliliği yine de kabul mü edecektin?"

Parmaklarımı Lowe'un saçlarının arasında dolaştırırken bunu uzun uzadıya düşündüm. Sonunda can sıkıcı olsa da bir cevap buldum ama dillendirmedim.

Çünkü zatürre olmadığı kesin olan bir hastalıktan mağdur olan Lowe, nefes alışverişlerini hafifleten huzurlu bir uykuya dalmıştı.

Bölüm 16

Adam, kızı banyo yaparken hayal ediyordu. Aklından, dile getirilmeyecek çeşit çeşit düşünceler geçiyordu ve artık bunları dizginlemeye çalışmaktan yorulmuştu.

ERTESİ GÜN LOWE, Kurt işlerini halletmek için ortadan kayboldu. Bense girdiğimi hayal meyal hatırladığım dolabın içinde öğlen geç saatlerde uyanıp kapağın altına sıkıştırılmış bir notla karşılaştım. İki kez katlanmış beyaz bir kâğıt parçasıydı.

Üzerinde, *Koşuya çıkıyorum*, yazıyordu.

Alt satıra, *Uslu dur*, uyarısı eklenmişti.

En sona da *L.J. Moreland* diye imza atılmıştı.

Alaycı bir nefes verdim ve nedenini bilmesem de notu çöpe atmak yerine valizimin ceplerinden birine yerleştirdim.

Küveti doldurup ılık suyun içine girdim. Çöpe atılması gereken şeyleri atmamak aptalca bir huydu ama bana da zor bulunan şeker ambalajlarını biriktiren Serena'dan bulaşmıştı. Gerçi o ambalajları duvarına yapıştırıyordu ve bana kalırsa bu manyaklıktan başka bir şey değildi. Gelecekte seri katil olacak kişiler,

bir şeyleri ateşe vermekten hoşlanmalarının ve küçük hayvanlara işkence etmelerinin yanı sıra böyle huylarıyla tespit ediliyordu. *Ambalajlara baktığımda şekerlerin tadını hatırlıyorum*, demişti bana, on üç yaşımızdayken hepsini çöpe atmaya çalıştığımda. Ona gözlerimi devirmem, iki koca gün boyunca küs kalmamıza ve benim pasif agresif şekilde ortak alanımızı kullanılmış kan torbalarıyla doldurmama neden olmuştu. Bunun sonucunda sinekler odaya üşüşmüştü ve Serena öfke patlaması yaşayarak bana parazit mü yoksa sürtük mü diyeceğine karar veremeyip en sonunda ikisini birleştirerek "Süzit" diye bağırmıştı. Bunun üzerine ikimiz de kahkahalara boğulmuş ve aslında birbirimizi *sevdiğimizi* hatırlamıştık.

"Misery!" Lowe'un sesiyle şimdiki zamana döndüğümde dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle, dalgınca vitray pencerelere baktığımı fark ettim. "Neredesin?"

"Banyoda!"

"Giyinik misin?"

Kafamı eğip köpükleri vücudumda gereken yerlere doğru çektim. "Evet."

Kapı bir saniye sonra açıldı.

Lowe'la odanın iki ucundan birbirimize baktık. Benim yüzümde de onunla aynı afallamış ifade olduğundan emindim. İki kez boğazını temizledi, sonra kafasını başka yöne çevirebileceğini hatırladı. "Giyinik olduğunu söylemiştin."

"En mütevazı köpük kıyafetimi giydim. *Sen* ise..."

Kaşlarını çattı. "Kotum üstümde."

Kotuna ek olarak vücudu bolca terle kaplıydı ve belden yukarısında giysi yoktu. Perdeler kapalı olsa da tülden yapıldıkları için içeri giren ılık ışık, geniş omuzlarını ve sıkı kaslarla kaplı geniş göğsünü güzel bir altın rengine boyuyordu. Doğada zaman geçirdiği için teni sağlıklı bir kızarıklıkla parlıyordu ve yaşına göre fazla olan yara izlerine rağmen dinç görünüyordu. *Eh, ka-*

derinde başka bir eş olan, farklı bir türe ait kocama bakmayı seviyorum. Ne yapabilirim? İsteyen beni mahkemeye verebilir, sahip olmadığım malvarlığıma haciz koydurabilir.

"Çıplaklığını görmezden gelebilirim. Tabii sen de benimkini görmezden gelirsen," diye önerdim.

Lowe ensesini ovuşturdu. "Geçiş yapmadan önce tişörtümü çıkarmıştım. Sonrasında bulamadım. Gidip temiz bir tane giyeyim."

"Giymesen de olur. Zaten terli ve iğrençsin."

Tek kaşını kaldırdı. "İğrenç mi?"

Omuz silktim. Bu hareketim üzerimdeki köpükleri kaydırmış olabilirdi ama kontrol etmeyi düşünmüyordum zira göreceğim şeyden korkuyordum. "Eee, Emery'yle çamurda koşturup oynamaya mı gittin?"

Burnundan alaycı bir nefes verdi. "Koen'la. Buraya bu sabah geldi."

"Eğlenceli olmuştur." Yanında gardını indirebileceği, sevdiği ve güvendiği biriyle birkaç saat geçirmek güzel olmalıydı.

"Öyleydi."

Gözlerinin çocuksu bir muziplikle oynaşıp durmasının, dün geceden daha genç görünmesinin, küvete kadar gelip de ayaklarımın hemen yanına otururken yüzünde bir gülümsemenin hayaletinin bulunmasının sebebi buydu muhtemelen.

"Biliyor musun..." dedim düşünceli bir şekilde, suyun daha da içine kayıp rahatça otururken. "Sanırım seni görmek istiyorum."

Bedenine baktı. "Beni görmek istiyorsun."

"*Çıplak* demiyorum."

Kafasını yana yatırdı.

"*Kurt* olarak diyorum."

"Ah," derken sesi kısık ve bunu komik bulmuş gibiydi.

"Hemen şimdi hızlıca geçiş yapabilir misin? Ama benden biraz uzak dur lütfen. Hayvanlar genelde beni sevmez."

"Olmaz."

"Niye ki?" Doğrulup kollarımla göğüslerimi örttüm. "Aman Tanrım, yoksa geçiş yapmak acı verici bir şey mi?"

"Değil." Buna gücenmişti sanki.

"İyi bari. Ne kadar sürüyor peki?"

"Duruma göre değişiyor."

"Senin ortalama geçiş süren ne mesela?"

"Birkaç saniye."

"Alfa olduğun için mi? Yoksa motor proteinlerin *çooook* dominant olduğu için mi?"

Bana dik dik bakması doğru yolda olduğumu gösteriyordu. "Geçiş yapmak birilerini eğlendirecek bir gösteri değildir, Misery."

"Belli ki gizli tutulması gereken bir şey değil çünkü daha önce Cal'i gör..." Keskin bir nefes aldım. "Şimdi anladım."

"Neyi anladın?"

Sivri dişlerimi göstererek gülümsedim. "Bana göstermek istemiyorsun çünkü fuşya renginde tatlış bir kürkçüğün var."

"*Kürkçük* falan değil, sadece kürk."

Ayağımla ona su sıçrattım. "Mor mu yoksa?"

İrkilip gözlerini kapattı.

"Simli mi?" Biraz daha su sıçrattım. "Eğer simliyse söylemen lazım çünkü..."

Parmaklarını ayak bileğime sıkıca doladı. "Bu kadarı yetmedi mi?" Boştaki elinin tersiyle gözlerinin ıslaklığını sildi.

Su ve köpükle kaplı baldırım, Lowe'un teninin yanında çok solgun görünüyordu. Parmakları kaydığında elini döndürdü ve tutuşu bana okşamayı anımsattı.

Pekâlâ.

Tamam.

Dünden beri birbirimize pek bir *sık* dokunur olmuştuk.

"Bu akşamki planı konuşalım," diyerek konuyu değiştirse de elini bileğimden çekmedi. "Koen'la konuştum. Emery'nin dikkatini dağıtarak bize biraz zaman kazandıracak."

"Nasıl?"

"Göreceğiz. Koen yaratıcı düşünen biridir."

"Ne planladığımızı biliyor mu?"

"Henüz bilmiyor." Tuttuğu ayağımı suya soktu ama uslu duracağıma inanmıyormuş gibi bileğimi bırakmadı. Ya da bırakmak istemiyordu, bilmiyordumm. "Şüphelenmiş olabilir ama sormaması gerektiğini biliyor. İnkâr ettiğinde inandırıcı olabilmek için."

"Akıllıca. Bu arada, Koen neden burada?"

"Emery onun annesinin kardeşi."

"*Teyzesi* mi yani?"

"Evet. Emery aslında Kuzeybatı sürüsündendi ama Roscoe'yla tanışınca buraya taşındı. Sürüden uzaklaştırıldığımda Koen'a gönderilmemin sebebi buydu."

"Vay canına. Koen yine de sana yardım mı edecek?"

"Roscoe'yu pek sevmezdi. Ailesini de pek sevmiyor."

Onu çok iyi anlıyordum. "Yemekten sonra başlıyoruz o halde."

"Beslenmen gerektiğini söyleyeceksin."

"Sen de benimle geleceksin çünkü endişeli, sahiplenici ve korumacı Alfa kocamsın ve benim yön bulma becerim sıfır. Tek yapmamız gereken çalışma odasına girmek, aygıtları yerleştirmek ve çıkmak." Altdudağımı ısırdım. "Bunu kendi başıma da yapabilirim aslında."

"Etrafta tek başına dolaşmana izin veremem."

Sudan, köpüklerden ve böyle bir şeyin imkânsızlığından dolayı tam emin olamıyordum ama Lowe şu anda parmak uçlarını ayak tabanımda dolaştırıyor olabilirdi.

Hayır, kesin dokunsal bir halüsinasyondu bu.

"Sen bir Vampyr'sin. Emery'nin muhafızları seni bulursa önce saldırır, sonra soru sorarlar." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Yanımdan ayrılma, tamam mı?"

"Dövüşebilirim," diye konuyu uzattım. Çünkü suyun altında olan biteni düşünmek istemiyordum.

"Umurumda değil. Riske girmeyeceğim. Konu sen olunca bunu yapmam."

Bu duyduklarıma sevinmeli miydim yoksa içerlemeli miydim bilemiyordum. Bu yüzden sadece, "Tamam," demekle yetindim.

Kafa sallayıp sonunda ayağımı bıraktı. Banyodan çıkarken kürekkemiklerinin hareketlerini izledim ve o gittikten sonra uzunca bir süre teninin benimki üzerindeki etkisinin tadını çıkardım.

~

KOEN ŞEREFSİZİN TEKİYDİ ama iyi ve eğlenceli anlamda. Özgün tercihleri, güçlü fikirleri vardı ve bunları kendine saklamadan pat pat söylüyordu.

"Bu akşam Roscoe'nun kaçıkça konuşmalarından birine daha katlanmak zorunda *kalmadığımız* için Lowe'a teşekkür etmeliyiz," dedi yüksek sesle, yemek masasındaki yerini alırken. Neredeyse tükürüğümde boğulacaktım ama Emery dahil hiç kimse kavga çıkmasından endişeleniyormuş gibi görünmüyordu.

Koen'ın benden nefret etmemesi içimi rahatlatmıştı. Hatta tam aksine, tanıştığımızda omuzlarımı sıkıca kavramış ve beni kocaman kucaklamıştı. Bu da Vampyr olduğumun ya da Lowe'la *gerçekten* evli sayılmayacağımızın farkında olup olmadığını merak etmeme yok açmıştı. Bizden on yaş kadar büyük olmalıydı ve bu onu, Lowe için hem ağabey hem de baba figürü yapıyordu. Fakat akşam yemeğinden önce, bir örnek gömlekler içindeki uzun boylu bu iki adamın fısıltıyla muhabbet etmesini izlerken karşılıklı sevgilerini ve saygılarını açıkça görebilmiştim.

Buna rağmen gece ve gündüz kadar farklıydılar. Lowe ara sıra mesafeli olabiliyordu ama genel olarak nazik, özverili ve sabırlıydı. Koen ise atılgan, küstah ve biraz yırtıcıydı. Emery'yi sevmediği açıktı ve bunu olabildiğince belli etmeye çalışıyordu.

Diğer konuklar da akrabalardan ve Roscoe'nun, liderlik değişimi esnasında nötr kalmayı tercih etmiş sağ kollarından oluşuyordu. Çoğu Lowe'un en iyi seçenek olduğunun farkında gibiydi. Belki de taşıdığı Alfa büyüsü her neyse onun etkisi altında olduklarından saygılıydılar. Fakat içlerinden biri -John- ucunda ufak bir şişe içinde, Vampyr kanına çok benzeyen mor bir sıvı olan bir kolye takıyordu. Lowe bunu ilk fark ettiğinde uzun uzun adama bakmıştı. O kadar uzundu ki bir kavganın çıkacağından korkmuş, her ihtimale karşı et bıçaklarından birine uzanmıştım. Bir süre sonra John gözlerini indirmişti -bildiğim kadarıyla bu itaatkârlık işaretiydi- ve odadaki gerginlik yok olmuştu.

John'ı bir daha gördüğümde boynunda kolyesi yoktu.

Masada, Vampyrler ve İnsanlar'la yeni ittifaklar kurma konusu açıldığında karşı çıkan tek kişi Emery oldu. "Senin şu yeni İnsan valiyle... görüştüğünü duydum," dedi Lowe'a.

"Maddie Garcia'yla görüştüm, evet."

"Gerçekten de onlarla ittifak kurmayı..."

"İttifak kuruldu," dedi Lowe, gözlerini onunkilerden ayırmadan. "Üzerinden geçilecek bazı detaylar var ancak Garcia göreve başladığı anda Kurtlar ve İnsanlar müttefik olacaklar."

Emery kendini topladı. "Tabii. Peki sence bu, diğer türlere karşı savaşıp ölmüş olan Kurtlar'ın anısına saygısızlık olmayacak mı?" dedi, masum bir soru soran birinin ses tonuyla.

Amanda, buraya Koen'la birlikte gelen ve masada karşımda oturan genç kadın siyah gözlerini abartılı bir şekilde devirdi. Bana gülümsediğinde ben de ona gülümsedim.

"Niyetim bu değil. Öyle olsaydı bile sürümün üyeleri ölmeye devam ederken yine bunu tercih ederdim." Lowe kimin patron olduğunu hatırlatmak ister gibi, *sürümün* kelimesini vurgulayarak söylemişti.

"Ateşkes baskısını anlıyorum, sanırım." Emery'nin gözleri bana kaydı. "Bunun senin sürün için ne anlama gelebileceğinden

endişe etmiyor musun, Koen? Bölgenin sınırlarında İnsanlar yaşıyor."

"Etmiyorum." Koen bifteğinden bir lokma aldı. O ve Lowe, benim bifteğimi kimin yiyeceği konusunda yıllardır evli çiftler gibi kavgaya tutuşmuşlardı, bu yüzden ben de etimi Amanda'ya vermeye karar vermiştim. Bak Serena, arkadaş ediniyorum. "Hepimiz diğer türlerle çatışma çıkarma hevesiyle yaşamıyoruz, Emery."

"Doğru. Bazılarınızın Vampyr eşleri bile var." Sesi soğuktu. Ben de aşkımızı onayladığını sanmıştım.

"Bazılarımız çok şanslı," dedi Lowe içten bir tonla. Evliliğimiz, yıllar süren aşkın sonucuymuş, gurur duyduğu başarılarından biriymiş gibi konuşuyordu. İyi oyuncuydu. "Beslenmen gerekiyor mu?" diye sordu bana dönerek. Sesi şimdi daha samimiydi.

Evet, kesinlikle çok iyi bir oyuncuydu ve zamanlaması mükemmeldi.

"Çok iyi olur." Korumacı partnerime sevgiyle gülümserken etrafımızdakilerin mideleri bulanmış gibi bakmalarını görmezden geldim.

Lowe gözlerime bakarak, "Hadi gidelim o zaman," dedi ve tam Koen, John'a sik kafalı derken yemek odasından çıktık.

"Koen kavga çıkarmaktan, düşman edinmekten ve dünyanın yanıp kül olmasını izlemekten çok mu hoşlanıyor?"

"Koen..." Lowe doğru sözcüğü bulmaya çalıştı. "Filtresiz dürüstlükten hoşlanıyor."

Bu çok belliydi. "Alfa olmak için kime meydan okudu?"

"Kimseye. Ondan önce Alfa olan annesi vefat edince yerine Koen geçti."

"Ne hoş bir monarşi. Sürüsü bunu sorunsuzca kabul etti mi peki?"

"Hepsi değil."

"Eee?"

Elini belime koyarak sağa dönmem için yönlendirdi. "Birkaç kişi ona meydan okudu."

"Eee?"

"Eh, on seneden uzun süredir Alfa olduğuna göre cevap belli."

"Hmm, doğru. Peki Amanda'yla işi pişiriyorlar mı?"

"Amanda onun sağ kolu."

"Tamam da işi pişiriyorlar mı?"

Kısa bir duraksama oldu. "Geleneksel olarak Kuzeybatı sürüsünün Alfa'sı bekâret yemini eder."

Of, Tanrım. "Sen ettin mi?"

Lowe kafasını iki yana salladı. "Etmiş gibiyim gerçi," diye mırıldandı, tam çalışma odasının kapısına vardığımızda.

Hemen saçımdaki tel tokalardan birini çıkarıp elbisemin uyluklarıma doğru sıyrılmasını umursamadan kilidin önünde diz çöktüm. Birkaç saniye içinde kapıyı ustalıkla açmıştım.

"Ne?" diye fısıldadım, Lowe'un ağzının kenarının kıvrıldığını görünce.

Benden önce içeri girip etrafı taradı, sonra bana işaret etti. "Sadece gözümde bir şey canlandı..." Kapıyı arkasından kapatıp ışığı açtı. Odada, içine bir çekirdek aile sığabilecek kadar büyük bir şömine ve şüphe çeken boynuzlarla dolu bir duvar vardı. "Birkaç hafta önce *benim* odama girmeye çalışırken de aynı böyle görünmüş olmalısın."

"Ah, doğru." Yüzümü ekşittim. "O konuda *özür* dilemek..."

"İç çamaşırlarımı mı karıştırdın?"

"Şey, evet."

Küçük bir gülümsemeyle masadaki bilgisayarı işaret ettiğinde, boynuzlara fazla yaklaşmamaya çalışarak derhal oraya koştum. Odaklanabileceğim başka bir şey olduğu için memnundum.

"Kokunu saklayacağım ama olabildiğince az şeye dokun," diye hatırlattı Lowe.

Fazla zamanımız olmadığından dolayı kafa sallayıp hızlıca işe giriştim. Lowe çoktan evin birkaç yerine böcek yerleştirmişti ama benim yapacağım şey, Emery'nin cihazlarından yapılacak tüm haberleşmeleri takip etmemizi sağlayacaktı ve yanında Alex gibi biri olmadığı içim bunu asla fark etmeyecekti.

Ben ağa sızarken Lowe çok kısık sesle, "Benim bir şey yapmama ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Tuşlara basarken kafa salladım. "Ubertooth'u ayarla ve bana LAN Turtle'ı ver." Yüzünde "*ödevin bugün teslim edileceğini bilmiyordum, hem zaten ödevimi köpeğim yedi*" ifadesi belirdiğinde alaycı bir şekilde güldüm. "Şaka yapıyorum. Nöbet tut yeter."

"Çok şükür." Rahatlaması bir kamyonetin motorunu çalıştırabilecek şiddetteydi. "Ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"En fazla altı dakika. Çok mu uzun?"

"Hayır. Beslenme için çok kısa bir zamana ihtiyacın olduğunu bildiklerini sanmıyorum."

Ona yüzüm ışıldayarak baktım. "Ah, teşekkür ederim."

"İltifat mı ettim?" Kafasını yana eğmişti.

"İltifat değil miydi?"

"Zahmetsiz biri olduğumu söylemeye çalışmıyor muydun?"

"Yoo."

"Tüh." Kafamı eğip hızlıca kodu girdim. "Eh, iltifat değilse o zaman ben de tepkimi geri alıyorum."

"Öyle olduğunu düşündüysen daha iyilerini duymamışsın demektir."

"Ne?"

"İltifatlardan bahsediyorum."

Gözlerimi bir kez daha kaldırdım. Okunmaz bakışlarla beni izliyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Doğru şeyleri duymamışsın." Kayıtsızca omuz silkse de pek de kayıtsız gibi değildi. "Ne kadar zeki olduğun, yaptığın işte ne kadar yetenekli olduğun ve ne kadar cesur olduğun mesela.

Tuhaf bir şekilde kalpsiz olduğuna inanmana rağmen tanıştığım herkesten daha yardımsever olman da var. Ayrıca akıl almaz derecede dayanıklısın. Ve çok..." Duraksayıp dudaklarını ıslattığında kalbim bir takla attı. "... güzelsin. Her zaman güzelsin ve..."

Birdenbire susup elini kaldırdı. Dikkat kesilirken omuzları gerildi.

"Biri geliyor," diye fısıldadı.

"Emery mi?" dedim ağzımı oynatarak. Sesim çıkmadı ama Kurt olduğu için işitme becerisi benden daha iyiydi.

Kafasını sağa sola salladı. İki dakika sonra ben de gelenleri duydum. İki ayrı ses vardı. İki adam, merdivenden iniyordu.

"Emery'nin muhafızları," dedi Lowe, duyulmayacak kadar kısık sesle.

Yakalanma ihtimali donakalmama neden oldu. Sonra Ana gözümün önüne geldi. Emery'nin nasıl onu kaçırmayı denediğini hatırladım. Eğer eline geçirse ona çok kötü şeyler yapabilecek olma ihtimaliyle korku, *gerçek* korku bir hançer gibi içime saplandı. Eve elimiz boş dönemezdik.

"Yapma," dedim Lowe bilgisayarı kapatmak üzereyken. Adım sesleri korkutucu derecede yaklaşmıştı. "Sadece birkaç dakikası kaldı."

"İçeri girip bizi bulurlarsa..."

"Bulmayacaklar." Monitörü kapattım. "Biz..."

Bir fikrim vardı ama göstermek, anlatmaktan daha kolay olacağı için elini tutup onu kendime çektim ve sırtım şöminenin yanındaki kare şekilli sütunlardan birine çarpana kadar geri geri yürüdüm. Bu çok klişeydi ve Emery'nin muhafızları ilkokul üçüncü sınıf düzeyinde medya okuryazarlığı becerisine sahipse numarama kanmayacaklardı. Yine de birkaç dakika kazanmamızı sağlayabilirdi ve önemli olan da buydu.

"Öp beni," dedim, Lowe'u daha da kendime çekerek. Zira böyle bir şeyi yapmak için iyice yakınımda olması gerekiyordu.

"Ne?" Lowe kaşlarını çattı.

"Rol yapmamız lazım. Ne de olsa yeni evliyiz ve... bilmiyorum, yemek masasında azgın hissetmiş olabiliriz ve..." Gelip öylesine bir çalışma odasına girmiş olabilirdik. Belki sapıkça ihtiyaçlarımız vardı. Belki salaktık. Belki zavallıydık.

Kahretsin, *yaklaşmakta olan* muhafızlar buna *asla* inanmayacaklardı.

"Beslenmek için masadan ayrıldığını sanıyorlar," diye tısladı Lowe tepemden. Beyin hücrelerimin hepsi panik duygusuna odaklanmış olmasaydı gözlerimi devirebilirdim.

"Biliyorum ama artık buradayız ve adamlar gelmek üzereler..."

"Benden beslen." Son derece ciddi görünüyordu.

"Ne?"

"Buraya bunun için gelmişiz gibi yapalım."

"Hayır! Bu..."

Aslında bu çok iyi bir fikirdi. *Mükemmel* bir fikirdi. Yine de neden bu odada olduğumuzu açıklamıyordu. Gerçi kaybolduğumuzu ve bulduğumuz ilk kilitsiz odaya daldığımızı söyleyebilirdik.

"Tamam." Kafa salladım. Adım sesleri daha da yakındı. "Boynunu yana yatır, kanını içiyormuşum gibi yapayım."

"Misery." Lowe'un gözleri benimkilere dikilmişti. "Beni ısırmak zorundasın."

"Neden?"

"Adamlar Kurt. Koku alma kabiliyetleri sayesinde gerçekten kanımı içmediğini anlarlar."

"Ne? *Ne?* Ben *asla*..."

"Misery," dedi Lowe emreder gibi bir sesle. Belki de bu bir yakarıştı. Ya da adımı söylemeyi, düşünmeyi seviyordu.

Bir saniye sonra, sivri dişlerim boynunun omzuyla birleştiği yerdeki damarına battı.

İki saniye sonra da çalışma odasının kapıları açıldı.

Bölüm 17

Son bir sene hariç, adam seks konusunda her zaman çok rahat olmuştu. Neyi sevdiğini ve nasıl elde edeceğini bilirdi. Halinden memnundu. Şimdi, tatmin olmanın nasıl bir his olduğunu bile hatırlayamıyordu.

İkimizin de bunda çok yeni olmamız göz önünde bulundurulduğunda her şey şaşırtıcı şekilde kolay gitti.

Lowe, ne bekleyeceğinden tamamen bihaberdi. Bense kötü bir Vampyr olmamla biliniyordum. İçinde bulunduğumuz durum boktandı ve bu işe hiç düşünmeden, apar topar girişmek zorunda kalmıştık.

Buna rağmen, ne yapmam gerektiğini bilmesem de ne yapacağımı *çok iyi* biliyor gibiydim. Mükemmel noktayı bulmak için burnumun ucunu boğazımda gezdirmem, kanının en tatlı koktuğu ve teninin en ince olduğu yeri bulmam, dudaklarımı çok kısa bir şükür anı misali etine bastırmam gerektiğini biliyordum. En önemlisi de şüphe, tereddüt ya da korku hissetmeden ısırmam gerektiğini biliyordum. Vampyr dişlerimi hiç kullanmıyor olabilirdim ama keskinliklerinde bir değişim yoktu ve deneyimle olmasa da içgüdüyle çalışıyorlardı.

Anlık bir afallama sonrasında Lowe'un kanı ağzımı doldurdu. Tattığım hiçbir şeye benzemiyordu. Sebebi hayatım boyunca sadece buzdolabında soğutulmuş kan torbalarından beslenmiş olmam değildi. Lowe'unki yakıcı bir sıcaklıktaydı ve bu deneyimde farklı bir şey vardı.

Sanırım Lowe'un kendisinden kaynaklanıyordu. Kanının tadı kan gibiydi, evet ama aynı zamanda baharatlı, bakırımsı aroması dilimin gerisinde heyecanlı karıncalanmalar oluşmasına neden olmuştu. Kanının tadı da kokusu, gülümsemesi ve tenime değen elleri gibiydi. Ana için endişelendiğinde uzaklara dalıp çenesini ovuşturması gibiydi. Kanı, onu o yapan her şeydi ve ben şu anda ondan besleniyordum. Hayatım boyunca tattığım en leziz şeydi ve dünyamı sarsan, hatta altüst eden bir deneyim yaşıyordum.

Sonra ilk damlalar midemle buluştu ve her şey değişti.

Birkaç adım ötemizde bir şeyler oluyordu. Onları rüyadaymışım gibi uzaktan duyabiliyordum. *Lowe, karısı, beslenme* kelimelerini içeren dehşetli fısıltılar, keskin nefesler, panik dolu özürler ve kapının çarpılarak kapanma sesi kulaklarımı okşadı. Fakat benim düşünebildiğim tek şey...

Lowe, "Misery," diye hırladı.

... sıcaklıktı. Çok güzel bir sıcaklıkla kaplanmıştım. Ve boştum. Ve dolup taşıyordum. Başım dönüyordu. Sıvılaşmıştım. İhtiyacım vardı, ihtiyacım vardı, *ihtiyacım vardı.*

Daha fazlasını istiyordum. Lowe'un daha yakınımda olmasını istiyordum.

"Misery," dedi nefes nefese.

Ne zaman olduğunu bilmiyordum ama ellerim omuzlarına tutunmuştu. Kendimi durduramadan boynuna doğru inledim. Teninin altına süzülmek istiyordum. Onun benimkinin içine işlemesini istiyordum. Ona arzuladığı her şeyi vermek istiyordum.

"Siktir." Kesik nefesleri şakağıma çarpıyordu. Ve bir şekilde beni anlıyor olmalıydı ki yapması için yalvaramadığım şeyi yap-

tı. Ellerini omurgamdan aşağı kaydırıp kalçamı avuçladı ve bacaklarımı ona sararken beni kendisine bastırdı. Hassaslaşmış göğüslerim sızlıyor, merkezim zonkluyordu ve kafamın içindeki bir alarm durmamı, çok fazla kan içtiğimi söylüyordu. Fakat Lowe parmaklarını ensemdeki gür saçlarımın arasına daldırıp, "Daha çok iç," diye emir verdiğinde alarm susuverdi.

Tenine doğru keyifle inlerken ıslak ve hevesli bir şey karnımın içine doldu.

"Misery. *Misery.*" Lowe kafamı etine bastırdı ve tamamen bilerek olmasa da boynunu iyice gerdi. "Ne kadar ihtiyacın varsa hepsini al."

Beni bırakırsa ölecekmişim gibi çaresizlikle ona sarıldım ve rahatlama arzusuyla karın kaslarına sürtündüm. Bu şekilde temas etmek iyi hissettirince *daha çok* ihtiyaç duydum. Daha fazla kana, daha fazla Lowe'a. Ve içimde büyüyen sarsıcı, gergin hissin daha fazlasına.

"Ben... siktir." Lowe'un sesi kulaklarımda yoğun bir hırıltıydı. "Misery, izin ver de..." Boğazından boğuk, müstehcen bir ses yükseldi. Kaya gibi sertleşmişti ve beni daha yukarı kaydırıp parmak uçlarını kalçama bastırarak içimdeki o mükemmel noktaya değmeye çalıştığında az kalsın dişlerim damarından ayrılacaktı. *Az kalsın.* Aletine sürtünmeye devam ederken ihtiyaçla, yakarı dolu bir inleme koyuverdim.

"Biliyorum," diye mırıldandı rahatlatıcı ama emredici bir sesle. "Biliyorum. Uslu dur, ben şimdi..."

Hazzın ilk notaları öyle şiddetli çarptı ki idrak edemedim. Sırtım gerildi, omuzlarım sarsıldı, merkezimde spazmlar oluştu. Uzun birkaç saniye boyunca gerilmiş halde öylece kaldım ve ardından orgazm içimde patlayarak nefesimi kesti. Zevk keskindi, gürültülüydü, her şeyi yutan parlak bir ışıktı. *Her şey* patladı, ikiye katlandı ve dünyanın geri kalanı silinene dek büyüdü. Kendimi gelgitlere bırakıp defalarca boşalırken saniyeler mi da-

kikalar mı yoksa yüzyıllar mı geçti bilmiyordum. Sonra şiddetli dalgaların yerini yavaşça omurgamı saran artçı şoklar aldı.

Lowe'un beni şömineye bastırmış olmasına memnundum çünkü uzuvlarımın kontrolünü kaybetmiştim. Dengesiz nefeslerim hâlâ açık olan damarına çarpıyordu ve ben...

Lowe'un damarı. Kıymetli, güzel damarı.

Şu anda mantıklı düşünebilecek durumda değildim ama otomatik olarak yukarı doğru uzanıp açtığım yaraları emdim, sonra kedi yavrusu gibi yalayarak tüm yeşil damlaları temizledim. Bu genlerime yazılmış bir şeydi ve görünüşe bakılırsa Lowe da sevmişti. Üzerinden dalga dalga tatmin hissi yayılıyordu. İri elleriyle kalçalarımı sıkmıştı ve yanağıma doğru yumuşacık, keyifli övgüler mırıldanıyordu.

Açtığım yara kapanırken kan akışı da durdu. Geri çekilirken kendimden son derece memnundum ve işimi başarıyla tamamladığım için gurur duyuyordum. Doymuştum. Tatmin olmuştum. Mutluydum. Güçlüydüm ve daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklıkla rahatlık hissediyordum. Hepsi Lowe sayesindeydi. Onun güçlü kanı, tenime çarpan ağır nefesi...

Aman Tanrım.

Lowe.

"Ben..." Omuzlarına tutunarak onu ittim ama hemen tepki vermedi. "İndir beni."

Dediğimi yapması için tek gereken bu oldu. Beni nazikçe yere bıraktı, sonra geri adım atmaya çalıştı ama ona izin vermedim, *veremezdim*. Tişörtünü tutup ona yaklaştım.

"Misery."

Fiziksel olarak onu bırakamayacak durumdaydım.

"*Misery*."

Lowe'un çatallı sesiyle trans halinden çıktım ve aramıza biraz mesafe koydum. Fakat bu çok kötü bir fikirdi çünkü üzerime istila eden soğuk çok yanlıştı. Saçlarım dağılmış, elbisem belime

kadar sıyrılmıştı ama Lowe'a bakmakla fazlasıyla meşgul olduğum için üstümü başımı düzeltemiyordum. Gözbebekleri irislerini tamamen yutmuştu ve bakışları büyülenmiş gibi bacaklarımda dolaşıyordu.

Aramızdaki mesafe sayesinde az önce olanların yavaş yavaş farkına vardım ve aniden bir sele kapılıp *boğuluyormuş* gibi hissettim.

Kahretsin. Böyle hissetmemin tek nedeni ondan beslenmiş olmam değildi. Ben... beslenmenin sonucunun bu olacağını hiç bilmiyordum ve... "*Çok* özür dilerim," dedim nefes nefese, elbisemi düzeltirken.

Lowe başını iki yana salladı. Göğsü ritmik olarak inip kalkarken gözleri farklı bakıyordu. Artık ona ait *değildiler* sanki.

"Ben daha önce hiç... birinden beslenmedim. Böyle olacağını bilmiyordum. Canını yaktım mı?"

Kafasını hayır anlamında sallamasında yırtıcı bir hava vardı. Yavaştı, ihtiyatlıydı. Son derece hızlı ve kuvvetli bir avcı tarafından izleniyormuş gibi hissederek geriye doğru bir adım attım.

"Pekâlâ." Dudaklarımın köşesini yaladım. Ağzımda *kanının* tadı duruyordu ve bunda leziz bir erotizm vardı. Lowe hayattaydı; karşımda nefes alıyordu, sıcacık ve güçlüydü. Yeşil kan hücreleri ve plazma üreten bu canlı varlık, bu adam, bu Kurt bana kanını vermeyi seçmişti.

Bana besin ve hayat sunmuştu.

Bu öyle *samimi* bir şeydi ki. Şehvet içeriyordu ama bundan daha fazlası vardı. Öylesine biriyle paylaşmayı hayal edemeyeceğim bir deneyimdi. Yalnızca...

Lowe'la paylaşabilirdim.

Buruşmuş elbiseme bakarken, onu leyleklerin getirmediğini öğrenen bir çocuk gibi hissediyordum.

"Misery." Gözlerimi ayaklarımdan ayırıp Lowe'a çevirdiğimde darmadağın ve şoke olmuş göründüğünü fark ettim. Zihni

bulanıktı. Tahrik olduğu da açıktı. Pantolonunun önündeki kabarıklığa hafifçe dokunurken büyü etkisi altındaymış gibi yüzüme bakıyordu. "İyi misin?"

"Bilmiyorum." Dudaklarımı yaladığımda yine onun tadını aldım. "Sanmıyorum."

O anda dışarıdan yine ayak sesleri duydum ve *neden* Lowe'un kanını emdiğimi hatırladım. "Geliyorlar," diye tıslayarak bilgisayara taktığım aygıtı çıkarmaya koştum. Neyse ki kodlar tamamlanmıştı. Ben arkada hiçbir şey bırakmadığıma emin olarak tüm cihazları toplarken Lowe hâlâ hareketsiz duruyor, bir tavşana saldırmaya hazırlanan bir kurt gibi her hareketimi takip ediyordu. USB'yi saklamak için elimi göğüs dekolteme daldırdığımda nefesi kesildi.

"Lowe, birinin geldiğinin farkındasın, değil mi?"

"Evet," dedi kısaca. Bir an beyninin durduğunu sandım. Sonra ne yapmamız gerektiğini bilmediğimi fark ettim. Kaçmalı mıydık? Ama zaten az önce yakalanmıştık. Bu yüzden en iyisi gösteriye devam etmekti.

"*Sen* iyi misin?" diye sordum çünkü az önce sormak aklıma gelmişti.

"Buraya gel," diye mırıldanarak elini bana doğru uzattı. İyi olduğunu sanmıyordum ama ben de iyi değildim. Bu yüzden odanın karşısına geçip önünde durdum.

Kollarını omuzlarıma dolayıp kafamı çenesinin altına yerleştirdi. Bu yakınlaşmamız az önceki gibi değildi; ten tene temasın getirdiği o şehvetli sıcaklığı barındırmıyordu. Lowe'un burnunu saçlarıma gömdüğü ve benim kalp atışlarımın onunkini takip ettiği bir samimiyet içeriyordu sadece. Aslında içeri biri girdiğinde ne yapmamız gerektiğini konuşmalı, plan yapmalıydık ama tek istediğim ona böyle yapışık durmaktı.

"Az önce seni becerebilirdim," dedi kulağıma. Gerçekten içinden geleni söylüyormuş ve biraz üzgünmüş gibiydi. "Neredeyse yapacaktım."

"Üzgünüm. Kan emmenin böyle bir şeye yol açacağını..."

"Bilmediğini biliyorum. Ben sadece..." Sıcacık, yumuşacık dudakları konuşurken alnıma değiyordu. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

"Nasıl?"

"Bu denli tahrik olmamıştım. Vurgun yemiş gibiyim. Ve başka... şeyler de var."

Ben de tam olarak aynı şekilde hissediyordum. "Özür dilerim," diye tekrar ettim. "Bu... Bir an önce kardeşimle konuşmalıyım. Benim yaptığım bir şeyden kaynaklanıyor olmalı." *Öyle değil. Doğru olan, olması gereken bu.*

Lowe'un kirli sakalı şakağıma değdi. "Yetti mi peki?"

"Ne yetti mi?"

"Kan."

"Ah. Evet."

Ama... *daha fazlasını isterim.*

Ama... *biraz daha içebilir miyim?*

Kanını istiyordum. Hem de çok. Tam "*Siktir et*" deyip biraz daha içip içemeyeceğimi soracaktım ki kapı yeniden açıldı. Bu sefer Lowe'la birbirimizden ayrılmayı başarabildik. O korumacı bir şekilde önüme geçtiğinde aramızdaki sıcak an da kayboldu.

"Muhafızlarım halüsinasyon gördü sanmıştım," dedi Emery, kuşkuyla bizi inceleyerek. "Bu odayı kilitlemeyi unutmuş olmalıyım." Gözleri, Lowe'un yara izi olmayan ama mavimsi yeşil renk almış boynuna kaydı. Burada neler olup bittiği belliydi. "Lowe, beslenmekten bahsettiğinde sanmıştım ki..." Dudakları tiksintiye benzer bir duyguyla kıvrıldı.

"Bunu asla yapmamalısın. Yani varsayımda bulunmamalısın." Lowe'un sesi netti.

O sırada Koen, Emery'nin arkasında belirdi ve pis bir sırıtışla kapı çerçevesine yaslandı. "Ben daima çocukların eğlenmesinden yanayım."

"Eh, *pekâlâ*. İşiniz bittiğinde lütfen masaya geri dönün. Tatlı için sizi bekliyoruz."

"Emery Teyze, bence onlar çoktan tatlılarını yemişler."

Kusacakmış gibi görünen Emery, yeğeninin yanından geçip odadan çıktı. O gitmiş olsa da Lowe henüz gevşeyememişti. Omuzları hâlâ gergindi ve Koen'a en değerli ve güvenilir müttefiki değilmiş de bir tehdit oluşturuyormuş gibi bakıyordu.

Durumu komik bulmuşçasına sırıtmasına bakılırsa Koen da bunun farkındaydı. "Tanıdığım en mantıklı Kurt olduğunu sanırdım. Onu bulmak seni ne hale getirmiş, baksana," diye gizemli bir yorum yaptı. Lowe'a sevgi dolu bir bakış attı, sonra ifadesi değişti. "Az önce bir telefon aldım. Cal önemli bir konuda sana ulaşmaya çalışmış ama ulaşamamış. Acil bir mesele varmış."

"Telefonumu odada bırakmıştım."

Koen kaşını kaldırdı. "Eh, cebinde olsaydı da farkında olmazdın zaten."

Lowe gözlerini devirirken biraz olsun gevşemişti. "Ne olmuş?"

"Eve yarın sabah değil de bu akşam dönebilir misiniz diye sormak istiyormuş. Sanırım Ana'yla ilgili bir şey var."

Bölüm 18

Kızın varlığı adamı dolunayda koşmaktan çok daha fazla rahatlatıyordu.

UÇAKTAKİ VAKTİMİ TAKİP cihazının yerinde olduğundan ve düzgün çalıştığından emin olmak için kullanmak istedim ancak Wi-Fi sinyalleri çok zayıf olduğu için en sonunda öfkeli bir homurtuyla Raspberry Pi'mi kenara fırlattım. Lowe da ben de uçağa bindiğimizden beri doğru düzgün konuşmamıştık. Kendinden emin, dikkatli bir şekilde uçağı kullanırken düşünceleri büyük ihtimalle tamamen Ana'ya odaklanmıştı.

Kalbim onun için sancıdı.

Havaalanına bizi karşılamaya gelen Mick, "Siz gittikten sonra başladı," dedi ve Lowe'un yüz ifadesini görünce hemen, "Biliyorum, biliyorum," diye ekledi. "Sana söylemeliydim ama ateşi yüksek değildi. Kötü bir şey yediğini düşündüm. Ama sonra titremeye başladı ve kemiklerinin ağrıdığını söyledi. Ve kusmaya başladı."

Görünüşe göre Alfa tabiatı her türden ulaşım aracını kullanmasını zorunlu kılan Lowe, arabayı evin önüne çekti. "Sıvı tüketmediğinde de kusuyor mu?"

"Evet. Juno üst katta onun yanında." Mick, ayrıldığımızdan bu yana beş yaş yaşlanmış gibi görünüyordu. Ana'nın hasta odası olarak seçtiği Lowe'un odasının dışında Juno ve Cal'i bulduğumuzda onların da Mick'ten farkı olmadığını gördük. Küçük kız belki de ağabeyinin kokusu burada daha yoğun olduğundan dolayı onu rahatlatacağını düşünmüştü.

Lowe'un dehşet içinde olduğundan emindim ama hiç belli etmiyordu. Bu akşam Emery'nin odasında basıldığımızda bile paniklememişti. Belki bu Alfalara özel bir şeydi; duyguları bastırıp yapılması gerekene odaklanmak iyi birer lider olmalarını sağlıyordu. Babamın da bu fikrime katılacağından emindim.

"Bu durum... yani hastalanmak yüzde yüz Kurt olanların başına gelen bir şey değil mi?" diye sordum.

Cal ile Mick afallamış gibi göründüler. Juno ise sakince, "Ona Ana'dan bahsettin mi?" diye sordu ve Lowe kafasıyla onay verince pek de şaşırmış görünmedi. "Virüslerden, bakterilerden ya da bunlara benzer şeylerden kolay etkilenmeyiz," diye açıkladı bana. "Bizi etkileyebilecek belirli zehirler var ama sonucu böyle olmaz."

Ana'nın fizyolojisi göz önünde bulundurulduğunda Kurt doktorların onun için bir şey yapabileceğini sanmıyordum. İnsan doktorlara gitmek de keşfedilmesi riskine girmek olurdu. "Bu ilk defa mı oluyor?"

Lowe kafa salladı. "Geçmişte burnunun aktığı ya da hapşırdığı olmuştu. Alerjisi olduğunu düşünüp geçiştirmiştik."

"Şu Tyler denen ilaçtan hâlâ var," diye önerdi Cal. "Birkaç ay önce almıştık ya."

"Tylenol mu?" diye sordum.

Adam bana hayran hayran baktı. "Sen nereden biliyorsun?"

Gülümsedim. "Tahmin ettim. O ilaç ateşini düşürüp ağrılarını geçirebilir ama..." Devamını getirmeyip omuz silktim ve diğerleri ne yapacaklarını konuşurlarken ben Ana'yı kontrol etmeye gittim. Lowe'un çift kişilik yatağının ortasında çok ufak, çok kırılgan görünüyordu ve alnı avcumun altında cayır cayırdı. Uyuduğunu düşünmüştüm fakat tam yanından ayrılacakken, "Elini orada tutsan olur mu?" diye sordu. "Soğukluğun çok güzel."

"Neyim ben?" Onu keyiflendirmek için kaşlarımı çattım. "Sana özel buz torbası mı?"

Kıkırtısı göğsümü sıkıştırdı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Üstüne kusmak üzereymişim gibi."

"Önce Parıltı'nın üstüne kussan?"

Uzunca bir süre düşünüp resmi bir tavırla, "Çok beklersin," diye cevap verdi.

Birkaç dakika sonra Lowe da bize katıldı ve dudaklarını kardeşinin şakağına bastırıp onun için Kaliforniya'dan getirdiği ilk hediyeyi verdi. Ne zaman ve nereden aldığını hiç bilmediğim büyük, pembe bir zürafaydı.

"Kaliforniya'da zürafalar mı vardı?"

"Doğada yok, bir tanem."

Ana dudaklarını büzdü. "Bir dahakine daha onantik bir hediye istiyorum."

"Anlaşıldı."

"Lowe?"

"Efendim?"

"Annemi özledim."

Lowe'un gözleri kırpışarak kapandı; sanki onları açık tutamıyormuş gibiydi. "Biliyorum, bir tanem."

"Neden Misha'nın iki tane ebeveyni var da benim hiç yok? Bu hiç adil değil."

"Evet." Lowe nazikçe onun saçlarını okşarken, kardeşi için tüm dünyayı yakabileceğini iliklerimde hissettim. "Adil değil."

Küçük kız sadece iki dakika sonra bir bulantı dalgasıyla kuru kuru öğürmeye başladığında Lowe onun kafasını destekledi. Ardından minik parmaklarıyla ellerimizi tutarak uykuya dalana dek yanında kaldık.

Odadan çıktığımızda Lowe'un ağzının kenarlarında derin çizgiler oluşmuştu. "Onu İnsan bölgesine götüreceğim," dedi diğerlerine, itiraza izin vermeyen Alfa ses tonuyla. "Fazla soru sormayacak ya da gereksiz testler yapmayacak bir doktor bulacağım. İdeal seçenek bu değil ama İnsan özellikleriyle ilgili en temel şeyleri bile bilmiyoruz. Bu yüzden..."

"Ben biliyorum," diye araya girdim. Hepsi şaşkınca bana döndüler. "En azından İnsanlar'la sizden daha fazla deneyimim var."

"Aslında..." diye başladı Cal.

İmalı bir bakışla, "Onları *katletmeyi* içermeyen deneyimler tabii ki," dediğimde süklüm püklüm şekilde kafa salladı.

Fakat normalde müttefikim olan Mick ensesini kaşıyıp acı çekermiş gibi bir sesle, "Misery," dedi. "Bu gerçekten nazik bir teklif ama sen bir İnsan değil Vampyr'sin."

"On beş yıl İnsanlar'ın arasında yaşadım. Bir de İnsan kardeşim vardı."

"Ana'nın neyi olduğunu biliyor musun yani?" diye sordu Lowe.

"Hayır ama bakteri ya da virüs kaynaklı olduğundan neredeyse eminim ve Serena'nın ikisi için de ne kullandığını biliyorum." Dördü de bana hâlâ şüpheyle bakıyordu. "Dinleyin, bunun kesin yöntem olduğunu söylemiyorum, sonuçta doktor değilim. Ama zaten çok zayıfken onu yola çıkarmaktan veya durumunu fark edecek birine göstermekten daha iyi olacaktır."

"Yine de riskli görünüyor. Ve neyin yanlış gidebileceğini bilmiyoruz." Mick iç geçirip başını iki yana salladı. "Onu İnsan böl-

gesine götürmeliyiz, Lowe. Bunu ben yapabilirim. Hızlıca gidip geliriz ve..."

Lowe onun lafını keserek *bana* döndü. "İlaçların isimlerini biliyor musun?"

"Senin için bir yere yazabilirim. Bir İnsan eczanesine gitmen gerekecek. Gerçi çoğu şimdiye kapanmıştır ve normalde reçete gerekir ama..."

"Reçeteye ihtiyacım yok."

Sırıttım. "Biliyorum." Lowe gibi birinin bölgeler arasında hiç fark edilmeden gezebileceğinden emindim.

"Lowe. Misery'nin arkadaşı İnsan'dı." Mick çok fazla karşı çıkıyordu ama sebebi muhtemelen Ana'ya değer vermesiydi. Lowe onun oğlunu kaybettiğini söylemişti; belki de bu yüzden Ana'ya bağlı hissediyordu.

"Doğru," dedim nazikçe. "Ama götürdüğünüz doktor da onu İnsan bir çocukmuş gibi tedavi edecek. Ana gibi başka kimse yok. Yani Serena'yı model almamızdan bir zarar geleceğini sanmıyorum."

"Katılıyorum," dedi Juno. "Misery'ye güvenmeliyiz."

Mick yine itiraz edecekmiş gibi görününce Lowe onun omzunu sıktı. "Bu işe yaramazsa yarın onu doktora götüreceğim."

Yarım saat içinde ilaçları alıp dönmüştü. Hepimiz Ana'nın yanında bekliyorduk ancak odaya girdiğinde gözleri ilk beni buldu. Bana ilaçları verirken parmak eklemlerinde yeşil kan izleri vardı. Neyse ki kırmızı izler görmedim.

Serena hap yutmayı öğrenene kadar -ki bu utanç verici şekilde yeni bir gelişmeydi- onun için yaptığım gibi ilaçları Ana için ezdim.

"Niye bu kadar çok var?" diye yakındı kız.

"Çünkü tam olarak neyin olduğunu bilmiyoruz," diye açıkladım. "Bu ilaç, hastalığına virüs ya da bakteri sebep olduysa onu geçirmeye yarayacak, bu ilaç da ateşini düşürecek. Şimdi dırdırı kes."

Ana hapların tadının zehir gibi olduğunu söyleyince muhalif Kurt ekibinin pis bakışlarına maruz kaldım. Bu yüzden odadan tüymeye karar verdim ve Alex'in uyanık olmasını umarak onu aramaya gittim. Şanslıydım çünkü onu Lowe'un çalışma odasında buldum. Geldiğimi bile duymayacak kadar neye daldığını merak ederek yavaşça arkasına yaklaştım.

"Patronunun çalışma masasında kaçakçılık içeren İnsan oyunları oynuyorsun, ha? Bugün işgücünü buna harcamak istedin sanırım."

"Hay sıçayım!" Çocuk neredeyse sandalyeden düşüyordu. "Sen nereden... Birdenbire *dibimde* bittin ya! Öğle yemeğinde sarımsak yedim ve kanım senin için muhtemelen zehirlidir!"

Hayal kırıklığına uğramışım gibi dudaklarımı büzdüm. "Ben de seni özledim. Sinyal yakaladık mı?"

Elini göğsünden ayırmadan kafa salladı. "Evet. Mükemmel sinyal alıyoruz. Emery bizden habersiz masaj randevusu bile alamayacak."

"Süper. Herhangi bir şey duydun mu peki?"

Hayır anlamında başını sallarken burun delikleri genişledi. "Farklı kokuyorsun. İçeri girdiğini bu yüzden fark etmedim."

Tüh. "Belki de Vampyr kokuma alışıyorsundur."

"Hayır. Öyle bir şey değil. Kokun sanki..."

"Bu arada, Lowe bir proje üzerinde çalışmamızı istedi," diye sözünü kestim. Tabii bu bir yalandı. Fakat Lowe'un kızacağını sanmıyordum.

"Ne projesi?"

Ana'nın az önce söylediği şeyin üzerine bu fikir birden aklıma gelmişti. Neden Misha'nın iki tane ebeveyni var da benim hiç yok? Serena'ya Ana'dan kimin bahsettiğini çözmeye çalışırken bu kişinin biyolojik babası olabileceğini hiç düşünmemiştik çünkü adam Maria'ya hamileliği konusunda hiç inanmamıştı. Fakat ya hikâyenin tamamı bu değilse? "İnsan-Kurt İlişkileri Bürosu'nda

birkaç yıl önce çalışan İnsanlar'ın listesini bulmamızı istedi." Direkt olarak sekiz yıl demek istememiştim zira Alex aptal değildi. "Lowe, bizim..." -*Bizim mi?*- "... yani sizin sürüyle etkileşime geçmiş olan kişileri arıyor."

Alex merakla gözlerini kırpıştırdı. "Niye ki?"

"Bilmem. Emery'nin evindeyken bir şeyler oldu, bu yüzden bilmesi gerektiğini söyledi." Galiba ben de son derece iyi bir oyuncuydum.

"Büro'da çalışan herkesin mi adını bulacağız? Başka kriter yok mu?"

Elimi saçlarımdan geçirerek düşündüm. "Erkeklere bakacağız. Sadece erkeklere."

"Peki. Tamam."

"Şimdi zamanın varsa başlayabilir miyiz?" Dişlerimi göstermeden gülümsemeye çalıştım. "Yoksa çetecilik oynamakla çok mu meşgulsün?"

Yanakları sevimli bir yeşil tonuna bürünürken boğazını temizledi. Sonraki bir saati araştırmayla geçirdik ancak İnsan arşivlerinin düzensizliği yüzünden elimize pek bir şey geçmedi. Alex esnemeye başladığında bugünlük pes ettik.

"Aman Tanrım," dedi ben gitmek için kalktığımda.

"Ne?"

Gözleri dolunay gibi kocamandı. "Şimdi anladım."

"Neyi anladın?"

"Kokunun neye benzediğini."

Siktir. "İyi geceler Alex."

Ana'nın odasına doğru yönelirken duyduğum son şey, "Niye Alfa'm seni işaretlemiş gibi kokuyorsun?" diye seslenmesi oldu.

Mick ile Cal odadan ayrılmışlardı ama Lowe ile Juno kapının önünde durmuş, kısık sesle konuşuyorlardı. Yanlarına gittiğimde susup bitkin gözlerle bana döndüler.

Donakaldım. "Kahretsin. Ana iyi mi?"

Juno'nun yanıtı sadece bir saniye gecikse de midemin ağırlığı bu sürede iki kat artmıştı. "Ateşi düştü ve sıvı tüketmeye başladı. Ona verdiğin 'iğrenç şeylerin' kendisini daha iyi hissetmesini sağladığını söyledi."

Gülümsedim. "Gerçekten mi?"

"Evet." Juno, Alfa'sına ölçüp tartan bir bakış attı, ardından ikimizi inceledi. "Siz ikiniz şaşırtıcı şekilde iyi bir ekip oldunuz."

"İşin çoğunu ben yaptım." Akşam yemeği için giydiğim, nedense hâlâ üstümde olan elbisemin üzerindeki görünmez tozları silkeledim.

Juno'nun dudakları seğirdi. "Abartma."

"İyi," dedim ve genç kadının Lowe'a el sallayıp gitmesini izledim. Sanırım aramızda yeni gelişen bu arkadaşlık ya da her neyse, dopaminerjik sistemime iyi geliyordu.

Lowe'a döndüğümde onu gülümserken bulmayı bekledim. Fakat bana ciddi, neredeyse kaygılı bir ifadeyle bakıyordu.

"Ana uyuyor mu?"

Kafa salladı.

"Benim yatağımda uyumak ister misin?" Boğazı bir yutkunmayla hareket edince hemen düzeltme yaptım. "Nasıl olsa ben dolapta yatıyorum. Ana uyanırsa diye ara kapıyı açık bırakabilirsin. Bu akşam aramızda olup bitenler yüzünden üstüne falan atlayacak değilim, korkma. Kardeşin hâlâ hastayken böyle bir şey yapmam."

Bunu umursadığını sanmıyordum. Beni dinlediğinden bile şüpheliydim. Robot gibi başını salladı ve peşimden odaya girdiğinde bakışları pencerenin ötesindeki geceye daldı.

Boğazımda rahatsızlık verici bir yumru oluşurken nevresimsiz yatağa oturup, "Lowe," dedim yumuşak sesle.

Cevap vermedi. Dalgın gözleri karanlığa mıhlanmıştı.

"Bir sorun mu var? Sen iyi misin?"

Bu soruyu da duymazdan gelmesinden korktum ancak birkaç dakika sonra yine başını sağa sola salladı ve dönüp yanıma geldi. "Ya sen burada olmasaydın?"

"Ben... Ne?"

"İnsan anatomisini bilen biri olarak burada olmasaydın ne yapardım?" Çenesi gerildi. "Ana'nın sağlığı ve güvenliği arasında seçim yapmak zorunda kalırdım."

"Ah." Şimdi anlaşılmıştı. Duygularını anlıyor, hissediyordum. Midem bir taş oturmuşçasına ağırlaşmıştı. "Her şey yoluna girecek. Ana iyi olacak. Muhtemelen sadece grip geçiriyor."

"Ya bir dahaki sefere daha ciddi bir şey olursa? Kapsamlı bir İnsan tedavi sürecinden geçmek zorunda kalırsa?"

"Böyle bir şey olmayacak. Dediğim gibi, Ana iyileşecek."

"İyileşecek mi?" diye sordu, yalan söylememi imkânsız kılan bir tonla.

Doğrusunu söylemek gerekirse bundan emin değildim. Ana'nın iyileşip iyileşmeyeceğini, Lowe'la benim iyi olup olmayacağımızı, Serena'yı canlı bir şekilde bulup bulamayacağımızı bilmiyordum. Lanet savaşın kaçınılmaz olup olmadığına dair de hiçbir fikrim yoktu. Öyle bir durumda halkımın beni burada bırakmayacak kadar umursayıp umursamadığını, on sekiz yaşına girdiğimden beri verdiğim kararların her birinin yanlış olup olmadığını da bilemiyordum.

Neler *olacağını*, neler *olduğunu* bilmiyordum ve bu çok korkutucuydu. Bana çok benzeyen Lowe'a, birkaç haftadır tanışıyor olsak da çok güveniyordum. Ona yalan söyleyemeyecek ya da onun yanında kendime yalan söylemeyecek kadar hem de.

Bu yüzden, "Emin değilim," dedim çok kısık bir fısıltıyla. Ama beni duydu. İkimiz de kafa salladık. Dizlerinin üzerine çöküp yüzünü kucağıma gömdüğünde ona izin verdim ve parmaklarımı yumuşak saçlarına daldırdım. Derin nefeslerini bacaklarımda hissedebiliyordum. Geniş ve güçlü omuzları yavaşça

inip kalkıyordu. Elimi sırtına doğru kaydırıp tişörtünden içeri soktum. Onun sıcaklığının beni yatıştırdığı kadar benim soğukluğumun da onu rahatlatmasını umuyordum.

"Misery," diye iç geçirdiğinde nefesi, elbisemin kumaşının üzerinden göbeğimi ısıttı. Hâlâ yalnızdım, hâlâ herkesten farklıydım ve hâlâ çoğunlukla kendi başımaydım ama belki de yalnızlığım eskisi kadar büyük değildi. Parmakları yumuşak bir dokunuşla ayak bileğimi kavradı ve alyansının metalinin sıcaklığı tenimle kemiklerimi yaktı. Hatırlayamadığım kadar uzun zamandan beri ilk kez kabullenilmiş, sarılıp sarmalanmış hissettim.

Buradayım, dedim içimden. *Seninleyim.*

Ve uzun, çok uzun bir süre boyunca bu şekilde kaldık.

Bölüm 19

Kız korkusuzdu. Ve bunu düşünmek adamı dehşete düşürüyordu.

"BU SORDUĞUN SORU hiç hoşuma gitmedi." Owen'a gözlerimi devirmemek için göz kaslarımı sahip olduğumu hiç bilmediğim güçle kontrol etmeyi başardım. Normalde medeni olmaya zahmet etmezdim ama kardeşimin bana ihtiyacım olan cevapları vermesini istiyordum.

Neyse ki Ludwig konuşmamıza kulak vermiyordu. Bugün erken saatlerde onu kış bahçesinde bir gülü budarken bulmuş ve kardeşimle konuşup konuşamayacağımı sormuştum. Bana sanki liger* dövmesi yaptırmak için izin istemişim gibi bakmıştı. "Ne yaparsan yap. Lowe kimsenin sana kısıtlama getirmemesini istedi. Kimi istiyorsan arayabilirsin." Duraksamıştı. "Telefon seksinden kaçınman belki iyi olur ama karar senin."

"Telefon seksinin modası geçmedi mi ya?"

---

* Erkek aslanla dişi kaplanın çiftleşmesiyle ortaya çıkmış olan melez hayvan. (ç.n.)

"Seksin hiçbir türünün modasının geçeceğini sanmıyorum. Güneş dünyayı yutana kadar da bu böyle olacaktır." Budama işine geri dönerken eklemişti: "Pizza sipariş edersen ekstra büyük al."

Bir Vampyr'in neden pizza sipariş etmek isteyeceğini bilemiyordum ama şu anda beni pek sevmeyen erkek kardeşimle sohbet etmektense, bana olduğundan daha pahalıya sarımsaklı çörek satmaya çalışacak bir ergenle telefonda konuşmayı tercih ederdim.

Yüzümü ifadesiz tutarak Dil'e geçtim. "*Sorumu beğenmemen kalbimi kırdı,*" dedim. "*Lütfen yine de cevap verir misin?*"

"*Kimden beslendin?*"

Yüzümde kalmış olabilecek diğer ifadeleri de sildim. "*Birinden beslendiğimi söylemedim.*"

"*Söylenemedin ama canlı bir kaynaktan beslenilmesi durumunda herhangi bir olumsuz durum gelişip gelişmeyeceğini sorduğunda zekâm sayesinde altındaki sebebi anladım. Daha önce bu konuya hiç ilgi duymamıştın. E ben de aptal değilim. Kimden beslendin?*"

Derin bir nefes aldım. "*Sence kimden?*"

Avcunu yüzüne vurdu. "*Kocandan. Kurt olan kocandan. Alfa Kurt olan kocandan.*"

"*Off, yapma.*"

"*Onu sen mi zorladın?*"

"*Ne? Hayır?*"

Ağır bir küfür etti. "*Babama sakın söyleme.*"

"*Neden?*"

"*Bunu kendi yararına kullanmaya çalışır.*"

"*Nasıl kullanacak ki? Bundan ne şekilde yararlanabilir?*"

Owen burun kemerini sıktı. "*Misery, sen hiçbir şey bilmez misin?*"

"*Ne bilmeliyim?*"

"*Büyürken nasıl bir şeyler öğrenemedin?*"

Boğazımdan yükselen ses Ludwig'in kafasını kaldırıp bana bakmasına neden oldu. "*Kimden öğrenecektim? İnsan bakıcılarımdan mı?*"

"*Tamam.*" Elini kaldırarak sessiz olmam emrini verdi ve kendini toplamaya çalıştı. Telefonu yüzüne kapatıp inadıma babamı aramayı düşünüyordum ki devam etti: "*Ondan beslenmene izin vermesi normal değil. Hiçbir Kurt'un bir Vampyr'e böyle bir şey için izin vermesi normal sayılmaz.*"

"*Belki Lowe bunu bilmiyordur.*"

"*Türlerimiz yüzyıllardır düşman. Sence herhangi birine, bir parazit tarafından kanının emilmesinin aşağılanmaların en büyüğü olduğu öğretilmemiş olabilir mi? Atalarını öldürmüş olan bir türün üyesinin hayatını devam ettirmesi için kanını vermesi sürüsü tarafından iyi karşılanır mı?*"

Emery'nin tiksinti dolu ifadesini, sağ kollarının keskin neşelerini hatırladım. Koen bile Lowe'un boynunda bıraktığım izi gördüğünde ilk şokunu saklayamamıştı.

Fakat Lowe iyi olmadığımı söylediğimde beni kollarının arasına çekmişti.

"*Lowe farklı.*"

"*Belli. Ancak bu mesele seninle birlikte mezara gitmeli. Ortada bir çeşit... arkadaşlık olduğu da açık.*"

Bir dakika düşünüp kafa salladım.

"*Demek senden hoşlandı.*" Kardeşim alnını ovuşturdu. "*Bu çok tuhaf. Hayatta olduğun ve bir süre daha hayatta kalacağın için mutluyum ama...*"

"*Durum bundan da garip aslında. Ondan beslendiğimde...*"

"*Misery.*" Bana sert bir bakış attı. "*Ben yeniyetmelik dönemimi Vampyr bölgesinde geçirdim. Ondan beslendiğinde ne olduğunu çok iyi biliyorum. Lütfen devamını getirme. Dokuz ay boyunca aynı plasentayı paylaşmış kişiler böyle konuları konuşmamalı.*"

Kızarıyor muydum? Evet, kesinlikle. "*Biz çift yumurta ikizleriyiz. Yani aynı plasentayı ve göbek kordonunu paylaşmadık. Sadece aynı rahimdeydik.*"

"*Yine de beni bu konuya maruz bırakamazsın.*" Owen kafasını geriye atıp tavana baktı.

"*O zaman Lowe için herhangi bir olumsuz sonuç olup olmayacağını söyle yeter. Ona zarar vermediğimden emin olmak istiyorum.*"

Kardeşim içini çekti. "*Kanını çok fazla içmediysen iyi olacaktır. Sana da muhtemelen bir şey olmaz. Dürüst olmak gerekirse Kurtlar'dan beslenen Vampyrler hakkında pek fazla vaka çalışması yok.*"

"*Peki.*" İçim rahatlamıştı. "*Bilgi için teşekkürler. Sana hayatta iyi şanslar diliyorum. Artık kapatmam...*"

"*Misery, beni dikkatli dinle. Teknoloji gelişip de güvenli bir şekilde kan depolamak mümkün olduğundan beri türümüzün yaşayan bir kaynaktan beslenmemesinin bir nedeni var. Canlı birinden kan içmenin seksle yakın ilişkisi olması bir kenara, doğurduğu hormonal ve biyolojik sonuçlar görmezden gelinmemelidir. İlk anda küçük görünseler de uzun vadede soruna yol açabilirler. Tam da bu yüzden yüzyıllardır bunu yapmamız istenmiyor. Olabildiğince çok kişiyle yatmalı ve üremeliyiz ancak kimseyle* bağ *kurmamalıyız. Aynı kişiden tekrar tekrar beslenmek kompleks dinamikler oluşturabilir ve...*" Birden susup başını iki yana salladı. Yüz ifadesinin yumuşaması, bunu daha önce *yapıp yapmadığını* ya da biriyle yapmak *isteyip istemediğini* merak etmeme yol açmıştı. "*Bunu bir daha sakın yapma, Misery. Onunla arkadaş ol. Birlikte tavuk çiftliği kurun. İstersen onu becer. Ama bir daha Lowe Moreland'in kanını içme.*"

Faydasız kardeşim tarafından ne yapıp ne yapmayacağımın söylenmesinin verdiği rahatsızlık bütün gece içimden çıkmadı. Saatler sonra, Ana'ya bir keçi tarafından zorbalanmayı hak eden

lama hakkındaki hikâyeyi okuyup karanlık ve boş mutfağa inerek kendi buzdolabımdan bir kavanoz fıstık ezmesi alırken hâlâ keyfim kaçıktı.

Eh, Lowe'dan bir kez daha beslenmeyi ben de planlamıyordum herhalde. Muhtemel yan etkiler göz önünde bulundurulduğunda onun da bunu isteyeceğini sanmıyordum. Buraya Serena'yı bulma amacıyla geldiğimi unutmamıştım. Ama Owen'ın öyle konuşmaya hiç hakkı...

"Alex'le birlikte aradığınız adam Ana'nın babası, değil mi?"

"Evet." Mekanik bir şekilde omuz silkip kaşığımı fıstık ezmesine daldırdım. "Serena'nın Ana hakkında bilgisi olmasının en..." Birden kendi kendime konuşmadığımı fark ederek arkamı döndüm. Lowe kollarını göğsünde kavuşturmuş, masanın yanında dikiliyordu. Gözlerinde anlamadığım bir duygu vardı. "Sen buraya ne zaman geldin?"

"Şimdi."

"Ah." Hasta yatağındaki Ana uyanıp da su istediğinde, birbirine dolanmış vücutlarımızı apar topar ayırdığımız iki gece öncesinden beri pek konuşmamıştık. Lowe en az benim hissettiğim kadar ciddi ve sarsılmış görünerek birkaç saniye karşımda dikilmiş, ardından kardeşine bakmaya gitmişti. Ben de dolabımdaki yastıklarla battaniyelerin arasına süzülüp ikisinin pembe zürafa hakkında fısıltıyla konuşmalarını ve oyuncağa Parıltı 2 adını vermelerini -tabii ismi *Ana* seçmişti- gülümseyerek dinlemiştim.

Dün de bir çeşit rica dinleme günüydü. Bir sürü Kurt, Alfalarından ricada bulunmak, tavsiye almak ve endişelerini dile getirmek için eve gelmişlerdi. Ben bu etkinlikten olabildiğince *uzak* durmuştum ama zaten toplantıların çoğu iskele bölgesinde gerçekleşmişti. Pencere kenarında oturup Lowe'un sorumluluklarının genişliğine şahit olurken şaşkınlığımı engelleyememiş, sürü üyelerine nasıl sıcak yaklaşıp onlarla nasıl kolay iletişim kurabildiğini gördüğümdeyse kendimi tutamayıp konuşmaları-

na dinlemeye çalışmıştım. Pek çoğu onunla sırf sohbet edip şakalaşmak için ziyaretlerini uzatmış, Roscoe gittiği için ne kadar memnun olduklarını dile getirmişlerdi.

Sanırım onları izlerken hissettiğim şey imrenmeydi. Belki ben de Alfa'yla baş başa bir dakika geçirmek istiyordum. Belki de seyahatimiz sırasında onun yakınımda olmasına alışmıştım.

"Ana'nın babası diyorduk. Neden araştırıyorsun?" Artık giriş muhabbetlerine ihtiyacımız yokmuş gibi konuşuyordu. Sanırım gerçekten de ihtiyacımız yoktu.

"Neden araştırmayayım?"

Tek kaşını kaldırdı.

"Ya adam biliyorsa? Ya sonunda annene inandıysa ve başkalarına anlattıysa?"

Kurt merakıyla kafasını yana yatırarak devam etmem için hımladı.

"Serena'nın pek çok yeteneği vardı ama bilgisayar onlardan biri değildi. Senin kadar trajik bir durumda olmasa da..." Dik bakışlarını görmezden geldim. "... aramalarım ve incelemelerim esnasında *ben* bile Ana'yla ilgili hiçbir ize rastlamadıysam onun kendi başına bu tür bir bilgiye ulaşmış olması mümkün değil. Yani kesin birinden duydu. Bu kişinin kim olduğunu bulmalıyız." Başımı iki yana salladım. Ana'nın varlığı hâlâ çok şaşırtıcı geliyordu. Ama o buradaydı. Mükemmeldi. Daha önce hiç düşünmediğim türden bir şeydi. Peki Serena nasıl olmuştu da onun varlığını öğrenmişti? Dönüp dolaşıp geri döndüğüm teori, birinin hevesli genç bir gazeteciye Ana'nın hikâyesinden bahsetmiş olmasıydı. Fakat benim tanıdığım Serena asla ama *asla* Ana'nın kimliğini kamuoyuna açıklamazdı. "Lowe, bu seni rahatsız ediyorsa, annenin özeline karışmış gibi hissediyorsan ben tek başıma devam edebilirim."

"Rahatsız etmiyor. Söylediğin çok mantıklı. Keşke daha önce düşünebilseydim."

"Peki. Aynı fikirde olduğumuz için mutluyum. Juno da iyi bir ekip olduğumuzu söylemişti."

"Senin de cevabın..."

"Cevabımı hatırlamıyorum bile." Kaygısızca elimi sallarken yüzüme dişlerimi ortaya çıkaran, yavaş, ukala bir sırıtışın yayıldığını hissettim. O da sıcak ama küçük bir tebessümle karşılık verdi. Sonra bir kapıya tosladık. Çünkü ikimiz de ne diyeceğimizi bilemiyorduk ve yalnız kaldığımız son *iki* anda gelişen şeyler nihayet tüm gerçekliğiyle önümüzdeydi.

Ben korkak biri değildim ama buna katlanabileceğimi sanmıyordum.

Lowe'un yanında olmak istemiştim, evet. Fakat şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. Kendimi meşgul etmek için kaşığımı bir kez daha fıstık ezmesine daldırıp ağzıma tıktım. "Neyse. Benim banyo saatim geçiyor. Balgam gibi kokmamak için gidip yıkanayım. Sonrasında da Alex'le seksi bir randevum var."

"Balgam kokar mı?"

"Bilmem. Kokar mı?"

"Bilmiyorum. Kurtlar soğuk algınlığına yakalanmaz."

"Övünmeyi kes."

"*Siz* hasta olur musunuz?"

"Hayır ama ben hava atmıyorum."

"Burnunda fıstık ezmesi varken hava atsan da işe yaramaz zaten."

"Kahretsin. Nerede?"

Lowe cevap vermedi. Bunun yerine dibime kadar gelip beni tezgâhla arasına sıkıştırdı ve... Şu anda cidden köşeye sıkıştırılmış durumda mıydım? Hem de bir Kurt tarafından? Öcü hikâyelerimizin başrolü olan bir türün üyesi tarafından?

Evet.

Evet, köşeye sıkıştırılmıştım ve hayır, hiç korkmuyordum.

"Burada." Parmağıyla burnumun ucunu sildi ve minik ezme parçasını bana göstermek için elini kaldırdı. Bense, bunu burnuma nasıl bulaştırdığımı düşüneceğime öne eğilip parmağını yaladım.

Ve anında pişman oldum.

Bir yandan da hiç pişman değildim.

Lowe'un gözbebekleri, benimkilerin hiç yapamayacağı şekilde genişleyip büyülenmişçesine dudaklarıma dikilirken içimde karşıt duygular savaş veriyordu.

Bunu yapmamalıydım. Midemde bir ağrı oluşmuştu ama yanında başka bir duygunun, tatlı ve sıcak bir şeyin izleri de vardı. "Ana artık daha iyi hissediyor," dedim, aramızdaki yoğun gerginliği yok etmeyi umarak.

Lowe ve ben bir tahterevalli gibi devamlı hareket halindeydik. Her an içine düşecekmişiz gibi hissettiğim *bu şeyin* kıyısında, kaosun eşiğinde gidip geliyorduk.

"Tamamen iyileşti," dedi. Böyle bir konuşma için fazla yakın duruyorduk. Kelimenin tam anlamıyla dip dibeydik.

"Gıcıklığına kavuştu."

Lowe bir santim gerileyince neredeyse haykıracaktım ama rahatlamayla mı yoksa hayal kırıklığıyla mı bilemiyordum. "Aynen," derken görünüşe göre gitmeye hazırlanıyordu.

"Bekle," deyiverdim birden.

Durdu. Beklemesini neden istediğimi sormadı çünkü yanıtı biliyordu. Bizi saran atmosfer öyle zengin ve yoğundu ki bilmemesinin imkânı yoktu.

Lowe, elini karakterinin dışında bir özgüvensizlikle hafifçe kaldırarak, "Sen..." diye başlarken ben de aynı anda, "Biz ne zaman..." diye lafa girdim.

Sonra ikimiz de susup kelimelerin aramızda süzülmesine izin verdik. Sessizlik uzadı, uzadı ve kritik bir noktaya ulaşıp kafamın içinde patladı.

Bu sefer ona doğru adım atan ben oldum. Başım leziz bir şekilde dönüyordu. "Ne oluyor? Aramızdaki bu... şey nedir?"

"Bilmiyorum," dedi ama sonra, "Aslında bu bir yalan. Ne olduğunu biliyorum," diye ekledi.

Ben de biliyordum. Midem sızıdan oluşan bir boşluğa dönüşmüştü sanki. "Senin bir eşin var."

Yavaşça kafa salladı. "Bu aklımdan hiç çıkmıyor."

"Ve ben bir Vampyr'im." Gerçekten öyle olduğumdan emin olmak için dişlerimi yaladım. Çünkü benim halkım böyle konuların üzerinde durmazdı. Bizde işler böyle yürümezdi.

"Öylesin." Bakışlarını dişlerime dikmişti.

"Bu gerçek olamaz, değil mi?"

Lowe sessizdi. Cevabı kendim bulmak zorundaymışım, o bir şey söyleyemezmiş gibiydi.

"Ama gerçekmiş gibi geliyor," dedim. Yanıyordum. Parlıyordum. Vücudumun bu derecelere çıkabileceğini hiç bilmezdim. "Korkarım bir şeyleri yanlış yorumluyorum."

Sıcak, iri ellerinden biri belime dolandı. Önce ihtiyatlıydı ama sonra tek bir dokunuş açlığını artırmış gibi elini sıktı. "Sorun değil, Misery." Başparmağını enseme kaydırıp oradaki ince saç tellerimi okşadığında kollarının arasında titredim. "Sadece biz olabiliriz," diye fısıldadı.

Birdenbire neredeyse öpüşecek olmamızda bir sorun göremedim. Kesinlikle doğru *hissettiriyordu*. Daha önce hiç kimseyi öpmemiştim; ilk öpücüğümün özel olmasını istiyordum. Ve Lowe... özelden çok daha fazlasıydı.

Dengem kaybolmuştu. Sersem hissediyordum. Zihnim bulanıktı. Ama bu normaldi. Lowe gibi güvenilir, korumacı birinin yanında kim böyle hissetmezdi? Parmak uçlarımda yükselip ona yaklaşırken titriyordum.

Hazırdım.

Mutluydum.

Camdan yapılmışım ve her an tuzla buz olabilecekmişim gibi hafiftim. Ama uzuvlarım hiç bu kadar ağır gelmemişti ve kendimi yere bırakıp uzanmak istiyordum.

Evet, diye düşündüm. *Sanırım bunu yapacağım.*

"Misery." Lowe'un sesindeki endişe ve korku karışımı beklenmedikti. "Sen niye böyle..."

Vücudumun her yerine yakıcı hançerler saplanırken dünya aniden zifiri karanlığa büründü.

Bölüm 20

Bunu her kim yaptıysa bedelini ödeyecekti.
Yavaş yavaş.
Acı çeke çeke.

SONRAKİ BİRKAÇ SAAT saf ıstıraptan ibaretti.
Sadece nefes almak bile işkenceydi. Midem kendi kendini sindirmek istermişçesine ağrıyordu. İsimlerini paslı bir bıçakla iç duvarlarıma kazımaya bayılan vahşi yaratıklar organlarımda yaralar açıyordu. Sona geldiğimi düşündüğüm birkaç an oldu ama özellikle bir tanesi çok uzun, çok fenaydı. Yaşayan hiçbir varlık böylesine bir çileye katlanmak zorunda kalmamalıydı.

Sanırım ölecektim ve benim için hiç sorun değildi. Çünkü hiçbir şey, bu yaşadıklarımdan daha beter olamazdı. Hiçliğin keyif verici kucaklamasını bekledim ama tam boşluğa düşecekken *bir şey* beni geri çekti.

Önce yakınlarımda birinin -Lowe'un, evet *Lowe'un*- emirler yağdırdığını duydum. Hırlıyordu. Kükrüyordu. Belki de bu kişi o *değildi* zira daha önce hiç böyle kontrolsüz davrandığını görmemiştim. Sesinden öyle bir çaresizlik akıyordu ki acı çukurun-

dan sürünerek çıkmak ve onu her şeyin iyi olacağına inandırmak istiyordum. *Ben* iyi olmayabilirdim ama diğer her şey olacaktı.

Fakat konuşamıyordum. Pek çok kez bilinçsizliğin kıyılarında dolaştığını hissettim ancak her seferinde boğucu karanlığa geri düşüyordum. Nihayet gözlerimi açabildiğimdeyse...

"İşte burada."

Dr. Averill? Ona seslenmeyi denedim ama dilim damağıma yapışmış durumdaydı.

Bu adamı tanıyordum. Kendisi Vampyr Teminat'ın resmi hekimiydi. İnsan bölgesine diplomatik geçiş hakkı vardı ve ittifakta bir sorun çıkarsa... öldürülmek için yeterince sağlıklı olduğumdan emin olmak için her sene beni kontrol etmeye gelirdi. Zamanla görevleri artmış olmalıydı çünkü on yaşımdayken olduğundan çok daha ihtiyar görünüyordu. Ama suratında tuhaf bir şey vardı. Yüzündeki kıllarla deney yapmaya kalkışmıştı sanırım.

"Küçük Misery Lark. Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Dilim dolanarak, "Bıyık hiç olmamış," derken gözlerimi açık tutmayı başaramadım.

Dilini şaklattı. "*Görünüşümü sorgulayacak enerjin varsa belki de bu ağrı kesiciye ihtiyacın yoktur, ha?*" diye mırıldandı Dil'e geçerek. Her zamanki gibi aksiydi. Ondan özür diler, elindeki şırıngayı alıp ilacı bedenime enjekte ederdim ama o çoktan benim yerime yapmıştı.

Yanma hissi azaldı. Sesler duyuyordum ama odanın içinden mi yoksa birkaç kilometre öteden mi geliyorlardı bilemiyordum.

"... organizması zehirle ilgilenecektir. Yavaşça iyileşme transına girecek. Tamamen hareketsiz olacağı için öldüğünden endişe edebilirsin. Fakat Vampyr doğası böyledir."

"Ne kadar sürecek?"

"Birkaç saat. Ya da birkaç gün. Bana öyle bakma, genç adam."

Kısık birkaç küfür yükseldi. "Ben ne yapabilirim?"

"Yapılacak bir şey yok. Enfeksiyonla savaşmak artık onun bedenine kaldı."

"Onun için ne *yapabilirim*?"

Dr. Averill içini çekti. "Onu rahat ettir. Uyandıktan sonra sıkça ve bolca beslenmesi gerekecek. Hazırda kan bulunduğundan emin ol. Ne kadar taze olursa o kadar iyi olur."

Uzun bir sessizlik oldu. Lowe'un endişelendiğinde hep yaptığı gibi çenesini sıvazladığını gözümde canlandırabiliyordum.

"Bu arada, babasını unutmamak gerek. Olanları Meclis Üyesi Lark'a bildirmek zorundayım. Bunu bir saldırı eylemi, hatta savaş ilanı olarak görebilir ve..."

Doktorun sesi giderek azaldı ve kendi içime gömüldüm.

≈

"... dinlenmen gerek."

"Hayır."

"Hadi ama Lowe. Uyumalısın. Ben ona göz kulak olu..."

"*Hayır*."

≈

"... Ana'yı buradan götüreceğim."

"Asıl hedefin Ana olduğuna emin olamayız," diye karşı çıktı Mick. "Kurban gerçekten de Misery olabilir."

"Peki ya Ana'ysa?" dedi Juno. "Riske atmamalıyız."

"Katılıyorum," dedi Cal. "Bunu kimin yaptığını öğrenene kadar Ana güvenli bir yerde kalsın."

"Hepimiz Emery'nin yaptığını biliyoruz." Bunu söyleyen de Mick'ti.

"Ben bilmiyorum. Varsayımda da bulunmayacağım." Lowe'un sesinden buz gibi, öldürücü bir öfke yayılıyordu. "Karım daha

birkaç saat önce ölümün eşiğine geldi. Şimdi Ana'yı güvenli bir yere götüreceğim. Konu tartışmaya kapalıdır."

"Nereye götüreceksin?" diye sordu Mick.

"Onu sadece ben bileceğim."

Serin dudaklar, yanan avcuma yumuşacık bir öpücük kondurdu.

"Misery, ben..."

İYİLEŞME TRANSINDAN, SUDAN fırlayan bir somon misali bir anda çıktım.

Yatakta doğrulduğumda nefes nefeseydim, sersemlemiştim ve terden yapış yapıştım. Acının geri gelmesini, her zamanki yolunu takip edip midemden başlayarak uzuvlarıma uzanmasını ve sinir sistemime bıçaklar batırmasını bekledim. Hiçbir şey olmayınca şaşkınca kafamı eğip bedenimin yok olup olmadığını kontrol ettim. Ama yerli yerindeydi. Her zamankinden daha soğuk ve biraz rengi atmış olsa da sapasağlamdı.

İyileşmiş miydim? Bu teoriyi test etmek için battaniyeyi üstümden attım. Giydiğim büyük beden beyaz tişört bana ait değildi ama güzel dantelli külot benimdi. Bu çamaşırları düğün stilistim ayarlamıştı ve o günden beri giymemiştim. Şimdi nasıl üzerimde olduğunu düşünmeyi reddediyordum.

Yeni doğmuş bir sığır kadar dengesizce doğrulsam da ayaklarım çalışıyordu. Bitkinliği bastırıp kendimi yürümeye zorladım.

Duvardaki saat gece bir buçuğu gösteriyordu ve eve ölüm sessizliği hâkimdi. Bilincimi kaybetmemin üzerinden birkaç saat geçtiğine emindim. Belki de koca bir günü kaçırmıştım. Kontrol

etmek için telefonum olmadığından dolayı teknolojinin icadından önce yaşayanların yaptığını yaptım; birine sormak için dışarı çıktım.

Sorduğum kişinin, fıstık ezmeme zehir katan kişi olmamasını umuyordum.

Kapıyı açtığımda loş koridorla karşılaştım. Neredeyse eşikteki kıyafet yığınına takılıp düşecektim. Ana yine bebeklerini kat kat giydirmiş olmalıydı.

Duvara tutunarak zayıf bacaklarla etrafından dolanmaya çalıştım ama yığın *hareket etti*. Top halinden çıktı, doğruldu ve bir kedi gibi vücudunu esnetti. Gözlerini açtığında güzel, soluk yeşil gözbebeklerinin çok tanıdık geldiğini fark ettim.

Kapımdaki şey kıyafet yığını değildi. Dışarı kıvrılmış, odamı koruyan bir kurttu.

Kocaman, beyaz bir kurt.

Saçma derecede *devasa* bir kurt.

"Lowe?" Kullanmadığım için sesim çatallanmıştı. Acaba bir günden uzun süredir mi yataktaydım? "Sen misin?"

Hâlâ esnemekte olan kurt bana gözlerini kırptı. Ben de Mors kodunda *ltfn ltfn ltfn beni yeme* anlamına gelmesini umduğum şekilde gözlerimi kırparak karşılık verdim.

"Varsayımda bulunmak istemiyorum ama gözler seninkilere benziyor ve..."

Kurt bana doğru atılınca panikle gerileyip duvara yapıştım. Kahretsin. *Kahretsin*. Cal'in kurt formundan çok daha iriydi. Kurtlar'ın olabileceğini hiç düşünmediğim kadar yapılıydı. Onikiparmakbağırsağımın karnımdan sökülüp alınmasını yüksek çözünürlüklü şekilde izlememek için gözlerimi sıkıca kapattım.

Sonra yumuşak, nemli bir şey kalçama vurdu. Bir gözümü hafifçe açtığımda tenime değen burnunu gördüm. Beni nazikçe ama kararlı şekilde itiyordu. Hatta odanın içine doğru güdüyordu.

"Odaya mı gireyim?" Cevap vermedi ama birkaç adım gerilediğimde memnuniyeti hissedildi. Durduğumda beni daha ısrarlı şekilde itti. "Tamam, giriyorum."

Odama geri dönerken kurt hemen arkamdaydı. İkimiz de içeriye girdiğimizde kapıyı elleri olan birinden çok daha kolay bir şekilde kapattı.

"Lowe?" Emin olmak istiyordum. Gözleri yeterli bir kanıttı ama... Tanrım, çok yorgundum. "*Sensin*, değil mi?"

Bana doğru ilerledi.

"Juno ya da Mick değilsin, değil mi? Bir dakika... lütfen Ken Bebek olduğunu söyleme."

Gırtlağından yumuşak, hırıltıya benzer bir ses yükseldi.

"Saçların koyu renkli olduğu için kürkünün de öyle olacağını düşünmüştüm." Beni yatağa yönlendirmesine izin verdim. "Tamam, uyuyacağım. Kendimi bok gibi hissediyorum. Ama yatak olmaz. Dolaba gitmek istiyorum."

Beni anlamış olmalıydı ki etkileyici çenesiyle bir yastık kapıp dolaba taşıdı. Sonra, ben hayranlıkla izlerken aynı şeyi battaniyeye de yaptı.

"Tanrım, şu kabarık tüylere bak. Kusura bakma ama pek bir sevimlisin. Bir kan torbasına pipet batırmaktan daha kısa süre içinde beni öldürebileceğini biliyorum ama *yumuşacık* görünüyorsun. Kürkün parlak pembe bile değil. Niye utanıyordun bilmiyorum, seni görkemli tüy torbası... Uf, tamam, gidiyorum."

Beni dolaba çekiştirdi ve en sevdiğim noktaya yerleşene dek patronluk taslamayı kesmedi. Sevdiğim yeri nereden biliyordu bilmiyordum fakat kokuyla ilgili olmalıydı.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, Alfa eğilimlerin bu formdayken daha berbat."

Dilini çıkarıp boynumu yaladı.

"Iyy, iğrenç." Kıkırdadığımda dişlerini koluma geçirdi. Bunu şaka olsun diye yapmış olsa da istese dirsek kemiğimi kırabilirdi. Tabii yapmayacaktı.

"Seni okşayabilir miyim?"

Kafasını çevirip elimin altına sokuşturdu. *Evet, lütfen.*

"Peki." Yarı gülüp yarı esneyerek kulaklarının arkasını okşamaya başladım. Kürkü avcumun altında çok güzel ve rahatlatıcıydı. Bir yırtıcı olsa da sokularak yatmayı sevdiği belli olduğundan dolayı, "Kalıp benimle uyumak ister misin?" diye sormam zor olmadı.

Onun için de evet demek zor olmamalıydı ki hiç tereddüt etmeden yanıma kıvrıldı.

Derin bir nefes aldığımda kalp atışlarının kokusu her zamanki gibi tanıdık, baharatlı ve zengindi.

Kollarımı ona dolayıp uykuya doğru yolculuk yaparken hayatımda hiç olmadığım kadar güvende hissediyordum.

Bölüm 21

Kız ona Vampyrler'in rüya görmediğini söylemişti. Fakat gündüz sona erip akşam yaklaşırken uykusu kesintili ve huzursuz bir hal aldı. Neyse ki adamın dokunuşu onu rahatlatıyor gibiydi ve bunu görmek göğsünün gururla dolmasını, bir gayesi olduğunu hissetmesini sağlıyordu.

SERENA AYLARDIR KALDIĞIM Teminat konutuna geldiğinde ılık geçen bir ocak ayının sonuydu. Nahoş bir şekilde ıslak olan bir nisan ayının başlarındaysa reşit olmuş, hayata adım atmasına yardımcı olmak için İnsan-Vampyr İlişkileri Bürosu'nun ona verdiği paranın ne kadar süre yeteceğini hemen hesaplamaya girişmişti. Yağmur damlaları durmaksızın camlara vururken çantalarımızı toplamaya başlamış, anıların arasında dolaşıp son on yılın ne kadarını yeni hayatlarımıza götüreceğimize karar vermeye çalışmıştık. En sonunda nefret ettiklerimiz ve nefret etsek de geride bırakamayacaklarımız olarak ikiye ayırmıştık.

Çocuk tam da bu sırada konuta varmıştı. Resmi devir teslim töreni için Vampyr bölgesinden gönderilen, sekiz yaşındaki yeni Teminat'a eşlik edenler Dr. Averill ve diplomatik organizasyonlarda tanıştığımı hatırladığım birkaç meclis üyesiydi. Leylak ren-

gi gözlerden oluşan bu denizin arasında oğlanın ailesi olduğunu hiç sanmıyordum.

Konutu zamanında boşaltmamış olsak da acele etmemiştik. Hatta çocuk, bizim zamanında dizlerimizi çizdiğimiz, saklambaç kurallarıyla ilgili kavga ettiğimiz, video çekmeye değer olmayan koreografilerimizi çalıştığımız, bakıcılarımızın gaddarlığından yakındığımız, hayatta bir yere ait olup olamayacağımızı merak edip dertleştiğimiz ve birlikte geçireceğimiz vaktin sonuna geldiğimizde görüşüp görüşemeyeceğimizi düşünerek panik olduğumuz tertemiz koridorlarda ve odalarda dolaşırken Serena durup onu izlemişti.

"Niye *hep* çocuklar olmak zorunda?" diye sormuştu bana.

"Teminat, önemli birinin akrabası olmalı." Omuz silkmiştim. "Nüfuzlu bir ailenin vârisi alınarak caydırıcılık unsuru oluşturuyorlar."

Arkadaşım alaycı bir nefes vermişti. "Sanırım babanla tanışmamışlar."

"Bu iyiydi," demiştim gülerek.

Bizi duyan çocuk bize doğru gelmiş, muhtemelen onun gibi olabileceğimi düşündüğünden gözlerini ağzıma dikmişti. Yanımızda durduğunda Serena onunla göz hizasına gelebilmek için dizlerinin üzerine çökmüştü. "Burada olmak istemiyorsan, bizimle gelmeyi tercih edersen şimdi söylemen yeter."

O anda uydurulmuş, göstermelik bir planı bile olduğunu sanmıyordum. Hem çocuğu nasıl kurtaracaktık ki? Onu kaçıracak mıydık? Nerede kalacaktı? Onu nasıl koruyacaktık?

Ama bu Serena'ydı. Hep çok güçlü ve şefkatli olmuş, doğru olanı yapmaya kendini adamıştı.

Çocuk, "Bu benim için bir onurdur," derken bu cümleyi prova etmiş gibiydi. Yaşına göre fazla resmi konuşuyordu. Dokuz yaşımdayken babamın beni eve götürmesi için yalvardığım halime hiç benzemiyordu. Sonra, "Teminat olmak bir ayrıcalıktır," demiş ve gitmişti.

Ben de artık reşit olduğum ve özgürlüğüme kavuştuğum için onun törenine katılmamayı seçmiştim.

Bu benim için bir çekirdek anı değildi. Sık sık hatırlamazdım ama nedense şu anda, günbatımından hemen önce uyandığımda aklımda o gün vardı. Belki de nedeni, çocuğun yanımızdan ayrılmasının ardından Serena'nın öfke krizine girmesi ve tüm dünyayı -Vampyrler'i, İnsanlar'ı ve Teminat sisteminde parmağı olan herkesi- yakıp kül etmeye karar vermesiydi.

Söylenmesini dinlemiştim dinlemesine ama onu pek anlayamamıştım çünkü benim tek hissedebildiğim teslimiyetti. Artık mücadele edecek gücüm kalmamıştı ve her sabah düşmanlıkla dolu bir dünyaya uyanmak zaten yeterince yorucuyken kalan enerjimi de değişme umudu olmayan bir şeye harcayamayacaktım.

Arkadaşımın takdire şayan öfkesinde o zaman bir anlam görememiş olabilirdim ama *şimdi* görüyordum. Dolabıma süzülen loş sarı ışık kemiklerime yerleşmiş eski sızının üzerinde parlarken o öfkeyi artık anlıyordum. Sanırım bende bir şeyler değişmişti. Hâlâ her zamanki yorgun bendim fakat artık içimde *hiddet* vardı. Bir de hayatta olduğum için mutluydum. Çünkü yapacak bir şeyim vardı. Önem verdiğim bir şey vardı. Güvende tutmak istediğim kişiler vardı.

Şu hayatta benim dışımdaki kahrolası bir şeyleri, en azından tek bir şeyi umursamanı istiyorum.

Eh, Serena, istesen de istemesen de hâlâ bu işin içindesin. Ama artık Ana da var. Ve onunla ilgilenecek birine ihtiyaç duyan Lowe. Aslında, şimdi kalkıp onun yanına gitmeliyim.

Ayağa kalkmak için birkaç deneme yapmam gerekti. Lowe'u odasında bulamayınca omuzlarıma bir battaniye sarıp alt kata yollandım. Normalden beş kat daha uzun süren yolculuğum sonrası oturma odasına girdiğimde onu orada buldum ama etrafı bir düzine kişiyle çevriliydi.

Galiba hepsi de sağ kollarıydı. Birkaçını tanıyordum ama bazılarını ilk defa görüyordum. Toplantı yapıyor olmalıydılar zira hepsi son derece ciddiydi. Saçları mısır örgüsü yapılmış yakışıklı bir Kurt'un erzak ve malzemelerle ilgili konuşmasının sonuna denk gelmiştim. Birkaç kişinin kafa sallamasını izledim ancak tanıdık bir sesin sorusunun konuşmaların geri kalanını dinleyemez oldum.

Çünkü ses Lowe'a aitti.

Odanın geri kalanı soldu. Kapı çerçevesine yaslanıp Lowe'un tanıdık yüzüne, berrak gözlerinin altındaki koyu halkalara ve tıraş etmeye zahmet etmediği kirli sakalına baktım. O, büyük bir sabır ve otoriteyle konuşurken kalın sesinin ritmine kendimi kaptırdım ve iliklerime işleyen bitkinliğin sonunda yatıştığını hissettim.

Sonra Lowe sustu. Dönüp tüm dikkatini bana odaklarken bedeni gerilmişti. Diğerleri de bana bakıyorlardı ama gözlerinde onlardan beklediğim açık güvensizlik yoktu.

"Sonra konuşuruz," diye emretti Lowe ciddiyetle.

"Ah, tamam." Kızardım. Yarı çıplak olduğumun ve muhtemelen *benim* halkımla olan bitmek tükenmek bilmez çatışmalarını çözme amacıyla yaptıkları toplantıyı böldüğümün yeni farkına varmıştım. "Bölmek istememiştim," dedim ama Lowe bana doğru geliyordu. Tam önümde durduğunda o cümleyi bana söylemediğini anladım.

Her zamanki formunu incelerken, geçen gece beyaz kurtla karşılaşmamın halüsinasyon olup olmadığını merak etmeden edemedim. Sağ kolları kapıya yöneldiler. Çıkarken bazıları bana başlarıyla selam verdi, birkaçı da sırtıma hafifçe vurup geçti. Hepsi de iyi dileklerde bulundular. Lowe'la sonunda baş başa kalana dek ne diyeceğimi bilemedim. "Eee." Abartılı bir hareketle kendimi işaret ettim. "Görünüşe göre hayatta kaldım."

Ciddiyetle kafa salladı. "Tebrik ederim."

"Ah, teşekkürler. Ne zamandır baygındım?"

"Beş gün."

Gözlerimi yumdum. "Vay canına."

"Aynen." Bu kelimeyi söyleyiş şeklinin arkasında çok şey vardı. Bunları keşfetmek istiyordum ama parmaklarının hafifçe seğirdiğini görünce dikkatim dağıldı. Bana uzanmamak için kendisini zor tutuyor gibiydi.

"Biz... yani siz... savaşta mısınız? Vampyr tarafıyla yani."

Kafasını olumsuz anlamda salladı. "Neredeyse giriyorduk ama. Meclis haberleri duyunca hiç mutlu olmadı."

"Ayy, babam kahrolmuştur eminim."

Lowe'un gergin çenesi babamın durumunun ne kadar iyi olduğu mesajını veriyordu. "Hayatının kurtulacağından emin olduktan sonra Averill zehrin Kurtlar içinde etkili olduğunu meclise bildirdi. Ve zehri Kurt yiyecekleriyle sistemine aldığın için en başta sana yönelik bir suikast girişimi olmasının düşük olduğunu söyledik."

"Of, Tanrım." Yüzümü kapı çerçevesine yasladım. "Babam fıstık ezmesini öğrendi mi?"

"Seni endişelendiren bu mu gerçekten?"

"Bu beni nasıl gösteriyor bilmiyorum ama evet." İçimi çektim. "Zehri Ana için mi koymuşlar?"

"Emin olmamız imkânsız. Fakat evde senin dışında sık sık fıstık ezmesi yiyen tek kişi Ana."

Gözlerimi sıkıca yumdum. İçim dolan öfkeyle başa çıkamayacak kadar bitkindim. "O nasıl?"

"Güvende. Buradan uzakta."

"Nerede?" diye sordum ama sonra bunun bir sır olabileceği aklıma geldi. "Aslında bana söylemesen de olur. Muhtemelen gizli bilgidir."

Lowe tereddüt etmedi. "Koen'la birlikte. Ve evet, bu gizli bir bilgi. Başka kimse bilmiyor."

"Ah." Ensemi ovuşturdum. Bana olan güven seviyesi akıl almazdı. Tabii ki de hayatım söz konusu olsa bile Ana'nın yerini kimseye söylemezdim ama onun da bunu bilmesi çok güzeldi. Onları önemsediğimi *biliyordu*.

"Kim yaptı peki? Emery ve Sadıklar mı?"

"Bilmiyorum," dedi Lowe dikkatlice. "Başka kimin böyle bir şey için sebebi ve kaynakları olabilir onu da bilmiyorum."

"Ama?"

"Emery'nin tüm haberleşmelerini izliyoruz. İlkbaharda Doğu'daki okulların birinde gerçekleşen kundaklamanın arkasında o ve yandaşlarının olduğuna dair delil bulduk. Fakat Ana'nın kaçırılma girişiminde parmağı varsa bile hiçbir kanıt yok." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu yüzden seni de başka bir yere göndereceğim."

"Beni de mi göndereceksin?"

"Vampyr bölgesine. Ya da istersen İnsan bölgesine olabilir. Koen da bir seçenek. O seni güvende tutacaktır. Ana yanında olduğun için mutlu olur. Ben de ikinizin birlikte olduğunu bilerek daha rahat ederim."

"Lowe." Ona doğru bir adım atıp başımı iki yana salladım ama bu sersemlememe neden oldu. "Bu birilerinin beni tahtalı köye yollamaya çalıştığı ilk sefer değil. Buradan gitmeyeceğim. Gitmek istemiyorum." Neden gidecektim ki? Onunla... "Biz bir ekibiz, değil mi? Hem gidersem ateşkese ne olacak?"

"Önemli değil. Babanın bilmesine gerek yok. Ben her şeyin çaresine bakar ve özgür olduğundan emin..."

"*Hayır.*"

Kelime odada yankılanana dek ne kadar yüksek sesle söylediğimi fark etmedim. O anda, Lowe'un başa çıkmaya çalıştığı suçluluk ve acı duygularını bir saniyeliğine yüzünde görebildim. Sonra iç geçirip kafasını eğdi.

"Neredeyse öldürülmene sebep olacaktım, Misery."

"Sebep *sen* değildin. Bunu bir başkası yaptı ve kim olduğunu çözmeliyiz. Birlikte."

"Benim işim seni korumaktı ama başarısız oldum. Benim gözetimim altındayken, birkaç adım ötemdeyken zehirlendin."

"İşte, gördün mü?" Yanaklarım yandı. "Gitmemem için güzel bir sebep. Hatta bence beni *daha yakınında* tutmalısın."

"Hiç korkun yok mu senin?"

"Yok."

"Benim korkum ikimize de yeter o zaman." Çenesini sıktı. Öfkesinin yoğunluğu aramızdaki mesafeyi dolduruyordu. "Nasılsın?" diye sordu bir süre sonra, sakinleşmiş sesiyle. Konu birden değişince başım daha da döndü.

"Biraz mide bulandırıcı hissediyorum." Omuz silktim. "Etrafıma her an sinekler doluşacak, tenime yapışacakmış gibi."

"Çarşafların birkaç kez terden sırılsıklam oldu."

Vampyrler'in ter bezleri olmadığı düşünülürse bu, işin ne kadar ciddi olduğunu gösteriyordu. "Dr. Averill mi değiştirdi?"

"Ben değiştirdim."

"Ah."

"Juno da yardım etti. Ara sıra. Sakinleşip ona izin verebildiğim zamanlarda." Avcunu yüzüne sürttü. "Benim için epey zordu."

"Zor olan neydi?"

"Seni o şekilde görmek. Canın yanarken, hastayken sana birilerinin dokunmasına izin vermek. Birinin sana elini süreceğini düşününce..." Elinin tersiyle ağzını sildi. Ne demek istediğini anlayamıyordum. Ta ki, "Artık kime güveneceğimi bilemiyorum," diyene dek.

"Ah."

"Sana bir şey olmasına izin..."

Uzanıp omuzlarını kavradım. "Lowe, *bana* güvenebilirsin." Ona gülümsedim. "Lütfen. Burada kalıp sana yardım etmek istiyorum. Ve..." Derin bir nefes aldım.

Hayır. *Tanrım, hayır.*

"Duş. Duşa girmek istiyorum. Ne kadar kötü koktuğumu şimdi fark ettim. Kendi kokumdan *midem bulandı.*"

Lowe, itiraz sözcükleri dilinin ucundaymışçasına bir süre beni izledi. Ama bir şey demedi. Bunun yerine dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirirken eğilip kollarını sırtımla dizlerimin arkasına kaydırarak beni kucağına aldı. "Sen ne... yapıyorsun?"

"Gerçekten duşa ihtiyacın var," dedi odadan çıkarken.

"Beni bahçede hortumla mı yıkayacaksın, ne yapacaksın?"

"Az sonra görürsün," dedi ama sonra beni kendi banyoma götürüp mermer tezgâha oturttu ve küveti doldurmaya koyuldu. Bunu kendi başıma yapamayacak kadar zayıf olmasam da zarif hareketlerini, tişörtünün altında oynayan kaslarını izlemek hoşuma gitmişti. Su seviyesi artarken parmaklarıyla ısıyı kontrol etti. Bense o sırada, ölümle yüz yüze geldiğim için biraz da olsa üzülebilecek tek kişi olan Owen'ı düşündüm. Onu aramalı, Lowe'un eşinin nasıl olduğunu sormalıydım. Kurt bölgesini orada temsil ettiği için şu anda çok korkuyor olmalıydı çünkü *benim* ölümüm *onunkine* de sebep olabilirdi. Lowe'un da bunun farkında olduğundan ve eşi için korktuğundan emindim.

Fakat aynı zamanda bana da çok değer verdiğine inanıyordum.

Raftan lavanta rengi bir şişe seçti. Kokusunu alamıyordum ama buhar banyoyu doldururken ciğerlerimi sıcak havayla doldurdum. Lowe'un kaderindeki kişi olmayabilirdim ama bu, aramızda *bir şeyler* olmadığı anlamına gelmezdi. Doğduğum günden bu yana çok fazla şeye sahip olmamış biri olarak daima ya hep ya hiç diye düşünmüştüm. Elimdekiyle idare etmekte de iyiydim.

"Hazır," dedi Lowe, rahat bir sesle.

Rüyayı andıran bir olaylar dizisinin içindeymiş gibi hissederek ayağa kalktım ve tokamı çıkarıp parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek omuzlarıma düşmelerini sağladım.

Ardından üstümdeki her şeyi çıkarıp Lowe'un karşısında terden üşümüş, solgun ve çırılçıplak vücudumla dikildim.

Gergin mi olmalıydım? Çünkü öyle hissetmiyordum. Lowe'un nasıl hissettiğini de hiç anlamıyordum. İlgilenmiyormuş gibi davranmadığı kesindi; gözleri kıvrımlarımda bir kez dolaşmakla yetinmemişti. Vücudum Kurt kadınlarınki gibi yapılı değildi; belirgin kaslarım yoktu ama ya Lowe böyle bir şey beklemesi gerektiğini biliyordu ya da umursamıyordu. Öne doğru adım atıp uzattığı elini tutarken gözleri camlaşmıştı. Bacaklarım titrerken küvete girmeme yardımcı oldu.

"Bu çok iyi geldi." Suya iyice daldığımda içimi çektim ve öne eğilip alnımı dizlerime yaslayarak saçlarımın etrafımda süzülmesine izin verdim.

"Bence de." O küvetin içinde değildi ama belki de aramızdaki bu dillendirilmemiş anlaşmadan, paylaştığımız bu andan bahsediyordu. Raftan bir lif alıp suya batırdı. Eğdiğim enseme ilk dokunuşu yumuşaktı.

"Demek sen de onlardansın," dedim, elinin altında anında rahatlayarak.

"Kimlerden?"

"Banyoda lif kullananlardan."

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Sünger kullanmak istersen..."

"Ben hiçbir şey kullanmam," dedim öneri yaparcasına.

Çünkü evet, bu bir öneriydi. Hatta bir talepti. Fakat Lowe hiçbir şey söylemeden lifi omuzlarımla kollarımda kaydırmaya başladı. Güçlü elleri çok hafifçe titriyordu. Şu anda benden daha gergin bile olabilirdi. "Öylesi çok direkt geldi," diye itiraf etti en sonunda, boğuk sesle. Elmacıkkemikleri zeytin rengine dönmüştü. Sabırlı bir şekilde ayak bileğimi ovuşturduktan sonra yavaşça bacağıma doğru ilerledi.

O olmuyorsa ben direkt olabilirdim. Elini avcumun içine alıp parmak eklemlerini başparmağımla tek tek okşayarak onu gevşettim ve lifi elinden alıp suya bıraktım. Bana dokunmak istediğini *biliyordum*. Yapıp yapamayacağını sormayacağını da *biliyordum*. Bunu benim yapmam gerekiyordu. Bu yüzden elini aramızda bariyer olmadan dizime koydum.

Nefesi kesildi, sonra hızlandı. Yanağının içini ısırıyormuş gibi çenesi gerildi. Uyluğumu saran tenim bakışlarının altında parlarken elini sıktı. Harika bir şeyin, ikimizin de istediği bir şeyin eşiğindeydik.

Neden sonra kendini bunu yapmamaya ikna etti ve gözlerini sıkıca yumup sırtımı yıkamak için kalktı.

İnlememi yuttum. "Korkak," diye fısıldadım, ona takılma amacıyla.

Karşılık olarak eğilip uçakta yaptığı gibi ensemi öptü, emdi, yaladı ve hafifçe ısırdı. Bu, benden farklı olduğunu hatırlatmanın bir yolu olmalıydı. Türlerimiz farklıydı ve bunu yapacaksak bazı şeyleri hesaplamamız gerekecekti.

"Siz... nasıl seks yaparsınız?"

Tenime doğru hafifçe güldü ama sesindeki gerginliği sezebiliyordum. "Kaygılandın mı?"

Kafamı geriye yatırdım. "Kaygılanmalı mıyım?"

Göğüs kemiğime masaj yaptı. "Canını yakmam. Asla."

"Biliyorum. Neden sorduğumdan emin değilim." Gözlerimi onu davet edercesine yumduğumda bunu olması gerektiği gibi anladı.

Kendimi dokunuşunda kaybettim. Böyle küçük bir şeyin bu denli iyi hissettirmesi inanılmazdı. Göğüslerimi, kalçalarımı ve diğer her yeri okşadı. Tenim bilmediğim türden bir hazla titriyordu. Lowe çok yavaş hareket ediyor, keşfetmek istediği noktalarda oyalanıyor, duraksıyordu. Nefesi kulaklarımda giderek daha fazla ağırlaşıyor, arada bir takdir dolu hımlamalarla kesili-

yordu. Belirli bir yerde görevini tamamladığından emin olup tatmin duyana dek oradan ayrılmıyordu. Aramızda sorgusuz, aşikâr bir şehvet dolaşıyordu ama bunun ötesi de vardı. Onun tarafından keşfedilirken aynı anda hem yanıyor hem rahatlıyordum.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı dalgınca. Ama ben bu yavaşlığa daha fazla katlanamayacaktım. Gözlerimi açmadan suyun altında elini buldum ve parmaklarımı onunkilere geçirip sessiz bir yakarışla uyluğumun içine doğru kaydırdım.

"Çok yorgunum," dedim içimi çekerek. "Ve bunu gerçekten istiyorum."

"Tanrım, Misery." Kalp atışları, bunu yapmayı çok istediğini gösterir gibi kokuyordu. Yine de emin olup olmadığımı sormak üzereydi. Eğer sorarsa ya ona gülecektim ya da hırlayacaktım.

"Lowe," dedim. "Yardımcı olur musun lütfen?"

Dudaklarından yumuşak bir "Siktir" dökülürken parmakları ihtiyacım olan noktaya kaydı. Merkezime hafifçe değmesiyle ben tıslarken o keskin bir nefes aldı. Soluklarımız birbirine karışıp havaya yükselirken, "Tamam," diye hırladı, göğsünün derinliklerinden gelen bir sesle. "Tamam."

Parmağının iç kısmı klitorisimi bulup orada sıcak, ritmik daireler çizmeye başladı. Dudaklarını yalayıp hırlamadan farksız bir sesle, "Böyle iyi mi?" diye sordu.

Kafa salladım. Ben böyle yapmazdım ama işe yarıyordu, hatta çok daha iyi hissettiriyordu. İkimiz de biraz acemiydik ama Lowe zamanla nereye, nasıl, ne sertlikte dokunması gerektiğini çözdü. "Evet." Altdudağımı ısırıp kendimi eline bastırdım.

"Tanıştığımız akşam, sen merdivenlerden inerken bunu yapmayı düşünmüştüm," diye hırladı, omzuma doğru.

Aramızda çok büyük, devasa bir uyum olmalıydı çünkü dokunuşunun etkisini, sahip olduğumu düşünmediğim ruhun içinde hissediyordum. "Öyle mi?" Karnımın alt kısmındaki yakıcı his bir düğüme dönüştü. Kıvranarak sırtımı gerdiğimde serin hava göğüs uçlarıma değdi.

"Tulumunun içinde çok üşüyor gibiydin." Emery'yle bulunmaya gittiğimizde uçakta yaptığı gibi boynumu emdi. "Çok güzel, çok kararlı görünüyordun. Ve çok yalnız."

Eline sürtünürken içimde oluşan hisler karşısında utanmazca inleyip iki elimle birden kaslı koluna tutundum.

"Seni kaçırmayı düşündüm. Ya da bir battaniyeye sarmayı." İşaretparmağı içime dalınca ben de kalçamı ona doğru ittim. "Seni yorana kadar ağzımla tatmin etmeyi aklımdan geçirdim."

Haz içimde havai fişek misali patlarken her yerime sıcaklık ve rahatlama dalgası yayıldı. Lowe'un elinin etrafında kasıldım ve titreyerek koluna sarıldım. Boğazıma bir çığlık yükseldi ama onu yutup küçük bir inilti koyuverdim. Hızlı kalp atışları ve kesik nefeslerden oluşan bir karmaşaydım. Lowe ağzı aralanmış halde bana bakıyordu. Boğazı aşağı yukarı hareket ederken buz gibi gözleri benimkilere mıhlandı ve ben...

Güldüm. Çatallı, boğuk bir sesle güldüm.

"Ne oldu?" dedi nefes nefese. Belirsiz bir kırılma anına çok yaklaşmış gibiydi. Ben hâlâ elinin altında artçı şoklar yaşarken o dudaklarını yalayıp meme uçlarıma çarpan suyu izledi.

"Sadece..." Gülmeye devam ederken boğazımı temizledim. "Öpüşebilir miyiz?"

"Ne?"

"Henüz hiç öpüşmedik. Öpüşsek iyi olurdu bence. Bir ara yani."

"Bir ara," diye tekrar etti dalgınca. Kendini tutmaya çalışırken titreyen eliyle uyluğumun içini kavramıştı.

"İstersen şimdi de olur. Gerçi biraz endişeliyim."

Kaşlarını çattı. "Endişeli misin?"

"Dişlerim yüzünden. Ya kazara dudaklarını ısırıp canını acıtırsam?"

"Beni daha önce de ısırdın. O zaman sorun olmamıştı." Hevesle öne doğru eğildi. "Şimdi de sorun etmiyorum."

Birbirimize yaklaştık ancak dudaklarımızı hemen buluşturamadık. Burnum onunkine çarpınca kafamı biraz fazla hızlı eğdim ve ellerim küvetin ıslak kenarından kaydı. Lowe dudağımın kenarına, "Misery," diye mırıldanırken sesi, beceriksizliğim keyfini kaçırmış değil de onu neşelendirmiş gibi çıkmıştı.

Nihayet dudaklarımız birbirine değdiğindeyse...

Dağınık bir öpücük olmasına rağmen *muhteşem* hissettirmişti. Onu inciteceğimden korktuğum için ihtiyatlıydım ama Lowe kendini hiç tutmuyordu. Yırtıcıydı. Dudaklarımı ısırıyor, emiyordu. Morartacak kadar sertti. Durduğum pozisyondan sonunda memnun olunca başparmağıyla çenemi kaldırıp iri avcuyla ensemi kavradı. Kendimi hızla bu derin öpücüğe kaptırdım ve her açıdan tadıma bakmak istiyormuşçasına kafamı çevirmesinin tadını çıkardım.

Nefes almak için geri çekildiğimde bana sadece bir saniye verdi, ardından daha fazlası için tekrar dudaklarıma yapıştı. Sivri dişlerimi yaladığında bunu merkezimin derinliklerinde hissettim. Arzusu, hasreti aramızda alev alev yanıyordu ve bu konuda bir şey yapmak istiyordum.

Onun için bir şey yapmak istiyordum.

Kendimi kalkmaya zorlayarak, "Lowe," diye mırıldandım. Sıcak sular tenimden akarken o da her bir damlayı takip etti ve göbek deliğimin altına bir öpücük kondurup beni havluyla kurulamak için doğruldu.

Onun tişörtünün önü ıslanmıştı, benim de kirpiklerim su damlalarıyla birbirine yapışmıştı. Gözlerimi öperek, "Çok korktum," diye itirafta bulundu. "Kollarımda birden bayıldığında dehşete düştüm."

Kafa salladım. "Ben de korktum."

Gözleri hiç olmadığı kadar solgundu. "Gel buraya."

Beni yine kucağına aldığında ona savunmasız olmadığımı hatırlatmak istedim ama sonra, bunu benim için değil de kendi

için yapıyor olabileceğini düşündüm. Bu yüzden yüzümü boynuna gömdüm ve bana bahsettiği koku bezlerini içgüdüsel olarak yalayıp bütün bedeninin titremesine yol açtım.

Odama vardığımızda yatağa yönelmesini beklesem de beni dolabın içine, battaniyelerle yastıklardan oluşturduğum yığının üzerine bıraktı ve hemen geri çekildi.

"Lowe?"

"Az önce boşalmış gibi kokuyorsun," derken sesi boğuk ve kısıktı.

Eh, evet, az önce boşalmıştım. Açık sözlülüğü karşısında nutkum tutulmuş halde ona baktım.

"Ve şimdi tadına bakmaya ihtiyacım var."

İhtiyacı vardı. "Peki."

"Kurtlar'a özgü bir şey," dedi neredeyse özür diler gibi.

Başımla onay verdiğimde diz çöküp kalça kemiğimi hafifçe ısırdı. Ben de gözlerimi yumdum ve bacaklarımı araladığında üzerime çarpan nefesini, uzun uzun bakışlarını, çatallı hırıltısını, en sonunda da dudaklarının temasını memnuniyetle karşıladım.

Beni yalaması, emmesi adeta bir yakarış gibiydi. Sanki kontrolünü kaybetmişti. Haz tomurcukları karnımın içinde tekrar belirdiğinde ağzına doğru kıvranıp ona istediğini verdim. Parmaklarımı kısa saçlarına daldırdım ama o iki elimi de tutup iri parmaklarıyla bileklerimi kavrayarak yanıma mıhladı ve "Hareketsiz dur," diye emretti. Tutsak olmuş bu halim onu fazlasıyla etkilemiş olmalıydı ki boştaki elini kendi bedeninde aşağılara kaydırdı. Kaslı omzunun ritmik hareketlerini izlemek büyüleyiciydi. Bana yaptığı şey onu tahrik ettiği için kendine dokunuyordu ve bunu fark etmek, midemde bir ateşin körüklenmesine neden olmuştu.

"Duramıyorum," diye tıslayarak sırtımı ona doğru gerdim.

"Şşşt." Beynim, Lowe'un bundan bu denli zevk aldığı gerçeğini idrak edemiyordu. Çıkardığı sesler, klitorisimi yalayıp yutmak istercesine öpmesi, kirli sakalının uyluklarımın iç kısımlarına

değmesi aklımı başımdan almış, beni gerçek dünyadan koparmıştı. Ve görünüşe bakılırsa onu da kendimle beraber çekiyordum.

"Siktir. Sen *gerçeküstüsün*," dedi, bir parmak eklemini içime kaydırırken. İç kaslarımın parmağının etrafında sıkıştığını hissettim. Lowe'un deneyimsiz olduğunu sanmıyordum ancak hareketleri beceriden çok hevesi gösteriyordu ve benim için bu mükemmeldi. Şişmiş etimi nazikçe ısırıp beni irkiltti, ardından yanan yeri diliyle yatıştırdı. Göğsüme alevler yükseldiğinde ve baskı artıp da kıvranmaya başladığımda kolunu kalça kemiğime bastırarak beni durdurdu. Tam o anda bacaklarım titremeye, göğüs uçlarım sızlamaya başladı ve şiddetli bir şekilde boşaldım. Lowe'un varlığı etrafımı çepeçevre sarıyor, her hava molekülünü tüketiyordu.

Sarsılan bir yığın haline dönüştüğümde merkezime doğru hırlayarak kısık sesle, "Ben de şimdi..." diye başladı ama gerisini getiremedi. Bacaklarımı tutuşu neredeyse acı vericiydi. Sonra kalçası seğirdi ve içimde tekrar zevk dalgaları yükselirken topuklarımı omuzlarına bastırmadan edemedim.

Sanırım bir an için bilincimi kaybetmiştim. Çünkü kendime geldiğimde Lowe'u üstüme düşmüş halde buldum. Kalçama değen aleti hâlâ sert, pantolonunun önü ıslak ve yapışkandı. Kafamı boynuna doğru kaydırdığında kalp atışlarını dilimin gerisinde hissettim. "Galiba seni sonsuza dek bu dolaba kilitleyeceğim," dedi yorgun ve boğuk sesiyle.

Burnumu tenine bastırdım. "Buna bayılırım." Sivri dişlerimi damarına sürttüğümde inledi. Kotunun düğmesine uzanıp açmaya çalışıyordum ki telefonu çaldı.

Hayal kırıklığıyla inledim. Lowe bir kez daha kalçamı sıktı, ardından beni bıraktı. Üstümden kalkarken etrafına hüsran ve gerginlik yayıyordu. Arayanın kim olduğuna bakınca derin bir iç geçirdi ve titreyen eliyle telefonu bana uzattı.

Kenara atılmış havluma uzanırken Lowe'un derin derin nefes alarak kendini sakinleştirmeye çalışmasına dikkatimi vermemeye çalıştım.

Owen resmi bir tavırla, "İlk suikast girişiminden sağ çıkmayı başardığın için tebrikler," diye lafa girdiğinde neredeyse telefonu yüzüne kapatacaktım çünkü söylediği şey daha yanlış olamazdı.

"*İlk* suikast girişimi mi? Pardon?"

Gözlerini devirdi. "Teminat olarak görev yaptığın bu yeni dönemden bahsediyordum. Özür dilerim. İzin ver düzelteyim: Sana bunun olacağını söyledim mi söylemedim mi lanet olası? Derhal eve dönmek zorundasın."

"Eve, ha?" Parmaklarımı çeneme vurdum. "Beni iki kez düşman bölgesine göndermiş olan kişilerin yanına mı döneyim?"

"Teknik olarak *müttefik* bölgesine gönderildin ve az daha ölecektin. Bu yüzden o kıçını kaldırıp hemen eve gel."

Ona babamın ölüp meclis üyeliği görevinin ona mı kaldığını sormak için ağzımı açtım ama o sırada Lowe ekrana girdi. "Misery'nin güvenliği benim önceliğimdir," dedi kardeşime, heybetli bir tavırla.

Owen önce benim çıplak omuzlarımı, ardından da Lowe'un ıslak tişörtünü ve kızarmış yanaklarımızı inceledi. "Demek *gerçekten* sikişiyorsunuz."

Bu bir soru değildi. Lowe'a bakmak için döndüğümde o da bana döndü ve bir an için birbirimize daldık.

Ben, *Henüz değil*, diye düşündüm.

Lowe ise, *Keşke öyle olsaydı*, der gibiydi.

Belki de biz...

"Gözümün önünde birbirinizi bakışlarınızla sikmeyi keser misiniz? Bu enseste giriyor. Sapkınlıktan başka bir şey değil," dedi Owen. Sonra Dil'e geçti. "Misery, sana söylemem gereken bir şey var. Arkadaşın hak..."

"İngilizce söyleyebilirsin," diyerek lafını kestim.

Duyduğuna inanamıyormuş gibi bir bana bir Lowe'a baktı.

"Lowe, Serena'yı aramama yardım ediyor," diye açıkladım.

"Sana *yardım ediyor*."

"Aynen."

Kardeşim yine göz devirdi. "Üç gün önce arkadaşının dairesine girilmiş."

"Ne?" Öne doğru eğildim. "Kim girmiş?"

"Bilmiyorum çünkü bu her kimse sitenin kameralarıyla oynamış. Ben de birkaç arkadaşımdan alternatif kaynakları araştırmalarını istedim."

"Ne gibi?"

"Çevre binaların güvenlik kameraları gibi."

"Evden bir şey almışlar mı?" diye sordu Lowe.

"Orasını anlamak çok zor çünkü evi darmadağın bırakmışlar."

Şakağımı ovarken Serena'nın kendini neye bulaştırdığını bir kez daha merak ettim.

"Dahası var," diye ekledi Owen. "Önemli bir konu. Ama telefonda söyleyemem, bu yüzden görüşmemiz lazım."

Lowe'a baktım. "Ayarlayabilir miyiz?"

"Tabii. Birkaç saate ayarlamış olurum."

"Süper." Owen, Lowe'a kafasını salladı, ardından tekrar Dil'e geçti. "*Hâlâ benimle olduğun için mutluyum*." Gözlerime bakarken samimiyeti neredeyse inandırıcıydı. Ağzının kenarlarındaki çizgiler gözüme çarptığında normalde kaygısız ve çenebaz olan kardeşimin yüzünde Lowe'unkine benzer bir ağırlık, yorgunluk ve endişe olduğunu fark ettim.

"*Ben de hâlâ seninle olduğum için mutluyum*," diye cevap verdim. Birbirimize ilk defa bu kadar savunmasızca yaklaşıyorduk. Evlilik beni zayıflatmıştı.

"Ayrıca aranızda ne bok oluyorsa bir an önce sikişmeye doyun ki birileri bir şeylerin kokusunu almasın," dedi ve telefonu kapattı.

Ben de hemen Lowe'a döndüm. "Gerçekten yapacak mıyız?"

Gözleri anında buğulandı ve dudakları birkaç saniye kelime çıkaramadan hareket etti. "Sana yapmak istediğim şeyleri bir bil..."

"Onunla gerçekten görüşecek miyiz demek istedim."

"Ah." Boğazını temizledi. "Hemen ayarlayacağım."

Minnettarlıkla kafa salladım. "Sağ ol. Şey... diğer konuya gelince... istersen..."

Telefonu tekrar çaldığında kısaca, "Lowe" diye yanıtlamadan önce gözlerini benden zar zor ayırdı.

"Evet. Elbette. Hallederim."

Telefonunu cebine geri koydu, ardından dolabımın zemininde öylece durdu. "Gitmem lazım; sürü meseleleri. Önce üstümü değiştireceğim. İşim biter bitmez yanına gelirim."

"Tamam. Ben burada olurum sanırım." Başka ne diyeceğimi bilememiştim. Geçen bir saat içinde olan her şey yavaş yavaş somutlaşıyor, aramızda bir tuhaflık oluşturuyordu sanki.

Lowe'un kalmak istediğini düşünüyordum.

Ben de onun kalmasını istiyordum.

"Uslu dur," dedi ayağa kalkarken.

Sonra yeniden eğildi ve gitmeden önce alnıma bir öpücük kondurdu.

Bölüm 22

Kız, adamın yeniden resim çizmek istemesine neden oluyordu.

TEKRAR UYKUYA DALMIŞ olmalıydım çünkü gözlerimi açtığımda saat gece yarısını biraz geçmişti. Üstüme bir tişörtle tayt geçirmek için bir ordunun gücüne ihtiyacım vardı ama güç bela da olsa başardım. Bir haftadır beslenmemiştim ve mideme acı verici kramplara bakılırsa vücudum artık besine ihtiyaç duyacak kadar iyileşmişti.

Başım dönerek basamakları inerken daha önce kan içmeden bu kadar uzun süre durmuş muydum diye düşündüm. Sanırım en son İnsan bölgesine geri taşındığımda, Serena beni el altından uyguna satış yapan birinden kan torbası alırken bulmadan önce bu kadar aç kalmıştım. Nihayet küçücük bir torbaya kavuşabildiğimde üç gündür kan içmiyor ve iç organlarım birbirlerini yiyormuş gibi hissediyordum.

Nedeni bedenimin kendi kendini kapatmaya başlaması olabilirdi ama mutfağa sendeleyerek girdiğimde Lowe ile Alex'in ora-

da olduğunu fark etmedim bile. İkisini görünce far görmüş geyik gibi olduğum yerde durdum ve niye bir bilgisayarın önünde baş başa verdiklerini merak ettim. Toplantı yapmak için çok geç bir saat değil miydi?

"Ana iyi mi?" diye sorduğumda şaşkınlıkla kafalarını kaldırdılar.

"Ana iyi."

Gevşedim. Sonra yine gerildim. "Owen kamera görüntülerini mi bulmuş yoksa?"

Lowe başını sağa sola salladı.

"İkiniz de çok ciddi görünüyorsunuz. Bir dakika, Alex, sen ne yapı..."

Alex sandalyesinden kalkmış ve bana *sarılmıştı*.

Bu bir kâbus olmalıydı. Belki de Vampyrler gerçekten rüya görebiliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Ana için yaptıklarından dolayı."

"Ne yapmışım ki... Ah." Bu çok *garipti*. "O zehri Ana'yı koruma amacıyla bilerek almadım, biliyorsun değil mi? Sadece utanç verici şekilde fıstık ezmesi seviyorum."

"Ama onu da yapardın," diye mırıldandı saçlarıma doğru.

"Ne yapardım?"

"Onu korurdun."

Onu nazikçe ittim. İyi biri olup olmadığımı tartışamayacak kadar açtım. Ve sanırım Alex'i benden korkarken daha çok seviyordum. "Dinle, Ana'nın pelüş oyuncaklarından birini ısırmadan önce beslenmem laz..." Keskin bir nefes aldım. "Siktir."

"Ne?"

"Siktir, siktir, siktir. Parıltı. Serena'nın lanet olası kedisi. Onu unuttum! Biri onu besledi mi? Yoksa *ölüp gitti* mi?" Kediler bir şey yemeden ne kadar dayanabilirdi? Bir saat mi? Bir ay mı?

"Kedi, Ana'yla birlikte güvende," diye bilgi verdi Lowe.

"Ah." Avcumu göğsüme bastırdım. "Eğer Serena'yı bulursam... yani onu bulduğumda kediyi geri almam gerekecek. Gerçi

artık Ana'yla daha fazla vakit geçirdiği kesin." Buzdolabından bir torba aldım. "Belki iki kız ortak velayet gibi bir şey ayarlayabilirler ve..."

"Misery, onu buldum!" dedi Ale heyecanla. "Serena Paris'i!"

"*Serena'yı* buldun mu?"

"Henüz kendisini değil ama bu işle olan bağlantısını buldum." Beni masaya yönlendirdi ve birlikte Lowe'un yanına oturduk. "Başladığımız araştırma vardı ya hani? Yani sen..."

"Neredeyse nalları dikmeden önce mi?"

"Evet. Araştırmaya devam ettim. Sen o sırada..."

"Nalları dikmemek için direniyordum."

"Şaşırtıcı derecede zor oldu, biliyor musun? O kadar zordu ki cidden önemli bir şeyin peşinde olduğumuzu anladım."

"Nasıl yani?"

Alex, "Hiçbir yerde İnsan-Kurt İlişkileri Bürosu çalışanlarının kimliklerini bulamadım. Bir devlet kurumu için bu çok tuhaf bir durum," diye anlatırken Lowe'a baktığımda bana sakince bakarak karşılık verdi. Bu haberi benden önce aldığı belliydi. "Bu yüzden daha... detaylı inceledim diyelim. Sonuç olarak da çok tanıdık bir isme rast geldim."

"Neymiş bu isim?"

"Thomas Jalakas. Kendisi İnsan bölgesinin..."

"... kamu hesapları denetleyicisi." Yavaşça kafa salladım. "Bunun ne anlama geldiğine dair bir fikrim yok ama finans ve ekonomiyle ilgili bir şey olduğunu biliyorum çünkü Serena yazdığı bir makale için adamın ofisine e-posta atmış, sonra da onunla şahsen görüşmüştü."

"Bu doğru. Adamla röportaj yapmış ama makalesi hiç yayımlanmamış."

"Ama ben adamın geçmişini araştırdım. Serena'nın konuştuğu herkesi kontrol ettim. Jalakas'ın, İnsan-Kurt İlişkileri Bürosu'nda çalıştığıyla alakalı hiçbir bilgi yoktu."

"*Aynen öyle.* Adamın CV'sinde tonlarca madde bulunuyor fakat sekiz yıl önce, tam on bir ay çalıştığı Büro ile ilgili tek bir bilgi yok."

Başım dönmeye başlarken elimle ağzımı kapattım.

"Şimdi," diye ekledi Alex. "İkiniz de epey ketum olduğunuzdan dolayı bu meselenin önemini tam olarak anlamıyorum ama bana bu adamı *neden* aradığımızı söylerseniz daha fazla..."

Lowe nazikçe, "Alex," diye araya girdi. "Saat geç oldu. Artık evine gitmelisin."

Çocuk gözlerini kocaman açarak ona döndü.

"Harika iş çıkardın. İyi geceler."

Alex anlık bir tereddüdün ardından kalkıp kafasını tek bir kez eğerek selam verdi ve omzumu hafifçe sıkarak mutfaktan çıktı.

Lowe'un gözleri tüm bu süre boyunca benimkilerdeydi. Konuşmaya başlamadan önce kapının tamamen kapanmasını bekledim. "Şu Thomas Jalakas, Ana'nın babası olmalı. Yani, bu bir tesadüf olabilir mi?"

"Olabilir."

Şüpheci şekilde kaşlarımı çattım. "Tamam, doğru. Ama tesadüf mü?"

Kafasını iki yana salladı. "Öyle olduğunu sanmıyorum." Sekmelerin arasında dolaşıp bana bir fotoğraf gösterdi. "Bu, Thomas."

"Oha." Adamın geniş ağzını, kare çenesini, gamzelerini inceledim. Ana'yla benzerliği inkâr edilemezdi. "Bu demek oluyor ki Serena, Ana'nın babasıyla tanışmış ve ben, finansal meselelerle ilgili bir görüşme olduğunu varsaydığım için bunu dikkate almamışım."

Lowe kafa salladı.

"Serena'ya Ana'yı anlatan kişi o olmalı. Onunla bir an önce konuşmalıyız."

"Konuşamayız."

"Niye? İstediğimiz cevapları ondan alabiliriz. Bana yardımcı olursan onu etkim altına alabilirim ve..."

"Adam ölmüş, Misery."

Omurgam bir dehşet hissiyle sarsıldı. "Ne zaman?"

"Serena kaybolduktan iki hafta sonra. Araba kazasında."

İhtimaller anında zihnimde dönmeye başladı. Lanet olasıca ahmak Serena kendini inanılmaz derecede tehlikeli bir işe bulaştırmıştı. Bu işe bulaşan diğer kişi şu anda ölü olduğuna göre...

"Misery." Lowe iri ve sıcak elini benimkinin üzerine koydu. "Bu, onun öldüğü anlamına gelmez."

Duymaya ihtiyacım olan şey buydu. Devam etmesi için içimden yalvardım.

"Bunun bir tesadüf olduğuna hiç inanmıyorum ama Thomas'tan kurtulmak isteyen her kimse belli ki bunun bir kaza gibi görünmesini sağlayacak kaynaklara sahip. Demem o ki isteseydi her ihtimale karşı aynı şeyi Serena'ya da yapardı."

Güçlü parmaklarına bakarak düşündüm. Belki de haklıydı. Aslında evet, söylediği şey mantıklıydı. En azından içime su serpmişti.

"Adamla konuşamasak da yardımcılarıyla, iş arkadaşlarıyla, selefiyle ya da onu tanıyan biriyle..."

"Vali Davenport."

Kafamı kaldırdım. Lowe'un gözleri sakin ve netti. "Ne?"

"Thomas Jalakas, Vali Davenport tarafından atanmıştı, Misery. Hem Büro'daki pozisyonuna hem de son görev yaptığı yere."

"Peki... bu normal bir kariyer çizgisi mi? Türler arası ilişkilerle ilgilenen bir büroda çalışırken önemli bir finansal göreve atanmak yani?"

"Harika soru." Lowe elini çektiğinde serin gece havası tenime çarptı. "Bunu yarın Davenport'a kendin sorabilirsin. Evinde akşam yemeği yiyeceğiz."

Ağzım açık kaldı. "Ne zaman akşam yemeği daveti aldın?"

"Alex bu meseleden bahsettiğinde, yani tam olarak üç saat önce onu aradım."

"Hızlı olmuş."

"Ben Güneybatı sürüsünün Alfa'sıyım," diye hatırlattı, kurnaz bir tavırla. "*Birazcık* gücüm var."

"Öyle görünüyor." Duyduklarıma inanamaz halde güldüm. Şu anda onu öpebilirdim. Onu öpmek *istiyordum*. "Ona ne söyledin?"

"Onun için bir hediyemiz olduğunu. Düğün törenimizin kendi bölgesinde yapılmasına izin verdiğinden dolayı."

"Bunu yuttu mu?"

"Adam aptalın teki. Ve görünüşe göre İnsanlar teşekkür hediyelerine bayılıyorlar." Omuz silkti. "Bunu internette okudum."

"Vay canına. Arama motorunu kendi başına açabildin dem..."

Başparmağını dudaklarıma bastırarak beni susturdu. "Dövüşmeyi bildiğini biliyorum. Çocukluğundan beri kendi başının çaresine baktığını da. Evet, sürümün üyesi değilsin, gerçekten karım da değilsin. Yine de seni düşman bölgesine götürmeyi hiç ama hiç istemiyorum. Özellikle de benim bölgemde ölümle burun buruna geldikten sonra. Kafamın rahat olabilmesi, huzurlu olabilmem için yarın çok dikkatli ol lütfen, olur mu?"

Hayatımda, güvenliğimi onun önemsediği kadar önemseyen biri olmuş muydu diye düşünürken kafamı salladım. Cevabı irdelemek istemiyordum çünkü beni depresyona sokabilirdi. "Lowe, çok teşekkür ederim. Uzun süredir Serena'yla ilgili bulduğumuz ilk ipucu bu ve..." Midem guruldayınca alt kata neden geldiğimi hatırladım.

Vücudum yavaştan kendi kendini yiyordu.

"Kusura bakma." Ayağa kalkıp tezgâhta bıraktığım kan torbasını aldım. "Şükran ve minnet anı yaşadığımızı biliyorum ama gerçekten beslenmem gerek. Biraz içeyim, ondan sonra..."

Lowe birden arkamda bitti ve elimi tutarak beni durdurdu.

"Ne oldu?"

"Onu içmeni istemiyorum."

Torbaya baktım. "Ama mühürlü. Zehir katılmış olamaz. Ayrıca kötü kanın kokusunu alabilirim."

"Ondan demiyorum."

Karışan kafamı yana eğdim.

"Beni kullan."

Ne demek istediğini anlamadım. Jetonum *düştüğünde* tüm bedenim lavaya dönüştü, ardından kurşun gibi sertleşti.

"Ah, olmaz." Yanıyordum. Beslenme sonrası oluşan vücut ısısından, kan ziyafeti çekerken hissettiğim sıcaklıktan bile daha fena yanıyordum. "Bunu yapmak zorunda de..."

"Ama istiyorum." Çok hevesliydi. Ve gençti. Ve onu hiç görmediğim kadar cesurdu. "Bunu istiyorum," diye tekrar etti daha kararlı şekilde.

Tanrım. "Zehirlenmeden önce bu konuyu Owen'la konuşmuştum."

Lowe kafa salladı. Bakışları hâlâ istekliydi.

"Senden beslenmemem gerekiyormuş."

"Niye?"

"Bunu yapan kişilerin sadece..."

Anlamışçasına kafasını salladı. Sonra dudaklarını yaladı. "Sen ve ben öyle değil miyiz?" Sorusunda öyle samimi görünüyordu ki sinir uçlarıma elektrik enjekte edilmiş gibi hissettim.

Son birkaç günü, aramızda giderek artan samimiyeti düşündüm. Evet, Lowe ve ben *öyleydik*. Yine de... "Mesele seksten ötesi. Aynı kaynaktan uzun süreli beslenmek, hayatların birbirine geçmesine neden olan bağlar oluşturuyormuş. Bu yüzden de yalnızca birbirlerine karşı derin hisler besleyen ya da beslemeye istekli olan kişiler tarafından yapılıyormuş."

Beni dikkatlice dinlerken Lowe'un gözlerindeki bakışlar hiç değişmedi. "Peki sen ve ben öyle değil miyiz?" diye sorduğunda kalbime bir hançer saplandığını hissettim.

"Biz..." Midem sızıdan oluşan bir boşluktu. "... öyle miyiz?"

Lowe sessizdi. Bir cevabı varmış ancak benim kendiminkini bulmamı bekliyormuş gibiydi.

"Ama bu, daha önce yaptığımız şeyden farklı olacak. Sadece seks ya da eğlence amaçlı olmayacak. Bunu alışkanlık haline getirirsek birtakım... sonuçları olabilir."

"Misery." Sesi yumuşaktı. Birazcık da bunu komik bulmuş gibiydi ama gözlerinde ciddiyet görüyordum. "Sonuç biziz."

Sorun şuydu ki bu iş muhtemelen iyi bitmeyecekti. Birinin koşulsuz aşkını ve sadakatini istemeye *hazır* olup olmadığımı bile bilmezken bir de Lowe'un kalbinin dolu olduğu gerçeğini düşünmem gerekiyordu. Aramızdaki şeyin, politik sebeplerden ötürü mecburen bir araya gelmiş iki kişinin yakınlaşmasından daha fazlası olduğuna inanmak pervasızlıktan başka bir şey olmazdı.

Doğduğumdan beri hep bir şeyler, *birileri* benim önüme geçmişti. Hiçbir zaman sonuç olamamıştım, hep araçtım. Zamanla bununla barışmıştım. Vampyr halkının iyiliğine benim güvenliğimden daha çok önem verdiği için babama, vâris olarak seçildiği için Owen'a ya da özgürlüğüne benim arkadaşlığımdan daha düşkün olduğu için Serena'ya hiç gücenmemiştim. Hiç kimsenin önceliği olmamış olabilirdim ama dünyadaki vaktimi *kıskançlıkla* geçirmemem gerektiğini biliyordum.

Fakat Lowe'la birlikteyken farklı hissediyordum çünkü *o* farklıydı. Bana asla ikinci plandaymışım gibi davranmıyordu. Tabii ben öyle olduğumu bildiğim için giderek kendimi kıskançlık ve imrenme duyguları içinde bulabilir, bana veremeyeceği şeylere sahip olma hırsı duyabilirdim. Ve onun için öncelik olmadığım düşüncesi hızla katlanılmaz bir acı haline gelebilirdi. Serena'yı bulursam -kahretsin, yani *bulduğumda*- bazı önemli seçimler yapmak zorunda kalacağımı da unutmamam gerekiyordu.

"Misery," dedi sabırla. Her zamanki gibi sabırlıydı ama şu anda ısrarcılığı da seziliyordu. Bana elini uzattığını fark ettim.

Beni bekliyordu ve... Of, bu hiç iyi bitmeyecekti. Yine de onun haklı olabileceğini düşünüyordum. Artık aramızdaki şeyi görmezden gelme seviyesinin çok ötesine geçmiştik.

Gülümsedim. Sıcaklığı yoğun bir melankoli duygusu barındırıyordu. Bu iyi bitmeyecekti ama zaten iyi biten çok az şey vardı. Niye kendimizi, isteklerimizi inkâr edecektik ki?

"Efendim?" Elini tuttum ve parmaklarımı parmak eklemlerinden bileğine doğru kaydırdığımda yüzünde beliren hafif şaşkınlığı izledim. Elini iki avcumun arasına alıp çevirdim. Nasırları, sert tenindeki yara izlerini incelemek eğlenceliydi.

Avuçlarımda iri, yetenekli ve korkusuz bir el vardı.

Onu dudaklarıma götürüp minik bir öpücük kondurdum, sonra dişlerimi tenine sürttüm. Gözleri kapanırken fısıltıyla birkaç şey söyledi ama ne dediğini anlayamadım.

"Bunu yapacaksam boynundan uzak durmalıyım," dedim eline doğru.

"Niye?"

"İz bırakırsam birileri fark edebilir."

Gözlerini açtı. "Bu umurumda mı sanıyorsun?"

"Bilmem," diye yalan söyledim. Lowe'un başkalarının düşüncelerini umursadığını hiç sanmıyordum.

"Bana istediğini yapabilirsin," derken sadece kanını içmemden bahsetmiyor gibiydi.

Dişlerimi bileğine değdirerek hem onu hem kendimi kışkırttım. "Emin misin?" diye sorarken aslında ben de ilk seferki kadar iyi olmamasından korkuyordum. Belki de o aromayı kafamda abartmıştım ve onun da tadı diğer kan torbalarınınki gibi tatmin edici ama alelade olacaktı.

Açlıkla dolu, kısık bir sesle, "Lütfen," dediğinde dişlerimi damarına geçirdim. Kanın dilime değmesini beklerken binlerce medeniyetin yıkılması kadar zaman geçti. Sonra aroması ağzımı doldurdu ve bizimle ilgili olmayan her şeyi bana unutturdu.

Vücudum yepyeni bir hayatla çiçek açtı.

"Siktir," dedi Lowe dili dolanarak. Koluna sarılarak kanını daha kuvvetlice emdiğimde o da beni itip buzdolabına yasladı ve dişlerini iz bırakacak kadar sert şekilde boynuma geçirdi. Transa geçmiş, içgüdülerine yenilmiş gibiydi. Nefes nefese, "Özür dilerim," dedikten sonra boynumu emip nabzımın attığı noktayı yalayarak beni işaretledi. "Kahrolası hayatım boyunca..." Kalçamı kavradığında kendimi ona sürttüm. "Kahrolası hayatım boyunca hissettiğim tüm güzel şeylerin içinde en güzeli sensin."

Son bir yudum içip yarayı dilimle kapattım. Kocaman açılmış gözleri berraktı. Bir kurdun gözleri olduğu belliydi. Ve dişlerime, tekrar vücuduna batmalarını hevesle istiyormuş gibi bakıyordu. "Öyle miyim?"

Kafa salladı. "Ben..." Beni arzuyla öptü ve dilimde kendi kanının yoğun aromasını alır almaz öpücüğü derinleştirdi. "İzin verirsen..." Beni kucaklayıp üst kata yöneldi. Yüzümü boynuna gömdüm ve koku bezlerini her ısırdığımda kollarının hazla gerilmesinin keyfini sürdüm.

Lowe beni, koridordan hafif ışık süzülen karanlık odasına götürüp dağınık yatağının ortasına bıraktı ve tişörtünü çıkarmak için derhal geri çekildi. Ben de doğrulup etrafıma bakınarak bunun gerçekten olup olmadığını anlamaya çalıştım.

"Uzun zamandır değiştirmedim," dedi Lowe.

Güzel, kaslı, güçlü bedenini hayranlıkla izledim. Neresini ısırırsam ısırayım beni tatmin edeceğine emindim. Yuvarlak pazılarından, karnının alt kısmındaki *V* şekilli yerden, şişkin göğüs kaslarından doyasıya kan emebilirdim.

"Ne?" Demek istediğini anlamıyor, onu tam olarak duyamıyordum. "Neyi değiştirmedin?"

"Nevresimi."

"Niye?"

"Sen kokuyorlardı."

"Ben ne... Ah." Odasına izinsiz girdiğim zamandan bahsediyordu. "Özür dilerim."

"O tatlı kokuyla zihnimde türlü fanteziler kurup kendimi defalarca tatmin ettim, Misery." Beni nazikçe ters çevirip göbeğimin üzerine yatırdı ve taytımı dizlerime doğru çekiştirip tişörtümü yukarı kaydırdı. "Sonra koku yavaş yavaş azaldı." Üstüme çıkıp bacaklarını benimkilerin iki yanına yerleştirdi ve avuçlarını popoma bastırıp ovuşturdu. Kot pantolonunun kalın kumaşının altındaki ereksiyonu uyluklarıma sürtünüyordu. Kafamı geriye doğru çevirdiğimde yüzünde memnuniyetle belimdeki gamzeleri incelediğini gördüm. "Ama fanteziler kaldı." Bana doğru eğildiğinde sıcaklığı bir battaniye misali beni sardı. "Bu noktadan sonra kendimden başkası olamam," diye fısıldadı kulağıma, sesinde ufak bir özürle.

"Nasıl yani?"

"Ben bir Kurt'um." Elini kaburgama sarıp göğsümün hemen altında durdu. Bu, istediğim an bunu sonlandırabileceğimizin işaretiydi. "Alfa'yım."

Ah. "Kendinden başkası olmanı istemem zaten."

"İznin olursa..." Dişlerini hafifçe omzuma geçirdi. "Kanını akıtmayacağım ya da canını yakmayacağım. Bunu yapmama izin verir misin?"

Yatağa doğru kafa salladım. "Hayır demem adil olmaz."

Minnettarlıkla homurdandı ve diliyle omurgamdan enseme doğru bir yol çizdi. Hazzını, beğenisini sesiyle ifade etmeyi seviyordu. Tam olarak anlamasam da bunun onun için önemli, hatta *gerekli* olduğunu hissediyordum. Yine geçen yaptığı gibi bileklerimi kavrayıp başımın üzerine sabitledi. Gitmeyeceğimden emin olmak istiyordu sanki.

Sırf tutuşunu test etmek için kıvranıp kurtulmaya çalıştığımda, "Uslu dur," diyerek dilini şaklattı. "İyisin değil mi Misery?"

"Evet," dedim soluk soluğa.

"Güzel. Çok güzel. Bunlara fena takıntılı olduğumu söylemiş miydim?" Tenime çarpan sıcak nefesini hissettiğimde kulaklarımdan bahsettiğini anladım. "Hassaslar mı?"

"Sanmı..."

Dişlerini kulaklarımın sivri uçlarına bastırdığında içimden bir elektrik akımı geçti.

"Demek hassaslar," dedi heceleri uzatarak. Aleti kalçama daha da batarken dudakları kendine engel olamıyormuşçasına, bedenimin kütle merkezi orasıymışçasına tekrar tekrar ensemde dolaşıyordu. Uçakta beni işaretlemesi gerektiğinde bu noktaya ilk temas ettiği anda da neredeyse kontrolünü kaybettiğini hatırladım. "Kurtlar'ın ensede de mi koku bezleri bulunuyor?" diye sordum, yatak yüzünden boğuk çıkan sesimle. Hiç hatırlamadığım kadar ıslanmıştım ve muhtemelen hayatımda deneyimleyeceğim en ateşli şey buydu. Bu yüzden nedenini bilmek istiyordum.

"Karışık bir durum." Omurgamın üst kısmını sertçe emdiğinde gırtlağımdan derin bir ses yükseldi. Sonra arkamda kemerini açtığını, pantolonunun fermuarını indirdiğini duydum. Birkaç hışırtı sesinin ardından aleti kalçama çarptı. Sıcak ve ıslaktı, mükemmel bir sürtünmeyle bana temas ediyordu.

Lowe afallamış gibi bir ses çıkarırken ben nefes nefese, "Prezervatif," dedim. Vampyrler asla kullanmazdı ama belki de Kurtlar kullanıyordu. "Var mı?"

Sırtımı bir kez daha ısırdıktan sonra beni tekrar kendisine çevirdi. "Hayır." Taytımı indirirken gözleri kararlılıkla parlıyordu. Bana bakışlarının, muhtemelen asla duyamayacağım pek çok duygunun doruğunu barındırdığını görebiliyordum. Köprücükkemiğimi yalamak için eğildiğinde kaya gibi sertleşmiş aletinden karnıma akan sıvıyı hissettim. Sıcaklığı kan açlığımı besliyordu ve bu kafa karıştırıcı ama güzel bir şeydi.

"Ama kullanmak istemez misin?" diye sordum.

"İhtiyacımız olmayacak," derken bir yandan da tişörtümü sıyırdı ve göğsümün yan tarafını ısırdı. Dilini meme ucumun üzerinde gezdirip bastırdı ve ıslak ağzıyla emerek vücuduma elektrik yükledi.

Zar zor da olsa, "Dur," diyebildim.

Anında geri çekilip avuçlarına dayanarak doğruldu ve bakışlarını göğsümden güçlükle ayırdı. "Devam etmek zorunda değiliz," dedi soluk soluğa. "Eğer istemi..."

"İstiyorum ama..." Dirseklerime dayanarak kalktığımda tişörtüm kayarak göğüslerimin üst kısmını kapattı. Lowe gözlerini yine aşağı indirdi ama sonra hemen pencereye çevirdi. "Niye korunmak istemiyorsun?" Kurtlar ve İnsanlar ilişkiye girip üreyebiliyorsa diğer ihtimalleri de yok saymamalıydık.

"Mesele o değil. İstersen kullanabiliriz ama seks yapamayız."

"Nasıl yani?"

"İlişkiye giremeyiz."

Doğrulup tişörtümü indirdiğimde o da gerileyip dizlerinin üstüne oturdu ve sanki bir Naiplik Dönemi düellosundaymışız gibi nefes nefese öylece birbirimize baktık. "Bunu konuşmalıyız."

Boğazı hareket etti. "Biz cinsel ilişki için uygun değiliz, Misery." Ortada olan bir gerçek varmış ve bunu uzun uzadıya düşünmüş gibi konuşuyordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ana'nın varlığı..." *Böyle bir şeyin mümkün olduğunu kanıtlamıyor mu?*

"O farklı."

"Niye? Ben Vampyr'im diye mi?" Büyük beden tişörtümün eteğini can simidine tutunurcasına sıkmıştım. Sanırım ortamı biraz espriyle yumuşatmamız gerekiyordu. "Aşağıda sivri dişlerim yok, merak etme."

Lowe gülümsemedi. "Problem *sen* değilsin."

"Ah." Devam etmesini bekledim. Etmedi. "Ne o zaman?"

"Canını yakmak istemiyorum."

Kasıklarına baktım. Tekrar giydiği çamaşırının önü kabarıktı ve oda loş olsa da gayet normal boyutta olduğunu görebiliyordum. İriydi tabii ama normaldi.

Bana İsviçre hakkında anlattıklarını, orada farklı türlerin birlikte yaşadığını hatırladım. Vampyrler'le çok takılmadığını söylemişti ancak... "Sen bir İnsan'la hiç..."

Olumlu anlamda kafa salladı.

"Canını yaktın mı peki?"

"Hayır."

"O zaman..."

"Bu farklı olur."

Burada seksten bahsediyorduk, değil mi? Yani cinsel ilişkiden. Aşılamaz olduğunu ima ettiği bu problem, onun ve benim donanımlarımız arasında bir yerde konuşlanmış olmalıydı. Fakat dışarıdan bakılınca o yapısal olarak standart görünüyordu. "Ben bir İnsan'la büyüdüm. Üreme organımın, doğarken cinsiyeti dişi olarak belirlenmiş kişilerden farklı olmadığını biliyorum."

"Sebep Vampyr olman değil, *sen* olman, Misery." Yutkundu. "Sebep, bunun bana yaptığı şey."

"Anlamı..." Lafımı kontrolsüz, sert bir öpücükle kesti. Yüzümü avuçlarının arasına alıp dişleriyle altdudağımı çekiştirdiğinde ne konuştuğumuzu unuttum.

"Bu kokun..." diye mırıldandı dudaklarıma doğru. "Olan çoktan oldu ve sen orada bile değildin." *Olan oldu mu?* "Eğer başlarsam bitirmek zorunda kalırım, kendime engel olamam."

"Olma zaten, sorun değil ki." Güldüm. Sonra alnımı onunkine dayadım. "Ben zaten bitirmeni istiyorum ve..."

"Misery, biz farklı türlerdeniz."

Bileğini kavradım. "Yapabileceğini... Yapabileceğimizi söylemiştin. Emery'nin ofisinde." Günlerdir o sözlerini düşündüğümü itiraf ettiğim için utanarak kızardım.

"*Seni becerebilirdim*, demiştim." Boğazı hareket etti. "Becereceğimi söylemedim."

Gözlerimi indirdim. "Seks yapmayacağımızı bana söylemeyi planlıyor muydun peki?"

"Misery." Gözlerime baktığında içimi görebildiğinden şüphelendim. "Yaptığımız şey, yapacağımız şey de seks zaten. Ve gerçekten çok iyi hissettirecek."

Ona inanıyordum. Gerçekten. Ama yine de... "Emin misin? Uygun olmadığımıza yani?"

"Sana gösterebilirim. Göstermemi ister misin?"

Kafa salladım. Beni tekrar öptü ancak bu sefer daha nazikti; yavaştan almak istediği belliydi. Bu defa dayanamayıp tişörtümü çıkarmak için kıvranan ben oldum.

Boynuma doğru, "Bunu daha önce yaptın mı?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım. Beni bu konuda asla yargılamayacağını bilsem de açıklama yapmak istedim. "Her konuda yalan söylediğim bir İnsan'la bunu yapmak tuhaf olurdu." Vampyrler de benim için hiçbir zaman seçenek olmamıştı. Ben hep iki dünyanın sınırında yalnız kalmıştım. Asla yakınlarında bulunmamam bir Kurt'un varlığı sayesinde ilk defa kendimi evimdeymiş gibi hissetmemde yanlış bir şeyler vardı. Ya da... acı verici şekilde doğru.

"Kanımı iç," diye emretti, beni geriye iterek. Yatağın iki yanına yerleşip yan dönerek birbirimize baktık. Bu, vahşi ve kontrolsüz cinsel aktiviteler için düşüneceğim bir pozisyon değildi.

"Kanını içersem biz bunu..."

Elini kafamın arkasına kaydırarak yüzümü boynuna doğru çekti. "Yapabiliriz." Sonra kotunu çıkarıp bir kenara fırlattı ve sıcak teni, kollarıyla bacaklarındaki yumuşak tüyler bana değdi. Bacağımı dizlerinin arasına sokuşturup elimi merakla vücudunda dolaştırarak keşfe çıktım. Normalde güzelliğe hayran olan biri değildim ancak Lowe'da muazzam bir fark vardı. Ondan *hoşlandığımı* düşünmeyi kesemiyordum. Görünüşünden, hissettirdiği

şeylerden, benden *hoşlanmasından* çok hoşlanıyordum. Belime doğru kaydırdığı parmaklarının titremesi, kaslarının sabırlı bir beklentiyle gerilmesi çok güzel bir manzaraydı.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı şakağıma doğru. "Bana fotoğrafını ilk verdiklerinde de böyle düşünmüştüm. Ve bakmaya korkmuştum, biliyor musun? Henüz kokunu bile almamışken kendimi sana bakmaktan alıkoyamıyordum."

Zihnimden çok tatlı ama aynı zamanda dehşet verici ve hiç benlik olmayan bir düşünce geçti: *Keşke eşin ben olsaydım.* Elbette bunu söylememem gerektiğini biliyordum. *Düşünmemem* bile gerekirdi. O sırada Lowe'un iri elinin ensemi sıktığını hissettim. "Gerçekten beslenmeni istiyorum, Misery."

Dişlerimi etine geçirmek giderek bir alışkanlığa, adeta bir huya dönüşüyordu. Tadı çok güzel ve tanıdıktı. Buz gibi kan torbalarına nasıl dönecektim bilmiyordum ama bunu düşünmemeye çalıştım. Damarından uzun, mutlu yudumlar alırken Lowe'un gırtlağından yükselen inlemeyi duydum. Sonra eli bileğimi kavrayarak aletine doğru kaydırdı ve parmaklarımı etrafına sarmamı sağladı.

Onu tatmin etmenin mutluluğuyla elimi hareket ettirdiğimde hem çok sert hem de çok yumuşak olduğunu fark ettim. Elimi bir iki kez aşağı yukarı oynatmam için yönlendirdikten sonra dahasını istemedi. Dokunuşum onun için yeterli gibiydi. Tıpkı benim yeterli olduğum gibi.

"Çok hızlı boşalacağım," dedi oflayarak.

Damarını bir şapırtı sesiyle bıraktım. "Hızlı olmak zorunda değilsin."

Yumruğumun içinde hareket ederken güldü. "Seçim şansım yok maalesef." Parmaklarımı sıkarak arzuladığı baskıyı oluşturdu. "Sonrasında bana ne yaptığını göstereceğim."

Onun neye ihtiyacı varsa ben de aynısını istiyordum. Uyluklarından birini benimkilerin arasına sıkıştırdığında ona

sürtündüm. Tenlerimizin ıslak temasından çıkan ritmik ses ve tüm sıvımın üzerine akması biraz utanç vericiydi doğrusu. Ama öyle iyi hissettiriyordu ki durabileceğimi sanmıyordum. Bir eliyle göğüslerimi ovuşturup diğerini kalçama doğru kaydırarak beni tam ihtiyacım olan pozisyona getirdiğinde diğer her şeyi unuttum. Kan dolu ağzımla boynuna doğru inledim. "Tam orası." Başım dönüyordu, utancım yok olmuştu ve onun benim için sakladığı bir şeye ulaşmak istercesine bacağına sürtünüyordum. Kanından son bir damla alıp yuttuktan sonra, "Böyle iyi mi?" diye sordum.

Lowe'un gözleri bana hiçbir şey görmüyormuş gibi bakıyordu ve konuşamayacak kadar sersemlemiş olması, onaylamak için zar zor kafasını sallaması beni uçurumdan düşüren şey oldu.

Boğazımdan kısık ama yankılı bir inleme yükselirken orgazmım bir sıcaklık dalgası halinde bedenime yayıldı. Nefesim kesildi, görüşüm daraldı ve vahşi bir yaratıkmış gibi Lowe'un bacağının üzerinde kıvranarak sarsıntılara teslim oldum. Onun için yaptığım şeyi, tutturduğum ritmi sürdürmeyi tamamen unutmuştum. Fakat hal böyleyken bile sadece benim hazzımı görmek ve duymak bile onun için yeterli gibiydi.

Etrafıma sardığı kollarını sıktı. Aleti ağırlaşmıştı. Dudaklarımdaki dudakları müstehcen sözlerin yanı sıra bunu ne kadar çok istediği, ne kadar güzel olduğum, şu andan öleceği ana dek bunu yaparken hep beni düşüneceğiyle ilgili şeyler söylüyordu. Sıcak menisinin parmaklarıma, karnıma aktığını hissettim. Gırtlağından çıkan ses ormanın çalılıklarının arasında yaşayan, mantıklı düşünceleri olmayan bir şeye aitti.

Çok güzel, diye düşündüm. Sadece hissettiğim zevk değil; bunu başka biriyle, önem verdiğim ve belki biraz sevdiğim biriyle paylaşmak da güzeldi.

Sonra Lowe'un söylediği şeyler değişti ve benim patlayıcı orgazmımın aksine onunki uzun sürdü. Titremelerin, inlemelerin

ve kesik nefeslerin arasında bana, "Bilmek istiyor musun?" diye sormayı ihmal etmedi.

Soluksuzca kafa salladığımda elimi tutup aletinde aşağı doğru kaydırdı.

"Kahretsin."

Yanakları kızarmış, kafası geriye yatmıştı. Önce amacını anlamadım, sonra yumuşak teninde bir şeylerin değiştiğinin farkına vardım. Avcumun altında bir şey kabardı. Lowe parmaklarını benimkilere sararak elimi şişkinliğe bastırdı; sanki tek istediği onu hapsetmekti. Sonra şişkinlik büyüdü ve o büyüdükçe Lowe'un içinde tutmaya çalıştığı hırıltılar da yükseldi.

"Misery."

Adımı bir dua gibi söylemişti. Onunla dünyadaki cennet arasında duran tek şey benmişim gibi. İşte o anda, ne demek istediğini anladım.

Sanırım gerçekten de cinsel ilişki için birbirimize uygun değildik.

Bölüm 23

Kız, adamı güldürüyordu ve bu hafife alınamaz bir hediyeydi.

VALİ DAVENPORT'U ZİYARET etmek için hediye bahanesini kullanmış olmak, evine elimiz boş gidemeyeceğimiz anlamına geliyordu. Lowe'un da benim de uygun olduğunda hemfikir olduğumuz bir hediye bulmak için İnsan bölgesinde bir saat içinde üç farklı antika mağazası gezmemiz gerekti. O, benim vintage bisiklet pompası seçimime burun kıvırdı ("O bir nargile, Misery."), bense onun seramik vazo seçimine itiraz ettim ("Onun içinde birinin büyükbabası var, Lowe."). Birbirimizin zevkini önce üstü kapalı biçimde, sonra pasif-agresif şekilde eleştirdik, en sonunda da utanmazca küçümsemeye başladık. Tam otoparka çıkıp karşı karşıya gelmeyi, onun pençeleriyle benim dişlerimi kapıştırmayı teklif edecektim ki Lowe birdenbire durup önemli bir şeyi dile getirdi. "Sen bu adamı seviyor musun ki?"

"Yoo."

"Acaba bu hediye konusuna fazla kafa yoruyor olabilir miyiz?"

Gözlerimi kocaman açtım. "Doğru söylüyorsun."

Bunun üzerine son girdiğimiz mağazaya dönüp kutup ayısı şekilli gizemli bir kül tablası satın aldık. Bu bulabildiğimiz en çirkin şeydi *ama* fiyatı üç yüz doların üzerindeydi.

"Bu değirmenin suyu nereden geliyor?" diye sordum Lowe'a.

"Nasıl yani?"

"Sen, sağ kolların, sürün... Nereden para kazanıyorsunuz?" Arabaya dönerken bir yandan da etrafta kimsenin olup olmadığını kontrol ediyordum. Kahverengi lenslerimi takmıştım fakat uzun zamandır dişlerimi törpülememiştim. Kamuya açık yerde ağzımı açmam muhtemelen hayvan kontrol ekiplerinin çağırılmasıyla sonuçlanırdı. "Yoksa ben gün içinde uyurken sen sigortacılık mı yapıyorsun?"

"Banka soyuyoruz."

"Ne?" Elimi koluna koyarak onu durdurdum. "*Banka mı soyuyorsunuz?*"

"*Kan* bankası değil. Fazla heyecanlanma."

Gücenerek karnının yan tarafına vurdum.

"Off. Şeyimi acıttın." Yanımızdan geçen yaşlıca bir çift bize "*Ah, genç âşıklar*" der gibi baktı. "Karaciğerimi."

"O diğer tarafta," diye fısıldadım.

"Apandistim o zaman."

"Yanlış."

"Safra kesesi?"

"Hayır."

"Siktiğimin İnsan anatomisi," diye mırıldandı, ardından parmaklarını benimkilere geçirip beni kendisine çekti.

"Banka soyma konusunda ciddi değildin, değil mi?"

"Değildim." Arabanın kapısını benim için açtı. "Kurtlar'ın çoğunun meslekleri var. Benim de zamanında bir işim vardı."

Hayatını sürüsüne adamadan önce yani. "Doğru."

"Çoğu Kurt sürüsünün son derece organize yatırım portföyleri bulunur. Altyapı masraflarının ve başka iş yapmaya vakti olmayan liderlerin harcamalarının kaynağı bunlar olur." Yolcu koltuğuna oturmamı izledikten sonra öne eğilip bir elini kapıya, diğerini de aracın tepesine dayadı. "Vampyrler'in finansal yapısından çok farklı."

"Çünkü bizde liderlik miras yoluyla geçiyor."

"Seninki gibi ailelerin nesiller arası aktarılmış mülklerle geçindiğinden eminim ama Vampyrler genelde ortak bir şey yapmaz. Nüfusunuz az olduğundan dolayı topluluk kültürünüz yok."

Dudaklarımı büzdüm. "Halkımı benden daha iyi tanıman ve bununla hava atman sinir bozucu."

"Öyle mi?" dedi harfleri uzatarak. Eğilip burnuma bir öpücük kondurdu. "O zaman daha sık yapayım."

Lowe, Serena dışında birlikteyken en çok eğlendiğim kişi olmuştu. Hatta bazen, onunla vakit geçirmekten *çok daha fazla* keyif alıyordum. Gerçi bunun sebebi, mağazalarda vitray lambaları incelerken bana ara ara bakışlar atması, klima nedeniyle üşüdüğümde hiçbir şey demeden kazağını bana uzatması ve arabada yalnız kaldığımızda beni nefes almayı unutmama neden olacak şekilde öpmesi de olabilirdi. Öpüşürken dilini dişlerime kan çıkaracak kadar sert sürttü ve inleyerek kolunu belime dolayıp eve dönmeyi sabırsızlıkla beklediğini söyledi.

Ev.

Sürüsünün bölgesinin aslında *benim* evim olmadığını düşünmemeye çalıştım ancak çok zordu. Vali Davenport bizi kapıda karşıladığında daha fazla düşünmeyeceğim için rahat bir nefes aldım. Adam, beni abartılı ve açık bir hareketle içeri davet etti. Siyasi anlaşmalar yaptıkları yıllar boyunca babam bu mitin aslı olmadığını ona hiç açıklamamış mıydı acaba? Öğrense büyük ihtimalle beyni yanardı.

"Henüz kan banyosuyla sonuçlanmamış bir Kurt-Vampyr birliğine şahit olmak ne hoş." Kanının kokusuna bakılırsa tamamen sarhoş değildi ama olmak üzereydi. Evi güzel ve gösterişli şeylerin bir karışımından oluşuyordu ve karısı kesinlikle ilk eşi değildi. Muhtemelen ikinci de değildi. Bana yarı babacan yarı şehvetli bir tavırla, "Uslu duruyor olmalısın, genç hanım," dediğinde, Lowe'un bakışları "*Şahdamarını parçalamak istersen onu senin için tutarım*," diye sorar gibiydi.

İçimi çekip ses çıkarmadan ağzımı oynattım. "*Gerek yok.*"

Yine de adama, "Bizi ağırladığın için teşekkür ederiz," derken elini hafifçe sıkmanın ötesine geçmiş gibiydi. Valinin bizi oturma odasına yönlendirirken parmaklarını göğsüne bastırdığını görünce gizlice gülümsemeden edemedim.

Evliliğimizin yatak odası kısmına özellikle ilgi gösteren Davenport hiç çekinmeden, "Sizin için zorlayıcı olmalı. Kavgalarla dolu olduğundan da eminim," dedi.

Lowe birasından bir yudum alırken ben, "Pek sayılmaz," diye yanıtladım.

"En azından uzlaşmazlıklar oluyordur."

Odaya bakındım. Lowe ise içini çekti.

"Aster gibi konular açıldığında aranızda tartışma çıkmaması imkânsız."

"Ne gibi konular?" Lowe bana boş boş baktığında Kurtlar'ın, Vampyrler gibi kan odaklı olmadıkları için o günü farklı adlandırmış olabileceğini düşündüm.

"Bizimkinden önceki son anlaşmalı evlilik töreninden bahsediyor," diye açıkladım. "Kurtlar'ın Vampyrler'e ihanet edip onları katlettiği düğün."

"Ah. Altıncı Düğün. O bir intikam meselesiydi. En azından bize böyle öğretildi."

"İntikam mı?"

"Ondan bir önceki anlaşmalı evlilikte Vampyr damadın, Kurt gelinine uyguladığı şiddetin intikamı."

"Bize öyle anlatmadılar." Alaycı bir nefes verdim. "Acaba neden?"

"Tartışacak mısınız?" diye sordu vali, şahsi eğlence kaynaklarıymışız gibi.

İkimiz de ona sertçe bakarak aynı anda, "Hayır," dedik.

Adam mahcubiyetle boğazını temizledi. "Artık yemeğe oturalım mı ne dersiniz?"

Lowe'da, babamınki gibi bir manipülasyon becerisi yoktu ancak sohbeti ustaca ve hiç belli etmeden gereken yere taşımayı başardı. Valinin karısı sessizdi. Ben de çoğunlukla sessiz kaldım ve tabağımdaki mantarlı *risotto*'yu izledim. Serena bu yemeğin, bir zamanlar ayağının altında çıkan mantardan tamamen farklı olduğunu iddia ederdi ama ben bir fark göremiyordum.

İnsanlar'ın ve Kurtlar'ın neden önüme yemek koyup durduklarını düşünürken bir yandan da valinin, son on yıldır babamla "çok iyi arkadaş" olduklarını ve her ay bir kez iş konuşmak için buluştuklarını anlatmasını dinledim. Ben Teminat olarak görev yaparken babam beni sadece yılda bir kez ziyaret ederdi; buna şoke olmayı isterdim ama enerjimi başka şeylere saklamayı yeğledim. Maddie Garcia'nın göreve gelmesinin ardından hayatına lobicilikle devam edecek olan vali, söylediği üzere hiç Kurt bölgesinde bulunmamıştı ve hakkında güzel şeyler duyduğu için bir davete hayır demezdi ancak Lowe beklentisini boşa çıkardı.

Sonra konuyu annesine getirdi. "Kendisi, Roscoe'nun sağ kollarından biriydi," dedi kendi yemeğini bitirdikten sonra benim tabağımı alıp yemeye devam ederek. "İnsan-Kurt İlişkileri Bürosu'yla yakın çalışırdı."

"Ah, evet. Onunla bir iki kez karşılaşmıştım."

"Gerçekten mi?"

Vali bir parça ekmek aldı. "Hoş bir kadındı. Adı Jenna'ydı, değil mi?"

"Maria." Lowe'un sesindeki memnuniyetsizliği duyabiliyordum ama diğerlerinin fark ettiğini sanmıyordum. "Zannedersem çoğunlukla sınır işleriyle ilgilenen biriyle birlikte çalışıyordu. Adamın adı Thomas mıydı tam hatırlamıyorum."

"Thomas Jalakas mı?"

"Ah, evet." Lowe *risotto*'mu sakince çiğnedi. "Acaba adam annemi hatırlıyor mudur?"

Gerildim. Sonra vali, "Maalesef ki Thomas bir süre önce vefat etti," dedi.

"Öyle mi?" Lowe çok şaşırmış gibi yapmadı ve mantığa aykırı olsa da bu, tepkisini daha da inandırıcı kıldı. "Kaç yaşındaydı?"

"Hâlâ gençti." Davenport şarabını yudumlarken yanındaki karısı peçetesiyle oynuyordu. "Korkunç bir kazaydı."

"Kaza mı? Umarım benim halkımdan biri dahil olmamıştır."

"Ah, hayır. Sanırım araba kazasıydı." Vali omuz silkti. "Böyle şeyler olabiliyor ne yazık ki."

Lowe'un bakışları öyle yoğundu ki bir an adamla yüzleşecek sandım. Bir saniye sonra gevşedi ve tüm oda rahat bir nefes aldı. "Ne kötü. Annem ondan sevgiyle bahsederdi."

"Hah." Vali şarabının kalanını kafasına dikti. "Eminim. Thomas'ın pek çok kadınla yatıp kalktığını duydum." Söyleyebileceği şeyler arasında en yanlışını seçmişti.

Lowe peçetesini alıp sakince ağzını sildi ve ayağa kalkıp hiç acele etmeden Davenport'a doğru ilerledi. Adam yanlış yaptığını anlamış olacaktı ki sandalyesinin bacaklarının yerde çığlık atmasına neden olacak bir hızla kalkıp geri kaçmaya başladı.

"Seni gücendirmek istememiş... *Ah*."

Lowe onu duvara çarptı. Valinin karısı yerinden kalkmadan çığlık atarken ben Lowe'a koştum.

"Arthur, dostum," diye mırıldadı, valinin yüzüne doğru. "Yalanın pis kokusu üzerine sinmiş."

"Ben yalan söylemi... Yardım edin! *Yardım edin*!"

"Thomas Jalakas'ı neden öldürttün?"

"Ben yapmadım. Yemin ederim onu ben öldürtmedim!"

Dört İnsan görevli odaya daldı ve hazır haldeki silahlarını Lowe'a doğrultup geri adım atması için bağırdılar. Lowe onları fark bile etmemiş gibiydi.

"Thomas'ı neden öldürttüğünü söylersen yaşamana izin veririm."

"Ben değildim. *Yemin* ede..."

Lowe öne eğildi. "*Seni*, onların beni öldürebileceğinden daha hızlı öldürebilirim, biliyorsun değil mi?"

Vali inledi. Kızarmış yüzünden bir ter damlası süzüldü. "O... Bunu istemezdim ama Thomas, benim yönetimimde zimmete para geçirme olayları olduğuyla ilgili bazı muhabirlerle konuşuyordu. Bunu yapmak zorundaydık! Buna *mecburduk*."

Lowe sırtını dikleştirdi, geri çekildi ve üstündeki tozları silkeledi. Bana, dört ateşli silah ona çevrilmemiş de odada sadece ikimiz varmışız gibi bakıyordu. Elini rahatça dirseğime koydu ve önce bana, sonra korumalara gülümsedi.

"Sağ ol, Davenport," dedi, beni kapıya yönlendirirken. "Biz kendimiz çıkarız."

~

"PEŞİNE BİRKAÇ KİŞİ taktım," diye bilgi verdi Lowe, arabaya biner binmez. "Alex de haberleşmelerini izlemek için çalışmalara başladı. Bir sonraki adımını anında öğrenebileceğiz."

"Umarım on tane kurt arka bahçesine sıçar," diye mırıldandığımda Lowe hafifçe gülümseyip elini dalgınca bacağıma koydu. Sanki yıllardır birlikte yolculuk yapıyormuşuz da bu alışkanlığıymış gibiydi.

"Anlamıyorum," dedim. "Diyelim ki Serena, Thomas'la gerçekten de finansal bir suç hikâyesi için görüştü. O zaman plan-

layıcısında Ana'nın adının ne işi vardı?" Belki de ikisi tamamen alakasızdı ama sanmıyordum. "Ana'nın babasıyla tesadüfen *tanışıp* da Ana'yı başka bir kaynaktan öğrenmiş olması imkânsız değil mi? Bence imkânsız. İsmi oraya *başka* biri yazdı desem yine olmuyor çünkü bizim özel alfabemizle yazılmıştı. Başka kimse o harfleri bilmiyordu." Ben sokak ışıklarını izleyerek düşünmeye devam ederken sessizce oturduk.

Sonra Lowe, "Misery," dedi.

"Efendim?"

"Başka bir ihtimal daha var. Serena'yla ilgili."

Ona döndüm. "Başka bir ihtimal mi?"

Söyleyeceklerini dillendirmek onun için zordu sanki. Konuşurken ses tonunun ölçülü olmasına özen gösterdi. "Belki de Ana'nın varlığından Serena'ya bahseden kişi Thomas değildi de durum tam tersiydi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Belki Serena, Ana'yı başka bir kaynaktan öğrenmişti ve bildiği finansal suçlar hakkında ötmesi için Thomas'ı bir Kurt'la ilişkisi üzerinden tehdit etmişti. Belki bu hikâyeyi yayımlamaya hazırdı ama Vali Davenport'un hedefi olacağını anlayınca geri adım atmıştı. Thomas'ın aksine o tanınmış biri değildi ve ortadan kaybolma seçeneği vardı."

Düşüncelerinin ihtimal dahilinde olduğunun farkında olsam da kafamı iki yana salladım. "Bana söylemeden gitmezdi, Lowe. O benim kardeşimdi. Hem arkasında bir tane bile dijital iz yok. Bunu nasıl önleyeceğini bilmiyordu ki. *Benim gibi* değildi."

"Evet ama yıllar içinde senden öğrenmiş olabilir." Bunu söylediği için gerçekten üzgün olduğu belliydi.

Güldüm. "Sen de mi Serena'nın bana, benim ona değer verdiğim kadar değer vermediğini söylüyorsun yani? Beni arkasında en kötü ihtimallerle bırakmazdı. Bana her şeyini anlatırdı."

"Her şeyini anlatmadığı açık." Lowe'un çenesi gerildi. Bu konuşmayı yapmak ona acı veriyor gibiydi ama asıl acı çeken *bendim*. "O gitmeden önce kavga ettiğinizden bahsetmiştin. Bazen başını alıp gittiğini de söylemiştin."

"Haber vermeden asla gitmezdi."

"Belki de bu sefer vakti olmadı. Ya da seni tehlikeye atmak istemedi."

Elimi salladım. "Bu çok saçma. Ya Parıltı ne olacak? Kedisini nasıl *terk etti*?"

"Bir şeyi merak ediyorum," dedi Lowe. Ölçülü ve mantıklı konuşmasından nefret ediyordum. "Seni, evine onu aramaya gidip kedisini bulacağını tahmin edecek kadar iyi tanıyor muydu?"

Evet demeyi çok isterdim ama yapamadım. Bunun yerine, bana söylediği son sözleri aklımdan geçirdim.

Bir şeyleri umursamanı istiyorum, Misery.

Giderken cidden arkasında *bir şey* bırakmıştı. Umursanması gereken bir şey. Lanet olasıca kedisi. Tanrım, ne manyakça bir plandı.

Tam Serena'lıktı.

"Bulunmak istemediği konusunda haklı olabilirsin. Ama kariyerinin en önemli, en sansasyonel haberi için bile bir çocuğun hayatını riske atmazdı. Serena'yı tanıyorum, Lowe."

Lowe'un teorisindeki problem de buydu. Eğer haklıysa Serena bir yerlerde güvende demekti ama olduğuna inandığım kişi değildi. Ve ben bunu kabul edemiyordum.

Lowe da bunun farkında olmalıydı çünkü başka bir şey söylemek için ağzını açtı. Muhtemelen karın boşluğuma yumruk yemiş gibi hissetmeme neden olacak aşırı mantıklı bir şey söyleyecekti. Bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi sorarak onu susturdum.

"Nereye gidiyoruz?" Güneye, şehir merkezine yönelmiştik. Vampyr bölgesinin bulunduğu yöne.

"Kardeşinle buluşmaya. Neredeyse geldik."

"Owen'la mı?"

"Başka kardeşin de mi var?"

Kaşlarımı çattım. "Onun bize geleceğini sanmıştım."

"Kurt bölgesinde devriyeler daha sıkı olduğundan dolayı içeri girişler zordur. Üzerimize dikkat çekmemek ve bunun resmi bir görüşme olduğunu düşündürmemek için onunla Vampyr-İnsan sınırında buluşmamız daha güvenli olacaktır."

Bu yol benim için çok tanıdıktı. İlk kullandığımda sekiz yaşındaydım ve Teminat konutuna doğru gidiyordum. Boğazımı sıkan yapış yapış hissi ve bir daha asla eve dönemeyeceğim korkusunu hâlâ hatırlıyordum. Gözlerimi sıkıca kapatarak bu yolu *en son* kullandığım günü düşünmeye çalıştım. Sanırım düğünden çok kısa süre önceydi. Belki hepsi de aynı görünen, beyaz, güzel ama solmaya hazır çiçekler arasından birini seçmem için çağırılmıştım. Şimdi hem dünmüş hem de bir milyon yıl önceymiş gibi geliyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Lowe, kısık sesle.

"Evet. Sadece..." Normalde duygusal biri olmasam da onun yanındayken yumuşuyordum. Gardım iniyordu.

"Tuhaf geliyor, değil mi?"

Kafa salladım.

"İstersen geri dönebiliriz," diye önerdi alçak sesle. "Owen'ın güneye gelmesi için bir yol bulmaya çalışırım."

"Hayır. Sorun yok."

"Peki." Arabayı küçük bir ara sokağa yöneltti. GPS'e baktığımda buranın haritada olmadığını gördüm ama işlenmiş bir tarlanın kıyısında durduk.

Lowe'un yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Aslında bu konu beni çok meraklandırıyor, biliyor musun?"

Etrafıma bakındığımda tek görebildiğim karanlık oldu. "Kendi yetiştirdiğin domatesleri toplamanın nasıl hoş bir deneyim olabileceği mi?"

"Kardeşinle tanışmak."

Arabadan indiğinde ben de hemen peşi sıra indim. Yalnız olduğumuzu sanmıştım ancak bir başka arabanın kapısının açılma sesi duyuldu ve işte kardeşim karşımdaydı.

Ayakkabılarına yapışan çamura pis pis bakıyor, etrafına doluşan böcekleri kovalıyordu. Onu gördüğüme öyle mutlu olmuştum ki bu şoke ediciydi. Pislik herif davetsizce gözüme girmişti. Sırf hıncımı almak için ona hakaretler yağdırmaya hazırlanıyordum ki başka bir klik sesi duydum.

Owen yalnız gelmemişti. Yanında bir kadın vardı. Hiç tanışmadığım bir kadın. Kanının kokusu Kurtlar'ınkine çok benzeyen bir kadın.

Lowe'un eşi.

Bölüm 24

Adam, tüm dünya avcunun içindeymiş gibi hissediyordu. Kız da mutlu görünüyordu. Ancak sanki bu onun için yepyeni, yabancı bir şeymiş gibi mutluluğu şaşkınlıkla karşılıyordu. Bu yüzden adam, bunu yürütüp yürütemeyeceğini merak etmeden edemiyordu. Kız bir Kurt değildi ve bu işlere aşina olmaması bir lütuf sayılabilirdi. Gerçeğin tamamını bilmek zorunda değildi. Hem bu sayede özgürlüğü de garanti altında olurdu.

LOWE, ZARARSIZ OLDUĞU mesajını vermenin evrensel pozisyonunu takındı. Arabasının kaputuna yaslanıp ayak bileklerini üst üste attı ve omuzlarını gevşetti. "*Güçlü bir Kurt olabilirim ama kavgaya niyetim yok*" havası vermekte üstüne yoktu.

Owen ile Gabi bize doğru ilerlerken ben de onun yanına yerleşip gümbürdeyen kalbimi duymazdan gelmeye çalıştım. Lowe elimi tuttuğunda neredeyse irkilecektim.

"Titriyorsun," dedi. "İyi misin?"

"Niye bilmiyorum," diye uydurdum ama biliyordum. "Üşüdüm sanırım."

Beni olabildiğince yakınına çekti. Kazağı zaten üstümdeydi ama vücudunun sıcaklığı hemen etrafımı sardı ve kalp atışlarının leziz kokusu burnuma doldu.

Lowe bana bir sorunum olduğunu biliyormuş gibi bakarken kendimi hazırladım. Gerçi neye hazırlandığımı bilmiyordum. Onun, *eşiyle* yeniden bir araya gelmesine şahit olmak, önceden hazırlanmam gereken bir olaydı sanırım. Zira kendimi aramızdaki şeye çok kaptırmıştım.

"Sikişip kurtulun demiştim." Owen'ın sesi her zamanki gibi ifadesizdi. "Beni buna maruz bırakmak zorunda mıydınız?"

"Owen," dedi Lowe, uyarıcı bir sesle. Bakışlarını kaygıyla bir an bana çevirdi, sonra yine kardeşime döndü. "Tanıştığıma memnun oldum."

"Gabrielle ve benden örnek alın," diye devam etti Owen. "Yuva'da birlikte yaşıyoruz ama birbirimize karşı gereksiz duygular ya da cinsel çekim hissetmiyoruz. İlişkimiz en iyi deyimle işbirliği, ortalama deyimle ilgisizlik olarak adlandırılabilir."

"Gabi." Lowe başıyla ona selam verirken sıcak, içten ama şaşırtıcı şekilde nötrdü.

Gabrielle parlak siyah saçları olan güzel bir kadındı. Yüzünde de Owen'la başa çıkmak zorunda kalan herkeste görülen sabır ifadesi vardı. Hafifçe kafasını eğerek diğer tüm sağ kolları gibi Lowe'a selam verdi. "Seni görmek güzel, Alfa. Evde her şey yolunda mı?" Sesinde saygı yüklü bir sevgiden başka bir şey duyulmuyordu.

"Çoğunlukla."

"Bunu duyduğuma sevindim." Kadın, bana meraklı bir bakış attı. Gözleri kısa bir anlığına aşağı kaydı ama Lowe'la birleşmiş ellerimize baktığını anlamak için bakışlarını takip etmem gerekmiyordu.

O anda zihnimde bir düşünce, şimşek misali çaktı. Lowe, onu kıskandırmak için beni kullanıyor olabilir miydi? Bu fikrin beynimi zehirlemesine sadece bir saniye için izin verdim, sonra düşünmeyi kestim. Lowe asla böyle oyunlar oynayacak seviyeye düşmezdi.

"Ne hoş," dedi Owen kuru bir sesle. "Hoş olmayan bir şeyden bahsetmek gerekirse, Serena'nın apartmanının çevresinden henüz güvenlik kamerası görüntüleri bulamadık. Karşısındaki siteden iyi bir şeyler çıkar diyorduk ama oradaki kameralarla da oynanmış."

Lowe kaşlarını çattı. "Sadece eve girdikleri günün görüntüleri mi yok?"

"Aynen öyle."

"Nasıl?" Bu sefer kaşlarını çatan bendim.

Owen omuz silkti. "Ne demek istiyorsun?"

"Kameralarla nasıl oynamışlar? Bir yazılımla mı yoksa donanımla mı? Ya da kamera lensine boya mı fırlatmışlar? Devreleri mi kesmişler? Veri kablosuna mı zarar vermişler?"

"Emin değilim. Bakan adam bahsetmişti ama..." Owen elini salladı. "Kimsenin anlamadığı teknik cadılık işlerini bir kenara bırakırsak şu açık ki..."

Gabi, "Sinyal bozucu," dedi ve ona şaşkın bir bakış attığımda gülümsedi.

"Sinyallerle mi oynamışlar?"

"Bir radyo frekansı dedektörü kullanmış olmaları mümkün."

Bu en gelişmiş yöntemdi ve kaynak gerektirirdi. Güçlü kişilerle çalışan ve kaçmış bir gazetecinin nerede olduğunu bulmak için ipuçları arayan birinin kullanacağı bir şeydi. Lowe'un teorisine de çok uyuyordu. "Kurnazca bir yaklaşım," dedim.

"Değil mi?" Gabi sırıtırken Owen ile Lowe birbirinin aynısı ifadelerle bakıştılar. "Bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum," diye devam etti kadın. "Ama Owen, Yuva'da benimle konuşan tek kişi. Bana arkadaşından bahsetti. Böyle bir şey yaşadığın için üzgünüm. Belirsizliğin ne kadar zor olabileceğini hayal edemiyorum."

Sözleri dengemi bozmuştu çünkü daha önce kimse bana böyle şeyler söylememişti. Serena'yı bulma serüvenimde bana

yardım eden, benimle dalga geçen, beni önemsemeyen kişiler olmuştu ancak hiç kimse durup üzgün olduğunu dile getirmemişti. Boğazımda bir yumru belirdi. "Teşekkür ederim."

Owen öğürme sesi çıkardı. "Ne kadar da *dokunaklı*. Her neyse, şimdi daha eğlenceli konulara, yani bu görüşmenin sebebine geçiyorum." Leylak rengi gözlerini benimkilere dikti. "Mecliste babamın koltuğunu devralacağım."

Onu yanlış duymuş olmalıydım. "Ne?"

"Mecliste babamın koltuğunu devralacağım."

Hayır, yanlış duymamıştım. "Babam... öldü mü?"

Owen kafasını yana yatırdı. "Böyle bir haberi sana yetiştirmeden durur muyum? Düşündüm de... sanırım durabilirim. Neyse, babam ölmedi. Sadece, son zamanlarda *çoğu* kararına katılmıyorum ve onun yerine geçsem bu görevi daha iyi yapacağımı düşünüyorum. Bu yüzden adaylığımı koymaya karar verdim. Senin de desteğini alırsam mutlu olurum."

"Benim desteğim mi?" Arabada dayandığım yerden ayrılıp Lowe'un elini bıraktım ve görünüşe bakılırsa *keçileri kaçırmış* olan kardeşimin karşısına dikildim. "Adaylığını koymak mı? Bizde işler böyle yürümez."

Omuz silkti. "Ama ben yapacağım."

"*Nasıl?*"

"Planımı detaylı bir şekilde anlatmayı çok isterim. İki hafta sonraki yıllık toplantıda..."

"*Anlatma.*" Konuşmamızı ilgiyle dinleyen Lowe ile Gabi'ye baktım. "Vatan hainliğinin cezasının ne olduğunu biliyor musun?" Biliyor olmalıydı çünkü hiçbir boku bilmememe rağmen ben bile bundan haberdardım. Yedi yaşımdayken Meclis Üyesi Selamio'nun erkek kardeşi, doğuştan gelen hakla oturduğu koltuğu ondan çalmaya çalıştığında ya da Meclis Üyesi Khatri, iki oğlundan hangisinin vâris olduğunu açıklamadan aniden öl[illegible] günde neler olduğunu hatırlıyordum.

Katliam. Olan şey buydu. Ortalık mor bir kan gölüne dönüşmüştü. Babamın da koltuğunun gasp edilmesine tepkisi bundan farksız olmazdı. Özellikle de bunun hedonistik, tembel oğlu tarafından yapılmasını asla kabul edemezdi. "Babam sadece bir üye değil, Owen. O, meclisin lideri."

"Resmi olmayan lider."

"Saçmalık."

"Hem zaten bu durum benim işime yarayabilir," diye devam etti, beni duymamış gibi. "Meclis üyelerinin çoğu, yönetime el koymasından hiç hoşnut değil."

Delirmişti bu çocuk. Aklını oynatmıştı. "Bu planını kimler biliyor?"

"Bir süredir yavaş yavaş müttefik biriktiriyor, taktiksel işbirlikleri yapıyorum."

Ölecekti. Tek kardeşim hayatını kaybedecekti. "Niye?"

"Olması gereken bu."

Burun kemiğimi sıktım çünkü... siktir. *Siktir.* "Meclis üyesi olmak istiyor musun ki?"

Kaygısızca omuz silkti. "Neden olmasın? Eğlenceli olabilir."

"Owen. Sen..." Yüzümü avuçlarıma gömdüğümde Lowe arabanın yanından ayrılıp bu çaresiz halime deva olmak istercesine omuzlarıma masaj yaptı. Beni rahatlatmak istiyor olabilirdi ama bu durumu komik bulduğunu iliklerimde hissedebiliyordum.

Owen'ı tekmelerken *ona da* birkaç darbe indirsem belki bu biraz rahatlamamı sağlardı.

Evet, evet kesin sağlardı.

"Misery. Kardeşim." Dil'e geçiş yaptı. "*Normalden daha fazla duygu sergiliyorsun. Sen iyi misin?*"

Sırtımı dikleştirip derin bir nefes aldım. Owen'la aramızda yalnızca üç dakika olmasına rağmen belliydi ki yetişkin olan bendim. "Dinle, o sürtük Serena'yı bulmak için elimden geleni yapıyorum ve kısa zamanda Lowe'un küçük sinir bozucu karde-

şine *derin* bir yakınlık duymaya başladım. Ne yazık ki bu iki kız da başlarını belaya sokmakta çok yetenekliler. Bu yüzden daha iki saat önce yaptığın yarım yamalak bir planı gerçekleştirmeye kalkarak hayatımı daha da zorlaştırmazsan..."

"Üç ay oldu."

"... çok sevi... Ne?"

Owen'ın bakışları sertleşti. "Üç ay oldu, Misery. Bu plana, babamın kız kardeşimi bir kez daha düşman bölgesine göndereceğini öğrendiğim anda başladım." Sivri dişlerini gösterirken ses tonu karakterine aykırı bir şekilde ciddiydi. "*Çocukken elimden bir şey gelmemişti. Sen geri döndüğünde de hiçbir şey yapamadım çünkü korkaktım. Şu anda da bir şey yapamıyorum ama denemeye kararlıyım.*" Uzunca bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra İngilizce devam etti. "Yeni ittifaklar hakkında müzakerelerde bulunan kişi ben olmak istiyorum. Teminat sistemini yok etmek istiyorum. Boş yere çizilen sınırları kaldırmak, ihtilaflı bölgelere sırf kin yüzünden el koymaya bir son vermek istiyorum. Buranın artık bir barut fıçısı olmaktan çıkmasını istiyorum."

Afallamış halde onu inceledim. Ayrı geçirdiğimiz onca yıl içinde ben büyüyüp değişirken ve kendi hayatımı inşa ederken ahmak kardeşim de büyümüş ve...

Ahmaklıktan çıkmıştı.

"Babam seni öldürür," dedim tekrar. Fakat bu sefer onu ikna etme çabasında değildim.

"Belki." Omzumun arkasına, Lowe'a baktı. "Başarılı bir darbe yapmak için tavsiyelerin var mı Alfa?"

"Doyurucu bir kahvaltıyla başla derdim ama..."

"Ne yazık."

Lowe elini belime kaydırıp beni iri bedenine doğru çekti. "Babanı sevmem. Ve Kurtlar ile Vampyrler ittifak kurarken öncelikleri benimkilere uyan biriyle çalışmayı daha çok isterim." Kardeşim ve kocam önce bana, sonra birbirlerine baktılar. Aralarında anlamadığım bir şey, bir anlaşma geçti.

Owen sonraki birkaç dakika boyunca bana destekçilerinden, müttefiklerinden ve işbirlikçilerinden oluşan karmaşık ağı anlattı. Bu planı kimsenin bilmediğine dair güvence verdiğinde ne şaşırtıcıydı ki ona inandım. Görünüşte umursamaz biri olabilirdi ancak bu konuda son derece dikkatli ve hesapçı davranmıştı. Planı anlatmayı bitirdikten sonra kendini tutamayıp hiç ilgi duymadığım dedikodulara başlayınca onu dinlemeyi bıraktım. Tam da o anda Lowe'un Gabi'ye, "... bir ihtiyacın var mı?" dediğini duydum.

"Yok. Şimdiye dek herhangi bir tehlikeyle karşılaşmadım. Şaşırtıcı ama Owen benim için iyi bir arkadaş oldu. Oyun konsollarını kullanmama izin veriyor. Diğer herkes bana karşı soğuk ve mesafeli ki bundan çok memnunum. Bu Teminat değişimi olayında profesyoneller. Onlarca yıldır İnsan çocuklarla başa çıkmak zorunda kalmışlar, şimdi benimle ilgilenmeye mecbur olmadıklarına memnunlar. İnternet kullanımımı izliyorlar tabii ama yüksek lisansım için çalışacak bolca vaktim oluyor. Bu sömestr beş dersim var."

"Bölümün finanstı, değil mi?"

"Elektrik mühendisliği. Bu yıl sonu mezun olacağım."

"Tebrikler."

"Teşekkürler. Sen nasılsın? Epey mutlu görünüyorsun." Gabi'nin beni işaret ettiğini düşünüyordum ama doğrulamak için arkamı dönemezdim. Lowe'un kafa sallayıp hafifçe gülümsediğini görmek için de dönemezdim ama *bunu* içimde hissediyordum. Benimle mutluydu.

"Hadi gidelim, Gabi," diye seslendi Owen, topuklarının üzerinde dönerek. "Kardeşim kimin kiminle yattığı haberlerini dinlemekten sıkıldı."

Gözlerimi devirdim ve kendimi tekrar hazırladım. Lowe ile Gabi birbirlerini sıcak bir şekilde karşılamamış olabilirlerdi ama şimdi kesin bir yakınlık göstergesi görecektim. Bir kucaklama,

samimi bir an, hüzünlü bir veda... Gabi, Lowe'un eşi olduğunu bilmiyor olabilirdi ama Lowe'un ona karşı duyguları vardı.

Onun bana vermeyi seçtiği her şeyi seve seve kabul ederim. İster minicik bir parçası olsun ister tüm dünyası olsun.

Şimdi onun verebileceklerini alacaktı, bundan emindim. Kendime bununla başa çıkabileceğimi söylesem de kalbimdeki kıskançlık sızısı çok şiddetliydi. Onları izleyemezdim. Owen'la Gabi'ye el sallayıp arabaya yöneldim.

Fakat daha birkaç adım atmıştım ki Lowe'un, "Durum değişirse haber ver," dediğini, Gabi'nin de kısaca, "Tabii, Alfa," diye yanıt verdiğini duydum. Ardından adım sesleri geldi; Lowe kendi arabasına gelirken Gabi, Owen'ın arabasına doğru gidiyordu.

Arkadaşça ayrılmışlardı.

Lowe'a kısa bir bakış attığımda dönüp Gabi'ye bakmadığını, hareketlerini takip etmediğini fark ettim. Endişeli, gergin ya da düşünceli olduğunda yaptığı gibi çenesini ovuşturmuyordu. Eşi düşman bölgesine geri dönüyordu ama Lowe, onu bir daha hiç görmese de umursamayacak gibi...

Gülümsüyordu.

Yolcu koltuğunda oturup dizlerime bakarak bana daha önce söylediği bir şeyi düşündüm. *Bazen de göğsünü kavrayan ve asla bırakmayan güçlü bir çekim oluyor*, demişti ve bunu o kadar emin biçimde söylemişti ki ben de göğsümde hissetmiştim. Anlattıklarına göre eşin varlığı hiç susmayan bir düşünce, gözlerini ayıramadığın bir manzaraydı. Ama Gabi'yleyken...

Belki de Lowe'un duygularını okuyamıyordum. Fakat genç kadına doğru çekiliyormuş gibi olduğunu görmemiştim. Konuşma boyunca benim yanımdaydı. Gabi'nin *bölümünü* bile hatırlayamamıştı.

Gözlerimi kucağımdan kaldırdığımda Lowe bana şefkatli ama bir şeyi komik bulmuş gibi bakıyordu. Anahtarı kontağa sokmuştu ama aracı çalıştırmamıştı. Ne yapacağını unutmuşçasına hareketsiz duruyordu.

"Ne?" dedim savunmacı bir şekilde.

"Bir şey yok." Gülümsemesi yumuşaktı. Yaramazlık yaparken yakalanmış bir oğlan çocuğu gibi görünüyordu. "Sen iyi misin?" Ne düşündüğümü bilmediği açıktı.

O motoru çalıştırırken kafamı sallayıp gözlerimi dışarıdaki karanlığa diktim. Yanaklarım yanıyordu. Bir şeylerin eşiğindeydim.

Kurtlar hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilirdim. Aşkı da, Lowe ile Gabi'yi de tanımıyordum. Küçücük şeylerden derin manalar çıkaran bir aptal olma ihtimalim vardı. Fakat göğsümün en diplerinde hissettiğim şeyin doğru olduğundan emindim.

Lowe'un bir eşi olabilirdi ama bu kişi Gabi değildi.

Bölüm 25

Adam, kıza hiçbir şey anlatmamalıydı. Bir hata yapmıştı.
Hatta birkaç hata.

GERÇEK SANKİ BURNUMUN hemen dibindeydi ama ona odaklanamıyordum. Dilimin ucunda bir şey vardı, hapşıracakmış ama bir türlü hapşıramıyormuş gibiydim.

Lowe'un eşi Gabi değildi. Geçmişte yaptığımız konuşmaları irdeleyerek bildiklerimi, Lowe'un açıkça söylediklerini ve kendi doldurduğum boşlukları hatırlamaya çalıştım. Göğsümde ısrarcı, mutsuz bir kıvılcım oluşmuştu. Mantıklı düşünerek onu yok saymaya çalıştım ama başaramayınca dikkatimi dağıtmak için konuşmaya karar verdim. "Yaşadığım ev buradan beş dakika uzaklıkta." Dudaklarımı yalayıp eski mahallemin tanıdık hatlarını inceledim. "Yani eskiden yaşadığım." Altdudağımı ısırdım. "Gerçi hâlâ benim evim sayılır. Meclis kiramı devraldı."

"Uğrayalım mı?"

"Niye?"

"Görmek isterim."

Alaycı bir nefes verdim. "Mimari açıdan hoş bir bina sayılmaz."

"Mesele bina değil, Misery."

Apartmana varmamız beş değil, on dakika kadar sürdü ama Lowe yakınmadan gösterdiğim yönde ilerledi. Ana giriş kapısından şifreyle girdik ama yanımda anahtar olmadığı için dairemin kapısını tel tokayla açmak zorunda kaldım.

"Sen..." Lowe kısık, sevgi dolu bir kahkaha atarak başını iki yana salladı.

Kapıyı itip tek kaşımı kaldırdım. "Ben ne?"

"Harikasın."

Göğsüm kalbimin sığamayacağı kadar daraldı.

"Burada ne kadar yaşadın?" diye sordu Lowe, peşimden eve girip etrafa bakınırken.

Kafamda hesap yaptım. "Aşağı yukarı dört yıl."

Teminat'a her zaman küçük bir güven fonu ayrılırdı. Ben de paramın neredeyse hepsini sahte İnsan kimliklerine ve Serena'yla ikimizin üniversite masraflarına harcamıştım. Birkaç yılı hem ekonomik hem fiziksel anlamda sıkışık geçirmiş, mecburen dekorasyondan ödün vermiştik. Sonuçta ikimizin de eşit miktarda sevgi ve dehşetle hatırladığı, minimalist, salaş ama şık bir dairemiz olmuştu.

Burasıysa üniversite mezuniyetimden sonra taşındığım evdi. İlk maaşımı yeni aldığım için birazcık savurgan olmaya karar vermiştim. Dağınık olmayan, temiz odaları seviyordum. Mobilyalarımın çoğunu, bulutlu günlerde sabah erken saatlerde Serena'yla gittiğimiz bit pazarlarından almış, dekor tam istediğim gibi olunca da eve bayılmıştım. Burada *synth* pop müziklerimi rahatça dinleyebiliyordum ve kimse beni böyle "boktan şeyler" dinlemeye iten travmanın ne olduğunu sorarak eleştirmiyordu. Lav lambamı da istediğim yere koyarak sergileyebiliyordum.

Yine de oturma odasını Lowe'un bakış açısından görmeye çalıştığımda gözüme bomboş göründü. Cansızdı. Müze gibiydi.

Kendimi burada hayal etmek midemin ağrımasına neden oldu. Buradan ayrılalı daha birkaç hafta olmuştu; zevklerim böyle *kısa* bir sürede *bu denli* değişemezdi, değil mi?

Lowe'a döndüğümde kapı çerçevesine tutunduğunu ve parmak eklemlerinin bembeyaz kesildiğini gördüm. "İyi misin?"

"Burası sen kokuyor," dedi kısık sesle. Gözleri camlaşmış, odağını kaybetmişti. "Benim evimdeki odandan daha yoğun ve daha... katmanlı." Dudaklarını ıslattı. "Alışmam için birkaç saniye ver."

Kokumun onu rahatsız edip etmediğini sormadım çünkü artık rahatsız olmadığı açıktı. Ama eskiden nefret ediyordu, değil mi? Yoksa durum başka mıydı? Sorduğumda inkâr etmemişti, ben de son zamanlarda fikrini değiştirdiğini sanmıştım ama belki de...

"Gabi'yle yakın mısınız?" dedim. Alakasız bir soru olmuştu ama Lowe dikkatinin dağılmasından memnun gibiydi.

"Onu çok iyi tanımıyorum." Derin bir nefes alarak kontrolünü geri kazanmaya başladı. "Benden birkaç yaş büyük ve başka bir kümede büyüdü. Şimdiye kadar sadece birkaç kez görüştük."

"Neden Kurt Teminat olarak *o* seçildi?"

"Kendi teklif etti." Parmaklarını boş yüzeylere hafifçe değdirerek içeri doğru birkaç adım attı. Bu eve kokusunu bırakmak, benimkiyle karışmasını sağlamak istiyordu sanki. Etrafta hiç toz göremiyordum; demek Owen temizlik servisi ayarlamıştı. Düşündüğümden daha iyi bir kardeş olduğunu bir kez daha anlıyordum. "Gabi sağ kollarımdan biri. Vampyrler'le ateşkes yapmamızı istiyor. Sanırım savaşta akrabalarını kaybetmiş."

"Anlıyorum. Birilerinin gönüllü olmasını sen mi istemiştin?"

Kafasını iki yana salladı. "Toplantılarımızdan birinde babanın teklifini tartıştık. Kimseden kendisini tehlikeye atmasını istemeyi düşünmüyordum ve Vampyr tarafına bir Teminat göndermemiz şartının tartışmaya kapalı olduğu söylenirse ben de evlenmeyi kabul etmeyecektim. Ama toplantı bittikten sonra Gabi beni kenara çekip bu görevi üstlenmek istediğini söyledi."

"Anladım." Küçük mutfağa gidip öylesine buzdolabını açtım. İçinde unuttuğum bir torba kan vardı. Ne israf ama. "Kendi isteğiydi. Lowe?"

Nihayet biraz gevşeyerek duvara yaslanmış olan Lowe, "Efendim?" dedi.

"Ben üniversitede hangi bölümü okudum?"

Bana şaşırmış gibi baktı. "Sen mi?"

"Evet."

"Niye sordun ki?" Cevap vermediğimde omuz silkti. "Yazılım mühendisliği okudun. Adli tıpta da yan dal yaptın."

Tamam.

Peki.

"O değildi, değil mi?"

Bakışları bomboştu.

"Gabi'yi diyorum. Senin eşin değil."

"O... Hayır. Öyle mi sanıyordun?" Afallamış halde gözlerini kırpıştırdı.

"Vali Davenport öyle söylemişti. Düğün törenimizde."

Lowe'un gözleri genişlerken durumu nihayet anladığını fark ettim. "Vampyrler'le Kurtlar arasındaki geleneksel anlaşma, Teminat'ın sağlıklı biri olmasını ve sürünün Alfa'sının yakını olmasını gerektirir."

Bunu biliyordum ama ilk defa *düzgünce* düşünüyordum. "Senin Ana'dan başka akraban var mı?"

Başını iki yana salladı.

"Anladım. Onun gitmesine izin vermen de mümkün değildi."

"Tartışmaya kesinlikle açık değildi."

"Bu yüzden de..."

"Kurtlar için bir eşin, kan bağıyla bağlı olunan akrabalar kadar önemli olduğunu bildirdik. Tabii açık ve net şekilde söylemedik ama..."

"Vampyr Meclisi yemi yuttu."

Kafa salladı. "Babandan, Gabi eve döndüğünde sorun çıkmasın diye onun eşim olduğunu herkese söylememesini rica ettim. Ama..." Meseleyi bütünüyle kavradığında; yani Gabi'nin onun eşi olduğunu düşündüğümü ve *beni* eşiyle tanıştırmaya getirdiğini zannettiğim kafasına dank ettiğinde yüzü değişti. "Hayır. Hayır, Misery." Benim adıma strese girmiş gibiydi. "Gabi eşim değil. Üzgünüm."

"Sorun değil." Bunu varsaymış olmam onun suçu değildi ki zaten bu mesele beni ilgilendirmemeliydi.

Ama *ilgilendiriyordu*. Uzaktan birbirimizi inceledik. Karnımın derinliklerinde bir sorunun oluştuğunu hissediyordum. Cevabı da Lowe'un içinde fokurduyordu. İhtiyatlı bir kesinlik, aramızdaki havayı ısıtıyordu.

Ayaklarım beni Lowe'a götürdü. Parmak uçlarımda yükseldim ve kollarımı boynuna kement gibi dolayıp onu olabildiğince yoğun bir şekilde öptüm. Çok hızlı, çok serttim. Lowe hemen karşılık vermedi ama sebebi tereddüt değil, şaşkınlıktı. Bir saniye sonraysa belimi kavradı ve beni kendisiyle duvarın arasına sıkıştırıp dudaklarımdaki baskıyı artırdı. "Misery." Harfler ağızlarımızın arasında ezildi. Ereksiyonu karnıma değdiğinde ikimiz de keskin birer nefes aldık.

"Bunu yapmamalıyız," dedi geri çekilerek.

Fakat, "Neden?" diye sorduğumda dudakları yine benimkileri buldu. Öpücüğe zaten hararetli bir şekilde başlamıştık ama nasıl oluyorsa giderek daha da yoğunlaşıyordu. "Biliyorum. *Biliyorum*. Bence..." Ellerimi vücudunda aşağı kaydırıp tişörtünü çekiştirerek sıcak tenini ortaya çıkardım. "Ben istiyorum ki..." Gerisini yüksek sesle dile getiremiyordum çünkü neye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Ama gerçeği öğrenmemle, onun bunu itiraf etmesiyle alakalıydı ve kafamın içinde birbirine dolanmış dikenli teller canımı yakıyordu. "Biz..."

"Evet. Evet, yapabiliriz." Sesi hem aceleci hem rahatlatıcıydı. "Yapabiliriz."

Hemen arkamızda bir kanepe vardı ama Lowe beni çevirip gövdemin ön kısmını, alnımı ve kollarımı duvara bastırdı. "Ama yavaşça," dedi emir veren ses tonuyla. Geniş avcunu sırtıma bastırırken ensemi emmeye başladığında kalbim kanatlandı. Bu hararetli anda duymam gereken tam olarak buydu.

"O kadar iyi hissettiriyorsun ki." Yine Kurt'a, Alfa'ya, *o Lowe'a* dönüşmüştü. Enseme ağzı açık öpücükler kondururken inlediğimde kendini bana iyice bastırdı. "Benimle konuşman lazım. Bu ev senin gibi kokuyor ve kokun beynimi yakıyor. Bu yüzden şu anda seni sikmekten başka bir şey düşünemiyorum. Eğer durmamı istersen bana söylemek zorundasın."

Alnımı duvara iyice yapıştırdım. "Lütfen durma."

Kısık bir küfür savururken sesi *mahvolmuş* gibi çıkıyordu. Hızlıca tişörtümü çıkarıp kotumun düğmesini çözdü. Ben de vücudumu ağzına, göğsüne, aletine doğru gerdim. İri ellerinden birini duvara, kafamın yanına dayadığında serçeparmağımı uzatıp başparmağına değdirdim. Daha fazlasını istiyordum ve o da bunu anlıyordu. Fakat istediğimi bana vermek yerine burnunu boğazıma sürttü. "Yavaşlamalıyız." Sıcak tenime doğru acı acı güldü.

"Tam tersi."

"Misery..." diye başladı.

"Seks yapmak istiyorum."

Derin bir arzuyla dolu, gırtlaktan gelen hırıltısı tenimi titretti. "Misery."

"Sorun değil. Başarabiliriz."

"Olmaz."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun." Kollarını arkadan karnıma dolayarak sahiplenici ama hüsrana uğramış şekilde beni kendisine çekti. "Yapamayız." İkimiz de titriyorduk. İçimdeki bu dipsiz ihtiyaç...

ihtiras mıydı? Buna kapılanların düşüncesizce, fevri şekilde hareket etmesinin nedeni bu yoğunluk muydu?

"Yani... daha önce de yapılmış olmalı. Erkek bir Kurt ve dişi bir Vampyr mutlaka ilişkiye girmiştir." Türlerimiz binlerce yıldır dünyadaydı ve her zaman birbirlerinden bu denli nefret etmiyorlardı. "Deneyebiliriz. Ben o gösterdiğin şeyden korkmuyo..."

Boğazıma doğru dengesizce güldü. "Korkmadığın şeyin adını bile bilmiyorsun."

"Bu neden önemli ki?"

"Yanılıyor muyum?" Sinirli bir ses çıkardığımda kulağımın arkasındaki bölgeyi ısırarak beni susturdu. "Ne istediğini bilmiyorsun, değil mi?"

"Söyle o zaman. Söyle de bileyim."

"Düğüm. Adı düğüm." Kelimeyi zihnimde döndürüp ne kadar da uygun bir tanımlama olduğunu düşündüm. "Söyle," diye emretti Lowe. Tereddüt ettiğimde, "Lütfen," diye ekledi.

"Düğüm."

Tutuşu sıkılaşırken nefes alışverişleri sıklaştı. "Sikeyim."

"N-ne?"

"Tekrar söylediğini duymak istiyorum."

Sırf o istediği için tekrar söyledim. Bu sefer daha çok hoşuna gitmiş gibi kalçamı kavradı.

"Orada olmasının amacı ne, biliyor musun?"

Kurt biyolojisiyle ilgili tek bir şey bile bilmiyor olabilirdim ama aptal ya da toy değildim. "Evet."

"Söyle."

Bu, hayatımın hem en utanç verici hem de en erotik deneyimiydi. "İçeride tutmak için."

Elini tişörtümün altına kaydırıp göğsümün alt kısmını nazikçe okşadı. "Neyi içeride tutmak için, güzelim?"

Gözlerimi yumdum. Kalbimin zonklamasını tenimin her santiminde hissedebiliyordum. "Menini."

Dev bedeni sarsılırken beni kulağımın ucunu ısırarak ödüllendirdi. "Bu senin için sorun olmayacak mı?"

Kafamı iki yana salladığımda hırladı.

"Ama ben senin canını yakmak istemiyorum."

Keşke yüzünü görebilseydim. "Eğer olmazsa ya da canım yanarsa durabilirsin."

"Ya duramazsam?"

"Durursun. Yapabileceğini biliyorum."

"Belki de yapamam. Çünkü bunu çok istiyorum." Parmaklarını tekrar aşağı kaydırıp nemlenmiş mavi pamuklu külotuma sürttü. Islaklığımla ilgili bir şeyler mırıldandı, ardından avcuyla klitorisime masaj yapmaya başladı. Yavaş ritmi keyifle ve rahatlamayla içimi çekmeme neden oldu.

"Ben... Ben de *çok* istiyorum."

"Siktir," diye nefes verdi ve arkamda hareket ederken duvardaki avcunu elimin üzerine kapattı.

Buradayım. Yanındayım.

"Bir dakika. Bu şekilde olmaz." Kotumu dizlerime indirip vücuduyla beni duvara daha da bastırdı. "Önce seni hazırlamalıyım."

Ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım. Ta ki ellerinden biri kalça kemiğimi kavrarken diğeri külotumun içine süzülene dek. Kıvrımlarımı iki parmağıyla ayırdı ve yumuşak kumaşın altında bana dokunduğu yeri izlerken huşu dolu, kısık bir inleme koyuverdi. Kalbi sırtıma çarpıyordu. Dişleri boynumu bulup önce yavaşça sürtündü, sonra hafif hafif ısırdı. En sonunda, tam parmakları klitorisime doğru baskıyı yaptığı anda dişlerini boynuma sertçe geçirerek boşalmamı sağladı.

Çok hızlı ve beklenmedikti. Daha tırmanışı tamamlamadan düşüşe geçmiştim ve nefesim kesilmişti. Fakat yarım kalmış, tamamlanmamış bir şeydi. Bu yüzden de soluklanmadan elimi arkaya uzatıp Lowe'un pantolonunu çıkarmaya çalıştım.

"Sakinleş," diye emretti, ellerimi belimde kenetleyerek. "Bana bir dakika ver. Bunu çözmem lazım."

Kendimi gevşemeye zorladım. *Onun* halkıyla *benim* halkım için seksin çok farklı olduğu belliydi. Tıpkı ikimizin, iki kümenin kesişen noktasında bulunduğumuzun belli olması gibi.

"Böylesine becerilebilir kokmasaydın işim daha kolay olurdu," dedi çatallı sesiyle. Bir yandan da kemerini çözüyordu. Sonra onu *hissettim*. Aletinin başı, kıvrımlarıma yapışmış sırılsıklam külotuma değiyordu. Elimi kurtarıp geriye uzatarak uzunluğunu okşadığımda boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. Aleti iri ve sıcaktı ama o kısım -*düğüm*- henüz kabarmamıştı. Geçen sefer boşaldığında şiştiğini hissetmiştim. Her zaman böyle olup olmadığını merak ediyordum ama sorarsam yine endişe krizine gireceğinden korktuğum için sustum. Benim için kaygılanmasını istemiyordum.

"Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen içime gir."

Kesik ve hızlı nefesler alırken şakağıma doğru kafa salladı, külotumu kenara çekiştirdi ve aletini içime kaydırdı. Yakıcı gerilme hissi, daha fazla ileri gidemediğinde sona erdi. İçimde bir erkeğin -Lowe'un- olmasının nasıl hissettireceğini beklediğimden emin değildim ama bu çok değişik bir şeydi.

Ani bir nefes aldım.

Lowe da aynı anda nefes verdi.

Acı yoktu, zorluk yoktu, alışmamıza gerek yoktu. Ben esnektim, o sertti. Ben ıslaktım, o inliyordu. Birbirimize *uyuyorduk*. Lowe'un bana bahsettiği, eşler arasındaki şu biyolojik uyumluluk... Onun nasıl bir şey olduğunu bildiğimi söylemeye cüret edemezdim. Ama şunu iyi biliyordum ki birlikteyken...

"Mükemmeliz," diye mırıldanarak aklımdakini dile getirdi Lowe. Belimi kavrarken kendini kontrol etmeye çalışıyor gibiydi. Sebebini biliyordum; aramızdaki bu şey çok net ama acımasız bir şekilde enfesti. Biz Vampyrler'in akıl okuma becerisi yoktu ancak şu anda onun ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Sonsuza dek böyle yaşamanın, asla durmamanın ne kadar kolay olacağını

düşünüyordu. "Hareket etme yoksa kendimi tutamam." Ensemi yaladı. "Sıçayım, zaten bu kokun ve incecik boynun yüzünden her an boşalabilecek gibi hissediyorum."

Ben de onunla aynı durumdaydım. Özellikle de deneme yapmak için hafifçe hareket edip yavaşça içime girerek temasını *her yerimde* hissetmemi sağladığında hızla boşalacağımı düşündüm. Aletinin etrafında kasıldığımı hissettiğinde durdu ve eğilip kulağıma fısıldadı. "Boşalmak üzereyken bana söyle de içinden çıkayım, tamam mı? Çünkü senin boşalman benimkine de sebep olacak ve seni incitmek istemiyorum." Böyle bir durumda bile sakince konuşabiliyordu.

Üzerime vurmaya hazırlanan haz dalgasını uzaklaştırmaya çalışarak kafa salladım.

"Tamam." Enseme nazik, küçük bir öpücük daha kondurduktan sonra içimden çıktı. Sürtünme hissi o kadar lezizdi ki sırtım kendiliğinden gerilirken dudaklarımdan bir sızlanma döküldü. Tekrar içime girip bu sefer daha derinlere ulaştığında sesli bir şekilde inledim. "Çok mu fazla?"

Verebileceğim tek cevap iç kaslarımı aletinin etrafında sıkmaktı. Lowe kısık bir küfür savurarak avcunu duvara çarptı.

"Bunu düşünüp duruyordum," diye fısıldadım.

Özür dilercesine, "Evet," dedi. "Bense düşünmemeye çalışıyordum."

Kafamı ona çevirdiğimde kocaman bedeninin beni nasıl sardığını gördüm. Hafif yeşilimsi renk almış, kirli sakallı yanağı öpücük kondurmam için hemen dibimdeydi. "Aslında ben de." Gülümsedim. "Ama kendimi fazla zorlamadım."

İçimde ileri geri hareket etmeye başladığında zaman kavramını yitirdim. Terden yapış yapış olana dek birlikte hareket ettik. Lowe, hemen bitmemesi için birkaç dakikada bir duraksıyor, fazla uyarıldığındaysa içimden çıkıyordu. Bunu yaptığında bomboş hissettiğimi, hazza ulaşamamanın verdiği hüsranla sar-

sıldığımı anladığında sıcak ve sert bedenini arkadan bana bastırıp parmaklarını içime daldırıyordu. Sokak lambalarının ışığı pencerelerden içeri dolarken nefes alışverişlerimiz iyice sığ bir hal almıştı. Daha fazla dayanamayacağımı, tek bir itişle bile sona ulaşabilecek kadar hassaslaştığımı hissettiğimde hayal meyal de olsa onu uyarmam gerektiğini hatırladım.

"Ben boşalmak..."

Birdenbire uçurumdan aşağı yuvarlandım. Zevk helezonları içimde delicesine bir hızla dönüyordu. Gözlerime inen perde yüzünden Lowe'un ne yaptığını tam olarak göremesem de keskin hırlamasını duydum ve aniden içimin bomboş olduğunu hissettim. Aletinin bedeniyle birleştiği noktadaki o kısmın şişip sertleşerek kalçama değdiğini ve sıcak, ıslak menisinin belime aktığını da hissedebiliyordum.

Sonrasında tüm düşüncelerden arınmış şekilde, nefes nefese öylece durduk. Lowe alnını omzuma bastırırken bir elini sanki beni frenlemek istercesine karnıma koymuştu. Nedeni belki de seks sonrası Vampyr beyinlerine hücum eden kimyasallardı ama aramızdaki bu şeyin kader olmadığını, birbirimiz için yaratılmadığımızı kabul edemiyordum.

"Kurtlar'da..." İnlemelerimi yutmaktan sesim boğuklaşmıştı. Boğazımı temizledim. "... her zaman düğüm oluşur mu?"

Titrek bir nefes verdi. "Kımıldama." Elmacıkkemiğime bir öpücük kondurdu. "Seni temizleyeceğim. Peçetelerin nere..."

"Gitme." Ona bakmak için döndüğümde harap olmuş ve kırılgan bir halde olduğunu gördüm. Ama mutluydu da. Tişörtüm üzerimden düşüyordu ama burası benim evimdi, bir sürü kıyafetim vardı. "Önce soruma cevap verebilir misin?"

Kafasını iki yana salladı. "Oluşmaz." Sonra ekledi: "Karmaşık bir mesele bu."

Bence karmaşık değildi. Hatta son derece basitti. "Açıklar mısın lütfen?"

"Düğüm, bir şeyin işaretidir. Sadece belirli kişilerin arasında olur." Tişörtümün omzu iyice kaydığında omzumdaki kemik çıkıntısına öpücükler kondururken kendini kaybetti. Ardından derin bir nefes aldı. "Düşündüm de seni temizlemeyeceğim. Bu şekilde bırakacağım." Elini belime dolayıp arkama kaydırarak belimdeki ıslaklığa dokundu. "Böylece kokunu alan herkese kime ait olduğun mesajını açıkça verirsin."

"Bunu daha önce yaşadın mı?"

Başparmağıyla menisini tenime iyice bulaştırıyordu. Peki bu neden benim hoşuma gidiyordu? "Daha önce mi?"

"Benden önce. Başka biriyleyken düğümün oluşmuş muydu?"

Gözleri karardı. "Misery."

"Biliyor musun? Artık ikiyle ikiyi toplayabiliyorum." Hâlâ hazzın gölgesindeydik ve savunma duvarlarımız inmiş, hormonlarımız delirmişken ona baskı yapmam adil değildi ama... *Ama.* "Sanırım gerçek her zaman gözümün önündeydi. Onu görmemi bilerek engelledin, değil mi? İlk tanıştığımızda kokuma verdiğin tepki o kadar şiddetliydi ki hoşuna gitmediğini sanmıştım. Bu yüzden etrafında olmamı istemediğini düşünmüştüm." Yutkundum. "Başka bir Kurt'la olman gerektiğini sanmasaydım daha erken fark edebilirdim belki. Gabi'nin o kişi olması çok mantıklıydı. Fakat sonra seni tanımaya başladım. Artık nasıl biri olduğunu bildiğim için şunu düşünmeden edemiyorum: Lowe başka birine âşıksa benimle böyle olur muydu? Cevap çok açık. Bırak gerçekliği, bir simülasyonun içinde olsak bile sen bu türden bir şey yapmazdın." Cümlem bitince hafifçe güldüm.

Lowe hiçbir şey demedi. Bana öylece bakarken aşılmaz görünüyordu. Soluk, nazik gözleri hiçbir şeyi açığa vermiyordu.

"Eşler arasında olan bir şey, değil mi?" Biyolojik olarak pek çok açıdan mantıklıydı. Dürüst olmak gerekirse cevabın başka bir şey olduğunu hiç sanmıyordum. "Benim, değil mi?" Sersemce gülümsedim. *Sorun değil. Biliyorum. Ben de hissediyorum.* "Senin eşin benim. Bu yüzden de..."

"Misery." Bana değil, ayaklarıma bakıyordu ve ses tonu daha önce hiç duymadığım kadar ifadesiz, boştu.

"Her şeyin sebebi bu, değil mi?"

Birkaç uzun saniye boyunca sessiz kaldı. "Misery." Yine adımı söylemişti fakat bu kez ona işkence ediyormuşum gibi sesinde acı vardı.

"Ben... Ben de senin hissettiklerini hissediyorum," diye ekledim çabucak. Kontrolünde olmayan bir şey için onu suçladığımı düşünmesini istemezdim. "Yani... belki seninle aynı şekilde hissetmiyorumdur, bende o donanım yoktur. Belki yerimde başka bir Kurt olsa senin hissettiklerinin aynısını hissedebilirdi. Ama senden gerçekten hoşlanıyorum. Hatta bundan daha fazlası var. Duygularla deneyimim olmadığı için henüz hepsini çözemedim ve bu yüzden korktuğumu düşünüyor olabilirsin ama..." Sesim incelerek kesildi çünkü Lowe başını yerden kaldırmıştı; gözlerini görebiliyordum.

Anlıyor, diye düşündüm. *Biliyor. Aynı şeyleri hissediyoruz.*

Sonra yüzüne bir kepenk indi. Konuşurken sesinde acıma vardı. "Sana aramızda olanlarla ilgili yanlış izlenim verdiysem özür dilerim."

Daha bir saniye önce bana olan hislerinden son derece emindim ama şimdi içimde bir şüphe uyanmıştı. Kafamı iki yana salladım. "Lowe, hadi ama. Gabi'nin eşin olmadığını biliyorum."

"Evet, değil." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama korkarım ki diğer konularda yanlış sonuca varmışsın."

"Lowe."

Başını yavaşça sağa sola salladı. "Üzgünüm, Misery."

"Lowe, sorun değil. Bana söyleye..."

"Bu konuyu konuşmayı kesmeliyiz."

"Hayır," dedim gülerek. "Haklıyım. Haklı olduğumu biliyorum."

Bana bakışlarında bir şey vardı. Beni ve kendini incitmek üzere olduğunu biliyormuş ve buna katlanamasa da başka çaresi yokmuş gibi görünüyordu.

"Bir eşin olmasının, göğsünü kavrayan ve asla bırakmayan güçlü bir çekime benzediğini söylemiştin ve..."

"Misery." Bu defa bir çocuğu azarlarcasına sert konuşmuştu. "Anlamadığın Kurt kelimelerini kullanmayı bırakmalısın."

Midem altüst oldu. "Lowe."

"Sana eş konseptini anlatmam hataydı." Sesi mesafeliydi. Duygusuzca bir senaryo okuyormuş gibiydi. "Bu, Kurt olmayan birinin, özellikle de bir Vampyr'in asla tam olarak kavrayamayacağı bir şeydir. Ama evet, aidiyet sorunları olan birinin gözüne son derece çekici gelebilir."

"Ne?"

"Misery." Tekrar iç geçirdi. "Hayatın boyunca terk edilmiş, kötü muamele görmüşsün. Ailen tarafından, halkın tarafından, tek arkadaşın tarafından. Sonsuz aşk ve yoldaşlık kavramı hoşuna gitmiş olabilir ama sana karşı hissettiğim şeyler bunlar değil."

Kalbim çatırdadı. Lowe'un, geçmişte söylediğim şeyleri bana karşı kullanan bu versiyonunu kabullenmeye çalışırken ayağımın altındaki zemin sarsıldı. "Sen..." Kafamı iki yana salladım. Doğru olamayacaklarını bilsem de sözlerinin neden olduğu acı öyle yoğundu ki aptallaşmıştım. "Sadece beni itmeye çalışıyorsun. Söyle bana," diye emrettim, birdenbire inatçı hissederek. Saçmalıyor olabilirdim. Kendim gibi davranmadığım da kesindi. İçgüdülerim geri adım atmam için haykırıyordu ama bu kabul edilemez, aşikâr yalan karşısında bunu yapamazdım. "Bana âşık olmadığını söyle," diye meydan okudum. "Benimle olmak *istemediğini* söyle."

Bir saniye bile tereddüt etmedi. "Üzgünüm," derken soğuktu. Biraz da bana acıyormuş gibiydi. "Çok çekici bir kadınsın. Seninle vakit geçirmekten hoşlanıyorum. Seni..." Sesi neredeyse çatlıyordu. "... becermek de güzeldi. Ve sana çok iyi bir hayat diliyorum ama..." Başını yine sağa sola salladı.

İyi bir cevap vermek için ağzımı açtım ama nefes bile alamadığımı fark ettim. Sonra korkunç bir şey oldu; Lowe, ağlayabilseydim gözyaşımın süzüleceği yeri elinin tersiyle okşadı.

Reddedilme acısı göğsümü sıkan bir yumruktu.

"Bunu bir hata olarak kabul edeceğim," diye devam etti. "En iyisi bu zaten. Benim gibi birine bağlanmak istemezsin. Sen özgür olması gereken birisin." Son cümleyi zar zor söylemiş gibi görünse de çabuk toparlandı. "Bence bundan sonra ayrı kalmalıyız."

"Ayrı mı?"

"Kalman için başka bir yer bulabilirim." Bakışlarını omzumun arkasındaki bir yere dikmişti. "Birlikte olmak yanlış fikirlere kapılmana neden oluyor ve dürüst olmam gerekirse böyle şeyler düşünmeni istemi..."

Bir telefon çaldı.

Lowe'un gözleri sinirli bir şekilde sese döndü. O telefonla konuşurken bakışlarımı ayaklarıma indirdim ve göğüs kemiğimin arkasındaki dondurucu soğuğun arasından nefes almaya çalıştım.

Yanılmıştım.

Yanlış anlamıştım.

Hata yapmıştım. Lowe ve ben... *Biz*...

"Hemen geliyorum."

Lowe telefonu kapattı. Bana döndüğünde az önceki konuşma hiç olmamış, aramızda hiçbir şey *yaşanmamış* gibi sakindi.

"Gitmem gerek." Pantolonunu düzeltti.

Zor da olsa kafa salladım. "Tamam. Ben..."

"Seni alması ve Kurt bölgesine geri getirmesi için birini yollarım."

"Sorun değil. Kendim ge..."

"Bu tehlikeli olur," diye lafımı kesti, düz bir sesle. "Kendin *gelemezsin*. Güvenliğini hiçe saymakta ısrarcı olabilirsin ama ben..." Devam etmedi. Aramızdaki sessizlik dayanılmaz bir hal alana dek bana uzun uzun baktı.

"Tamam. Kendin çıkarsın sanırım. Ben duş alıp üstümü değiştireceğim," dedim ve etrafımı doğru düzgün görmeden yatak odama yöneldim. İki adım atmıştım ki güçlü bir el beni tutarak durdurdu.

Ona dönmek istemesem de döndüm. Eğilip alnıma bir öpücük kondurduğunda titremek istemesem de titredim. Lowe bir kez, derince bir nefes çekti. Tenime değen dudaklarının iki kısa kelimeyle hareket ettiğini hisseder gibi oldum ama muhtemelen düşündüğüm şey değildi. Yine de bir an için doğru hissetmiş olabileceğim düşüncesiyle kalbim kanatlandı.

Sonra Lowe geri çekildi ve kalbim küt diye yere çakıldı.

Emredici sesiyle, "Git," dediğinde ona sırtımı döndüm. Bugünlük bu kadar umursamazlık, zalimlik ve dürüstlük yeterdi.

Odama girdim ve onun gitmesini beklemeden kapımı kapattım.

Bölüm 26

Adam kendine kötülük ederken kıza iyilik ediyor ve bunun farkına varmamasını umuyordu.

BU EVE HİÇ yatak almamıştım çünkü dolapta gayet rahat yatıyordum. Serena kalmaya geldiğindeyse kanepeyle idare ediyordu. Fakat şimdi, hayatımda ilk kez, kendimi üstüne atacak yumuşak bir şey almış olmayı diliyordum.

Başka seçeneğim olmadığı için zemine oturmakla yetindim ve alnımı dizlerime dayayarak uzunca bir süre toparlanmaya çalıştım.

İlk kalp kırıklığımı deneyimlediğim söylenebilirdi sanırım.

Ruhumu parçalayan bu acı ne olarak adlandırılıyordu emin değildim ama tahammül edilemeyecek kadar ağırdı. Lowe haklıydı. Yıllarımı hiçbir yere ait hissetmeyerek geçirdikten sonra bir de en yakın arkadaşım benimle kavga edip ortadan kaybolmuştu ve evet, muhtemelen isteyerek gitmişti çünkü evet, muhtemelen beni götüne bile takmıyor, ona verdiğim değeri bana vermiyordu. Acıya, yalnızlığa, hayal kırıklığına alışkındım. Ama *bu* çok farklıydı. İçimdeki bu baskının *çözülebilir* bir şey olduğunu sanmıyordum. Böyle bir yüke kimsenin katlanabileceğini de sanmıyordum.

Gözlerimi ovuşturup yıldızları görene dek bastırmak cevapları bulmamı sağlamadı.

Duşum beş dakika sürdü. Reddedilmenin ve utancın izlerini tenimden silmek için elimden geleni yapsam da başaramadım. Zil çaldığında ve Mick dışarıdan, Lowe'un ondan beni almaya gelmesini rica ettiğini seslendiğinde henüz giyinmiştim. Birkaç dakika sonra adamın aracının ön yolcu koltuğundaydım. "Nasılsın Misery?"

"İyiyim." Gülümsemeye çalıştım. "Sen?"

"Daha iyi günlerim oldu."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Ona gelişigüzel bir bakış attım. Sonra tekrar kafamı ona çevirdim. Belki bir başkasının üzüntüsüyle ilgilenmek kendiminkini unutmamı sağlardı. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır."

Dikkatimi yeniden sokak lambalarına verdim ve Mick'in sağı solu karıştırmayı bırakıp motoru çalıştırmasını sabırsızlıkla bekledim. Gerçi niye sabırsızlandığımı bilmiyordum çünkü gidecek bir yerim yoktu. Bana ait diyebileceğim bir evim yoktu.

"Son zamanlarda Ana'yla konuştun mu?" diye sordum. Eğer Lowe beni başka bir yere gönderirse küçük kızı bir daha göremeyebilirdim. Galiba Ana'ya sandığımdan daha fazla bağlanmıştım zira onu düşünmek kalbimin daha da sıkışmasına neden oldu.

Mick, "Hayır," dedi. "Ama böylesi daha iyi."

Şakağımı cama dayadım. Kalbim donuk bir sızıyla atıyordu. "Niye?"

"Karmaşık bir durum."

Acı bir kahkaha attığımda nefesim camı buğulandırdı. Lowe'un lanet sözleri burada da karşıma çıkmıştı. Gerçekleri söylemekten kaçınmak için ne kadar da kurnazca bir yoldu bu. "Siz Kurtlar bunu söylemeye bayılıyor gibisi..." Kolumu bir böceğin soktuğunu hissedince onu kovmak için elimi salladım. Fakat

kafamı çevirdiğimde gördüğüm şeyi mantık çerçevesine oturtamadım.

Mick.

Elinde bir şırınga tutuyordu.

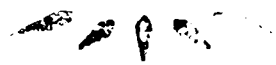
Ve onu az önce bana batırmıştı.

Kafamı kaldırıp yüzüne bakarak olanları anlamlandırmaya çalıştım. "Özür dilerim, Misery," dedi adam. Sesi yumuşak, bakışları biraz hüzünlüydü ve parçalanmış kalbimi daha da incitmişti.

Neden? diye sordum.

Ya da sormadım. Kelime ağzımdan çıkmadı çünkü çok yorgundum, uzuvlarım ağırlaşmıştı ve gözkapaklarım demirden yapılmışçasına kapanıyordu. Arkalarındaki karanlık birden çok tatlı gelmeye başlamıştı ve...

Bölüm 27

Kızın güvende ve iyi olduğundan emin olmak için adamın yapamayacağı hiçbir şey, öldüremeyeceği hiç kimse yoktu.

KÜÇÜKKEN, BELKİ ON bir ya da on iki yaşımızdayken ve Serena henüz fizyolojilerimiz arasındaki farkı kavrayamamışken bazı günler tek başına kalıp ödev yapmaktan ya da televizyon izlemekten çok sıkılır ve güneş hâlâ göğün tepesinde olmasına rağmen odama girip beni uyandırırdı. Şaşırtıcı şekilde acımasızdı ve ufacık bedeni göründüğünden daha fazla güce sahipti. Omuzlarımı sıkıca kavrar ve en sevdiği oyuncağı dişleriyle parçalara ayıran bir rottweiler gibi sertçe sarsardı.

Henüz gözlerimi bile açmamışken şu anda burada, benim yanımda olduğunu anlamamı sağlayan şey de bu özelliğiydi. Vampyrler rüya görmezdi, demek ki bu sarsıntı gerçekti. Ve bu şehirde, bu dünyada bu kadar sinir bozucu olabilecek başka hiçbir varlık yoktu.

"*Baş belası*," dedim.

Ya da demeye çalıştım. Dilim hâlâ uyuşuk ve ağırdı; sanki kâğıt hamurundan yapılmıştı. Gözlerimi, en azından bir tanesini açmalıydım ama galiba biri gözkapaklarımı yanaklarıma dikmiş, üstüne bir de zamk dökmüştü. Aslında düşününce, en iyi seçenek tüm bunları görmezden gelip uykuya geri dönmekti.

"Misery. Misery? *Misery.*"

İnledim. "Bağırmıyorsun."

"O zaman sen de uyumuyorsun, Süzit."

Bu kelime gözlerimin açılmasını sağlayan şey oldu. Bir kez daha, yattığımı hatırlamadığım lanet bir yatağın üzerindeydim. Vücut saatim kafayı yemiş durumdaydı; gece miydi gündüz müydü bilemiyordum. İçgüdüsel olarak boynumu hareket ettirdim -*offf*- ve içeri güneş ışığı giriyor mu diye kontrol ettim ama...

Bulunduğum yerde pencere yoktu. Yüksek tavanlı, klima kontrollü, duvarları kitaplarla dolu, geniş ve ahşap bir tavan arasındaydım. Yakındaki orta sehpanın üstünde, makarna bulaşığıyla kaplı bir tabak, küçük bir yığın boş kola tenekesi ve plastik su şişeleri vardı.

Canımı yakan bir nefes aldım. İlacın etkisi hâlâ üstümdeydi ve bir süre gitmeyecek gibiydi. Sanırım henüz sabah olmamıştı, gün doğumuna daha çok vardı. Bir, en fazla iki saattir baygın olmalıydım ki bu da Mick'in beni fazla uzağa getirmediği anlamına geliyordu. Mick. *Ne bok yedin sen Mick?*

Bir dakika.

Serena buradaydı.

Yanımdaydı.

"Hassiktir," diye mırıldanarak doğrulmaya çalıştım. Kalkabilmek için iki kez denemem ve Serena'dan yardım almam gerekti. "*Hassiktir.*"

"Sana da merhaba. En eski ve en kıymetli arkadaşım fakirhaneme teşrif ettiği için çok mutluyum."

"Ben senin tek arkadaşınım," dedim öksürerek. Beynim niye saçma sapan şeyler uyduruyordu bilmiyordum. Vampyrler rüya görmeyebilirdi ama halüsinasyon görürlerdi.

"Haklısın. Ve kabasın."

"Ben..." Dudaklarımı birbirine bastırıp açtım. Bu ağız kuruluğuna bir an önce çare bulmalıydım. İnsanlar ve Kurtlar bundan dolayı mı sürekli su içiyorlardı? "Burada ne *boklar* dönüyor?"

"Bayılman için kafana mı vurdular? Kafanda şişlik yoktu."

"İlaç verdiler. Mick yaptı."

"Mick, cansız bedenini bir çuval patates gibi buraya atan ve bana konserve makarna getiren yaşlı Kurt mu oluyor?"

"*Cansız* değilim."

"Siz Vampyrler bazen epey cansız görünebiliyorsunuz."

"Kahretsin. Serena, seni ne zamandır arıyorum, haberin var mı?"

Acı acı gülümsedi. "Yok. Ama tahminimce..." Çenesine birkaç kez vurdu. "Üç ay, iki hafta, dört gündür arıyor olmalısın."

"Sen bunu nasıl...?"

Arkasına işaret ettiğinde kitaplığın yan tarafına beşli çizgiler halinde çizdiği çeteleyi gördüm.

"Sıçayım," diye fısıldadım. *Çok fazla* çizgi vardı. Serena'nın ne kadar zamandır kayıp olduğunu böyle fiziksel bir kanıtla görmek...

Düşünmeden yatakta yuvarlanıp kendimi iterek ona sarıldım. Kollarımı güç bela kaldırabiliyordum ve bu onun için muhtemelen iyi bir his değildi ama o da beni kucakladı. "Sen şu anda kendi isteğinle fiziksel temasta mı bulunuyorsun? Neler oluyor? Ben yokken terapiye falan mı başladın?"

"Seni özledim," dedim saçlarına doğru. "Nerede olduğunu bilmiyordum. Her yerde seni aradım ve..."

"Buradaydım." Sırtıma hafifçe vurup beni daha da sıkı kucakladı.

"*Burası* neresi?" Onu incelemek için geri çekildim. Üstüne fazla büyük gelen bir kot pantolon ve daha önce giydiğini hiç görmediğim uzun kollu bir tişört giymişti. Vücudu her zamanki

gibi yumuşak ve kıvrımlıydı ama onu son gördüğümde kısa ve kâküllü olan saçları şimdi uzamış, tamamen farklı bir şekil almıştı. "İyi görünüyorsun."

Kaşını kaldırdı. "Aynı kişiler tarafından kaçırılıp tıkıldığımız bu yerde hayati bilgi alışverişi yaparken böyle tuhaf bir şey söylemene ne desem bilemedim."

"Kahrolası bir iltifattı!"

"İyi, tamam. Sağ ol. Hep alnım yüzünden özgüvensiz hissetmiştim ama sanırım bu gereksizmiş. Belki bundan böyle ayda bir kez kâkül düzelttirmeye gitmek zorunda kalmam."

"Çeneni kapatıp nerede olduğumuzu söyler misin artık?"

Gözlerini devirdi. "Keşke bilsem. İnan bana anlamaya çalıştım ama odada hiç açıklık yok ve ses yalıtımı da çok iyi. Banyodaki borulardan çıkardığım kadarıyla altımızda en az dört beş kat var. Bana yemek getiren korumalar kendilerini göstermemek için ellerinden geleni yapıyor, türlerini anlamayacağım kadar uzağımda duruyorlar. Ama artık arkadaşın Mick'in türünü bildiğime göre sanırım Kurt bölgesinde olduğumuzu söyleyebilirim. Gerçi yine de seçenek çok."

Emery. Bu işte onun parmağı olmalıydı. Mick de muhtemelen başından beri ona yardım ediyordu. Adam sonuçta Roscoe'nun sağ kollarından biriydi.

Alnımı ovuşturdum. "Niye Kurtlar'a bulaştığını sorabilir miyim?"

"Mükemmel soru! Uzun cevabı mı istersin kısayı mı? Son birkaç ayda iki versiyonun üzerinde de bolca çalışma fırsatı buldum."

"Sana bir şey yaptılar mı? İşkence, sorgu falan?"

Başını olumsuz anlamda salladı. "İnsan haklarımı ihlal etmelerini saymazsak bana iyi davranıyorlar. Ama ne kadar denesem de beni bu odadan bir kez bile çıkarmadılar. Hastaymış gibi yaptım, agresifçe davrandım ama yok, hiçbirini yutmadılar. Pislik korumalar benimle konuşmayı reddediyorlar."

"Seni nasıl kaçırdılar?"

"Hatırladığım son şey, işten çıkışta senin eve doğru yürüdüğüm. Sonrasında kendimi burada buldum."

Etrafıma bakındım. "Burada bütün gün ne yapıyorsun?"

"Hiç uyuyamadığım kadar uyuyorum. Hayat tercihlerimi gözden geçiriyorum. Pişmanlıkta boğuluyorum. Çoğu zaman da kitap okuyorum." Raflara işaret etti. "Ama burada sadece klasikler var. Üç tane falan Dickens romanı okudum."

"Dehşet verici."

"*Çavdar Tarlasında Çocuklar*'ı da okudum."

"Tanrım."

"Bir de hiç hoşuma gitmeyen bir gizem serisi bitirdim." Omuz silkti. "Şimdi, birilerinin neden beni kaçırmaya zahmet ettiğiyle ilgili teorimi anlatayım mı? Böylece sen de 'sana demiştim' diye cevap verebilirsin."

Sinirle oturduğum yerde dikleştim. "Hayır. Çünkü sana hiçbir şey *dememiştim*."

"Ah." Afallamış halde kafa salladı. "Bu tepkin cidden hoş bir sürp..."

"Bir şey dememiştim çünkü üzerinde çalıştığın hikâyeyi ve yediğin bokları benden sakladın."

Kaşlarını çattı. "Pekâlâ, tamam. En azından açıklamama izin ver."

"Gerek yok. Zaten biliyorum."

"Ne bildiğini düşünüyorsan mesele o değil. Ben aslında..."

"Kurtlar'ı, Thomas Jalakas'ı, finansal suçları araştırıyordun. Bu süreçte Liliana Moreland'in, muhtemelen türünün tek örneği olan bir İnsan-Kurt melez olduğunu öğrendin ve bu yüzden de kaçırıldın."

Şaşkınlıkla geri çekildi. "Sen bunları nereden biliyorsun?"

"Kedin yüzünden. Planlayıcında kelebek alfabesiyle yazdığın şeyi gördüm ve..." Şakağımı ovdum. "İnan bana, şimdi bilmek isteyeceğimden çok daha fazla şey biliyorum. Lowe dedi ki..."

"Lowe kim?"

Kalbim sancıdı. Anıyı ve acıyı savuşturmaya çalıştım. "Bir Kurt sürüsünün Alfa'sı. Ve benim kocam."

"Her neyse, orasını boş ver. Bana asıl bunun nasıl mümkün oldu..." Birdenbire sustu. Beni inceledi. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Dediğini doğru mu duydum?"

İçimi çektim. "Evet."

"Misery."

"Aynen."

"Ciddiyim ben."

"Ben de."

"Sadece üç aydır yokum ve sıfır yenilikle geçirdiğin koca bir hayatın ardından şimdi bir Kurt Alfa'yla mı evli olduğunu söylüyorsun?"

"Evet."

"Aman *Tanrım*."

"Teknik olarak suçlu sensin."

"*Pardon*?"

"Flört uygulamasında tanıştığım yakışıklı bir Kurt'a âşık olup evlendiğimi düşünmüyorsun herhalde. *Seni* bulmak için evlendim. Kaybolduğun günden beri seni arıyorum. Türünü açığa çıkarmaya kalktığın o *küçük* ve *masum* yarı Kurt kızın ağabeyiyle evlenmemin sebebi de tam olarak bu. Ama şimdi buradayız ve *hack* cihazları koleksiyonumun üzerine bahse girerim ki bizi kaçıran kişi Emery. Mick de bunca zamandır Lowe'un arkasından iş çeviriyordu ve... Biliyor musun? Bahse varım Emery, Ana'nın melez olduğunu *biliyor* ve onun, Kurtlar'la İnsanlar arasında birliğin sembolü olmaması için elinden geleni yapıyor. Burnunu soktuğun için sen de radarına girdin tabii. Kahretsin, *seni bulmam ne kadar zor oldu* biliyor musun Serena?" Bunları o kadar hızlı söyledim ki ses tonumu kontrol etmeyi düşünemedim. Serena'nın eli çatlamış dudaklarına gidince anında pişman oldum. Tırnakları yenmekten kısacık kalmıştı. Halbuki bu alışkanlığından yıllar önce kurtulmuştu.

"Ben..." Yutkundu. "Emin olamamıştım."

"Neyden?"

"Beni arayacağından. En son kavga etmiştik ve..." Sesi çatladı. "Sana istemediğim şeyler söyledim. Bu yüzden de benimle görüşmek istemeyeceğini düşündüm."

Ona öylece bakakaldım. Nutkum tutulmuştu. Kiler böcekleri bu kızın beynini yemiş olabilir miydi? "Tüh. Öyle bir seçeneğim olduğunu bilmiyordum."

Hafifçe gülerken normal olmayan bir şekilde sesi titredi. "Burada sana söylediklerimi düşünmek için çok vaktim oldu."

Kafa sallarken dilimi kurumuş, ekşimiş ağzımda dolaştırdım. "Benim de dışarıda çok vaktim oldu."

Birbirimizi izledik. Birer keşmekeş olmasaydık muhtemelen birbirimize "*Seni seviyorum*", "*Yine bir arada olduğumuz için çok mutluyum*" ya da en azından "*Siktir, ölmediğine sevindim*" diyebilirdik. Fakat ikimiz de sessiz kaldık çünkü bizim olayımız buydu.

Biz konuşmadan da birbirimizi anlardık.

Serena boğazını temizledi. "Bu meseleyi şimdilik arşive kaldırsak?" dedi. "Buradan çıktığımızda birbirimizin tırnağını keserek çözmeye çalışabiliriz."

"Mükemmel öneri. Şimdi ne yapacağımıza odaklanalım."

Gücünü toplamak istercesine nefes aldı. "Aslında ben bir plan yaptım."

"Dinliyorum."

"Burada kalıp bir hayat inşa etmek, yaşlanmak ve katarakttan mustarip olmak."

Gülümsedim. "Planların hep böyle berbattı zaten."

Serena gülünce ben de güldüm. İsteri krizinin kıyısına gelene dek gülmeye devam ettik. *Tanrım, bunu çok özlemişim.*

"Bir planım daha var," dedi Serena, gözlerini silip sesini alçaltarak. "Son üç dakika içinde yaptım. Kapıdaki korumayı kandı-

rıp yakına çekeceğiz ve sen de Vampyr yeteneğini kullanıp onu ikna ederek bizi salıvermesini sağlayacaksın."

Kaşlarımı çattım. "Bunu temas etmeden yapamayacağımı biliyorsun."

"Misery, bebeğim."

"Ne?"

"Başka bir şansımız yok."

"Dövüşebiliriz. Biz iki kişiyiz ve kendimizi savunma yöntemlerini biliyoruz."

"Odaya girmezler ki. Bana her şeyi şuradaki kapaktan veriyorlar." Kapıdaki kare kapağı gösterdi. "Ama artık sen burada olduğuna göre bir şekilde akıllarını çelebiliriz. Ben korumanın dikkatini dağıtırken sen de onu etkin altına alırsın."

Kafamı iki yana salladım ama cevabım hayır olmayacaktı. "Bu işin sonu çok kötü bitebilir."

"Sana bir şey yapmazlar," diye belirtti. "Bir Vampyr Meclisi üyesinin kızı ve bir... *Kurt Alfa'nın karısısın*." Burun kemerini sıktı. "Benim aksime sen uzlaşmalarda işe yarayabilecek kıymetli bir rehinesin ve şu Emery denen kişi bunu biliyor olmalı. Bir şey yapacaklarsa bana yaparlar ve..."

"Bu da kabul edilebilir bir şey değil."

Yanağının içini ısırdı. "Buradan çıkmak için can atıyorum. Artık Sylvester'la zaman geçirmek istiyorum."

"Sylvester kim?"

"Kedim."

"Ah." Suçlulukla bakışlarımı kaçırdım. "O mesele..."

"Yemin ederim eğer kedimin açlıktan ölmesine, iplik yutup boğulmasına ya da bir rakun tarafından mideye indirilmesine izin verdiysen..."

"Hayır, hiçbiri olmadı. Gerçi bunları hak etmediğini söyleyemem. Ama kendisinin adı artık Parıltı. Ve Liliana Moreland'le birbirlerine birazcık bağlanmış olabilirler." Arkadaşımın sert ba-

kışlarını görmezden geldim. "Dünyada kediden bol bir şey yok. Parıltı da gayet sıradan bir kedi. Eğer buradan kurtulursak sana yeni bir tane bulu..."

Kapı tıklatılınca ikimiz de sıçradık.

"Evet?" diye seslendi Serena. Kapı ve yemek kapağı kapalı olsa da görüş alanından çıkmam için beni itti.

"Bir... kan torbası getirdim. Vampyr için."

"Bu kim?" diye fısıldadım.

"Bob."

Kafamı yana eğdim. "Bob kim?"

Bana, "Korumalara taktığım isim bu. Hepsi Bob," dedikten sonra kapıya döndü. "Misery iyi hissetmiyor," diye bağırdı. Aslında bu doğruydu; bok gibi hissediyordum. "Verdiğiniz ilaç yüzünden ölüyor galiba!"

"*Ne saçmalıyorsun?*" dedim ses çıkarmadan ağzımı oynatarak. Şu anda Serena'nın planlarıyla hiç uğraşamazdım.

"Bu beni aşar maalesef. Zaten bir parazit için bir şey yapamam."

"Bu kız Vampyr *kraliyet* ailesinden. Patronun her kimse, Misery'nin senin gözetimin altında ölmesinden memnun olur mu sanıyorsun?"

Kapının arkasından, tam olarak seçemediğim birtakım küfürler yükseldi. Sonra kapak açıldı. "Ne oluyor?"

Afallamış şekilde Serena'ya baktığımda bana küçük bir el işareti yaptı. Muhtemelen planını telepatiyle aktarmaya çalışıyordu. Yüzümü buruşturarak dünya yüzünden yok olmayı diledim. İşe yaramayınca mecburen kalkıp kapıya gittim.

Kapak kafa hizasındaydı ama tavan arasının şekli yüzünden Bob içeriyi tam olarak göremiyordu. "Bir sorunum var. Şey... gözümde," dedim onunla yüz yüze geldiğimde. Düşündüğümden çok daha genç olan çocuk bir Kurt'tu. Tıpkı Max gibi, böyle bir şey yapmak için çok küçüktü.

Canın cehenneme, Emery. Senin de canın cehenneme, Mick.

Bob, sızlanan parazitlerle ilgili bir şeyler mırıldanıp, "Ne sorunun var?" diye sordu.

"Bu." Burun çekme de dahil birkaç dramatik ses çıkardım. Sağımda, Bob'ın görüş alanı dışında duran dünyanın en faydasız destekçisi Serena bana başparmağını kaldırdı. "Görüyor musun?"

"Hiçbir şey görmüyorum." Çocuk biraz öne doğru eğildi ama kafasını kapağa fazla yaklaştırmayacak kadar akıllıydı. Keşke yaklaşsaydı, suratına bir yumruk geçirmeyi çok isterdim. Gerçi bu beni tatmin edecek olsa da odadan çıkmamı sağlamazdı. "Sıradan, mor bir göz işte. Ne görmem gerekiyor?"

"İlaca tepki veriyor olmalıyım. Bir doktora haber vermelisin," derken biraz fazla monoton konuşmuş olmalıydım çünkü Serena ağzını hareket ettirerek "*Role gir*," gibi bir şey söyledi. "Ölebilirim."

"Neden öleceksin?"

"Bundan işte, nasıl görmezsin?" Sağ gözümün altına işaret ettiğimde odaklanarak tuhaflığı bulmaya çalıştı. Göz içi kaslarım seğirmeye başladığında tüm gücümü kullanarak onu çabucak etki altına almaya çalıştım.

Bir an için işe yaradı. Yüzeyin hemen altına süzüldüğümde Bob'ın kafa karışıklığı açık ağzı ve boş gözlerinden belli oldu. *Onu elde ettim*, diye düşündüm. *Başardım, başardım, başardım.*

Sonra Bob kaşlarını çatıp geri adım attığında başaramadığımı anladım.

Fena batırmıştım.

"Sen..." Gözlerini iki kez kırpıştırdı ve olanları fark etti. "Sen beni etki altına mı almaya çalıştın siktiğimin *paraziti*!?"

Çocuk öfkeliydi. Öyle öfkeliydi ki elini kapaktan uzatıp boğazıma sarılmaya çalıştı. Tam o anda Serena bana bir şey hatırlattı.

Ne kadar *belalı* olduğunu.

Bir İnsan'ın yapabileceğini asla düşünmeyeceğim bir hızla hareket edip Bob'ın bileğini kavradı ve acı verecek şekilde burk-

tu. Çocuk bağırarak geri çekilmeye çalıştı ancak yarım yamalak denemem onu biraz da olsa etkilemiş olmalıydı çünkü bir Kurt olmasına rağmen Serena'nın elinden kurtulamayacak kadar zayıf görünüyordu.

"Kapıyı aç," diye emretti Serena.

"Siktir *git*."

Bileği Serena tarafından daha da burkulunca Bob çığlık attı.

"Kapıyı aç yoksa bunu..." Çocuğun parmağını kırarak *mide bulandırıcı* bir çatırtı sesi çıkardı. "... *bütün* parmaklarına yaparım."

Bob'ın kapıyı açması için iki parmağının daha kırılması gerekti. Kurt gücüne sahip olmasına rağmen eğitimli bir dövüşçü olmadığı belliydi. Bu sayede dışarı çıkıp onu odaya kilitlememiz çok çaba sarf etmemizi gerektirmedi. İkimiz de yorulup biraz yaralanmıştık ama çocuğu içeri hapsettikten sonra Serena'nın iyi olup olmadığını kontrol etmek için ona döndüğümde eliyle ağzını kapatarak zıpladığını gördüm.

Belalı bir tip olabilirdi fakat aynı zamanda inanılmaz şapşaldı. Hissettiğim rahatlama ve mutluluk kalbimin bir takla atmasına neden oldu. Serena buradaydı. İyiydi. Geçen onca zamandan sonra onu hâlâ kendisi gibi bulmuştum.

"Sana temas etmeden yapamayacağımı söylemiştim," dedim.

Bob onu dışarı çıkarmamız için bağırıp dururken Serena kapıya suçlu bir bakış attı.

"Ciddi misin?"

"Bir yandan onun tam bir pislik olduğunu söyleyebilirim. Öte yandan, bana bir keresinde gizlice ekstra vanilyalı puding vermişti."

"Fakirhanen hakkındaki *her şeyi* duymak için sabırsızlanıyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Hadi gidelim. Yanında telefonu olduğunu sanmıyorum ama gözümden kaçırmış da olabilirim."

Koridorun öbür ucuna koştuğumuzda burada da kilitli bir kapıyla karşılaştık. "Bu epey hafif görünüyor. İkimiz de aynı anda yüklenirsek kırabiliriz bence. Üç deyince, tamam mı?"

Serena bana şaşkın bir bakış attı. Sonra öne çıktı ve kapı kolunu tutup indirdi.

Kapı açılıverdi.

"Sen bunu nereden biliyordun?"

"Bilmiyordum. Kontrol etmek denen şeyi bilir misin? Bir ara sen de denemelisin."

Boğazımı temizleyip yanından geçerken onu ne kadar özlediğimi bir kez daha fark ettim. O kadar ki bu hisle göğsüm sıkışıyordu.

"Kapıyı kırmaya çalışmanı izlemek bayağı eğlenceli olurdu aslın..." Susup olduğu yerde durdu. Ben de durdum. İkimiz de hareketsiz kalmıştık çünkü...

Serena'nın hücresinin tavan arası olduğu tahminimde haklıydım ancak bina düşündüğümüzden daha yüksekti. Altımızda en az yirmi kat vardı. Burası, son derece tanıdık bir gökdelendi.

Tanıdıktı çünkü içinde büyümüştüm.

"Burası Yuva mı?" diye mırıldandı Serena. Buraya sadece bir kez gelmiş olsa da yapı unutulamayacak kadar karakteristikti.

Yavaşça kafa salladım. Arkama baktığımda az önce çıktığımız kapının, duvarla aynı renk olduğunu gördüm. Neredeyse mükemmel bir kamuflajdı. "Anlamıyorum."

"Bob bir Kurt'tu, değil mi? Ben yanlış anlamadım."

Başımı bu defa iki yana salladım. Bob'ın kalbi İnsanlar'ınkine göre daha hızlı kan pompalıyordu ve Vampyr olmadığı da kesindi.

"Yani Kurt korumalar var, seni buraya getiren şu Mick bir Kurt ama Vampyr bölgesindeyiz. Nasıl?"

"Hiç bilmiyorum."

Serena uzuvlarını salladı. "Bunu sonra düşünürüz. Şimdi birine yakalanmadan buradan çıkıp gitmeliyiz."

Kafamla onaylayıp basamakları inmeye başladım. İlk merdivenin yarısındayken Serena elimi tuttu. Sona ulaştığımızda ben de parmaklarımı onunkilere geçirdim. Neler olduğuna dair bir

fikrim olmasa da Serena yanımdaydı ve buradan çıktığımızda her şey yoluna...

"Durun," dedi arkamızdan, unutulması zor bir ses.

Omurgamdan enseme doğru bir korku dalgası süzüldü. Topuklarımın üzerinde döndüğümde Vania'yı bana gülümserken buldum.

"Benimle gelmen gerek. Son bir kez, Misery."

Bölüm 28

Adam, kızı daha fazla sevebileceğini hiç düşünmemişti ama kız onu şaşırtmaya devam ediyordu.

SERENA İLE BEN yakın dövüşte iyi eğitim almıştık fakat Vania, babamın en yetenekli tetikçisiydi. Şu anda da elinde bir değil, iki bıçak tutuyordu ve arkasında onu koruyan iki muhafız vardı. Bunlar, haftalar önce beni Vampyr bölgesine götüren kişilerdi. Hepsini devirmeye çalışmak son derece aptalca olurdu ki Serena da ben de *o kadar* aptal değildik. Bu yüzden Vania'nın önüne geçip ellerimizi kafamızın üzerine kaldırdık ve direktiflerini takip ettik.

Birimiz kaçmaya çalışırsa diğerinin sırtına bıçağı yiyeceğinin farkındaydık ve gerçekçi olmak gerekirse bu kişi büyük ihtimalle *Serena* olurdu. Bense kulağımdan tutularak babamın huzuruna sürüklenirdim.

Çünkü şu anda Yuva'daydık ve Vania babamdan başkasının emirlerini asla dinlemezdi.

"Beni öldürürlerse intikamımı al," diye fısıldadı Serena.

Bana olan sonsuz inancı çok hoştu. "Ne şekilde öldürmemi istersin?"

"Yaratıcı ol."

Babam ofisinde bekliyordu. Yine devasa ahşap masasının arkasındaki siyah renkli, yüksek arkalıklı deri sandalyesinde gözlerine ulaşmayan gülümsemesiyle oturmuştu ve etrafında dört muhafız dikiliyordu. İçeri girdiğimizde kalkmadı ya da bize oturmamızı söylemedi. Bunun yerine dirseklerini koyu renkli maun masaya dayayıp parmak uçlarını birleştirip benim bir şey söylememi bekledi.

Tabii ki de söylemedim.

Babamın *böylesine* korkunç bir plana dahil olması karşısında ihanete uğramış, şoke olmuş, incinmiş hissediyordum. Fakat bir yandan da... şaşırmamam gerektiğini biliyordum. Acımasızlığıyla ve bencilliğiyle bilinen bir suikastçı tarafından sırtından bıçaklanmak -bu kişi yakın akraba olsa bile- kimseyi şaşırtmamalıydı. Ancak sırtından bıçaklayan kişi iyi kalpli ve nazik olduğunu düşündüğün, hatta *arkadaş* olarak gördüğün biri olunca iş değişiyordu.

Bakışlarımı babamın masasının yanında, adamlarından biri gibi dikilen Mick'e çevirdim ve ona gözlerini eğmesine neden olacak kadar uzun baktım. Utanmış görünüyordu ki benim de istediğim buydu.

"Neden?" diye sordum ona ifadesiz bir sesle. Cevap vermediğinde, "Sendin, değil mi?" diye ekledim.

Ağzının kenarlarındaki çizgiler derinleşti.

"Emery bu işe hiç dahil oldu mu? Yoksa Sadıklar tam da aradığın günah keçisi olduğu için etrafındaki herkesi buna sen mi inandırdın?"

Bakışlarını şüphemi doğrularcasına kaçırdığında yumruklarımı korku ve öfkeyle sıktım. *Alçaksın*, demek istedim. *Senden nefret ediyorum.* Fakat Mick zaten kendinden iğreniyormuş gibi görünüyordu.

"Neden?" dedim tekrar.

"Oğlum elinde," diye fısıldadı Mick, babama bakarak.

Babam, oyundaki herkesi mat etmiş birinin kibriyle oturuyordu.

"O zaman bunu Lowe'a söylemeliydin."

Mick kafasını iki yana salladı. "Lowe bir şey yapama..."

"Lowe senin için *her şeyi* yapardı," diye tısladım, öfkeden midem bulanırken. "Lowe, sürüsünün bir üyesine bir şey olmasına izin vereceğine kendi ölmeyi tercih ederdi. Onu çocukluğundan beri tanıyorsun, o senin Alfa'n. Ama onu hiç anlamamışsın." Öfkem köpürdü. Biriyle en son ne zaman bu kadar sert konuştuğumu hatırlamıyordum. "Zehir işi *senin* başının altından çıktı, değil mi? Max'i Ana'nın peşinden gönderen de sen miydin?"

"Misery." Babam araya girdi. "Sen tam bir hayal kırıklığısın."

Kafamı hızla ona çevirdim. "Hadi ya? Birilerini kaçırıp tutsak ettiğin ve şantaj yaptığın için ben de sana aynı şeyi söyleyebilirdim ama siktiğimin çıtası zaten çok *düşüktü*."

Bakışları sertleşti. "Gözden kaçırdığın şey tam olarak bu, Misery. Bu yüzden senden lider olmaz."

Alaycı bir nefes verdim. "Birilerini kaçırmadığım için, değil mi?"

"Her zaman yeni fikirlere kapalı ve bencil biri olduğun için. Hedefe giden her yolun meşru sayıldığını; adalet, barış ve mutluluk gibi kavramların tek bir kişiden ya da bir grup kişiden daha önemli olduğunu anlamamakta inat ettiğin için." Omuzları inip kalktı. "Kardeşin ve sen küçükken, Teminat seçmem gerektiğinde hanginizin mecliste benim yerimi alacağına da karar vermiş oldum. Senin yerine Owen'ı seçtiğim için çok memnunum."

Gözlerimi devirdim. Owen'ın darbesi gerçekleştiğinde yüksek ihtimalle hayatta olmayacaktım ama Tanrım, babamın altına ettiği ana şahit olmayı ne çok isterdim.

"Sence neden buradaki Vampyrler gücü hâlâ ellerinde tutuyor, Misery? Tüm dünya üzerinde topluluklarımız parçalanıyor.

Çoğu kendi bölgelerine bile sahip çıkamıyor, İnsanlar'la birlikte yaşamak zorunda kalıyor. Fakat azalan nüfusumuza rağmen burada, Kuzey Amerika'da bölgemiz hâlâ bize ait. Bunun sebebinin ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü yoluna çıkan herkesi *özverili bir biçimde* öldürüyorsun."

"Az önce de dediğim gibi, büyük bir hayal kırıklığısın."

"Sebep, bu coğrafi bölgedeki stratejik ittifaklarınız," diye yanıt verdi Serena benim yerime. Herkes şaşkınlıkla ona döndü; varlığı bile unutulmuştu sanki.

Fakat babam onu unutmamıştı. "Bayan Paris." Kibarca kafa salladı. "Çok haklısın."

"İnsanlar ve Kurtlar son yüz yılı, birbirlerini görmezden gelmekle sınır tartışmaları yüzünden savaşın eşiğinde olmak arasında gidip gelerek geçirdiler. Her iki tür de hem fiziksel hem sayısal açıdan Vampyrler'e göre daha avantajlıydı ancak bunu hiçbir zaman onlara karşı koz olarak kullanmadılar. Çünkü Vampyrler her nasılsa... eh, *her nasılsa* denemez ama bir şekilde kendileri için faydalı olacak bir yol buldular," diye açıkladı Serena, acı bir ses tonuyla. "Teminat sistemi sayesinde İnsanlar'la kazançlı bir politik ittifak kurdular. Kurtlar da bunu biliyordu; tıpkı Vampyr bölgesine düzenleyecekleri herhangi bir saldırının İnsan ordusunu üzerlerine çekeceğini bildikleri gibi. Üç tür arasında soyu en fazla tehlikede olan olmanıza rağmen on yıllardır kendinizi güvende tutabilmenizin sebebi buydu."

"Epey detaylı bir açıklama oldu," dedi babam, tatmin olmuş şekilde kafa sallayarak.

"Dahası da var. Örneğin, son yirmi otuz yılda Kurtlar ve İnsanlar arasındaki sınır çatışmalarına yakından bakarsak kaynağının Vampyrler olduğunu görebiliriz. İşin içinde kayda değer rüşvetlerin olduğundan da eminim. Vali Davenport da bunu kabul ediyor."

Babam inkâr etmedi. "Okuyarak geçirdiğin haftaların, muhakeme yeteneğini geliştirdiğini görebiliyorum, Bayan Paris."

Arkadaşım çenesini dikti. "Muhakeme yeteneğim hep mükemmeldi, sik kafalı."

Babama *bu şekilde* hitap eden ilk kişi o olmalıydı. Odaya aniden hafif hiddetli, yoğun tereddütlü bir havanın hâkim olmasının tek açıklaması buydu. Kimse bu kadar açık bir hakarete nasıl tepki vereceğini bilemiyordu zira kurnazca iğnelemeler ve suikast girişimlerinin aksine babamın dünyasında böyle laflara yer yoktu. Birkaç tuhaf saniyenin ardından sonunda Vania öne çıkıp Serena'ya vurmak için elini kaldırdı.

Kendimi ikisinin arasına attığımda Serena da beni korumak istedi. Fakat babam, "Bırak onları. İkisine de tek parça halinde ihtiyacımız var. Şimdilik," diyerek yardımcısını durdurdu.

Vania, Serena'ya dik dik bakarken babamın elinin tek bir hareketiyle iki muhafızı hemen dibimizde dikilmeye geldi. Bu açık bir tehditti.

"Arkadaşını öldürebilirdim, Misery. Pek çok kez şansım oldu. Neden yapmadım, biliyor musun?" dedi babam.

"Beni üzmemek için mi?" diye sordum şüpheyle.

"Bu da bir bonustu elbette. Çünkü her ne düşünürsen düşün, seni incitmekten ya da elinden bir şeyleri almaktan hoşlanmıyorum. Eminim ki buna da inanmayacaksın ama çocuğumu uzaklara göndermek beni hiçbir zaman mutlu etmedi. Fakat asıl neden bu değil. Bayan Paris'in, onu buraya getirmeye neden mecbur olduğumu sana açıklamaktan kaçındığını varsayıyorum."

"Serena bana bir şey açıklamak zorunda değildi. Neler olduğunu zaten biliyorum." Fakat Serena'ya baktığımda benden gözlerini kaçırdı ve bu da midemin sıkışmasına neden oldu. "Bir haber üzerinde çalışıyordu," diye ekledim, arkadaşım bana hâlâ bakmasa da. "Ve öğrenmemesi gereken bir şey öğrendi."

"Demek hiçbir fikrin yok." Babamın kendinden memnun, keyifli sırıtışını bir yumrukla silmek istiyordum. "O halde seni aydınlatayım. Birkaç yıl önce, sevgili arkadaşım Vali Davenport bana ilgimi çekebileceğini düşündüğü bir haber verdi."

Dudak bükerek, "Valinin buna dahil olmasına hiç şaşırmadım," dedim.

"Ah, onu fazla önemsiyorsun." Babam elini salladı. "Sadece... arada bir dahil oldu. Yıllar içinde kafa yapısını çok iyi anladım ve hiç iz bırakmadan onu etki altına almak, beynine kancalar takmak giderek daha kolay oldu. Bana pek çok faydalı bilgi veriyordu ve bazıları özellikle ilgi çekiciydi. Buna bir örnek olarak, Kurt ve İnsan ebeveynleri olan küçük bir çocukla ilgili bilgiyi verebilirim."

Ana. Elbette. Davenport'un bunu öğrenmesi şaşırtıcı değildi. Ya Thomas'tan öğrenmişti ya da... Tekrar Mick'e döndüm. "Valiye sen mi söyledin?"

"Ah, hayır," diye araya girdi babam. "Yanılıyorsun, Misery. Mick bu işe daha yeni dahil oldu ve onu bulan bendim, tam tersi değil. Sen hep beni kalpsiz bir canavar olmakla suçlasan da üstlenmem gereken şeyleri üstlenirim. Bir baskın esnasında elimize geçen çocuğun, önemli bir Kurt'un oğlu olduğunu öğrendiğimizde bunu kullanmak *benim* fikrimdi. Onu etki altına almam da çok kolaydı. Bayan Paris'i koruma konusunda da bize epey yardımcı olduğunu söylemeliyim."

"Gerçekten de böbürlenilecek bir şey, baba."

"Elbette. Fakat valinin bana bu yarı Kurt yarı İnsan çocuktan bahsetmesinin üzerinden yirmi yıldan fazla geçti."

Kaskatı kesilen vücuduma bir dehşet dalgası çarptı.

"Üreme uyumluluğuyla ilgili hikâyeler ve söylentiler kulağımıza geliyordu aslında. İnsanlar'ın iyi olduğu bir şey varsa o da üremedir." Ayağa kalkıp yavaşça masasının önüne geçerken babamın yüzüne belli belirsiz bir tiksinti hâkimdi. "Fakat kaynak

hep diğer ülkelerdi ve hiçbir kanıt yoktu. Burada Kurtlar kendilerini tecrit etmiş şekilde yaşıyor, İnsanlar ise korkaklıklarına doymuyorlar. Bayan Paris'in de dediği gibi yeterli etkileşim yok. Fakat bu çocuk çok küçüktü ve birkaç sebepten ötürü biyolojik ebeveynleriyle yaşamıyordu. Kökenleri ya da genetik yapısı hususunda hiçbir bilgisi yoktu ancak çoğu özelliğini babasından almışa benziyordu. Dışarıdan tamamen İnsan olarak görünüyordu ve itiraf etmeliyim ki bu da onu benim gözümde hiç ilginç kılmıyordu. Varlığı pek de endişe verici değildi. Yine de bu ender görülen bir durum olduğu için onu yakından takip etmeye karar verdim. Akıllıca olan buydu." Masasına yaslanıp parmaklarını ahşaba vurdu. Şiddetli bir korku, boğazımda bir yumru oluşturmaya başlıyordu. "Peki bir Vampyr, İnsan olduğu düşünülen bir yarı Kurt çocuğu nerede saklayabilirdi? İnsan bölgesi en iyi seçenek gibi görünüyordu ama bu nasıl olacaktı? Bir çıkmazdaydım. Sonra, İnsan bölgesine zaten bir çocuk yerleştirdiğimi hatırladım. Ve bu yeni çocuk, ona arkadaşlık edebilirdi."

Kalbim göğüs kafesime şiddetle çarpıyordu. Bakışlarımı babamdan ayırıp yavaşça sağıma döndüğümde Serena'yı yaşlı gözlerle bana bakarken buldum.

"Sen biliyor muydun?" diye sordum.

Cevap vermedi ama gözyaşları akmaya başladı.

Babam, "Bilmiyordu," dedi ama artık bana anlatacağı şeylere olan ilgimi kaybetmiştim. "Bilseydi bilirdim. Dediğim gibi, onu yıllarca izledim. Senin Teminat olarak görevin bittikten sonra bile yaptığı hiçbir şey dikkatimi çekmedi. Doğrusu Kurtlar'a hiç ilgisi yokmuş gibi görünüyordu. Değil mi, Bayan Paris?" Serena'ya baktığında arkadaşımın gözlerindeki nefret onu güneş ışığından daha fena yakabilecek kadar alevli görünüyordu. Babam onu görmezden gelip bana döndü. "Tek ilgilendiği şey finansal habercilik ya da bunun gibi önemsiz şeylerdi. Belirtmem gerekir ki birkaç yıl için tetikte olmayı bıraktık. Küçük kız bu

esnada büyüyüp gelecek vaat eden ve *hâlâ* İnsan görünen genç bir kadın olmuştu. Bazen birkaç günlüğüne ortadan kaybolduğu olurdu ama gençler hep böyle değil midir? Kaygısız. Maceracı. Bunun, genleriyle alakalı bir şey olabileceğinden hiç kuşkulanmadım. Ta ki..."

"Senden tiksiniyorum," diye tısladı Serena.

"Ben de senden daha azını beklemiyorum zaten. İnsan-Kurt melezi olduğundan dolayı böyle hislere genetik olarak yatkınsın, bu yüzden seni suçlamıyorum. Fakat Kurt yanın ortaya çıkmaya başladığında ve ebeveynlerini araştırmaya karar verdiğinde beceriksizce hareket etmek kesinlikle *senin* hatandı. Sorular sormaya, burnunu İnsan-Kurt İlişkileri Bürosu'nun en gizli köşelerine sokmaya başladın. Vücudunda bir şeylerin değiştiğini ve nedenini anlamak için yardım aradığını çok belli ettin." Babamın sesi azarlayıcıydı. *Benimle* bile böyle konuşmuyordu ve bu yüzden onu yumruklamak istiyordum. "Şimdi geriye bakınca her şey mantık çerçevesine oturuyor. Çoğu gezin ve ortadan kaybolusun, dolunay zamanına denk gelmişti. O günlerde dışarıda olmaya ihtiyaç duyuyordun, değil mi? Doğada olma dürtün karşı konulamayacak kadar ağır basıyordu ve..."

"Ve sen *hiçbir şey* bilmiyorsun," dedi Serena tükürükler saçarak.

"Ah, bildiğim şeyler var, Bayan Paris. Karmakarışık kan testlerini biliyorum. Duyularının katlanılmaz derecede keskinleştiğini ve İnsan doktorunun artık bunları ölçemediğini biliyorum. Tam üç kez genetik test yaptırdığını ve sonucun hep bozuk çıktığını biliyorum. Her dolunayda teninden dışarı fırlamak isteyen bir şeyler olduğunu hissettiğini ve bir defasında, kanının bir gecede yeşile dönüp dönmediğini görmek için kolunu kestiğini biliyorum. Evet, içinde bir şeylerin çok, çok farklı olduğundan şüphelenerek bu kadar ileri gittin."

Serene çenesini sıktı. "Bunları nereden..."

"Bazılarını seni titizlikle gözlemlerken öğrendik. Çoğunu bana kendin söyledin."

"Hayır. Ben asla böyle bir şey yapmam."

"Ama yaptın. Buraya ilk geldiğin gün seni etki altına aldığımda."

Serena'nın ağzı şaşkınlıkla açılırken midemdeki ağırlık daha da arttı.

"Bunu hatırlamamanı sağladım elbette. Daha önce de Misery tarafından etki altına alınmış olabilirsin fakat kızım, kendi kültürü hakkındaki diğer her şey gibi bu konuda da düzgün bir eğitim almamıştı." Serena'nın dehşet ifadesi onu eğlendirmiş gibiydi. "Bana başka ne anlattın, biliyor musun? Ne yazık ki ebeveynlerini bulamamış ve birinin Kurt olduğunu kesinleştirememişsin. Fakat kayda değer araştırmacı yeteneklerini kullanarak derinlere inmeye başladığında Thomas Jalakas ismini öğrenmişsin.

"Thomas enteresan bir adamdı. Yıllar önce Büro'da çalışırken Roscoe'nun sağ kollarından biriyle ilişkisi olmuştu ve... zannediyorum hepimiz bu hikâyenin sonunu biliyoruz. Belki sen bilmiyorsundur, Misery." Lazer keskinliğindeki gözlerini benimkilere çevirdi. "Kurt kadın hamile kaldı. Thomas ise bunu öğrendiğinde çocuğun kendisinden olduğuna inanmadı ki bu gayet anlaşılabilir bir şey. İlişkileri sona erdi ve kendisi bir siyasetçi olduğu için muhtemelen eski sevgilisini düşünmek yerine unvan kazanmayı tercih etti. Sonra, bir yıl kadar önce İnsan-Kurt İlişkileri Bürosu'na geri döndü. Bu defa görevi müdürlüktü. Makamı sayesinde güvenlik kayıtlarına, istihbarat raporlarına ulaşabileceğini tabii ki biliyordu ve eski aşkının neler yaptığını merak etmeden edemedi. Kadının adını araştırdığındaysa çok ilginç bir fotoğrafla karşılaştı."

Babamın parmağının minicik bir hareketiyle muhafızlarından biri çalışma masasındaki monitörü açtı ve dokunmatik ekranı birkaç kez kaydırdıktan sonra bana çevirdi.

Maria Moreland'i, Lowe'un odasındaki fotoğraftan tanıdım. Yanında da hayatımın son ayındaki en güzel anlarımdan tanıdığım Ana vardı. El ele tutuşup göl kıyısına oturmuş, ayaklarını suya sallamışlardı. Bu tıpkı İnsan paparazzilerin yaptığı gibi uzaktan, habersiz çekilmiş bir fotoğraftı. "Çocuk, Thomas'ın ilgisini çekti. Bu akşam Arthur Davenport'la yüzleştiniz, bu yüzden çocuğun biyolojik babasına ne kadar benzediğini biliyor olmalısın. Artık melez çocukların var olmasının mümkün olduğuna dair güçlü şüpheler besleyen Thomas, bu bilgiyi Vali Davenport'la paylaşmaya karar verdi."

"Ve vali, Ana'nın babasını öldürttü," diye yorumladım.

"Ana mı? Ah, Liliana Moreland'i diyorsun. Aslında hayır, o öldürtmedi. Fakat bu tür iddiaların fazlasıyla tehlikeli olabileceğini biliyordu. Yetersiz çözümü, Thomas'ı Büro müdürlüğü görevinden alıp ona daha prestijli bir makam vermek oldu. Thomas buna sevinmeliydi ancak kızıyla ilgili daha fazla şey öğrenmeye takıntılı hale gelmişti. Bu da dikkatlerin üzerine çekilmesine neden oldu. Birkaç ay sonra, onunla aynı soruları soran birinin olduğu Bayan Paris'in kulağına gitti. İkisi bir görüşme ayarladıklarında artık araya girme vaktim geldiğini anlamıştım.

"Yani hayır, Misery. Thomas Jalakas'ı ortadan kaldıran kişi vali değildi. Zannedersem bir bakıma o yaptı denebilir zira onu etki altına alarak, bunu yapmazsa tüm yolsuzluklarının ortaya çıkacağına inandırdım. Tıpkı Liliana'yı almaya mecbur olduğumuz için harekete geçtiğimizde faaliyetlerimizi Emery ile Sadıklar'ın adı altında yaptığımız gibi. Bu arada, Mick'in bu konuda bize çok yardımı dokundu."

"Ana'yı ya da Serena'yı kaçırmaya *mecbur değildin*. Bunu yapmayı *seçtin*."

Onu hayal kırıklığına uğratmaktan vazgeçmediğimi belirtmek istercesine iç geçirdi. "Bazen olduğumuzdan daha fazlasına dönüşmemiz gerekir. Bazen birer sembol oluruz. Bunu en iyi sen

biliyor olmalısın, Misery. Ne de olsa hayatının çoğunu barışın sembolü olarak geçirdin."

"Ben olsam olsam İnsanlar ve Vampyrler arasındaki güvensizliğin sembolü olurum," diye cevabı yapıştırdım.

"Bayan Paris ve Liliana Moreland gibiler..." diye devam etti sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "... tehlikeliler. Her iki türün davranışlarını ve yeteneklerini sergilemeleri çok daha riskli. Şimdilik ikisi de geçiş yapamıyor. Fakat yeteneklerinin gelişme ihtimali var. O zaman, yüzyıllardır çatışma yaşayan iki halk için önemli, güçlü birer birlik sembolü haline gelebilirler."

"Bu da seni bölgede savunmasız hale getirir. Gücünü, nüfuzunu kaybedersin," diye mırıldandı Serena, buz gibi bir sesle. Bu kadar sakin kalmayı nasıl başardığını merak ediyordum. "Maddie Garcia, İnsan seçimlerini kazandı, değil mi? Tüm gücün elinde olduğunun farkında ve seninle görüşmeyi reddediyor çünkü Vali Davenport'u on yıllardır kukla gibi oynattığını biliyor."

"Bayan Paris, keşke Misery de bu politik zekândan örnek alsaydı. Belki o zaman kızım bana, halkımın iyiliğini düşündüğüm için kötü adammışım gibi bakmazdı."

"Of, *siktir* git." Odadaki tetikçilerine bakıp en azından birinin bu kötülüğü görebilmesini diledim. Hepsi de heykel gibi duruyor, tek bir duygu göstermiyordu. "Bu konuyu oylamaya sunmadın. Kimseyi kararından haberdar etmedin. Birilerini kaçırıp öldürmenin gerçekten de çoğu Vampyr ve lanet Meclis tarafından hoş karşılanacağını mı düşünüyorsun?"

"Halkımız belirli bir konfor seviyesine alışkındır. Bunu sağlamak için neler yapıldığını merak eden kişi sayısı bir elin parmaklarını geçmez."

"Beni neden öldürmedin?" diye sordu Serena, bu boş konuşmaları geçmek ister gibi. Aslında haklıydı.

"Zor bir karardı," dedi babam. "Fakat melezler hakkında hiçbir şey bilmediğimiz için canlıyken bana daha çok fayda sağlayacağını düşündüm."

"Ama Ana'yı öldürmeye çalıştın," dedim sertçe.

Bana önce şaşkınca, ardından yarı alaycı yarı acır gibi baktı. "Ah, Misery. Sahiden öldürmeye çalıştığım kişinin Liliana olduğunu mu düşündün?"

Babamın sözleri kafamı karıştırınca Mick'e baktım. Adamın gözlerinde tam olarak anlayamadığım şefkatli bir ifade belirdi.

O sırada kapı yüksek sesle tıklatılınca irkildim. Serena dışındaki diğer herkes bunu bekliyormuş gibiydi. "Tam vaktinde. Lütfen girin."

Babamın tetikçilerinden bir diğeri içeri adım attı. Hemen arkasında ise gözleri yere bakan, yüzü ifadesiz Lowe vardı. Boğazımdaki yumru milyon kat büyüdü ve onun peşi sıra içeri giren Owen'ı gördüğümdeyse mideme çöktü. Kardeşimin dudaklarında hafif, gizemli bir gülümseme vardı. Sebebini anlamam uzun sürmedi.

Lowe'a kelepçe takmıştı. Kendi isteğiyle burada *olmadığı* açık olan kocam odaya bakınarak babamı ve tetikçileri, sonra Mick'i inceledi. En yaşlı sağ kolu, baba figürü olarak gördüğü adam alışılagelmiş selamlarıyla başını eğdiğinde tek bir duygusunu belli etmedi. Sonra bakışları bana ulaştı ve bir saliseliğine, gözlemlenebilir evrendeki her hissi içlerinde gördüm.

Fakat anında yerini duygusuzluk aldı.

Beynim delicesine bir çabayla olanları anlamaya çalışıyordu. Owen, babamın yerini almak istediği konusunda yalan mı söylemişti? Serena'yı bulmam için bana yardım etmesi de mi yalandı?

"Lowe." Babamın sesi neredeyse samimiydi. "Ben de seni bekliyordum."

"Ona ne şüphe," dedi Lowe. Kalın sesi odada yankılandı, ondan önce içeride olan bir grup kişinin yapamadığı gibi tüm boşlukları doldurdu. "Demek başından beri bir planın vardı, Meclis Üyesi Lark."

"Başından beri demeyelim. Seni etki altına almak çok zor, biliyor musun? Düğün töreninden sonra baş başa yaptığımız tek görüşmede bunu denedim. Normalde bir Kurt'un ya da İnsan'ın zihnine kanca atmam birkaç saniyemi alır fakat sende işe yaramadı. Sinir bozucuydu." İç geçirerek Mick'i işaret etti. "Sonra kendime bunun önemi olmadığını hatırlattım. Zaten çoktan yakın çevrene sızmıştım. Buna rağmen kız kardeşini almayı başaramadım ve onu saklamanın ardından işim daha da zorlaştı çünkü sana karşı elimde hiçbir koz yoktu. Ta ki bugüne dek." Owen'a gülümsedi. "Onu bana getirdiğin için teşekkür ederim, oğlum. Bunu sadakatinin kanıtı olarak göreceğim."

Owen'ın gözleri gururla parlarken dişlerimi sıktım. "Lowe, Ana'yı sana asla vermeyecek."

"Bir ay öncesinde olsaydık sana katılabilirdim. Fakat Mick bana birkaç şey açıkladı. Lowe'un düğünde sana verdiği tepkinin nedenini, eş konseptini." Babam gelip önümde dikilerek omzumu sıktı. "Bana sağladığın fayda gerçekten sınır tanımıyor."

"*İnanılmazsın.*" Tiksintiyle omzumu sallayıp elinden kurtuldum.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Ve yanılıyorsun." Kışkırtıcı bir şekilde öne eğilirken onun bilmediği bir şeyin verdiği gücü hissediyordum. "Ben Lowe'un eşi *değilim*. Nasıl bir koza sahip olduğunu düşünüyorsan..."

"Misery senin eşin değil mi, Lowe?" diye sordu babam, birden sesini yükselterek. Bakışları hâlâ bendeydi.

Ben de ona bakmaya devam ederek Lowe'un cevabını bekledim. Gözlerinde belirecek hayal kırıklığını görmek için sabırsızlanıyordum. Böylelikle *benim* hissettiğim hayal kırıklığının acısı belki biraz azalırdı. Ama saniyeler geçti ve Lowe'un yanıtı gecikti, hatta hiç gelmedi.

Ona döndüğümde aynı anda hem ifadesiz hem de aşırı hüzünlü olduğunu gördüm.

"Söyle ona," dediysem de konuşturamadım. Ve bu bir tokat gibi yüzüme çarptı. Ciğerlerim daralırken nefesim kesildi. "Ona gerçeği söyle," diye fısıldadım.

Lowe dilini yanağının içinde gezdirdi, sonra birbirine bastırdığı dudaklarında küçük, acı bir gülümseme belirdi.

İçimde bir şeyler titredi.

"Bu meseleyi de hallettiğimize göre devam edebiliriz," dedi babam kuru bir sesle. "Lowe, Mick'in verdiği bilgiye göre Liliana'nın nerede olduğunu senin dışında kimse bilmiyormuş. Onu istiyorum. Ama merak etme, ondan kurtulmayacağım." Serena'ya, minnettarlık beklercesine gülümsemek için duraksadı. Bu esnada arkadaşımın onun suratına tükürüp tetikçiler tarafından anında öldürüldüğünü gözümde canlandırmadan edemedim. "Tek istediğim İnsanlar ve Kurtlar'ın, Vampyrler'e karşı güçlerini birleştirmeyeceğine dair bir güvence. Bunun ilk adımı, her iki halka da düşündüklerinden daha benzer ve uyumlu olduklarına inanmaları için bir sebep vermemek olacak." Babam son kez Lowe'a döndü. "Kardeşini bana teslim etmek için ayarlamalarını yap."

Lowe yavaşça kafa salladı, ardından gerçekten merak etmiş gibi, "Peki bunu neden yapayım?" diye sordu.

"Çünkü eşin senden bunu yapmanı talep edecek."

Lowe kısık sesle güldü. "Böyle bir şey talep edeceğini düşünüyorsan eşimi hiç tanımıyorsun demektir."

Lowe'un aldığı yanıt sözlü olmadı. Bunun yerine babam öne atıldı. Öyle hızlı hareket etmişti ki buz gibi, parlak, keskin bir şeyi boynumun dibinde hissetmem birkaç salise aldı.

Vania'nın bıçaklarından birini boğazıma dayamıştı.

Lowe, Owen, Serena ve hatta Mick bile bana doğru atıldılar ancak babamın tetikçileri tarafından durduruldular. Bıçağın ucu tenime değdiğinde hepsinin yüzünde de aynı dehşet ifadesi oluştu. Sonrasında gelen sessizlik gergindi. Duyulan tek şey yüksek kalp atışları ve sesli nefeslerdi.

"Evet," dedi babam sakince. Bıçağı tutan eli sabitti. "Normal şartlar altında talep etmez. Peki ya onun hayatıyla Liliana'nın geleceği arasında bir seçim yapman gerekse? O zaman neyi seçersin?"

"Blöf yapıyor. Beni öldürmez," dedim Lowe'a, güvence vermek isteyerek.

Lowe'un yüzü hâlâ ifadesizdi. Rahatlamadığı da belliydi. Acaba birazdan olacakları biliyor muydu?

"Öldürmez miyim? Ama seni zehirledim. Ah, yüzünü öyle yapma şimdi. Evet, zehir senin içindi. Eşini kaybetmenin acısı Lowe'un dikkatini dağıtırsa Liliana'yı almayı başarırım diye düşündüm. Ama Mick, dozları şaşırdı, değil mi Mick? Ben de öfkelenip bunu oğlundan çıkardım. Bu olaydan sonra Lowe akıllıca davranıp kimseye güvenmedi." Babam bana daha da yaklaştı. Gözleri neredeyse maviye kaçan koyu mordu. O anda, beni aileme bağlayan ne kaldıysa tamamen koptu, parçalandı, yok oldu. "Seni daha önce de feda ettim, şimdi de ederim," derken yüzünde pişmanlıktan, kararsızlıktan eser yoktu. "Vampyrler'in iyiliği için bir an bile tereddüt yaşamam."

Tiksintiyle güldüm. "Sikik bir korkağın tekisin sen." Köşeye sıkışmış hissetmeliydim ama tek hissettiğim öfkeydi. Ana ve Serena adına... ve *kendi* adıma öfkeliydim. İçimdeki hiddet mümkün olabileceğini düşündüğümden daha büyüktü.

Bir de Lowe vardı. Bana bakışları, sakin korkusu... Bu işin iyi bitmeyeceğinden emindi ancak sonrasında nasıl yaşayacağını bilemiyordu.

Üzgünüm Lowe.

Keşke daha fazla vaktimiz olsaydı.

"Diline dikkat et," diye azarladı babam beni tembelce. Bıçak tenime battı ve akan tek mor damla, Lowe'un kurtulmak için çırpınmasına neden oldu. Fakat Owen'ın ona taktığı kelepçe hâlâ yerindeydi.

"Vampyrler'in iyiliği için başkalarının hayatlarını feda etmek tam sana göre zaten," diye kışkırttım babamı. "Sadece bir korkak, başkalarının arkasına sığınır."

"Ben kullanabileceğim her şeyi kullanmakta sakınca görmem."

"Eh, ben öyle değilim. Lowe'dan, kardeşi yerine beni seçmesini istemeyeceğim."

"Ama buna ihtiyaç yok zaten." Babam, Lowe'a döndü. "Ne düşünüyorsun, Alfa? Onu senin gözlerinin önünde öldüreyim mi? Eşlerini kaybeden Kurtlar'ın bazen akıllarını bile yitirdiğini, bundan daha büyük acı olmadığını duydum," dedi memnuniyetle.

Acı çekme, diye düşündüm, bıçağın parıltısının üzerinden Lowe'un gözlerine bakarak. *Ne olursa olsun benim için acı çekme. Ana'yla beraber ol, resim çiz, koşuya çık. Fıstık ezmesi yerken arada bir beni hatırla ama acı çek...*

"Misery," Serena'nın sesi düşüncelerimi böldü. Sonra başka bir şey söyledi. Beynim, çıkardığı karmaşık, anlamsız sesleri çözene dek birkaç saniye geçti. Tetikçiler afallamış halde birbirlerine baktılar. Babam kaşlarını çattı. Owen merakla başını yana eğdi.

Ama Serena gerçek kelimeler söylese de anlaşılacak bir dil konuşmuyordu.

"*Baban yanılıyor*," demişti, gizli alfabemizi kullanarak.

Lowe'a bakmaya devam ederken, "*Hangi konuda?*" diye sordum.

"*Geçiş yapamamam konusunda.*"

Ne demek istediğini hemen anlamadım. Sonra gözucuyla bir hareket yakaladım. Serena'nın eli... hayır, parmakları kıpırdamıştı.

Ve birdenbire tırnakları uzamıştı.

Doğal olamayacak şekilde.

Daha önce *hiç* görmediğim şekilde.

Beynimdeki çarklar dönerken derin bir nefes aldım. "Pekâlâ, baba," dedim, neler olduğunu anlamasını umarak gözlerimi Lowe'unkilerden hiç ayırmadan. "Madem beni öldürmek zorunda kalacaksın, eşime son birkaç kelime etmeme izin ver."

Yutkundum. Lowe benden birkaç adım ötedeydi ve gözleri... Onları kelimelerle tarif etmek mümkün değildi.

"Lowe, sen başıma gelen en güzel şeysin. Ve senden asla Ana yerine beni tercih etmeni istemem." Sesim fısıltıdan sadece biraz

yüksekti. "Onun yerine başka birini tercih ettiğini görsem seni bu kadar sevemezdim zaten. Ben muhtemelen bir daha onunla görüşemeyeceğim ama lütfen onu gördüğünde benden bir mesaj iletir misin? Ona, en az Parıltı kadar sinir bozucu olduğunu söyle. Ve... ve yapamadığı şu *şey* var ya? O konuda üzülmesin. Çünkü zamanla başaracak. Yirmi beş yaş civarında *kesinlikle* yapabiliyor olacak."

Lowe kafası karışmış halde bana öylece baktı. Sonra demek istediğim şeyi anladı. Gözleri benimkilerden ayrılıp Serena'nınkileri buldu. Tüm evrenimi oluşturan iki kişinin böyle koşullar altında tanıştığına gerçekten inanamıyordum. Keşke bu inanılmaz derecede yanlış, boktan ve aşırı *tuhaf* anın tadını çıkaracak vaktim olsaydı.

Bir gün onlarla birlikte bu anı hatırlayıp gülmeyi, bunun son olmamasını, ben yanlarında olmasam bile ikisinin birbirlerine destek olmasını umut ettim. Sadece *umut ettim.*

Serena kafa salladı.

Lowe kafa salladı.

Anlaşmışlardı.

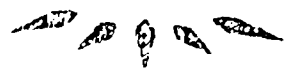
"Şimdi," diye fısıldadı Lowe.

Owen aniden öne atıldı, Lowe'un kelepçeleri şimşek hızıyla açıldı ve bedeni geçişe başladı. Eğilip bükülüyor, değişiyordu. Dönüp Serena'ya baktığımda onun da aynı şeyi yaptığını gördüm. Muhafızların hiç beklemediği, dikkatlerini dağıtan, mükemmel, kör edici bir andı. Vania ve hatta babam bile bunu beklemiyordu.

Babamın ağzından sadece, "Siz ne..." kelimeleri çıkabildi.

Gerisini getiremedi çünkü iki devasa, görkemli beyaz kurt odayı doldurmuştu. Et parçalama sesleri çığlıklara karışırken dünyada en çok sevdiğim iki insanın dizginlerini koparmışçasına saldırmasını izledim.

Bölüm 29

Çözülmesi gereken çok fazla mesele vardı ve sürüsü ona her zamankinden daha çok ihtiyaç duyuyordu. Fakat adam, kızdan başka hiçbir şeye konsantre olamıyordu. Bazı Alfalar'ın neden bekâret yemini ettiğini ve aşktan uzak durduğunu artık anlıyordu.
Kız, dikkatini dağıtıyordu. Ona olan duyguları dikkatini dağıtıyordu.

NALLARI DİKTİĞİM, HİÇLİĞE karıştığım güne dek asla ama asla unutamayacağım şeyin ne olduğu sorulsa, Kurtlar'la geçirdiğim haftalar boyunca, geçiş yaptıklarında kıyafetlerinin nereye gittiğini merak etmeyi hiç akıl edememiş olmanın verdiği utanç olduğunu söylerdim herhalde.

Gerçekten koca bir aptaldım.

Hayatımın en korku verici gecesinin sonunda, Yuva'nın merdivenlerinde otururken ve Gabi, babamın bıçağıyla köprücükkemiğimde açılan yarayı tedavi ederken bu utancı aklımdan bir türlü atamıyordum.

"Kıyafetlerin de bizimle birlikte biçim değiştirdiğini falan mı düşündün?" Alex, tırabzana yaslandı. Burada kalmasının nedeni kesin benimle dalga geçmekti. Ya da belki de gerçekten merak etmişti, emin değildim. Tek bildiğim, benden korktuğu zamanları özlediğimdi. "Hayalinde ne canlandı mesela? Süveter giyip papyon takmış kurtlar mı? Cidden bunu mu bekliyordun?"

"Ne beklediğimi *bilmiyorum*. Ama Serena'nın tişörtü paramparça olmuş ve boynuna takılı kalmıştı. Sadece... dişlerini Vania'nın boğazına geçirirken boynundan pembe bir kumaşın sallanması çok rahatsız edici bir görüntüydü, tamam mı?" Avuçlarımla yüzümü ovuşturarak son iki saatin görüntülerini zihnimden silmeyi diledim. Tekrar kafamı kaldırdığımda Ludwig, Cal ve diğer sağ kollardan birkaçının koridorda babamın ofisine doğru ilerlediğini gördüm. Yanımıza geldiklerinde durdular ve...

Hepimiz, Mick'i sorguladıklarını biliyorduk. Acaba oda hâlâ Aster'daki gibi, dünyanın en ürkütücü çocuğu tarafından duvarlara çizilen dehşet verici çiçekler misali yeşil ve mor kanlara boyanmış durumda mıydı?

"Hâlâ kıyafetlerden mi bahsediyor?" diye sordu Ludwig.

Alex derin bir iç geçirerek kafa salladı. Gabi gülümsemesini bastırdı.

"Kıyafetlerimize ne olduğunu düşünüyordu gerçekten çok merak ediyorum," diye mırıldandı Cal.

"*Düşünmedim*," dedim savunmacı şekilde.

Alex kısık sesle, "Belli," dedi.

"Senin benden *korkman* gerekmiyor mu? Hem sen burada ne arıyorsun?" Sanırım Tarihte ilk kez Vampyr bölgesinde bu kadar çok Kurt bulunuyordu.

"Bir IT uzmanına ihtiyaç olabileceğine karar verildi. Ayrıca dürüst olmam gerekirse korkutuculuk puanlarının hepsini kaybettin."

"Hâlâ kanını içip seni kurutabilirim, inek."

Owen geldiğinde laf dalaşımız kesildi. "Burada işin bitti mi Misery? Biraz konuşabilir miyiz?"

Alex'e son bir dik bakış atarak kardeşimin peşi sıra, sessizce merdivenden indim. Owen boğuşmalar esnasında biraz fazla darbe almıştı. Vania ya da onunla birlikte içeri giren kestane

rengi saçlı adam tarafından gözü morartılmıştı ve yürüyüşüme bakılırsa vücudunun sağ tarafı tamamen bereliydi. Diğerlerinin işitme mesafesinden uzaktaki bir karanlık koridora vardığımızda, "İyi misin?" diye sordum.

"Bu soruyu asıl benim *sana* sormam lazım."

Biraz düşündüm. "Serena'yla konuşabilsem daha iyi hissederdim."

"Serena turuncu kafayla beraber. Erkek olanla değil, kızla."

"Juno. Biliyorum."

"Henüz devasa bir hayvana dönüşme meselesini tam çözemediği için... nasıl denir bilmiyorum ama kurtsal dürtülerini kontrol etmeyi öğrenmeye başladı. Turuncu kafa onu koşuya götür..."

"Biliyorum," diye tekrar ettim. Endişem hâlâ geçmemişti. "Bu arada ona dönüşmek denmiyor."

"Ne?"

"Kurtlar 'geçiş yapma' ifadesini tercih ediyorlar."

Bana, sınıfta en önde oturup "*Öğretmenim, beni seçin!*" diye bağıran bir inekmişim gibi afallamış halde baktı, sonra kapalı bir kapının önünde durdu. "Babamın ofisine girdiğim anda yüzünün aldığı şekli gördüm. Sana ihanet ettiğimi düşündün, değil mi?"

Gözlerimi kaçırma dürtümü bastırdım. "Kocamı kelepçelemiştin."

"*Kendi* fikriydi. Bizden ayrılmanızın üzerinden bir saat kadar geçince onu aradım çünkü sonunda Serena'nın dairesine giren kişiyle ilgili bir görüntü bulmuştuk."

Demek Lowe beni bu yüzden bırakıp... Her neyse, bu konuyu düşünmemem en iyisiydi. "Tahmin edeyim, Mick'ti."

Kafa salladı. "Lowe'a görüntüyü gösterdiğim anda adamı tanıdı ve Misery... öyle bir kafayı yedi ki görmen lazımdı."

"Evet. Mick'le geçmişleri..."

"Hayır, senin Mick'le beraber olduğunu bildiği için delirdi. Senin yakışıklı çocuk epey serinkanlı görünüyordu ama aslında *kan dondurucu* bir öfkeye sahipmiş."

Bunu inkâr etmeye zahmet etmedim. "Eee, sonra ne yaptınız?"

"Kurtlar, valinin bir sonraki hamlesinin ne olacağını görmek için hâlâ onu izliyorlardı. Zaten babamla işbirliği yaptıkları ortaya çıkmıştı, Mick de onlara yardım ediyor olmalıydı. Lowe, babamı arayıp yalan söylememi istedi. Sen ve Mick ortadan kaybolduktan sonra Lowe'un yardım edeceğimi düşünerek beni aradığını ama onu esir aldığımı söyleyecektim. Gerisini zaten gördün." Bana gözlerini kısarak baktı. "Tekrar söylüyorum, hepsi *onun* fikriydi."

"Tamam, bir şey demedi..."

"Sana ihanet etmem, Misery."

Kafa salladım. İkizimle neredeyse yakınlaştığımızı hissediyordum. Bu uzun zaman önce unutsam da hâlâ aşina olduğum bir duyguydu. "Ben de sana ihanet etmem."

"Pekâlâ." Kapıyı işaret etti. "Hazır mısın?" İçeride ne olduğunu söylemedi ama zaten biliyordum.

Lowe'un üstünde, muhtemelen bir yerlerden bulup giydiği bir kot pantolondan başka bir şey yoktu. Odaya girdiğimizde bize doğru döndü ama duvarda yaslandığı yerden ayrılmadı. Sabırla bekliyor gibiydi. Birkaç metre ötesinde bir sandalye vardı ve üstünde de kelepçeli halde bir Vampyr oturuyordu.

Babam.

Her tarafı çoğunlukla mor renkli kana bulanmıştı. Gerçi... ben de aynı durumdaydım. Katliam sırasında ofiste olan diğer herkes de öyle. Alex olay yerine geldiğinde ilk sorusu tüm o kanın beni acıktırıp acıktırmadığı olmuştu. Kurt bölgesine geri döndüğümüzde bir klozetin içine pankek yapıştırıp aynı soruyu ben de ona soracaktım.

Tabii Kurt bölgesine *dönersem.*

Lowe'la gözlerimiz kısa bir süreliğine buluştu ama bana sonsuzluk gibi geldi. Aramızda geçen şey her an tutuşmaya müsaitti ve bakışlarımızı ayırmamızı engelliyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu.

Değilim. "İyiyim. Sen?"

"İyiyim." O da *hayır* demek istiyordu ancak şimdilik cevaplar önemli değildi.

Babamın gözleri bağlıydı. Muhtemelen bunu ahmağın birinin içeri girip etki altına alınmasını önlemek için yapmışlardı. Kulaklarına taktıkları kulaklıklar gürültü önleyici olmalıydı ama sadece kalp atışlarından ve kan kokularından bile odada kimlerin olduğunu hemen anlayabilirdi. Tetikçilerini de gücünü de kaybetmişti. Yetişkin hayatında ilk kez savunmasızdı. Gözlerimi yumup herhangi bir duygunu hissetmeyi bekledim.

Ama hissetmedim.

"Açabilir miyim?" diye sordu Owen, babamı işaret ederek. Lowe kafa salladı ve kardeşimin göz bağıyla kulaklığı çıkarmasını sakince izledi.

Owen babamın önünde çömeldi. Kardeşimin aktif, dinamik taraf olduğu ve babamın elleri kolları bağlı, zayıf ve kaybetmiş halde oturduğu böyle bir sahneye ilk defa şahit oluyordum.

İkisi bir süre birbirlerine baktılar. Sonunda sessizliği bozan babam oldu. "Bilmeni isterim ki en başa dönsek yine aynı şeyleri yapardım." Sesi istemeyeceğim kadar güçlü ve tiksindirici derecede sakindi. Keşke merhamet dilenmesini, saçma dürüstlük sistemiyle aptalca inançlarından şüphe etmesini izleyebilseydim. Keşke birazcık acı çekseydi. Keşke yaptıklarının bedelini ödeseydi.

Sonra fark ettim ki tüm bunlar gerçekleşecekti. Çünkü Owen düşünceli bir şekilde kafa salladıktan sonra kocaman sırıttı.

"Pekâlâ. *Ben* de *senin* şunu bilmeni isterim ki..." diye başladı kısık ama net bir sesle. "... meclisteki yerini aldığımda son yıllarda inşa ettiğin her bir boktan şeyi yerle bir edeceğim. Kurtlar'la ve İnsanlar'la, sadece *bizim* yararımıza olmayan ittifaklar kuracağım. *Onlarla* ateşkes yapabilmek için elimden gelen tüm çabayı göstereceğim. Bu bölge Vampyr etkisinden kurtulup barışa ka-

vuştuğunda da siktiğim küllerini alıp eskiden sınırların ve sınır kapılarının olduğu yerlere serpeceğim. Böylece Kurtlar, İnsanlar ve Vampyrler üzerine basıp geçecekler. *Babacığım.*" Owen bir kez daha *ürkütücü*, vahşi bir gülümseme takındı.

Vay canına. Kardeşime... inanamıyordum.

"Misery, bu bok çuvalına söylemek istediğin son bir şey var mı? Zira bir süre sonra seni duyamayacak hale gelecek."

Ağzımı açtım, sonra konuşmaktan vazgeçtim.

Ona ne diyebilirdim? *Beni* ve sevdiğim kişileri üzdüğünün yüzde biri kadar onu üzebilmek için söyleyebileceğim bir şey var mıydı? Bu nedenle sadece, "Bir şey söylememe gerek yok," demekle yetindim.

Owen kıkırdarken Lowe'un yüzünde hem şefkatli hem de eğleniyormuş gibi bir ifade belirdi. Babam kıvranarak, kollarını bacaklarını savurarak, hakaretler yağdırarak ya da kontrolünü herhangi bir şekilde yitirerek bizi tatmin etmedi. Fakat göz bağının ardında kaybolmadan önce gözleri bir anlığına benimkileri buldu. İçlerinde küçük bir miktar mağlubiyet gördüğümde belki de ona bundan böyle hiç kafa yormayacağımı anlamıştır diye düşüntüm.

"Onunla ne yapmamı istersin?" diye sordu Lowe, babamın kulaklıklarını yeniden taktıklarında. Owen'a hitap etmiş olmalıydı ama *bana* bakıyordu. Belki de şu anda halkı adına görev yapan bir lider olarak değil de sadece bir Kurt olarak buradaydı ve soruyu yöneltmek istediği kişi e...

Kafamı eğdim. Hayır, bu kelimeyi aklımdan bile geçirmeyecektim. Bu akşam yeterince kötüye kullanılmıştı.

"Hayatta kalırsa ne olur, ölürse ne olur? Herhangi bir yankısı olur mu?"

"Henüz Kurt-Vampyr ilişkileriyle ilgilenen resmi bir kuruluş yok," dedi Lowe. "Babana ya da onu infaz eden kişiye ceza verme işi muhtemelen meclise kalır. Koltuğuna oturan kişinin de bunda söz hakkı olacaktır."

"Yani Owen."

İki erkek bakıştılar. Kısa bir tereddütten sonra Lowe, "Ya da sen," dedi.

Owen şoke edici şekilde kafasıyla onayladı ve ikisi beklentiyle bana baktılar.

"Meclise girmek *isteyeceğimi* mi düşünüyorsunuz?"

Lowe bir şey demedi. Owen ise omuz silkti. "Bilmem. İster misin?"

İçimden bir kahkaha taştı. "Bu *ne* şimdi?"

"Babam benim vâris olmama on yıl önce karar verdi." Kardeşim son derece ciddi görünüyordu. "Bence artık onun dediklerini yapmak zorunda değiliz."

"Koltuğu istersem bana vereceğini mi söylüyorsun şimdi sen?"

"Ben..." Dilini sivri dişlerinin üzerinde kaydırdı. "... bu konuda mutlu olacağımı söyleyemem. Ve seni uyarmalıyım, halkımız da pek memnun olmayacaktır. Ama senin Vampyrler için hepimizden çok daha fazla şey yaptığını kabul etmek zorundalar. Bu yüzden zamanla alışacaklardır."

Owen'ın bu kadar mantıklı olabileceği aklımın ucundan geçmezdi. Bu öyle olağandışı bir şeydi ki bir an durup, liderlik görevi nedeniyle bile olsa Vampyrler'in arasında gerçekten evimde hissedip hissedemeyeceğimi düşünmeden edemedim. Yalnız olmayacaktım, reddedilmeyecektim ve ait olmadığımı hissetmeyecektim. Tüm bunlar bana...

... hiç çekici gelmiyordu. Dürüst olmak gerekirse Vampyrler siktir olup cehennemin dibine gidebilirdi.

"Az önce Kurtlar ve İnsanlar'la beraber çalışmak hakkında dediğin şeylerde ciddiydin, değil mi?" dedim Owen'a. "Sadece babamı sinirlendirmek için söylemedin?"

"Tabii ki ciddiydim." Kardeşim içerlemiş gibi kaşlarını çattı. "Lowe'la artık kanka sayılırız."

Lowe'un kaş çatışı durumun pek de öyle olmadığını gösteriyordu.

Owen burnundan alaycı bir nefes verdi. "Güven oyu için sağ olun ya. Bir Kurt Alfa'sının ve onun, aynı zamanda benim kahrolası kardeşim olan karısının, iyi bir lider olacağım konusunda bana tüm kalpleriyle inanması gerçekten ilham verici. En büyük destekçilerimsiniz. *Pislikler.*"

Gülümsedim. Lowe'un dudakları da seğirdi. Gözlerimiz buluştuğunda, kuraklıktan sonra gelen su misali fakat az öncekinden çok daha korkutucu, tehlikeli bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu hissettim. Omurgamdan geçen güçlü elektrik akımı da bunun kanıtıydı.

Aramızdaki bu şey beni ürkütüyordu. Bu yüzden dikkatimi başka bir şeye yönlendirmeliydim. "Şey... bir soru sorabilir miyim?" dedim hızla. "Mick'in oğlu nerede?"

"Owen ve ben, onu aramaları için birkaç kişiyi görevlendirdik," diye yanıtladı Lowe. Ensesini ovuştururken acı içinde görünüyordu.

"Peki ya Mick? Ona ne olacak?"

Yüzünde kararlılık belirdi. "Karar verdiğimde sana da söylerim."

"Ana nasıl? Babam..."

"... onun yerini öğrenemedi. Ana güvende."

İçim rahatlamayla doldu. "Çok sevindim."

"Bu meseleler çözülür çözülmez geri gelecek. Bilmek istediğin başka bir şey var mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Şu anda onunla yalnız olmayı, aklımdaki soruları sorabilmeyi dilerdim.

Gerçekten eşin miyim?

Bunun benim için sorun olmamasını sorun eder misin? Eşin olmak istemem senin için sorun mu?

Senin söylediklerinin, diğerlerinin söylediklerinin ne kadarı doğru?

Bir kısmı doğru olmalı, değil mi?

"Hayır," deyip Owen'a döndüm. Ya bizi yalnız bırakmasını ne kadar istediğimi göremiyordu ya da umursamıyordu. Cevabın ikincisi olduğundan şüpheleniyordum.

"Babanla ne yapmamı istediğini bana hâlâ söylemedin," dedi Lowe, yumuşak bir sesle.

Sandalyeye baktım. Babam her zamanki gibi dimdik duruşuyla oturuyordu fakat sivri kulakları kulaklıkların ardında saklı, beyaz saçları da birazcık dağınık olduğu için neredeyse İnsan gibi görünüyordu.

En kudretliler de gün gelip böyle düşüş yaşayabiliyordu.

"Umurumda değil. Kararı size bırakıyorum," dedim. Belki gerçekten korkunç biriydim, belki de babam bunu hak etmişti. Belki her ikisi de geçerliydi.

Lowe'un yanından geçerken elimin arkası onunkine değdi ve damıtılmamış bir sıcaklık dalgası tüm koluma yayıldı.

Kapı koluna uzanırken parmaklarımdaki sıcaklığı hâlâ hissedebiliyordum. Arkamı dönmeden ekledim: "Gerek olmadıkça kararınızı bana bildirmezseniz memnun olurum."

ÇOCUKLUK ODAMDA UYUYAKALMAK, hayatımın en tuhaf, en lanet gecesinin üstüne tuz biber oldu.

Düğünümden önceki ay pek çok kez Yuva'ya gelip gitmiştim fakat odama hiç çıkmamıştım. Teminat olarak görevimi tamamladıktan sonra kısa süreliğine Vampyr bölgesine geldiğimden beri burayı görmemiştim. Oda gayet temizdi. Boş rafların tozunu kimin aldığını ya da ampulleri kimin değiştirdiğini, bunu kimin emriyle yaptığını bilmiyordum. Boş çekmecelerle kullanılmayan dolapları açıp kapatarak bir süre odada dolaştım. Güneş doğduktan bir saat kadar sonra da uykuya yattım.

Yatağım Vampyr stilindeydi. Zemine yerleştirilmiş incecik yatağın aşağı yukarı bir metre üzerinde, ışıktan korunmak için ahşap bir platform vardı. Serena ilk gördüğünde "*Ters çevrilmiş tabuta benziyor*" demişti ve bu yüzden ona hâlâ biraz gıcık oluyordum. Ama aşırı rahattı ve İnsan ya da Kurt bölgelerinde asla böyle bir şey bulamayacağım gerçeği beni üzüyordu doğrusu. Uykuya dalmadan hemen önce, belki de üzülmeme gerek olmadığını düşündüm. Bundan sonra ne yaşayacağımı bilmiyordum. Owen göreve gelince halklarımız arasında anlaşmalı evliliklere gerek kalacak mıydı?

Kalmayacaktı. Bu yüzden belki de İnsan bölgesindeki daireme ve bilişim işlerine geri dönerdim. Ama adının ne olduğunu unuttuğum o adamla -ah, Pierce'tı- tekrar çalışmaktansa öğlen güneşinde yürümeyi yeğleyeceğim için CV'mi yenileyip yeni bir iş...

Güneşin batışından kırk dakika önce uyandığımda yanımda sıcak, yumuşak ve son derece tanıdık bir beden yatıyordu.

"Kendi yatağına git, sürtük," dedim huysuzca, Serena'ya dönerek.

"Hayatta olmaz." Pis kokulu nefesini ve zavallı nefesimi düşünmeden kocaman esnedi. "Eee?"

"Eee?" Gözlerimi ovuşturmak için ellerimi kaldırdığımda tırnaklarımdaki Vampyr kanı kokusunu aldım. Bir an önce duşa girmeliydim.

"Şu konuyu konuşup kapatalım," diye başladı. "Kızgın olduğunu biliyorum ama..."

"Bir dakika. Kızgın değilim."

Gözlerini kırpıştırdı. "Aaa?"

"Sana... kızgın değilim, inan bana."

Yüzümü inceledi. "Ama?"

"Ama falan yok."

"Ama?"

"Hiçbir şey."

"Sikler aşkına, bir şey yok diyorum sa..."

"Misery. *Ama*?"

Parmaklarımı gözlerime bastırıp altın rengi noktacıklar gördüm. Tanrım, birilerinin beni *tanımasından* nefret ediyordum. "Sadece... neden?"

"Ne neden?"

"Bana neden söylemedin?"

Yanağının içini ısırdı. "Pekâlâ. Şey, geçtiğimiz yıl senden birkaç sır sakladığım için hangisinden bahsettiğini tam olarak bilmiyorum. Yani..."

"En büyük olandan bahsediyorum." Sesim düzdü. "Lanet türünün tamamen farklı olmasından."

"Ah." Burnunu kırıştırdı. "Şey, evet."

"Bana güvendiğini sanıyordum. Bana her şeyi anlatabileceğini, arkadaşlığımızın koşulsuz olduğunu düşünüyordum. Ama belki de..."

"Sana güveniyorum. Sadece..." Yüzünü ekşitti, sonra avcuyla alnını ovuşturdu. "... emin değildim. Özellikle de en başlarda, vücudumda tuhaflıklar, garip hisler başladığında kafayı üşüttüğümü falan düşündüm. Halüsinasyon görüp görmediğimden emin olamıyordum ve bu yüzden de düşünmekten kaçınıp tüm bunların yok olması için dua ediyordum. Sonra gerçekten şüphelenmeye başladım ama yine söyleyemedim çünkü... eh, sen Kurtlar'dan nefret ediyorsun."

Gücenerek keskin bir nefes aldım. "*Etmiyorum.*"

"Sürekli onlar hakkında espri yapıyorsun."

"Ne esprisi?"

"Postacıların peşinden koştuklarını, sincaplara takıntılı olduklarını söylüyorsun. Bir akşam çok fena kokan ıslak bir köpek gördüğümüzde..."

"Sadece bir *şakaydı*. O zaman daha bir Kurt'un *kokusunu* bile almamıştım."

"Evet ama *işte*..." Derin bir nefes aldı. "Kanım kırmızı. Ve baban beni aldığında hâlâ geçiş yapamıyordum. Bu yüzden de hiçbir zaman tam olarak emin olamamıştım. O noktada tek bildiğim bende acayip, berbat ve harika bir değişim olduğuydu ve yemin ederim Misery, son altı aydır sürekli düşünüp duruyorum. Ya ölürsem? Ya içimdeki bu şey beni öldürürse? O zaman Misery ne yapacak? Onu da kendimle birlikte sürükler miyim? Aramızdaki bu garip karşılıklı bağımlılık yüzünden kardeşimin, dünyada değer verdiğim tek kişinin ölmesine neden olur muyum? Ve..."

Uzanıp, çocukken yaptığımız gibi elimi onunkinin üstüne koydum.

Serena yavaşlayarak sustu. Birkaç dakika sonra, daha kısık sesle konuşmaya devam etti. "Son üç ayda tavan arasında çok boş vaktim oldu. Güvenlik kamerası vardı ama birkaç kör noktası olduğunu anlamıştım. Ama öncesinde bilgiye ihtiyacım vardı. Kurt ya da tamamen başka bir tür olma ihtimalimi araştırmam gerekiyordu. Normalde makaleleri detaylıca okurdum fakat yalnızken tek yapabildiğim kendimi araştırmak oldu. Onu *hissetmeye* çalıştım. Ve pratik yaptım. Geçiş yapmak bir kası hareket ettirmek gibi. Tek istisna, bu kasın aynı zamanda beyinde de bulunması. Hâlâ bende ne olduğunu, neremin Kurt neremin İnsan olduğunu tam anlamış değilim ama..."

Derin bir nefes aldı.

Bir kez daha aldı.

Bir nefes daha çektiğinde elini sıktım.

"Yani..." Ağlamıyordu ama sesi ağlamaklıydı. "Bir kez daha şu lanet dünyadaki en iyi arkadaşım olur musun, Süzit?"

Gülümsedim.

Sonra kahkaha attım.

O da kahkaha attı.

"Arkadaş olmayı bırakmışız gibi konuşuyorsun."

Serena artık gözyaşlarını serbest bırakmıştı. Ağlayabilsem ben de ağlardım ama yapamıyordum. Bunun yerine ona sokuldum ve sıkıca sarıldım.

O da bana aynısını yaptı.

"Ne olursan ol hâlâ arkadaşımsın. Kurt olman benim için asla sorun değil," dedim matlaşmış saçlarına doğru. *Tanrım*, bu bebek Kurt'un da tıpkı benim gibi acil duşa ihtiyacı vardı. "Aslında, bir Kurt'a âşık olmuş bile olabilirim."

Bölüm 30

Adama gönderilen kişi herhangi bir Vampyr olabilirdi. Fakat oydu.
Bu şanstı.
Kaderdi.

SONRAKİ ÜÇ GÜN boyunca Lowe'u görmedim.
Daha doğrusu, onu gördüm. Hatta pek çok kez. Hatta sık sık. Fakat o kişi, benimle çatıda takılan, bana banyo yaptıran, sivri kulaklarıma bakmak için saçlarımı geriye çekip ses çıkarmadan *güzel* diyen Lowe değildi. Alfa Lowe'du. Acil meseleleri tartışan, Cal ve diğer sağ kollarıyla Kurt ve Vampyr bölgeleri arasında gidip gelen, bir parçası olmak istemesem de olabilmeyi dilediğim özel toplantılarda Owen ve Maddie Garcia'yla müzakere eden Lowe.

Serena ile ben, on iki yaşına geri dönmüş de birlikte trigonometriyi anlamaya çalışıyormuş gibi göbeğimiz bağlı geziyorduk. Alacakaranlıkta uzun, sessiz yürüyüşlere çıkıyor, Serena'nın isterse dirseğinde tüy çıkarabileceğine dair şakalaşıyorduk. Odamda takıldığımızda Serena dünyadan uzakken okuyamadığı her şeyi okuyordu, ben de tavandaki siyah noktalara bakarak minik böcekler mi yoksa leke mi olduklarını çözmeye çalışıyordum.

Bir şekilde, her seferinde yanılıyordum.

"Genetik test kayıtlarımız sağlamdır," dedi Juno bize Serena'yla sohbet etmeye geldiğinde. "Kurt ebeveyninin kim olduğunu öğrenmek için bir şeyler yapabiliriz. En azından hangi sürüden ve kümeden olduğunu öğreniriz."

Serena bir şey sorar gibi bana bakınca ilk içgüdüm onu yüreklendirmek oldu. Sonra boğazının gerildiğini fark ettim. "Biraz düşün istersen," dediğimde sanki benim iznime ihtiyacı varmış da alınca içi rahatlamış gibi kafa salladı.

Bu kararsızlık hali hiç ona göre değildi. Gerçi Serena artık *eski Serena* değildi. Bedeninde değişimler yaşamaya ve farklı bir türden olabileceğinden şüphelenmeye başlamış, *hemen ardından* da aylarca penceresiz bir tavan arasına tıkılmıştı. Şimdi olmadık saatlerde uykuya dalıyor, uyurken de rahatsızca bir o yana bir bu yana dönüyordu. Geçtiğimiz haftada, tanıştığımızdan bu yana ağlamadığı kadar ağladığına şahit olmuştum. Güçten düşmüş gibi değil de... dikkatini kaybetmiş gibiydi. Varla yok arasındaydı. Dönüşüm yaşıyordu.

O akşam daha geç saatlerde saçını örerek dalgınca camdan dışarı bakarken, "Acaba Kurtlar'la biraz vakit geçirmem hoş karşılanır mı?" diye mırıldandı. "Nasıl olduklarını, neler yaptıklarını görmek için." O anda, birlikte vakit geçirdiği ve onu herhangi bir şekilde istismar etmeyen, kaçırmayan ya da terk etmeyen ilk Kurt'un Juno olduğunu fark ettim.

Ertesi gün Owen'ı meclis toplantıları arasında yakalayıp, "Lowe'a bir şey sormam lazım," dedim. Babamın ofisindeki dokunmatik ekrana kaşlarını çatmış bakıyordu. İçerideki kan lekeleri silinmemişti. Ya da silinmişti ama siyaha çalan izler birer yadigâr olarak kalmıştı. "Şu anda nerede?"

"Evindedir herhalde."

"Ne zaman gelecek?"

"Bilmem." Kardeşim stresli gibiydi. Saçları, parmaklarını defalarca aralarından geçirmişçesine dağınıktı. Güç *onluk* değildi; en azından henüz. "Müzakereler şimdilik sona erdi. Yani bir süre geleceğini sanmıyorum."

"Ah." Gözlerim şaşkınlıkla açılırken Owen sonunda kafasını kaldırdı.

"Ne?"

"Bir şey yok. Ben de onunla giderim diye düşünmüştüm. Orada yaşıyorum ya."

"Gitmek istiyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"İstemiyorsan orada yaşamak zorunda değilsin."

"İttifak ne olacak?"

Omuz silkti. "Önümüzdeki hafta mecliste Kurtlar'la ittifakımız hakkında resmi bir oylama yapılacak. Ama bu konuda Lowe'la aynı fikirdeyiz. İkimiz de ne senden ne de Gabi'den teminat olarak göreve devam etmenizi istemeyeceğiz."

"Meclisin bunu onaylayacağını sanmı..."

"Meclis, babamın pek çok yasa dışı şey yapmasına göz yumdu. Şimdi hiçbir şey bilmediklerini iddia edip kıçlarını kurtarma derdine düştüler. Ama durum böyle olmasaydı bile Kurtlar'la ve İnsanlar'la şartlı ittifaklar yapmayı kabul etmelerini sağlayacaktım. Yani evet, ben ne dersem kabul edeceklerdir." Pekâlâ, galiba yanılmıştım. Güç, kardeşime *yakışmıştı*. "Gabi çoktan Kurt bölgesine döndü. Sen de istediğin yerde yaşamakta özgürsün. Tekrar soruyorum: Lowe'la yaşamak istiyor musun?"

Bu çok açık ve net bir soruydu. Sadece başka bir soruyla bastırabilirdim. "Sana bir şey dedi mi?"

"Ne gibi?"

"Yani orada kalmamı istiyor mu ya da bekliyor mu? Bu konuda *herhangi* bir şey söyledi mi?"

Owen bana acımasız bir bakış attı. "Ben kimsenin dert ortağı değilim."

Başımı yana eğdim. "Sende tam da o tip var."

"Siktir git ofisimden."

Bakışlarını çevirdiği kâğıt ağırlığının önünden çekildim. Sonra, buraya yapmak için geldiğim asıl şeyi unuttuğumu fark ettim. Hızlı bir kararla az önce ayrıldığım noktaya geri döndüm, Owen'ın arabasının anahtarını çaldım ve birkaç dakika sonra Serena'yla birlikte yola çıktım. Solgun güneş, meşelerin arasında batarken köprüyü geçtik. Yanımda diplomatik belgeler yoktu ama kontrol noktasındaki Kurt'a adımı söylediğimde beni yüz tarayıcıdan geçirip ilerlememe izin verdi.

Serena'yı Juno'nun evinde bıraktım ve ikisinin kurt formuna geçiş yapıp yumuşacık tüylerini havalandıran rüzgârın eşliğinde ormana koşturmasını gülümseyerek izledim. Serena'nın şu anda ihtiyaç duyduğu şey Kurt bir arkadaştı ve ona bunu sağlayabildiğim için mutluydum. Ayrıca beni dışarıda bırakmak yerine yardım istediği için aşırı rahatlamıştım.

"Köstebek kovalama ya da birbirinizin kıçını koklama işiniz bittiğinde mesaj atın!" diye bağırdım arkalarından. "Ben Lowe'a gidiyorum!"

Lowe'un evinin ana giriş kapısı her zamanki gibi kilitsiz olsa da içerisi alışılmadık şekilde boştu. Ayakkabılarımı çıkarıp ahşap basamakları tırmanırken buzdolabıma hâlâ otomatik olarak kan torbaları doldurulup doldurulmadığını, Ana'yı bir daha görüp göremeyeceğimi, Serena ile Parıltı/Sylvester'ın tekrar bir araya gelip gelemeyeceğini merak ettim.

Odama girdiğimde midem bir takla attı. İçerisi buraya ilk taşındığım zamankinden bile boş görünüyordu. Ivır zıvırlarım, kitaplarım, filmlerim ve bazı kıyafetlerim kutulara geri koyulmuştu.

Demek burada artık istenmiyordum.

Bunun bir sebebi olmalı. Lowe seni öylece kovmaz.

Ama kendimi üzülmemeye ikna edemiyordum. Kalbim sıkışıyordu. Hem zaten kovulmasam bile görevim bittiği için gitmem gerekmeyecek mi...

"Misery?"

Arkamı döndüğümde kalbim bir takla attı.

Lowe.

Tavan lambalarının sıcak ışığında bana bakıyordu. Gülümsemiyordu ama beni gördüğü için duyduğu mutluluk etrafına dalga dalga yayılıyordu. Üstünde deri ceket vardı ve yana sarkıttığı elleri kaskatıydı. Onları zorla kontrol altında tutuyor gibiydi. "Selam."

"Selam." Gülümsediğimde o da gülümsedi. Ardından, baş başa yaptığımız son konuşmayı hatırlatacak kadar uzun bir süre sessiz kaldık.

"Buraya gelip gelemeyeceğimi bilemedim ama... Umarım izinsiz girişten sayılmaz."

"İzinsiz giriş mi?" Mutluluğu kafa karışıklığına, sonra da ciddi bir farkındalığa dönüştü. "Sen burada yaşıyorsun."

"*Öyle mi?*" diye sormadım çünkü bu özgüvensizlik olurdu. Yakınıyormuş ya da laf sokuyormuş gibi de görünebilirdim. Ama bunların hiçbirini hissetmiyordum. En azından Lowe'un yanındayken.

"Serena'yı getirdim. Düşündüm ki Ana'yla tanışabilseler harika olurdu. İkisine de fayda sağlardı. Dünyadaki tek yarı Kurtlar olduklarını sanmıyorum ama..."

"Bildiğimiz kadarıyla."

Kafa salladım. "Sana uygun mu?"

Çenesini kaşıdı. Onu ilk gördüğümden bu yana sakalı ilk defa bu kadar uzamıştı. Son birkaç gün onun için nasıl geçmişti kim bilir. "Koen onu buraya geri getirdiğinde Ana'ya babasından bahsedeceğim. Aslında bu konuşmayı daha sonraya saklardım

ama artık çok fazla kişi biliyor ve ben, başkasından duymasını istemiyorum. Sonrasında ikisinin tanışmasını çok isterim. Ayrıca Serena'ya kapımız daima açık. Eğer isterse sürümüzün üyesi olabilir. Burada yokken Juno'dan onu kontrol etmesini istedim ama artık geri döndüğüme göre her şeyi açıklamak için bir toplantı düzenleyebilirim."

"Nereden geri döndün?"

"Emery meselesiyle uğraşıyorduk."

Gözlerim kocaman açıldı. "Tüh."

Hafifçe gülüp omzunu kapıya yasladı. "Aynen."

"Yanlış Kurt'tan şüphelenmişiz, değil mi?"

"Ana konusunda, evet. Fakat Sadıklar'ın, üç ay önce bir okulda gerçekleşen patlamanın da dahil olduğu faaliyetlerinden Emery'yi sorumlu tutmak için yeterli delilimiz var. Bir mahkeme yapılacağını ona bildirmeye gittim. Ana'ya gelince..." Yüzü kardı. "Mick'e inanmayı seçmem Emery'nin suçu değildi."

"Oğlunu buldunuz mu?"

"Evet. İkisi birlikteler ve başlarında korumalar var. Ne yapacağıma henüz karar vermedim." Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Çok üzgünüm, Lowe," dedim hüzünle. "Ona ne kadar güvendiğini biliyorum."

"Onun yerinde başka bir Kurt olsaydı yalan söylediğini hemen anlardım. Ama Mick'in kokusu son zamanlarda zaten aşırı değişmişti. Acı ve ekşiydi; sebebinin, eşini ve oğlunu kaybetmenin getirdiği ıstırap olduğunu sanmıştım."

Onu rahatlatma isteğiyle bir adım yaklaştım ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Sonunda, "Üzgünüm," diye tekrarladım. Devamını getirmeye çalışsam da sözcüklerin oluşturduğu yumak içimde çok ağırdı ve sesler dudaklarıma ulaşamadan ölüyordu. Öylece kalakalmıştım.

"Bu hiç senlik değil," dedi ufak bir tebessümle.

"Ne?"

"Ne düşündüğünü açıkça söylememek."

"Evet. Doğru." İçimi kaplayan rahatsızlığı def etmek için ayağımı salladım. "Senin de bana karşı dürüst olduğunu bilirken düşüncelerimi açıkça söylemek kolaydı."

Kaşlarını çattı. "Bana karşı dürüst olabilirsin, Misery. Her zaman."

Sabırsızca bir nefes verdim, sonra saldıracakmış gibi üstüne yürüdüm ama hemen dibinde durdum. Bana bakmak için boynunu eğmek zorunda kaldı. "Niye olayım, ha? Niye dürüst olayım? Beni kendinden uzaklaştırmak istediğinde canımı yakmak için en derin yaralarımı ve geçmişim hakkında bildiğin şeyleri kullanasın diye mi?"

Bana söylediklerini hatırladığında bir çöküş yaşadı. Onun da en az benim kadar canı yanmış gibiydi. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Yalan söyledin," dedim suçlayıcı şekilde. "Tüm o şeyleri söyledin ama... hepsi yalandı."

İnkâr etmemesi beni daha da kızdırdı. Bunun yerine ciğerlerini dolduracak derin, yavaş bir nefes aldı.

"Neden?" diye ısrar ettim. Cevap vermediğinde elimi yüzüne doğru kaldırdım. "Seni doğruyu söylemeye zorlayabilirim." Başparmağımı kaşlarının arasına bastırdım. "Seni etkim altına alabilirim."

Tebessümü hüzünlüydü. "Çoktan altın zaten, Misery."

Gözlerimi sıkıca yumdum. "Eşin ben miyim?" diye sordum bir süre sonra ona bakarak.

"O gün bunu söylerken ciddiydim," dedi sakince. "Kavrayamadığın Kurt sözcüklerini kullanmamalısın."

"Tabii, evet." Gitme niyetiyle hiddetle topuklarımın üzerinde döndüm. *Sikerler böyle tartışmayı.* Kurt sözcüklerini kullanmamı istemiyorsa o zaman bana söylemeyecekti.

"Misery." Lowe bileğimi tutarak beni durdurdu. Kurtulmaya çalıştığımda kolunu belime sararak beni kendine çekti.

Vücut ısısı yakıcıydı. Boynuma değen kirli sakalı leziz bir sürtünme oluşturuyordu.

Tekrar nefes aldığını duydum. Ancak bu sefer kendini tutmamıştı. "Duygularım, dileklerim, arzularım... Bunların hepsi bana ait, Misery. Sen başa çıkmak zorunda değilsin."

Kızgınlıkla kollarında dönmeye çalıştım. "Niye zorunda olmayayım? Ne demeye çalıştığını bile anlamı..."

"*Benim* ihtiyaçlarımı gözeterek karar vermeni istemiyorum. Zorunda olduğun ya da sensiz yaşayamayacağımdan endişelendiğin için benimle olmanı istemiyorum." Keşke gözlerini görebilseydim. Sesi boğuk, sert ve kısıktı; içinde olabildiğince fazla duyguyu hapsetmiş ve silmeye çalışmış gibiydi. "Düğün töreninde yanıma ilk geldiğinde çok öfkelendim. Eşimi bulmuştum fakat onun asla sevemeyeceğim biri olması kaderin korkunç bir oyunuydu. Seni her şeyden fazla istiyordum ama senin tarafından *kapana kısılmış* hissediyordum. Sonra seninle vakit geçirmeye, seni tanımaya başladım. Beni mutlu ettin. Daha iyi hissetmemi, geçmişte bıraktığım parçalarımı da toplayıp kendim olmak istememi sağladın. Bir sabah uyandığımda fark ettim ki dünyadaki en güzel şey gibi kokmasan da seni hâlâ arzulardım."

"Lowe..."

"Ama sensiz *yaşayabilirim*, Misery. Yapmam gereken tek şey..." Gülerek sıcak, sessiz bir nefes verdi. "Sensiz olabilirim. Tek yapmam gereken buna katlanmak. Kabul ediyorum, bu benim için iyi olmayacak. Yine de zamanla mutsuz hissetmeye başlamanı izlemekten daha iyidir. Aşkımın seni istemediğin bir yere bağlamasına izin vermekten daha..."

"Ya *benim* sana olan aşkım ne olacak?" Ona dönmek istediğimde bu kez bana izin verdi. "*Aşkım* beni sana bağlayabilir mi? Hislerine karşılık vermek için senden izin mi almam gerek?"

Dudakları aralandı.

"Yoo. *Hayır.* Sana olan hislerime şaşırmaya hakkın yok. Bunca zamandır sana karşı dürüstlükten başka bir şey göstermedim ben. Ve biliyor musun?" Titremeye başlayan ellerimi yumruk yapıp göğsüne götürdüm. "O bana âşık olduğunu itiraf etse de etmese de aptal Kurt kocama âşık olmak istersem âşık olurum. Dahası da var; bundan böyle bu evdeyim. Burada yaşayacağım, bu yüzden o kutuları boşaltsan iyi edersin. Ana'nın hayatında olacağım çünkü beni seviyor ve *her nasılsa* ben de onu seviyorum, tamam mı? Kurt bölgesinde kalacağım çünkü en yakın arkadaşım sizden biri. Çünkü hayatımda ilk kez bana nazik davranan kişilerle karşılaştım. Ayrıca göl kenarında yaşamayı seviyorum ve bu sürünün kan emici ucubesi olmayı sorun etmiyorum. Hem..." Daha saydırmaya devam ederdim ama Lowe sözümü kesti.

"Camlarını değiştirtiyorum."

"Ne alaka şimdi ya?"

"Yuva'daki camlarınızı gördüm. Owen da özelliklerini açıkladı. Eşyalarını sen git diye toplatmadım, sadece onlara zarar gelmesini istemedim."

"Ah." Bunu hiç tahmin etmemiştim. "Sen... çok düşüncelisin. Ama pahalı olmayacak mı?"

Bunu umursuyormuş gibi görünmüyordu. Alnını benimkine yaslayıp yanağımı avcunun içine aldı. Sesi kırık bir fısıltıdan ibaretti. "Korkuyorum, Misery. Çok korkuyorum."

"Neden?"

"Beni bırakıp gitmene kolayca izin verebileceğim bir dünya yok çünkü. Bırak gerçeği, hayalimde bile bunu göremiyorum. Eğer şimdi gitmene izin vermezsem bundan beş yıl, beş ay ya da beş yıl sonra asla izin veremem diye korkuyorum. Geçen her saniye seni daha da fazla istiyorum ve her saniyenin, doğru olanı yapmak için son şansım olduğunu biliyorum. Sorumluluk üstlenmeden hayatını yaşamana izin vermek isti..."

Çenemi kaldırıp ağzımı onunkine bastırdım. Daha önce de öpüşmüştük ancak bu en kontrollüsüydü. Yine de dudaklarında bir çaresizlik, bir kaybolmuşluk, bir heyecan vardı.

Geri çekilip gülümsedim. "Kapa çeneni, Lowe."

Âdemelması aşağı yukarı oynarken güldü. "Katılmak istediğini iddia ettiğin sürünün Alfa'sıyla bu şekilde konuşamazsın."

"Doğru. Kapa çeneni, Alfa." Onu tekrar, uzun uzun öptüm. O da bana, durursa kaçacağımı düşünürmüşçesine, sertçe karşılık verdi. "Serena için neler yaptığımı gördün," diye mırıldandım dudaklarına doğru. "Maymun iştahlı biri değilim."

"Biliyorum, değilsin."

"Biriyle eş olmanın sebep olduğu zorunluluk hissini anlıyorum." Aceleyle geri adım attım çünkü böyle bir konuşma yaparken fiziksel yakınlığa ihtiyaç var mıydı emin değildim. "İstesen de bırakamamak zor bir his olmalı. Biri sonsuza dek problemin olacak ve..."

Gözlerimin içine bakarak başını iki yana salladı. "Sen bir problem değilsin, Misery. Bir *ayrıcalıksın*."

Kalbim tekleyip yavaşlarken Lowe'un kalbi benimkinden üç kat hızlı atmaya başladı. Bedenlerimiz en temel seviyede bile ne kadar farklı olduğumuzu haykırıyordu.

Fakat bu umurumda değildi. Lowe da umursamıyordu. "Deneyeceğiz o zaman. Zaten her ilişki böyle değil midir? Biriyle tanışırsın ve onunla olmayı çok istediğin için her şeyi denersin. Bende... sizde olan donanım bulunmayabilir ama gerekli yazılıma sahibim. Onu programlayabilirim. Belki benim senin kaderinde olduğum gibi sen benim *kaderimde* değilsin ama yine de her seferinde seni *seçeceğim*. Bundan emin olmak için özel bir genetik izne ihtiyacım yok. Sen benim..."

Cümleyi bitiremedim. Çünkü Lowe açlıkla, hiç durmamacasına dudaklarıma kapanmıştı. Ben de onu aynı şekilde öpüyordum. Bu kez ikimizde de bir rahatlama vardı.

Boynuma doğru, "Buradasın," diyerek beni hafifçe geriye itti. Bu bir soru değildi. Zaten ensemi kavrayan güçlü eli kafa sallamamı engelliyordu. "Kalacaksın." Bu gerçekliği sonunda idrak ettiğini hissettim.

İşte o anda farklı bir yanı ortaya çıktı ve beni duvara mıhladı.

"Eşim. Benim eşim," diye hırladı, sanki şu andan önce bu kelimeyi olması gerektiği gibi düşünmemiş, kendine yakıştıramamıştı. Beni kucaklayıp yatağa taşıyarak nefesimi kesti. "Eşim," dedi tekrar, her zamankinden daha kalın bir sesle. Yakıcı heyecanını, titreyen ellerini biraz olsun yatıştırmayı umarak kollarımı boynuna sarıp onu aşağı çektim. Nefesi saçlarımı havalandırırken geniş omuzlarından iterek bizi döndürmesini sağladım. Böylece tembel, uzun öpücüklerle hızı ayarlayan ben olacaktım. Nihayet bedenindeki gerilim yavaş yavaş eridi.

Kanının baş döndürücü kokusunu içime çektim. "Bunu seviyorum," dedim. "*Seni* seviyorum."

Duyduklarına inanamıyormuş gibi keskin bir nefes aldığında mideme ve omurgama bir sıcaklık hücum etti. Tişörtümü çıkardığımda elleri ve ağzını hevesle tenimle buluşturdu. Köprücükkemiğimi ısırdı, meme uçlarımı emdi, göğüslerimi kemirdi. Her dokunuşuyla birbirimize kaynadığımızı hissettim.

Sonra durdu.

Uzun parmaklarını kalçama bir kez sertçe bastırdı, ardından ellerini çekti.

Bana bakmak için geri çekildiğinde dudakları koyu kırmızı, gözleri berraktı.

"Dursak iyi olabilir."

Soluksuzca güldüm. "Yine Alfa vicdanın mı konuşuyor?"

"Misery." Durdu. Dudaklarını yaladı. "Ben *cidden* fena durumdayım. Uzun zamandır ayrıydık ve sen çok güzel kokuyorsun. Üstelik bir de tüm o büyüleyici şeyleri söyledin ve beni uçurumun kıyısına sürükledin."

Çenesine doğru güldüm. "Tamam. Kendine olan nefretinde boğulmadan önce bir şey söyleyeyim. Ben de senin kanını içeceğim. Oldu mu Lowe?"

Kısık sesle, "Siktir," deyip hevesle kafa salladı.

"Ve seks yapacağız."

Kalçasını benimkine bastırdığında ikimiz de keskin birer nefes aldık. "Tamam. Tamam," dedi birdenbire kararlı ve kontrollü görünerek. "Durabilirim. İstediğin zaman dura..."

"Durmayacaksın." Yanağını öpüp boynundaki kollarımı sıktım ve kulağına fısıldadım. "Düğüm oluştuğunda..." Burada ne denirdi ki? Bana bağlan mı? *Düğümlen* mi? "... içimde olacaksın."

Lowe beni göğsüne bastırdı. "Eğer canını yakarsam..."

"Çok fazla yakmazsın. Aynı *benim* senden beslenmek için canını yakmam gibi olur. Bunu yaptığımda birkaç dakika içinde gerçekten çok iyi hissetmeye başlıyorum. Sen de muhtemelen öyle hissediyorsundur."

Cevabı boğuk bir hırıltı oldu. Bu sesi isteyerek çıkarmamış gibiydi, bu yüzden gülmeme engel olmak için altdudağını ısırdım.

"Her şey iyi olacak. Olmazsa da daha sonra oturup konuşuruz. Farklı türlere ait olabiliriz ama aramızdaki bu şey uzun vadeli ve isteklerimiz, ihtiyaçlarımız konusunda dürüst olmalıyız. Senin de bunu *istediğin*, hatta *ihtiyaç duyduğun* belli."

İhtiyacını belirtircesine gözlerini yumdu.

"En önemlisi şu ki ben de bunu yapmanı *istiyorum*. Farklı olacak, bunu inkâr etmiyorum. Belki de iyi gitmeyecek ama düşüncesi bile..."

"Tuhaf mı?"

"Aslında..." Ağzım kurudu. "Çok tahrik edici diyecektim."

Gözbebeklerinin büyüdüğünü fark ettiğimde onu ikna ettiğimi anladım. Kontrolünü tamamen kaybetti ve beni altına çekti. Giysilerimi delicesine bir hızla çıkarıp attıktan sonra kendininkileri de çıkardı. Bunu en son böyle hararetle yaptığımız zamanı

hatırladım. Küvette bana dokunmasını istediğimde de önce kendini tutmuş, sonra dizginleri bırakmıştı. Şimdi de bana dokunuşunda, avcunu belimin arkasına kaydırıp bir adakmışım gibi beni kendine çekişinde aynı tutku vardı.

İkimiz de yavaş gitmeye niyetlenmiş olsak da o düşündüğümden daha sertti, ben de onun sandığından daha ıslaktım. Kıvrımlarımın arasında birkaç kez gidip gelmesi bile doruğa yaklaşmamızı sağladı. Aletinin ucu klitorisime çarptı ve hafifçe geri çekildiğinde içime girmeye hazırdı.

"Ne kadar sıcak ve ıslaksın. Benim düğümüm için yaratılmışsın." Şakağıma bir öpücük kondurdu ve kulağıma *yumuşak* gibi gelen bir şey fısıldadı. Ardından kendini içime itti. Kafamın içinde kısık alarm zilleri çalmasına neden olacak kadar iri ve tatmin ediciydi. Tutsak kalmış hissederek kıvrandığımda, bunun ikimizin de ihtiyaç duyduğu pozisyon değişikliği olduğu ortaya çıktı.

Lowe en derinlerime kadar girdi.

Ben de sırtımı gerip avuçlarımı yatağa bastırdım.

Kalplerimiz aynı anda durup tekrar çalışmaya devam etti. Onunki gümbürderken benimki geriden geliyordu.

"Misery. İçinde yaşamak istiyorum."

Kollarını etrafıma sardığında ağzının kenarını öpmek için hafifçe kafamı kaldırdım. Artık istesek de yavaş hareket edemezdik. Lowe içimden tamamen çıktı, sonra dengesiz bir ritimle tekrar girdi. Geçen sefer uzun sürmesi için uğraşmıştı ancak şimdi bunun tam tersini yapıyor, kendini asla tutmuyordu. Benim bedenim de neler olduğunu anlamamasına rağmen ona hevesle karşılık veriyordu.

Lowe beni becerirken gözlerimin içine bakmayı ihmal etmedi. Kalçasının yaptığı baskı kıvrımlarımı daha da aralarken gözlerimi yumup kendimi hazza teslim ettim. Kulağıma doğru kesik kesik nefes alıp veriyor, *güzel* ya da *tamam* gibi şeylerin yanı sıra anlamı olmayan bir şeyler mırıldanıyordu. Artık doğru düzgün

düşünemediği belliydi. İç kaslarım onu içeride daha fazla tutabilmek için gerilip kasıldı ve artık aşina olduğum o sıvı ateş tüm vücudumu sardı.

Sonra bir şey değişti. Lowe, ellerimi terli omuzlarından kaydıracak sertlikte bir kez, iki kez içime girip çıktı. Giderek yükselen ağır nefesleri birden kesilince gözlerimi açtım.

Onu yine endişeli bulmayı düşünerek rahatlatmaya hazırdım ama artık o noktayı çoktan aşmıştı. "Gözlerime bak," diye emrederken sesinde anlık bir kararsızlık bile yoktu. Böyle olması gerektiğini bildirir gibiydi. Konuşamadığım için kafa salladım. O da kafasını sallayıp pürüzlü sesiyle, "Başlıyor," dedi.

Bir saniye sonra içimde muazzam bir baskının ilk etkilerini hissettim. Acele etmeden bir kez, iki kez kendini iterek beni yavaşça doldurdu. Aletinin kökündeki kabarıklık artık içimden çıkamayacak kadar büyümüştü. Sonra vücudu sarsılmaya, boğazından bir hırıltı yükselmeye başladı. Dişlerimi boynunda kaydırdığımda inleyerek yüzümü boğazına, kalçamı kasıklarına bastırdı. Düğümü de bu esnada daha da büyümeye devam etti.

Tuhaf ama iyi hissediyordum. Tamamen doluydum. Hatta...

"Şimdi, Misery. Ait olduğum yere boşalacağım." Konuşması zar zor anlaşılıyordu. "Bu sıkı kıvrımların içinde düğümümü patlatacağım ve..." Ani bir değişiklik oldu ve içimdeki baskı arttı. Lowe boşalıyordu; orgazmı ikimizin de beklemediği kadar güçlüydü. İlerleyecek yer kalmasa da, artık hazzın sonuna gelmiş olması gerektiğini düşünsem de daha derinime girmeye çalıştığında kendimi daha da esnetip onu seve seve buyur ettim. Nihayetinde konuşabilecek kadar toparlandığında, "Güzel eşim. Beni nasıl da kolay kabul ediyorsun," dedi. İçime boşalırken bir zevk dalgası daha üzerine çarptı ve boynu gerilip gözleri camlaştı.

Kalçamla daireler çizerek kendimi hafifçe geri çektiğimde içime iyice gömüldüğünü, deyim yerindeyse birbirimize zincirlendiğimizi fark ettim.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] "[illegible] ve [illegible] olduğunda [illegible] [illegible] her sabah ve her gece [illegible] [illegible]?"

Gaz saldım. Dipsiz [illegible] bir [illegible] [illegible]. İşe ya-[illegible] [illegible] düşündüm. [illegible] [illegible] Bun[illegible] [illegible] çünkü her şey [illegible] [illegible]. Bunun yerine "Şimdi... ne olacak?" diye sordum.

[illegible] bir [illegible] geçerken Lowe bizi yatağa çevirip yeni yerine oturttu. Sonunda dolaştırdığı elleri bahçe [illegible]-[illegible]. "[illegible] sanki..." Ama bana bunu hayal ediyor olmalıydım. "Şimdi..." Gözlerini yumup içime iyice yerleşmek istercesine kalçasını kaldırdı. İşe yarayıp yaramadığını bilmiyordum ama düğümünün [illegible] bir şekilde iç duvarlarıma sürtündüğünü hissede-

biliyordum. Acıyla zevk arasındaki enfes bir çizgideydim ve bu yeni spazmları körüklemişti. Lowe da aynı durumda olmalıydı ki, "*Siktir*," diye mırıldanmaktan başka bir şey yapamadı. Tekrar konuşabildiğindeyse, "Şimdi her şey olması gerektiği gibi. Sen, olmanı istediğim yerdesin," diye hırladı.

"Ne kadar sürecek?"

"Bilmem." Şakağımı öptü. "Umarım uzun sürer."

"Yani çok önemli bir telefon görüşmesi yapmam gerekse..."

Kalçamı birden sıktığında neredeyse kahkaha atacaktım. Sonra dudaklarıma uzanıp beni uzun uzun öptü. "Canının yanmadığından emin misin?"

"Evet. Bu..." *Olağanüstüydü. Müthişti. Tuhaf şekilde güzeldi.* "Sanırım Kurt seksine bayıldım."

"Kurt seksi değil." Gözlerini gözlerime dikti. "*Eş* seksi."

Bu kelime beni gülümsetti. "Bu her seferinde olacak mı?"

"Bilmiyorum," dedi, terli saçlarımı geriye atarken. "Ama öyle şeyler hissettim ki bunun böyle devam etmeyeceğini düşünemiyorum."

"Çünkü biz..." Elini fark ettiğimde sustum. Çoğu kısmı hâlâ normaldi ama tırnaklarının yarısı pençeye dönüşmüştü.

"Özür dilerim," dedi süklüm püklüm. Pençelerini geri çekmeye çalışmasını, vücudunun geri kalanını hayranlıkla izledim. İçimdeyken nasıl hissettirdiğini, neler yapabileceğini düşündüm. "Olmam gerektiği kadar kontrollü değildim. Tüm bunlar çok..."

"... yeniydi, değil mi?"

"Güzeldi. Deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu."

"Bu anlarda Kurtlar'ın genelde yaptığı, benim yapmam gereken bir şey var mı?"

Sessiz bir hayretle gülerek başını iki yana salladı. "Varsa bile ben bilemem. Bilmek de istemem. Sen olduğun gibi mükemmelsin ve ben..." Parmaklarını terli karınlarımızdan aşağı kaydırıp vücudumun yeniden zevkle seğirmesine neden oldu ve iç kasla-

rım etrafında hareketlenince beni daha fazla sıvıyla doldurdu. Yeni haz dalgası dindiğinde üzerinde oturduğum yerde nefes nefese başımı eğdim ve Lowe'un, bunun gerçek olduğunun somut kanıtına ihtiyacı varmış gibi birleştiğimiz noktaya dokunduğunu gördüm.

Bizi yana çevirdiğinde uzun bacaklarımdan birini onunkinin üstüne attım ve birbirine mıhlanmış vücutlarımızın arasından dışarı akan sıvıyı hissettim. Yatağı da birbirimizi de kirletmiş olsak da nedense bu muhteşem geliyordu.

Pencerelerin ötesinde dalgalar göl kıyısına vururken Lowe parmaklarını yanağıma bastırdı. İçimde hazzın bir kez daha yükseldiğini hissederken bunun epey uzun süreceği gerçeğini kabullendim.

~

UYANDIĞIMDA HÂLÂ GECEYDİ. Yanağım yastığa gömülmüş halde yatakta yüzüstü yatarken uyuşmuş ve bitkin düşmüş hissediyordum. Normalde bir ömre sığması gereken duyular bir gecede vücuduma dolmuş, ardından da çekilip alınmıştı adeta.

Fakat bu, şaşırtıcı şekilde güzel bir histi.

Lowe hemen yanımdaydı. Tek dirseğine dayanarak doğrulmuş, yarı dalgın yarı takıntılı gibi bana dokunuyordu. Parmaklarını kürekkemiklerimin arasında, kalçamın kıvrımında, saçlarımda, kulaklarımın sivri uçlarında gezdirdikten sonra orada bıraktığı ıslaklığa bayılmış ve tekrar içime girmeye can atıyormuş gibi bacaklarımın arasını avuçladı.

Gözlerimi açıp vücudumun her bir kıvrımını ve çizgisini incelemesini inceledim. Büyülenmiş gibi görünmesi beni de büyülemişti. Basit dokunuşlara kendini kaptırmış, tüm dikkatini bedenime vermişti. Birkaç dakika sonra yüzüme bakıp uyanık olduğumu gördüğünde dudaklarında hem çekingen ve tereddütlü hem de parlak ve gururlu bir gülümseme belirdi.

Onu istiyordum. *Bunu* onunla yapmak için içimde öyle büyük, öyle şiddetli bir arzu vardı ki bu beni hem korkutuyor hem de kalbimi şahlandırıyordu.

"Selam."

Ben de dişlerimi göstererek gülümsedim. "Ne kadar sürdü?"

"Otuz dakika kadar." Eğilip omzuma ağzı açık öpücükler kondurdu. Elini kalçama doğru kaydırırken kulağıma, "Çok iyiydin, Misery," diye mırıldandı. "Senin için kolay olmadığına eminim ama beni öyle güzel kavradın ki. Benim için yaratılmışsın gibi."

Yanaklarıma kan hücum etti. Vücudumu saran hafiflik hissinin tadını çıkararak kıpırdandım. "Ana ve sürünle çok yoğun olacaksın. Belki seks için belirli saatler ayarlamalıyız," dedim.

Aslında bu bir şakaydı ama Lowe ciddiyetle başını salladı. "Beni programına yaz."

"Pazar sabahları erken saatlere ne dersin? Ama saat ondan önce olmalı yoksa uyuyakalırım."

"Sikerler programı. Her gününün en az iki saatini bana ayırmalısın."

Bir kahkaha atıp çıkık elmacıkkemiklerini süsleyen hafif yeşil renge baktım. *Benim*, diye düşündüm hayranlıkla, mutlulukla, arzuyla, açlıkla. Ait olma ve sahip olma hisleri benim için çok yeniydi.

Alçak sesle, "Canını yaktım mı?" diye sorduğunda bir kez daha güldüm.

"Canım yanmış gibi görünüyor muyum?"

Tereddüt etti. "Çok uzun sürdü ve aşırı iyiydi. O uyumu hissedince bir süreliğine kendimi kaybetmiş olabilirim. Bu yüzden de çok dikkatli olamadım."

"Hayır, canım yanmadı, Lowe." Gözlerine baktım. "Senin canın yandı mı?"

Bana dik dik baktığında tekrar gülmek istedim. Lowe ve ben. Birlikteydik. Asla olmaması gereken bir şey hayatımın en mükemmel şeyine dönüşmüştü.

"Serena beni aramaya gelebilir," dedim. "Kız zaten yeni travma atlattı. Bir de türler arası seks sahnesiyle karşılaşıp *daha da beter* travmatize olmasın."

"O yarı Kurt yarı İnsan," dedi Lowe. Ne demek istediğini anlamak için yüzüne baktım. "Bunca zamandır bir yerlerde saklanmış olan bir grup melez ortaya çıkmadıkça o da sadece türler arası ilişkiler yaşayacak."

"Ah." Buna kafa yormaya çalıştım ama beynim haz ve Lowe'un kanının kokusu yüzünden pelteye dönmüştü. "Her neyse. Kalkıp duşa girmem lazım."

"Hayır," diye emretti Lowe, Alfa sesini kullanarak. Bir dövüşe hazırlanıyormuşçasına kasları gerilmişti. Sonra tepkisinin saçmalığını fark etmiş olmalıydı ki gözlerini sıkıca kapatıp yutkundu.

Kafamı yana eğdim. "Eskiden banyo yapmamı sorun etmezdin."

"Bu farklı. Çok fazla... şey var." Kafasına işaret etti, ardından bedenine baktı. Kendi içinde çok fazla şey olduğunu ima ediyor olmalıydı. "Birkaç gün ya da birkaç hafta seni gözümün önünden ayırabileceğimi sanmıyorum." Hem bundan pişmanlık duymuyor hem de özür diliyor gibi konuşuyordu. Bu kombinasyonun mümkün olabileceğini hiç düşünmezdim. "Ve şu anda ben gibi kokuyorsun. İnanamazsın, Misery. Kokum *içinden* dışarı taşıyor ve her bir hücrem, bunun hayatımda yaptığım en iyi şey olduğunu haykırıyor. Bu yüzden senin..."

"Lowe." Dirseklerimden kuvvet alarak doğruldum ve dudaklarına öpücükler kondururken konuştum. "Sen de gelip benimle duş alır mısın?" Geri çekilip gülümsedim. "Bu sayede beni gözünün önünden ayırmamış olursun ve kokun yeniden üzerime siner."

Gerginliği anında vücudunu terk etti. Gözleri yumuşadı. "İşte bunu yapabilirim."

Beni banyoya taşıdı ve sıcak su, damlaları takip eden elleriyle birlikte vücudumu yatıştırdı. Gözlerimi yumup başımı geri-

ye attım ve bundan böyle yeni normali olacakmış gibi görünen takıntılı, dikkatli haliyle bana dokunmasına izin verdim. Bunu -*bizi*- çabasızca, koşulsuzca kabullenmiş görünüyordu. Fakat ben merakıma engel olamıyordum.

"Lowe?"

"Hıı?"

"Eşin *ben* olduğuma ve şey, seni bırakmaya niyetim olmadığına göre... bunu asla bir Kurt'la yapamayacaksın," dedim gözlerimi açmadan. "O donanımsal deneyimi tadamayacaksın."

Sabunlu avuçları tenimde kayıp göğüslerimde oyalandı. "Bunu bir Kurt'la yapma fikri, seninle tanıştığım akşam aklımdan tamamen çıktı." Sesindeki kararlılığı duyabiliyordum. Sonra kendi kendine mırıldanırcasına ekledi: "Zaten hayatımda başka biri olamazdı. Sen beni istemesen de başkasıyla yapamazdım."

"Ama benim hayatımda kısıtlamalar olduğu bir gerçek. Birlikte kurt formu alıp ormanda koşamayacak, güneşte yürüyüş yapamayacak, baş başa yemek yiyemeyecek olmamız garip olmayacak mı? İkimize de uyan bir uyku düzeni bile oluşturmamız gerekecek."

Başparmağı ve işaretparmağıyla çenemi tutup kaldırdı. Nazik ama kararlı bir şekilde beni gözlerine bakmaya zorladı. "Hayır," dedi kısaca. Ve bu, uzun konuşmalardan ya da hararetli inkârlardan çok daha ikna edici oldu. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp boynumdaki, şahsi manyetik kuzeyiymiş gibi görünen noktalardan birini emdi. Sonra inleyip dişlerini aynı yere sürttü.

"O zaman yapabilirsin," dedim.

Boynumu hafifçe dişledi. "Neyi?"

"İstersen beni ısırabilirsin." Geniş göğsünün benimkinin üzerinde gerildiğini hissettim. "Diğerlerinde gördüğüm eş yaralarından oluşturmak için."

Göğsünden derin, yankılı bir hırıltı yükseldi. Kısa bir an için belimi neredeyse acı verecek şekilde sıktı, sonra beni bırakıp çelikten yapılmışçasına bir kararlılıkla, "Hayır," dedi.

"Fikrimi değiştireceğimi sanıyorsan..."

"Öyle değil. Ama bunu şu anda yapamam."

"Yapamaz mısın?"

"Bunun ritüelleri, gelenekleri var. Bizim için, benim için önemli olan şeyler," dedi. "Seni yine o tahrik edici tören işaretleriyle görmek istiyorum. Onları tenine ben çizmek istiyorum. Ama bu defa yalnız olacağız; kimsenin seni öyle görüp yanlış fikirlere kapılmasını istemem. Ve sonunda seni ısıracağım ama boynundan değil." Acıklı bir kahkaha attı. "Biz öyle edepli değiliz, Misery."

Ah. "Neremi ısıracaksın?"

Avcunu boğazıma götürüp parmaklarını enseme doladı, başparmağının iç kısmını omurgamda kaydırdı. Bir ya da iki omur aşağı inmişti. "Burayı. İzimi burada bırakacağım." Bunu bir sır ya da uzun süredir düşündüğü müstehcen bir planmış gibi söylemişti. Sonra yine neredeyse acıklı, hüsran dolu bir sesle güldü. "Saçlarını topladığında herkes görecek. Güzel Vampyr gelinime tıpkı Kurtlar'ın yaptığı gibi sahip olduğumu, onun da buna bayıldığını anlayacaklar. Zamanı geldiğinde uslu duracak ve bunu yapmama izin vereceksin, değil mi?"

Şu anda bile izin veririm, diye düşündüm ama dile getirmedim. Lowe'u artık tanıyor, kendini bir şeylerden mahrum bırakmaya alışkın olduğunu biliyordum.

"Sabırsızlıkla bekleyeceğim," dediğimde gözbebekleri akıl almayacak şekilde genişledi. Bu adam dünyaları hak ediyordu. Dilediği her şeye sahip olmak onun da hakkıydı. "Peki o zamana kadar, *benim seni* ısırmama izin verecek misin?"

Dudaklarım, boğazının omzuyla birleştiği noktaya yaklaşınca kısık sesle küfretti. Dişlerim etine girdiği andaysa, "Siktir. Evet," diye fısıldadı. Başparmağımı boğazının diğer yanında gezdirerek teninin ürpermesini hissettim. Ağzından *lütfen, daha fazla iç, ihtiyacın olanı al* gibi fısıltılar dökülüyordu. Az önce de tahrik

olmuş durumdaydı ama şimdi sabırsızlığını kanının tadında hissedebiliyordum. Parmaklarını içime daldırdığında, nefes alışverişleri çılgınca bir hal aldığında, beni tekrar becerebilmek için *bir an önce* boşalmamı emrettiğinde tek yapabildiğim kendimi hazzın dalgalarına bırakmak oldu. Sonrasında beni kucakladığı gibi fayans duvara yasladı. Ben de bacaklarımı beline sarıp onu yeniden buyur ettim.

İçime girmesi bu defa çok kolay oldu. Yakıcı esneme hissini duyarken tırnaklarımı sırtına geçirdim. Neredeyse gülerek, *Bir zamanlar bunu yapamayacağımızı düşündüğüne inanamıyorum*, diyecektim ama kanının aroması bırakamayacağım kadar enfesti ve az öncekinden bile daha derinime girmesi beni tamamen sersemletmişti.

"Bu hoşuna gidiyor, değil mi?" diye fısıldadı tenime doğru. Cevap olarak aletini içimde sıkıştırdığımda omzumdaki dudakları aralandı. "*Siktir*. Şimdiden şiştiğini hissedebiliyorum. Misery... sen... bunu yapabilecek misin?"

Kanıyla ziyafet çekmekle o kadar meşguldüm ki bunu yapabileceğimi, çok istediğimi söyleyebilecek durumda değildim. Fakat ona gösterebilirdim. Etini daha sert emdiğimde yüksek sesle inleyip kendini içime öyle bir itti ki bir an ikimiz de nefes alamadık.

Sonra hazzın ilk çırpınışlarını vücudumda hissettim. Lowe'un düğümü içimde hızla büyüyerek beni ona bağladığında akan suyun altında damarına doğru gülümsedim.

SONSÖZ

Lowe

MİSERY SÜREKLİ, "BİR ömür boyu sefalete mahkûmsun," şakaları yapsa da Lowe bunları hiç komik bulmuyordu. Ona kavuşalı bir hafta olmuştu ve her sanivesi çok kıymetliydi.

Şimdi de ona bakarken içini çekip başını iki yana salladı.

"Sağa. Hayır hayır, sola. Bir dakika, ben kendim yapayım," diye mırıldandı Misery, çekici onun elinden kaparak. Yeniden Ana'nın olacak odanın duvarına bir resim asmaya uğraşıyorlardı. Aslında aptalca bir şeydi, Lowe dün alelacele çizmişti. Fakat artık hayatı böyleydi: Doğaçlama. İlham verici. Mutlulukla dolu.

Resimde, Hollywood tabelasının -tabelada Hollywood yerine LILIANA yazıyordu- üzerinde Godzilla büyüklüğünde bir Parıltı vardı. Bu, Lowe'un her zamanki sanatsal çalışmalarından farklıydı ve sonucun *o kadar da* iyi olmadığını düşünüyordu. Fakat es-

kiz defterini mutfak tezgâhında açık unutunca Misery ile Serena resmi görmüş, ne kadar itiraz etse de gözlerini devirip sırf iltifat almak için böyle söylediğinde ısrar etmişlerdi. Güneş batar batmaz da arabasını çalıp saatlerce mükemmel çerçeveyi bulmak için dolaşmışlardı.

Onlar yokken Lowe, Misery'nin kutularını kendi odasına taşımıştı. Bundan böyle birlikte kalmaları en mantıklısıydı.

Misery, Lowe'la olmalıydı.

Çünkü onun eşiydi.

Aslında bu fikre henüz tam olarak alışamamıştı. Misery'ye olan duyguları gibi engin, yoğun ve ezici duygulara alışmak kolay değildi. Belki de hiç alışamazdı.

Geleceği, olasılıkları düşününce kalbi kendi kendiyle bir yarışa girmişçesine hızlanmaya başlıyordu.

Ve Misery bunu her defasında fark ediyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu, dişlerinin arasındaki çivi yüzünden boğuk çıkan sesiyle. "Kalp krizi mi geçiriyorsun?" Güzel leylak gözleriyle ona yandan bir bakış attı. Profilden çok hoş ve narin görünen yüzünü, kulaklarının sivri uçlarını, dişlerini ve çenesini incelemek Lowe'un nefesini kesiyordu.

Ona nasıl cevap vereceğini bilemedi. Bu yüzden o çiviyi duvara çakarken yanına gidip elini beline koydu. Bu yetmeyince kollarını gövdesine sarıp gözlerini yumarak heyecan verici, sersemletici kokusunu içine çekti.

Misery'den önce yalnız değildi. Biri sorsaydı mutsuz olduğunu da itiraf etmezdi. İlgilenmesi gereken bir sürüsü, bakması gereken bir kız kardeşi, tutku duyduğu şeyler ve uğruna canını vereceği arkadaşları vardı. Hayatında bir şeyin eksik olduğunu hiç fark etmemişti. Şimdiye dek.

Bu sıcacık yaşam tarzını hak ediyor muydu emin değildi ama yine de ondan vazgeçmeyecekti.

"Selam," dedi genç kadın, uyandığı andan beri akşamın tamamını birlikte geçirmemişler gibi. Çekiçle çiviyi şifonyerin üzerine bıraktı ve soluk renkli elini onun koluna koydu.

Lowe tarif edilemez bir mutlulukla, "Selam," diye karşılık verdi.

Eşi, parmağıyla onun tenine harfler yazmaya başladığında tam anlayamadığı için yavaşlamasını söylemek istedi ama sonra S, N, S, V harflerini tanıdı.

O sırada, pencerenin hemen altındaki garaj yoluna bir araç park ettiğinde Misery heyecanla, "Püsküllü bela geldi," diye fısıldadı ve onun kollarından kurtuldu.

Eşinin önceliği olmadığı düşüncesiyle huysuzlaşan Lowe kısık sesle homurdanarak onun peşinden alt kata indi.

Ana'yı iki haftadan uzun süredir görmemişti ama kardeşi ona formalite icabı sarıldıktan sonra hemen Miresy'ye ve yeni arkadaşı Serena'ya, Koen Amca'sının Parıltı için aldığı yeni çantayı göstermeye koştu.

Lowe gülümsemesini bastırıp ön kapıdan dışarı çıktığında en yakın arkadaşı da aracından iniyordu. "Teşekkür ederim. Sana borçlandım."

Koen alaycı bir nefes verdi. "Dostum, bana çok fena borçlandın ama sebebi Ana değil."

"Ne oldu?"

"Emery aile sohbet grubunu patlattı. Tabii başka şeyler de var." Arkadaşı, onun tek kaşını kaldırması karşısında omuz silkti. "Ne? Çok mu erken?"

Lowe içini çekerek eve girmesini işaret etti. "Hadi gel. Sana son on gün olan tüm boktan şeyleri anlatayım."

"Dinlemek için sabırsızla..."

Koen eşikten içeri bir adım atar atmaz tuğla bir duvara toslamış gibi kalakaldı ve destek almak için duvara tutundu.

"Ne oluyor be?" Lowe ona kaşlarını çatarak baktı. Cevap alamadığındaysa onu dikkatlice inceledi. Koen'ın vücudu hafifçe

titriyordu. Gözbebekleri, geçiş anında olduğu gibi değişmişti. Ve gözleri...

Lowe onun bakışlarını takip ettiğinde oturma odasının zeminine çömelmiş, Parıltı'nın çenesini okşayarak ondan özür dileyen ufak tefek birini gördü.

Serena.

Koen'ın gözleri uzunca bir süre orada takılı kaldı. Esir olmuş, bakmayı bırakamıyormuş gibiydi.

"Vay anasını," dedi en sonunda, boğuk bir sesle. "Şimdi boku yedim işte."

Lowe neler olduğunu anında anladı.

Bu, diye düşündü, *epey büyük bir sorun olacak.*

TEŞEKKÜRLER

ARKADAŞLAR, YİNE BİR liste çıkarıyoruz. Aşağıdaki kişilere teşekkürlerimi sunmak istiyorum:

- Adriana, Christina ve Lo, Comic-Con'da elimi tuttuğunuz ve kalbimdeki kaçıkça hikâyeyi yazmaya beni teşvik ettiğiniz için minnettarım. Yayıncılık sektörü korkutucu olsa da size sahip olduğum için çok şanslıyım.

- Menajerim Thao ve editörüm Sarah, "düğümlerle" dolu bu kitabı yazmama izin vermekle kalmayıp onu bağrınıza bastığınız için müteşekkirim. İkiniz de orman meyvelerinin gerçek rengini bilmiyorsunuz ama sizi yine de seviyorum.

- Herkesin rüyasını süsleyen yardımcı editör Liz Sellers, bana hep emin ellerde olduğumu hissettirdiğin için sağ ol.

- Halkla ilişkiler uzmanlarım Kristin Cipolla ve Tara O'Connor, sabrınız ve düzenlediğiniz mükemmel tur için teşekkürler. Yazdığım her kitapla birlikte sizi hak etmediğime olan inancım artsa da sizinle Taylor Swift hakkında konuşabildiğim için mutluyum.

- Pazarlamacılarım Bridget O'Toole ve Kim Salina I, yaptığınız her şey, benden yapmamı istemediğiniz her şey ve elimi tutarak yapmamda yardımcı olduğunuz her şey için milyonlarca teşekkürler. İkiniz de harikasınız, bu yüzden Illumicrate baskılarınızı çalmayacağım.

- Rita Frangie Batour ve Vikki Chu, kapağı tasarladığınız (bu kez çok ısrarcı ve rahatsız edici davrandım ama henüz kimse beni öldürmek için evime gelmedi; merhamet ettiğiniz için teşekkür ederim) ve tabii ki Lilith, bu yaşam düzlemindeki en yetenekli çizer olduğun için teşekkürler.

- Berkley'dekiler, sizi ziyaret ettiğimde muhteşem vakit geçirdim ve herkesin sıcak karşılamasına minnettarım! Özellikle, tanışmamızdan önce bile beni geliştiren bir etkisi olduğu için baş editörüm Cindy'ye, baş yayıncım Erin'e, kitabımı "enfes derecede müstehcen" diye tanımlayarak beni havalara uçurduğu için Carly'ye, kitabımın düğüm içerip içermediğini sorarak bana görüldüğümü ve anlaşıldığımı hissettirdiği için Gabbie'ye ve tehlikeli derecede soğuk bir kışa göğüs gerdiği için Claudia Colgan'a teşekkürler.

- Prodüksiyon editörüme (Jen Myers), şef editörüme (Christine Legon), redaktörüme (Jennifer Sale) ve sayfa tasarımcıma (Daniel Brount) teşekkür ederim. Sizi tüm o şeyleri okumak zorunda bıraktığım için özür dilerim.

- İspanya ve Meksika yayıncılarıma, özellikle Contraluz'daki Marina ile Laura'ya, hayatımın en iyi yemeği için Gerardo'ya (S. hâlâ her gün o yemekten bahsediyor) ve Norma'ya teşekkürler (o şey için çok, çok, çok özür dilerim Norma).

- Yazar arkadaşlarım, fan sayfalarındaki arkadaşlarım, SDLA arkadaşlarım, Berklete arkadaşlarım, kitapçı arkadaşlarım, evlatlık arkadaşlarıma ve arkadaş arkadaşlarım, bu dengesize katlandığınız için teşekkür ederim.

- Kız kardeşim, bazı konularda havalı olduğun için teşekkürler.

- AO3 ve Dönüşümsel Eserler Derneği, hayatımı ve akıl sağlığımı koruduğunuz için minnettarım.

- Artık beş kitabı devirdiğimize göre kocama dolaylı yoldan hakaret içermeyen, gerçek bir teşekkür borçlu olduğumu hissediyorum. Annesi ona Almanca baskının bir kopyasını gönderdiğinde bunu okuyacak. Güney Avrupa öğün saatlerine uymayı kabul ettiğin, teslim tarihim yaklaştığında kedi kakalarını temizlediğin ve kendimle gurur duymazken benimle gurur duyduğun için teşekkür ederim. Her zamanki gibi: IYDIGKM.

Aşağıdaki kişilere teşekkürlerimi sunmak *istemiyorum*:

-Ticketmaster.

VAMPYR GELİN.
ALFA DAMAT.

İki tür arasındaki tehlikeli ittifak,
kalpleri eritecek derin bir aşka dönüşecek mi?

Güneybatı bölgesindeki Vampyr Meclisi'nin en güçlü üyesinin kızı olan Misery Lark, hayatı boyunca dışlanmıştı. İnsanlar arasında kimliğini gizleyerek yaşadığı hayata bir ara vermek zorundaydı; çünkü Vampyrler ile can düşmanları olan Kurtlar arasında sağlanacak tarihi barış için göreve çağrılmıştı. Bir kez daha kendini feda etmekten başka çaresi yoktu.

Kurtlar, ne yapacağı bilinmez ve acımasız bir türdü. Alfa Lowe Moreland de kesinlikle istisna değildi. Ancak sürüsünü mutlak bir otoriteyle yönetmesine rağmen adaletten şaşmadığı ve duyguları bir kenara atmadığı belliydi. Misery'nin her hareketini takip etmesine bakılırsa, ona hiç güvenmiyordu. Ve böyle düşünmekte çok haklıydı.

Misery'nin bu anlaşmalı evliliği kabul etmek için kendince sebepleri vardı. Üstelik bunların siyaset ya da ittifakla alakası yoktu. Hayatı boyunca değer verdiği en kıymetli şeyi kaybetmişti ve ona ait olanı geri almak için her şeyi yapmaya hazırdı.

Bu, düşman topraklarında, sürünün en kudretlisi Lowe'la tek başına kalması anlamına gelse bile...

"Ali Hazelwood, paranormal bir Romeo ve Juliet hikâyesi yazarak ışıltılı anlatımını ve zekâsını yeniden ortaya koyuyor."
—Ruby Dixon

nemesiskitap.com
Nora
THQ 0135377 YDL
9 786256 755895
KDV'den muaftır.